

ISBN 961-91262-6-2
Taras Kermauner
RSD
Dialogi 4
Razgovori

ZAPUŠČENI KLAVIR

*Potisnjen v kot temačnega hodnika,
obdrgnjen, vegast, zaprašen klavir
vsem mimoidočim kaže mrk prezir
in hlini asketa, ki se sam umika.*

*Ogibam se ga v loku kot bolnika,
ves v strahu, da bi ga zadel v okvir
in da bi se morda grenak nemir
prebudil v njem od krutega dotika.*

*Nekoč, prevzet od takšne pritajene
bridkosti le preizkusim razglašene
njegove strune, pa kot da v osir*

*sem dregnil, se namesto razbolene
otožnosti ves besen vrže v mene
krohot in rezek vik, hrušč in prepir.*

Božo Vodusek: Odčarani svet

REKONSTRUKCIJA IN/ALI REINTERPRETACIJA
SLOVENSKE DRAMATIKE

RAZGOVORI

Dialogi 4

Taras Kermauner

Samozaložba GolKerKavč
AVBER-HORJUL-LJUBLJANA-KRTINA
2003

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6.09-2"19"

KERMAUNER, Taras

Dialogi. 4, Razgovori [Elektronski vir] / Taras Kermauner ; [računalniške risbe Alenka Goljevšček, Ajda Kermauner Kavčič]. - Avber [etc.] : samozal. GolKerKavč, 2003. - (Rekonstrukcija in/ali reinterpretacija slovenske dramatike)

ISBN 961-91262-6-2

213894912

Taras Kermauner
RSD
Dialogi 4
Razgovori
RSD 94-007-2003

Izdal: Samozaložba GolKerKavč
Računalniške risbe: Alenka Goljevšček, Ajda Kermauner Kavčič
Računalniška postavitev: Ajda Kermauner Kavčič
CD zgoščenka

Copyright © by Taras Kermauner

PISMO PETRU KOVAČIČU I ali KOMENTAR NA SOOČENJE

1

Najin pogovor s Petrom Kovačičem stopa v naslednjo fazo; veselim se je, je možnost za dialog. Kovačič je v epilogu številke 106-107 Revije 2000, naslovljene **Pogovori s Tarasom Kermaunerjem**, naslov Epiloga je **Od soočenja k dialogu**, razvil vrsto analiz in stališč, na katera nameravam v pričujočem tekstu navezati. Moj slog bo podoben, kot je bil v samih **Pogovorih**, v odgovorih na Kovačičeva vprašanja, glej strani 58 do 106, ki sem jih sam imenoval **Aplikacija teoloških osnov odrešenjskega krščanstva**. Moj namen je čim jasneje razložiti nekatere moje poglede na izbrano temo. Kolikor se le da, se ne ponavljati; rečeno razvijati naprej.

Kovačič je s tekstom **Od soočenja k dialogu** (skrajšano **Soočenje**) dialog že začel; moram mu le slediti. Mihaela Jeričkova pa se pripravlja na kritično analizo mojih stališč, podanih kot odgovorov na njena vprašanja v tekstu, imenovanem **Teološke osnove odrešenjskega krščanstva**. Ko mi bo kritiko poslala, ji bom skušal čimprej odgovoriti na podoben način, kot odgovarjam zdaj Kovačiču. Tako bo dialog-soočenje med nami tremi tekel naprej. Kajti vprašanja, ki sta mi jih zastavila Jeričkova in Kovačič, ter odgovori nanje tvorijo diferencirano celoto. Upam, da bi na ta način ohranili tudi nadaljevanje našega dinamičnega sreča(va)nja. Če se bo zgodbi pridružil še kdo, nekateri se prijavljajo, tem lepše. Seme bo pognalo.

Kovačič začenja **Soočenje** z mislijo, da je to, kar počnem v **Aplikacijah** in sploh s svojo teologijo, »Tarasova strast očistiti podobo božanstva, da bi popravil človeka«. Kovačič izvaja to svojo misel iz Mannovega romana **Jožef in njegovi bratje**, iz citata, ki ga moram navesti v celoti, saj določa Kovačičevo ne le izhodišče, ampak mišljenje, s tem pa razliko med najinima zamisljama sveta. Še pred tem naj opozorim na svoj namen: odkrivati razlike v izhodiščih, med interpretacijskimi sistemi, ki nas določajo v osnovi, glede na cilje, ki jih zasledujemo, sredstva, ki jih uporabljamo za doseganje teh ciljev, seveda v primeru, če hočemo cilje uresničiti. Ustrezen dialog je mogoč le, če so najprej jasne razlike med vrednostnimi sistemi in udeležujočimi jih praksami dialogizatorjev.

Ponavadi govorimo o stvareh, ki jih imenujemo z istim imenom, s čimer pa nikakor ni rečeno, da mislimo na iste stvari. So osnovni pojmi, ki se jih lotevava s

Kovačičem komentirati - Bog, KC, slovenstvo, dialog, vera, kultura itn. -, res isti? Najbrž niso povsem različni, vsekakor ne v vsem. A v čem so isti, v čem različni? Odgovor na to vprašanje bo dal prvi rezultat: pojasnitev izhodišč, s tem pojasnitev razlik, do katerih prihajava v odgovorih na skupna vprašanja in teme. Na tej - primarni, metodološko začetni - ravni sploh še ne gre za različnost odgovorov, ampak za ARF (avtorefleksijo) interpretacijskih sistemov. Morda so ti celo važnejši kot sami odgovori. Odgovori sledijo iz sistemov; če misli človek logično, jih lahko predvidi pri sogovorniku že vnaprej; če pozna njegova izhodišča. Dialog teče predvsem med izhodišči, ne med odgovori.

Tako je tudi v primeru, ko gre za raven PNP (politično novinarskega pojmovanja); ko gre za polaščanje, podrejanje predmeta subjektu-polaščevalcu. Ali se med sabo borita dva subjekta, od katerih hoče vsak totalno vladati, tedaj pride do državljanske vojne, do bratomornosti, do modela DČ (dvojčkov). V primeru pa, ko vsaj eden od sogovornikov noče misliti v okviru sistema polaščanja in PNP, torej ne v okviru modela Id (identitete), dialog ni več uvod v spor-boj med dvema tekmečema-sovražnikoma za - najprej miselno, nato fizično - oblast, ampak je obratna pot odkrivanja resnice, poglobljanja v njune - svoje in svojega sogovornika - miselno eksistencialne predpostavke, z osvetlitvijo teh pa ugotavljanje, ali sogovornika sploh težita k istemu cilju. Če ne, je njun dialog le formalen, navidezen, ali - za oba ali za enega - alibi, ali nesporazum, nastal zaradi pomanjkljive ARF.

S Kovačičem morava torej najprej opraviti ta preizkus, da bi videla, kdo sva in v kakšnem razmerju; kaj sploh hoče on in kaj jaz. Jaz bom dal v pričujočem tekstu svojo razlago mojih in njegovih izhodišč, on bo dal v odgovoru na moj tekst svojo. Tako bova izdelovala možnost, da se približava umni obravnavi skupnih tem.

Mannov tekst slove: »Naj ti povem: ljudje so nebogljen rod. Ne znajo nič napraviti sami s seboj in prav nobene reči se ne domislijo sami od sebe. Zmeraj samo posnemajo bogove in vselej delajo tako, kakršno podoba si ustvarijo o njih. Očisti božanstvo, pa boš očistil ljudi.«

Jožefa sem bral pred desetletjem; name je naredil izjemen vtis. Thomasa Manna kar najvišje cenim, **Jožefa** še posebej. Na orožnih vajah poleti 1959 sem bral Mannovega **Doktorja Faustusa**. **Smrt v Benetkah** mi je bila zmeraj prearistokratska, premodna, predekadentno melanholična; **Faustus** pa mi je bil notranje povsem blizu, Schönbergov demonizem sem čutil v sebi. Na teror policijske Partije nisem odgovarjal z - vsaj mentalnim - kontraterorjem trockizma in/ali desničarstva, ampak z ARF.

Kaj je hotel podati in podal Mann v **Jožefu** in kaj še posebej z navedenim citatom, raziskava tega presega okvir tega mojega **Komentarja Soočanj**. Citat jemljem tako, kot ga razume Kovačič oz. kot jaz razumem, da ga razume on oz., najprej, kot razumem citat jaz. Še točneje: ob citat naj postavim svoje razumevanje sveta, ljudi, Boga, tj. svoje OK (odrešenjsko krščanstvo). Ljudi ne le da nimam za nebogljen rod; imam jih za neznansko močne, saj so božji, sodelavci Boga v ON (odreševanju ničā). Bog jim je dal svobodo in domišljijo, zato znajo neznansko veliko napraviti s sabo in s svetom, so ustvarjalni in izvirni. Seveda do neke meje: do meje ničā. A ker poteka soočenje - srečavanje, soodreševanje - Boga in ničā skoz človeka, je človek občudovanja vredno območje tega dogajanja. Človek sicer ves čas posnema bogove, ki si jih dela sam, tj. malike, a ves čas posluša tudi Boga, ki je od onstran. V tem ko posluša transcendentnega Boga, je v temelju drugačen kot tedaj, ko posnema izdelke lastne zaslepljenosti.

Predvsem pa: Boga je mogoče poslušati, odkrivati, kaj od človeka hoče, mu slediti (v ON); to je stališče OK. Mogoče pa ga je očiščevati, tokrat kot malika; to je stališče malikovalskih verstev, tudi nekrščanskega dela KC. Med očiščevanjem boga, ljudi, dejanj, čustev, stanj, reči na eni in sledenjem Bogu na drugi strani je najbolj temeljna razlika: med OK in političnim katolicizmom, ki mu lahko rečemo klerikalizem ali celo klerofašizem. Očiščevanje je purizem, ki vodi v rasizem. Zato sem od nekdaj odklanjal jezikovni purizem; menil sem, da vodi v nacionalizem; še danes sem prepričan, da sem imel prav. Kdor hoče slišati in soustvarjati Dt (drugost), se mora obrniti stran od slehernega purizma; tudi od očiščevanja grehov, kot ga pojmuje FKC (fevdalna KC).

Priznam, da je tudi mene kot katoličana, posebej v otroštvu, opredeljevala vera kot očiščevanje od grehov; zato jo poznam od znotraj, vem za njene meje, za njeno pervertiranost oz. za njen fevdalni značaj. Teološko pomeni čiščenje odstranjevanje vsega, kar ne sodi k čisti sveti pravi biti. Izhodišče takšnega početja je bit; ker je za OK bit konstrukt nič (videz nič, da je trden), je bit enako malo sprejemljiva kot nič; oz. še bistveno manj, kajti nič v svoji ničnosti je resnica, omogoča neposredno soočenje z njim, bit pa pravo naravo nič zakriva. V tem pomenu je filozofija (metafizika) potvorba, igra nič, sredstvo tega sveta - red polisa in kozmosa -, da se utemelji kot čvrsta osnova in skrije, da stoji na praznini. Hribarjev kozmocentrizem je ena od izvedb - magi(sti)čna različica - tega samoslepila. Taka je tudi Tomaževa filozofija-teologija; zato utemeljuje FKC, sistem razmerja med gospodarjem in hlapcem, varuhom in varovanim, zrelim in nezrelim, pastirjem in čredo. OK je zunaj tega sistema.

Kovačič sodi - tako me razume -, da me opredeljuje ta strast čiščenja božanstev in težnja popraviti ljudi. Sam se gledam drugače; ne enega ne drugega si ne pripisujem, vsaj ne kot odločilnega. Če že, potem kot svoji pomoti.

Vsekakor me poganja veliko strasti; upam pa, da so to nižji pogoni, zadevajoči nižje cilje. Se le slepim, če mislim, da me Bog navdihuje ne s strastjo, ki je stvar narave, ampak z vizijo, tej viziji pa pravim ON? Očitno me gleda Kovačič povsem drugače, kot se gledam sam; če me gleda tako drugače on, s katerim prijateljujeva tri desetletja, kako bi me mogli ustrezneje razumeti šele tisti, ki me komaj poznajo ali celo ne marajo? - Odgovor na to vprašanje ni moralnega značaja, ampak metodološko-aksiološkega. Gre za interpretacijski sistem, ki mu kdo sledi.

Strastem se prepuščam, jih opazujem, jih igram, se igram z njimi; mislim, da jih obvladam. Bolj ko se jim verbalno prepuščam, drugje jim ne popuščam, bolj sem v okviru ludizma. Prav z ludizmom se etično izboljšujem. Očiščujem? Tudi, saj nekaj, kar zna biti usodno, igram in tega ne spreminjam v poslanstvo, recimo Usode-Biti-Ideje-Interesa-Vrednosti Naroda ali Razreda ali Cerkve ali Družine kot Naših svetih stvari. A to očiščevanje je le sredstvo za doseganje stanja, v katerem morem slišati-dojemati Boga. Čiščenje je, kadar je ustrezno, nižja kategorija, pripravljalni postopek, noviciat. Če pa Čiščenju popustim kot Vrednoti, potem se samozapeljem v najslabše od mogočega: s čiščenjem sebe alibiziram čiščenje drugih. Temu čiščenju se od nekdaj reče odstranjevanje zla, ugonabljanje mrčesa, pukanje ljulke, izganjanje hudiča, u-nič-evanje. To je za OK najslabša pot.

Božanstvo - boga, malika (Boga nimam za božanstvo, ampak za nekaj, kar je zunaj magičnega) - puščam, da je, kot je; le razkrinkujem ga kot slepilo, pa naj bo to bog vere naših dedov, kot za slovenske klerikalce, ali kozmična bit, kot za Hribarja, kozmična energija, kot za Šeliga, nadrazredna Zgodovina, kot za Ziherla, ali estetsko umetniška vrednost, kot za Inkreta. Vse to so nadomestna imena za

Id. Ker je Bog Dt, s čiščenjem božanstva ne pridem Bogu nič bliže oz. celo oddaljujem se od njega, saj se ukvarjam z nečim, kar sodi v vzpostavljanje tosvetnih samoslepih in alibijev.

Tudi človeka ne popravljam, čeprav sem tu še najmanj nerazumljen. Živim za to, da bi človeku - najprej sebi - pokazal pot. Pravo pot - pot, ki jo imam za pravo - sem odkril, ko sem se zavedel, da je moje odrešenje odvisno od drugih, od ljubezni drugega do mene; da morem torej pokazati pravo odrešilno pot sebi le v primeru, če je na tej poti že drugi; če Drugega posnemam v njegovi ljubezni do drugega, tj. z njegovega stališča do mene. Človeka bi rad utemeljil na OK Bogu, kot sodelavca Boga v ON. V tej smeri pa človeka ne popravljam, da bi bil čim bliže temu ali onemu do kraja očiščenemu - pravemu, zares identičnemu - božanstvu, ampak ga snujem na novo. Ne povsem na novo. Kar imam za pravo, najdevam v **Evangelijih**, v starih verstvih, v kulturi, v misli-veri, ki mi je tako ali drugače posredovana. Pravega ne ustvarjam jaz, ampak ga odkrivam; uvidevam, kako ga je dal v človeka Bog, a se je tam zaradi delovanja ničā - zaslepljevanja - prikrilo, izgubljalo, deformiralo. V tem pomenu človeka popravljam iz zmedenega in spačenega v pravega. A ta pravost ni v pravolinijskosti, v linearni premici, v enotni čisti Ideji, Biti, Čutu, Želji. Je zmerom in načelno v Drugem, v Dt.

Kovačiču dam prav, ko sodi, da »ostrina« moje »sodbe o sopotnikih in obpotnikih« mojega ustvarjalnega življenja ne kaže »ljudomrzništva ali vzvišenega presojanja vsevedne pameti«; tako me baje razume večina. Če kaj, nisem ljudomrznik, čeprav me nemalokrat grabi jeza na bedaste ljudi in jih ne maram. A to so občasna prepuščanja strastem, ki so le navidezna; predvsem jih igram, zabavajo me, se z njimi čistim (defeciram).

Svoje pameti nimam za vsevedno; vem, da sem pameten, a koliko vse je pametnih! V moji pameti ni nič posebnega, izjemnega. Po pameti me mnogi prekašajo. Moja značilnost je odprtost Bogu (in ničū), ne pa moč, ki mi jo daje suvereni um. Do uma sem od nekdaj kritičen; Hegel me je vlekel za sabo, a ves čas sem ga spodkopaval s Kierkegaardom, z uvajanjem eksistencialne skepse, z dopuščanjem vsepraznine in groze mejnih položajev, z vero, ki se mora utemeljevati sama in zato v osamljenosti izgube boga kot Očeta - rodovne verskosti - odkriva Boga kot bitje od onkraj para življenje-smrt, um-skepsa. Hegla in eksistencializem kombiniram od svojega dvajsetega leta, s pridom; ne kot dialektiko, ampak kot paradoks, iz katerega raste vera in obup.

Imam posluh za moč, zato se zavedam, kako napačna je moč, če ni usmerjena k spodbijanju tosvetne moči; če ni vsa usmerjena k ON. Nekajkrat sem že imel tosvetno moč, še več se mi je je obetalo, a sem se zmerom znal odpovedati tej temeljni fascinaciji; zadnjič v prodoru politizma okrog leta 1990. Moji tedanji prijatelji tega niso zmogli; ne Hribarja, ne Šeligo ne Rupel. Pač pa Kovačič; tudi od tod moje veliko spoštovanje do urednika Revije 2000. V tej točki je pristen Mrakov učenec. Krščansko demokracijo je soustanavljal, a ni vstopil vanjo; itn. Lahko bi igral vlogo Peterleta, pa je zavestno ostal na robu družbe. V tem vidim veličino, ki je redka. In ta odloča.

Kovačič ima prav, ko ugotavlja mojo »zgroženost nad nevednostjo in zaslepljenostjo človeka«. Vendar se zato, ker vidim nekaj drugega - odrešilnega - kot ostali, ne počutim več od njih in jih nimam za zavržene. Kajti vem, kot sem dejal maloprej, da je moje odrešenje v njihovih rokah, v njihovi ljubezni do drugega. Kot so nični in bedasti, slepi in nedostojni, so tudi veliki, veličastni, najzgodnejši, mnogi daleč nad mano, začeni z mojo ženo. Enako kot njihove

slepote se zavedam svoje majhnosti, nevednosti, omejenosti, predanosti iluzijam. Kar naprej opazujem, kako sestavljam svetove in kako se mi podirajo. Vse preveč sem delan po podobi boga malika, da se ne bi z ARF razkrinkaval kot primer pomote. Vendar nisem zgolj to. Nihče ni zgolj to. Vsakdo je tudi božji, ne otrok, kot hoče FKČ, čeprav je - sem - tudi otrok, a na nižji ravni, na juvenilni. Vsakdo je tudi božji sodelavec, s tem sam božji, neznanska Moč, goreča Ljubezen, brezmejna Ustvarjalnost, brezkraina Domišljija, odprt v transcendentno Dt.

Človek torej ni le to, »kar je njegova podoba o božanstvu«. Človek je neprimerno več oz. drugo. Je bitje onkraj vsake podobe in celo onkraj vsake misli kot konstrukta. Človeka ne določa, tako mislim, »uvid« v »človekovo presežno prapodobo, ki je hkrati človekov ideal, cilj zgodovinskega uresničevanja«. Pravi človek je ravno onkraj zgodovinskega - razrednega, narodnega, kulturnega, vsakršnega tosvetnega - uresničevanja kot obvladovanja predmeta-sveta-drugih.

Koliko se spoznam v opisu današnjega zgodovinsko družbenega trenutka, ki ga podaja Kovačič v začetku **Soočenj**, namreč, da je »občutje stiske in negotovosti spriču somračja, ki se plazi, večje«, tj. vse večje? Tudi tu je bil eden od vzrokov, da sem se razšel z novorevijevci. Rožanc, Jančar, Grafenauer, Hribar itn. so kar naprej javskali o srednjeevropski naravi Slovenije, to srednjeevropskost pa razume(va)li v duhu Trakla, Kafke, Musila, Marinkovića, tj. kot melanholijo samomorivskosti, avtoblokade, nemoči človeka, konca zgodovine, kar je rezultiralo v epigonskem govoričenju najmlajših o koncu velikih dogodkov in dejanj, v pristanku na minimalizem v blatu lumpendna. Res so obenem delali - Hribarja itn. - slovensko nacionalno državo, a ta dvojnost me je še posebej odbijala, saj sem jo ocenil za fašistoidno. Nacionalna država, ki nastaja iz zavesti-občutja civilizacijske zagatnosti, iz dekadence, je izraz desperatskega vitalizma, ne pa sproščene narave, ki bi videla perspektive v čeznaravnosti, v onkrajnosti Boga.

Kovačič se temu toku ni pridružil, kar naju je povezovalo; žal pa je premalo izdelal svojega, tako da sva se v zadnjih letih oddaljila. Ne razšla, ampak zanj - za Revijo 2000 - sem postal vse manj zanimiv. Iskala je k Boštjanu M. Zupančiču in v najrazličnejše vprašljive smeri, od nacionalne do antikapitalistične, a se ni našla. Vprašanje, če se lahko v tej usmeritvi sploh najde. Morda gre bolj za beganje med ZLSD na eni, KC na drugi in luteranstvom kot nravnim libertarstvom na tretji strani. Sam skušam to razpetost premagati s konstruiranjem nove teologije, nove znanosti, nove etike, kar vse je cilj in naloga **RSD**. Kovačič čuti, da je v mojih prizadevanjih nekaj vrednega, vendar jim ne more - noče - slediti. Morda pa ga bo **RSD** v nadaljnjem vendar prepričala?

Meni je moje odpiranje k OK Bogu, ki se dogaja že od srede 80-ih let, omogočilo celo nekaj, kar je blizu leibnizevskemu optimizmu, daje mi občutek svobode, ustvarjalnosti, odprtosti, moči. Ne pravim, da ne zahajam sem in tja v stiske; a to so stiske zaradi prevelike izmučenosti, psihološka empirična stanja, ki so v temeljnem brez pomena. Nočem gotovosti, kakršno daje FKČ s svojim paternalizmom, da ne govorim o kaki - danes zaostali - teoriji marksistične Družbe. Zanesljivost nahajam drugje: v svoji veri v Dt Boga. Gotovosti ni v svetu družbe in zgodovine; tam velja kritika Kafke in Musila. Vse drugače pa je, če človek izstopi iz determiniranosti po socialno nacionalnem. Mrak je izstopil, v tem je vse bolj moj zgled; Kocbek ni izstopil, njegov konstrukt harmonije sveta s sintezo družbe, zgodovine, osebe, intime, lirizma, politike, narave itn. je čudovit, a presežen kot zadnja stopnja renesanse, kot zadnje prešernovsko dejanje v slovenski zavesti. Mrak izhaja iz zloma klasike. Kocbek temelji na svojih heideggerjanskih **Prvih**

pesmih, ki upesnjujejo sveto narodno in svetovno bit, Mrak na drami **Obločnica, ki se rojeva**, na bogočloveku, ki ne pristaja na nobeno bit sveta, ampak le na svojo transcendenčno vizijo. Obe omenjeni literarni deli sta iz sredje 20-ih let.

Kovačiča opredeljujeta oba, Kocbek in Mrak. Na zunaj (naj)bolj Kocbek; v tem je Kovačičeva simpatija do gentilizma in nacionalizma, glej tudi njegovo knjigo **Zaveza slovenstva**, 1993. Vendar ga Kocbek ne določa toliko, da ne bi imel posluha tudi za Mraka. Oba vpliva se v Kovačiču med sabo blokirata. Mrak ga dela odprtega za **RSD**, Kocbek za novorevijevstvo, za politizem, za antikapitalizem, za antiliberalizem. Menim, da bo moral Kovačič v sebi obračunati z enim od obeh velikanov slovenske misli; ni ju mogoče spajati. Jaz sem se postavil po robu Kocbeku gentilstu že zdavnaj, seveda v imenu Kocbeka eksistencialista. Mrak pa je bil nacionalist le privatno, tudi v nekaterih člankih, a niti v eni drami! Z Mrakovim nacionalizmom sem bil ves čas v sporu, kar je znano tudi Kovačiču, saj sva se že tedaj srečavala pri Mraku; tam, ob Krištofu Zupetu, sva se tudi spoznala.

Mojo pot k OK je mogoče razumeti tudi kot pot s pomočjo analize Mrakove dramatike in nauka, kakor ga je vzpostavljaj že med vojno, posebej v dramah, ki so me najbolj določale kot mladeniča, že leta 1945, glej **Marata, Rdečo mašo, Marijo Tudor, Proces**. Ne pravim, da Mrakova dramatika ne pozna obupa in izgubljenosti, glej **Razsulo Rimljanovine**; a to fazo-držo je Mrak v sebi premagal, že pred vojno kot desperatstvo **Emigrantske tragedije**. Najbolj je name vplivala Mrakova zamisel umetnosti kot verske, dobesedno kot »himnične tragedije«. Tragedija da, a himnična. To mi je pomenilo: vsa vednost o grozotah sveta, o pasteh in zankah, obupih in ponesrečenjih, o usodnosti in smrti, nobenih lahkotnih izhodov v iluzije Zgodovine in Družbe, a obenem otroško odprto svetlo zaupanje v Boga, ki ni Bog klerikalne FKC, ampak se kaže - nastopa - v mistični ekstazi, kakršno doživlja pater Ambrozij v **Maši** ali Antipater v **Herodu Velikem** ali Janez v **Evangelistu Janezu**. Tudi ko človek izgubi нравno moč - kolikokrat sem jo izgubil! -, ima zmerom znova možnost, da si jo pridobi nazaj; tako sem razumel sporočilo **Apostola Petra**. Vsak greh se da popraviti. A ne s čiščenjem, ampak z dejanjem za nekoga. Jezus kot Bog je tu model-zgled za drugega. Človek izdaja druge(ga), a ima zmerom možnost, da naredi dejanje ljubezni do drugega, da najde smisel odpovedi sebi kot Id(entitet)i. Ni prava pot beg v narodno-socialno bit, v boj za narodno državo ali razredno revolucijo, ampak v bližanju tistemu, ki je onkraj sleherne Id(entitete).

Ker je Bog po definiciji zunaj prostora in časa, čeprav je v njiju, je človekovo občutje odrešenosti neodvisno od stanja v družbeni zgodovini. Naj je fašizem še tako krut, je tak na eni ravni. Ljudje so zmerom umirali, bili ubijani in mučeni; in še bodo. Ne odloča to dejstvo, ampak človekov odnos do njega. Naj je današnja Slovenija še tako usrana - pa niti ni tako, kot to trdijo politiki, kajti vsaka družba je v bistvu nekaj manjvrednega in brezperspektivnega, le ljudje jo delamo za svetlo, če jo natopimo z iluzijami -, to njeno stanje me ne more vreči v »občutje stiske in negotovosti«. Na tosvetni ravni je človek zmerom v stiski in negotov; tu - pred močjo nič kot kontingence - more malo. A ima moč in možnost, da izstopi iz tega sveta kot vrednosti. Če ne izstopi, si je kriv sam. Ima absolutno svobodo določanja svojih razmerij do sveta in drugih. Torej je vse odvisno od njegovega interpretacijskega sistema in vere. Za svoja občutja je torej odgovoren sam.

Moje občutje je že desetletje in več trajna mistična ekstaza v srečevanju z Bogom; tudi z ničem, a z ničem se srečavam kot sodelavec Boga, ki je odrešenik

niča. Nič mi torej nič ne more; lahko me fizično muči, tarejo me bolezni; ne more pa do srčike moje eksistence, ki je trajna blaženost, milost. Zato je moje osnovno občutje danes občutje sreče, hvaležnosti, da gre vse tako dobro, optimalno. Noč in dan blagrujem Boga za milost, ki mi jo je naklonil, da me je izvolil za svojega sodelavca v ON. Točneje: verujem, da me je - kot vsakogar - izbral za sodelavca. Obnašam se, kot da me je izbral.

Kaj je v resnici, ne vem, ker me raven-okvir takšnega zastavljanja vprašanja o resnici ne določa. Resnica zame ni nekaj - stvar, reč -, kar je ali ni. OK resnica nastaja, jo izdelujem(o), s tem da verujem(o), s tem da ustvarjam(o). Tudi sam Bog nastaja tako iz boga, odrešenijsko krščanski iz pogankega, kot razlagam v svoji teologiji. Resnica je uresničevanje; to sem trdil že v času Perspektiv skoraj pred štirimi desetletji. Zdaj nadaljujem, radikaliziram, poglobljam svojo nekdanjo držo-razumevanje.

Kovačič meni, da posnema Manna - ni važno, če ima prav ali se moti, ko tako misli -, ko govori o tem, da si je poiskal »skriti zaklon in razgledišče«, v katerega se »zateka iz svoje izpostavljene samote« kot v samoto, ki »je že negibna in večna«. Priznam, da mi je ta zamisel-praksa sveta tuja. Čeprav živim na robu družbe in njene zgodovine, se čutim ves v nji, ker so v nji ljudje. Ne delim njihovega totalnega zatekanja v družbeno zgodovino, a prav tako tudi ne njihovega obupa, ko odkrijejo, da jih je prevarala oz. da so se o nji prevarali sami, ker so vanjo investirali nekaj, česar v nji ni, česar jim ne more dati. Mene ni prevarala, ker nisem vanjo - dejansko od medvojnih let - investiral nič bistvenega; vanjo sta v času Perspektiv investirala Pučnik in Veljko Rus, vsak po svoje; jaz ne. V času političnega in nacionalnega osvobajanja Slovencev okrog leta 1990/91 sem se držal ob robu; podpiral zgodbo, a s kritično distanco. Prav v tem času sem - zavestno - najbolj izdeloval OK, da bi našel točko, ki ne bi bila odvisna od družbene zgodovine. Verujem, da sem jo našel: v OK Bogu.

RSD analizira pota-stopnje-modele človekovega bivanja; osnovni svoj model sem imenoval ČHM (četverni hipermodel); sestavljen je iz štirih submodelov-faz: iz Id(entitete), Dč (dvojčkov), Dv (dvojnikov) in Dt (drugosti). Človek se nahaja v vseh teh fazah-modelih, a s tendenco priti od Id k Dt. Id je različna; je tudi Kld (kolektivna Id), je Bm (bratomornost) v fazi Dč, je pogodba in simulacija v fazi LD (liberalne družbe). V **RSD** zadevo podrobno razlagam. Tu hočem reči le, da živim polno v dogajanju samega sveta, ki ga hoče Bog odrešiti, kajti Bog ne more odrešiti nič brez mene - brez človeka -, kar pomeni, da moram biti z Njim v vsem, tudi v niču, v slepilih, v morivskosti in blatu sveta. Biti v polnem in v praznem, hkrati in zaporedoma; prihajam skoz vice v stanje gledanja Boga oz. dejavnega sodelovanja z Njim v ON.

Sem v kritični distanci do vsega, v ARF in AK, na robu družbe-zgodovine, pa vendar ne tako, da bi bil zgolj osamljen na varnem razgledišču. Sem nemalo krat samotni, kot človek sem SAPO, tj. svobodna avtonomna posamezna oseba; koren sam je v posameznosti osebe. Če česa ne prenesem, potem nočem, da bi me posesali kolektivistmi. A to ne pomeni, da nisem z ljudmi in v ljudeh, ko delujejo, čutijo, mislijo, obupujejo, ljubijo. Zato sem interpret SD (slovenske dramatike): ker podaja dramatika vse bistvene mejne situacije, eksistencialne modele. Komentiram jih od znotraj, ker sem vse živel, doživljal; ker jih še zmerom doživljam. Z marsikaterim se igram, ker nočem, da me obvladuje; v tem sem ludist, postmoderen, vse znam derealizirati, da ne bi bil hlapec sil, ki jih ne cenim. Vendar ne ostajam zgolj v simulaciji in v virtualnem.

Malokaj mi je tako tuje kot istenje s stanjem negibne večnosti. Večnost imam le za slo po perpetuiranju življenja, uspehov, zmag; le za alibi in slepilo, za izhod v sili, ker se človek ni sposoben odreči okviru para življenje-smrt. Večnost me sploh ne zanima; čas mnogo bolj, kajti v času se svet dogaja, čeprav vprašljivo, večnost je blodnja. Volim življenje pred smrtjo, življenje omogoča ON, smrt ne. A da bi sanjaril o večnosti - svetosti itn. - življenja? Kje pa! Kot možnost je čudovito, kot vrednota sama na sebi iluzija. Če mi omogoča pot k Bogu kot Dt, ga blagrujem; sicer se mu odpovedujem. Omogoča mi bližanje Bogu, ker to bližanje ni odvisno od - nivoja - življenja, ampak od srečavanja Boga z ničem, ki se dogaja na drugi ravni, na ravni transcendence.

Kar govori Kovačič v nadaljnjih besedah, kjer pretvarja samoto v bližino, bližino razume kot domovanje, domovanje pa po meri človekovega duha in zanj, mi je kot artikulacija ontološkega sistema tuje. To je govor iz okvira Heideggerja; ta govor sem nekoč sprejemal kot učno fazo, predvsem sredi 50-ih let. Kasneje sem uspel skozenj naprej, drugam. To je govor, ki so ga kasneje povzeli Urbančič, Hribarja, Pirjevec itn. Mislim, da je celo bolj zavajal kot odpiral. Vodil je h gentilizmu, k Sveti narodni biti, k Jeziku kot varuhu biti in k podobnim zamislim, ki so na banalni politični ravni postale vrednote domačega fašizma. Ne pri Kovačiču; pri njem ostajajo retorika, ki ji ne pripisujem posebnega pomena. So davek okolju, tisti intelektualni maniri, ki jo je Nova revija izbrusila do spakljivosti, kar ni brez zveze s Kocbekom, z meni manj simpatičnim delom Kocbeka. Kot Kocbekova dediščina je blizu Kovačiču; Mrak je takšno usmeritev odklanjal. Med eksistencialisti se je odločil za Jaspersa, kar je razumljivo, ne za Heideggerja. Jaspersa mi je dajal brati že v začetku 50-ih let.

Ko zaključujem prvo poglavje **Komentarja**, ugotavljam, da se ne vidim, kot me vidi Kovačič, ko pravi, da »obnebje, ki ga ubeseduje Mannovo spoznanje, določa Tarasovo in tudi mojo misel.« Vidim se v drugem obnebju, če bi sploh uporabil ta izraz; rajši ga ne bi. Kot tudi rajši ne bi govoril o »duhovnem«. Duhovno mi je preblizu gnozi. Rajše govorim o eksistencialnem, že od svojega 20-ega leta. Pri Heglu me ni privlačeval njegov duh, ampak strukturna vsebina dogajanja duha, zgodovine, sveta, akcij, empirije, zakoni dialektike, glede na katero je bila marksistična dialektika nezadostna redukcija, čeprav začasno uspešna. Zato me ne privlačijo »nova duhovna gibanja«, new age zgodbe. Sem singularist in empirik, ki se najdeva v soočenjih eksistenc, v bojih teles, v blatu spopadov, v snovnosti; marksistični materializem me je opredeljeval vsaj enako kot katoliški spiritualizem. Oba sem prešel v smeri verske eksistence, artikulirane v Kierkegaardu, tudi v kasnem Tolstoju, Dostojevskem. Govorim o fazah svojega dozorevanja okrog ali do 20-ega leta.

Svojega poslanstva ne razumem kot »nalogo kulturne zavesti«. Od nekdaj sem radikalen kritik kulturne zavesti, če je ne navdihuje nekaj več, nekdo drugi; sama na sebi vodi v kulturništvo, tega pa sem jemal za predmet ostre kritike že v 50-ih letih, z vrhom v Perspektivah. Tudi mi ni bilo predvsem do tega, da bi ostal »duhovno živ«. Moja ambicija je bila polno življenje od telesnosti do duhovnosti sredi sveta, erosa, seksusa, politizma, polemik, poroga, nihilizma, a obenem tako, da sem bil z enim delom sebe zmerom drugje, na robu vsakega dogajanja, ki sem se ga udeleževal, v distanci do njega, zunaj, tj. v Dt. Zato sem bil in sem še neujemljiv.

Če sem zamolčan, kot pravilno ugotavlja Kovačič, sem zato, ker sem pojmovnemu aparatu, s katerim detektirajo svet slovenski kulturniški politiki,

nedosegljiv, ne morejo me z njim identificirati. Ravno to hočem: da me ne naredijo za Id, za reč, za tisto ogabno polno strjeno blato, ki mu je Sartre dejal **Gnus**. Od nekdaj hočem predvsem svobodo. Šele kot neviden morem biti v Dt. Blagrujem, da sem v molku. Čeprav je res, da moje delo - **RSD** - hote zamolčujejo. A to je problem njihove etike, ki je nimajo, ne pa moj problem. Zamolčujejo nekaj, česar ne razumejo. Tem bolje zame, da me pustijo v miru; da me ne tolmačijo narobe.

Skoraj vsaka razlaga mojega dela, ki se pojavi v tisku, je taka, da prosim usodo-služaj, naj me reši takšnega predstavljanja. Čeprav se zato ne razburjam. Le navzven se zdi, ko večkrat robantim. A se le sproščam: brcam v rit ljudi, ki to zaslužijo, saj je edina možna komunikacija z njimi brca v rit. V glave jih ne brcam, ker jih nimajo; buzeriram jih ne, ker me to ne privlačuje. Torej z njimi sodelujem tako, da jih kažem v njihovi goli slavi. Kritika je moment soočanja z ničem. Hujšega jim pa ne delam, kot da slikam njihove portrete. Nekoliko karikirano, priznam, različne Wirke, a zanje blažilno. V zgodovino bodo prišli skoz moje karikature, ne skoz svojo fušarijo.

Ugotavljam, da izhajava s Kovačičem iz dveh različnih doživetij sveta in interpretacijskih sistemov. On vidi v najinem pogovoru in v mojem delu »možnost ostati duhovno živ v mrakobi večera neke civilizacije v zatonu«, mene to, da gre kapitalizem morda res v zaton, a skoz fazo še radikalnejše ekspanzije, ne opredeljuje. Zaton, vzgon, to je stalni ritem družbene zgodovine oz. same narave, v kateri se menjata življenje in smrt; ne življenje in ne smrt me usodno ne določata.

V svetu, ki ga bivam, gledam-doživljam polnost božje eksistence, ki se izroča praznini nič, da bi Bog nič odrešil. To dogajanje je tako veličastno, da ga predvsem občudujem. Ne gre za fevdalno strahospoštovanje pred bogom kot kraljem-despotom. Gre za noro veselje, da smem sodelovati v Dejavnosti Boga, ki je ne doživljam-razumem kot svetlobo jutra, ampak kot »moč« Drugosti, ki je onkraj para svetloba in tema. Vsaka svetloba se ugasi, vsaka tema se konča; to je večno spovračanje enakega. To je okvir, v katerem ostajajo današnji slovenski magisti, (neo)budisti, pristaši cirkularnega mišljenja, verniki metempsihoz in reinkarnacij, tudi katoličani, ki istijo boga z Življenjem, kot nas skušajo prepričati v pripravah na slovensko sinodo. Same pomote, same blodnje!

Z vsem tem pa ne pravim, da dialog med nama s Kovačičem ni mogoč. Če bi terjal, da vsi izhajamo iz istega interpretacijskega sistema, bi trdil, da tako rekoč nobenega dialoga nikoli ni bilo ali pa le navidezni, kot strinjanje znotraj sistema istomislečih. Najina naloga s Kovačičem je, da z ARF najin角度 izhodišč ugotoviva, kako se lahko pogovarjava, čeprav izhajava iz različnih usmeritev in razumevanj. Moja naloga je dokazati, da se s Kovačičem vendar v marsičem ujemava, čeprav imava tako različna vrednostna sistema. Kaj je tisto, kar Kovačiča privlačuje v **RSD**? Da ga nekaj privlačuje, je dejstvo, sicer kot urednik ne bi dal mojim izvajanjem na razpolago kar dve številki Revije 2000. Ne gre za najine privatne interese, niti le za spomine ali za hvaležnost za kaka pretekla dejanja. Gre za odprt pogovor, ki se želi in hoče vzpostaviti.

Oba verujeva, da je mogoč; svojo predpostavko morava udejanjiti na intelektualno korekten in osebno pristen način. Prepričan sem, da sva za to zmožna. Je pa res, da pogovor šele začnjava. Ga bova vzdržala, ker že na začetku kaže, da bo terjal nemalo pozornosti in energij, časa in volje?

Ko prebiram, kar sem napisal o **Soočenju**, dobivam vtis, da sem s spisom in razmišljanjem na pravi poti. Ne pravim, da ni v **Komentarju** nič kritike. Kritiko dopuščam in terjam; a sodi na nižjo raven v ČHM, v modela Dč in Dv, v okviru Dč vodi prek spora v boj-vojno, v Dv v AK in ARF, kar je seveda bistveno bolje oz. sploh edino ustrezen razvoj-prehod. Brez kritike ne gre, važno je le, kam jo kritik obrne. Če jo v totalitarno in/ali politično mišljenje (PNP), jo zlorabi oz. uniči; mu je le sredstvo za dosego cilja, ki je uničevanje. Če pa jo preoblikuje v AK in ARF, pomeni, da še zmerom temelji na naravi, na Id, vendar tako, da odznotraj prehaja okvir-omejenost identitetnega mišljenja-ravnanja v višje - razvitejše, bolj diferencirane - oblike oz., kar je bistveno, v Dt, k Bogu.

Zato bravca prosim, da razume namen in naravo **Komentarja**. Kritika Kovačičevih stališč, kolikor je je, služi, v tej začetni fazi, ugotavljanju možnosti in ustroja dialoga, s tem pa dialogu, če se bo pokazalo, v kar oba s Kovačičem verjameva, da je dialog med nama in sploh mogoč; da ni le alibi za nekaj drugega: za polasčanje, kot je v PNP; tudi v današnji slovenski KC.

Kovačič pravi, da njegovo »premišljevanje ne bo borbeno«, ker da to ni v njegovi »naturi«. Brez dvoma je narava pogojevalen in usmerjevalen dejavnik; moja je borbena, celo prepirljiva. Zato jo moram zaustavljati, preusmerjati; daje mi precej opravka. Vendar v osnovi ne gre za ravnanje skladno z naravo tega ali onega. Gre za to, kakšen model kdo vzame za pravega in ga skuša oblikovati. Tu se s Kovačičem strinjava: oba hočeva dialog in ne boj-prepir ali naprežanje za zmago nad sogovornikom, ki je vsaj potencialni, če ne aktualni tekmelec ali celo že nasprotnik-sovražnik.

Razliko med mano in njim razume Kovačič tudi kot razliko med »naslavljanjem ad hominem«, to naj bi bilo značilno zame, in tem, da »pušča« on »ostre sodbe odprte kot zgolj stvar osebne presoje«. Pri tem se Kovačič sklicuje na Pirjevca, na njegovo filozofsko etično postavko: pustiti biti, s katero je na prelomu 60-ih in 70-ih let nastopal v slovenski javnosti; bila je kar se da vplivna, vsaj med mlajšimi. Jaz sem jo sprejemal kot ustreznjšo od likvidacijskega modela, značilnega za tedanje in predvsem prejšnjo Partijo, ki ji je Pirjavec sam pripadal, zato jo je dobro in od znotraj poznal. Čeprav sem se za Heideggerja v nemal že desetletje prej, sredi 50-ih let, in sprejel Heideggerjevo razumevanje biti kot pomembno fazo-model, se nisem pustil od nje opredeliti in zaustaviti. Da sem jo notranje razumel, bo pokazala razprava - knjiga - o Smoletovem romanu **Črni dnevi in beli dan**, ki sem jo napisal konec 50-ih let; nameravam jo kmalu objaviti v nespremenjeni obliki, le z **Opombami**. V začetku 60-ih let, dejansko pa že konec 50-ih let, v zgodbi okrog Pučnikovega zapora in likvidacije Revije 57, sem uvidel, da je heideggerjanstvo prekratko. A trajalo je še dolgo, da sem zmozel preiti oba modela, ki sta me v prvi polovici 60-ih let še zmerom opredeljevala: heideggerjanstvo in sartrizem. Vsekakor pa sem se s to kombinacijo dveh med sabo zelo tujih filozofij bistveno razlikoval od Pirjevca, ki se je podrejal - po svoje razumljenemu - Heideggerju enako slepo ljubeče priznavalno kot nekoč Marxu in Kardelju. Sam sem ohranjal in ohranjam do vseh filozofij in filozofov kritično, trezno distanco, medtem ko je Pirjavec navzdol fasciniral, navzgor pa se je želel dati fascinirati, vse do smrti.

Kovačič razlaga svoj namen, ki ga ima tudi z objavo **Pogovorov** z mano pa s svojim delom, takole: »Morda bo ta pogovor poskus take prevetritve zadušljive sobe slovenske kulturne javnosti. Vsaj želel bi si. Formulo za to držo je dal že Dušan Pirjevec z geslom: biti in pustiti biti. Biti, kar si v svoji avtentičnosti, in priznati drugega v njegovi drugačnosti, četudi je težavna. Sobivanje je naporna zadeva.«

Da je slovenska kulturna - in politična ter sploh - javnost zadušljiva, je zunaj dvoma. Vprašanje pa je, ali naj bi bil pravi človekov namen prevetrili jo. Mislim, da to ni moj cilj. Kot vem, ni bil niti Pirjevčev cilj; a Pirjevca sem dobro - kot malokdo in od znotraj - poznal. V prvi - levo revolucionarni, stalinistično komunistični - fazi je bila prevetritev družbe Ahacu premalo, hotel je sveto vojno zoper zlo, in soustvaril jo je. V drugi fazi se je umaknil v znanost, v literarno zgodovino pretežno tradicionalnega tipa, v pogojni privatistični humanizem, to je bilo v 50-ih letih, ko je sooblikoval revijo Sodobnost, medtem ko mu v tretji - heideggerjanski - fazi sploh ni šlo za prevetrevanje. Družbo je puščal, kot je bila, sam se je posvečal filozofski meditaciji tistega, kar je imenoval bit, temeljil je na ontološki diferenci, to je na razliki med politično socialnim, to ga ni več zanimalo, in bitnim, kamor je prišteval tudi umetnost in jezik. Ker je jezik naroden, je tako reševal NaROD - Narojenost - pred (iz) okvira družbenosti-političnosti-oblasti. Sam je NaROD pojmoval sicer kot bitno pesniškega, v razliki z družbo-zgodovino-politiko-oblastjo, njegovi učenci, ki ga niso razumeli, Hribarja, Urbančič, Grafenauer, Šeligo itn., pa so od druge polovice 80-ih let naprej narod vrnili v družbo, točneje, družbo podredili narojenostnemu NaRODu, obe bitnosti - zanje bitni - povezali, celo poistili (Id), s tem utemeljili gentilizem, nacionalizem in fašizem. Šli so pot, ki je bila zame nesprejemljiva. Žal so jo alibizirali s Pirjevcem. Žal jim je dal Pirjevec to možnost. Ni naključje, da je bil tudi sam Heidegger eden od temeljev nacizma, čeprav ne ras(istič)nega. - Kovačič ni šel po tej poti, čeprav mu nacionalizem ni tuj. Pred avtofascinacijo novorevijecev ga je ščitil že Kocbek, kaj šele Mrak.

Kovačič razume Pirjevca sicer po svoje, a ne napačno. Ko povezuje »osebno presojo« s »sobivanjem« in z geslom »biti in pustiti biti«, ravna sorodno Pirjevcu. O tej Pirjevčevi potezi sva se s Pirjevcem mnogo pogovarjala; odklanjal sem jo, ironiziral sem jo kot privatizem-intimizem, kot dediščino njegove druge - humanistične - faze, imenoval sem ga **Gospoda Mirodolskega**, po Stritarjevem romanu. Vendar se je Pirjevec strogo držal svoje domišljene pozicije; o družbeno političnih rečeh se ni hotel izjavljati. To ga je pred Partijo tudi rešilo, vendar njegov osnovni namen ni bil te vrste.

Kovačič pa dodaja Pirjevčevi poziciji nekaj, kar se z njo izključuje: namreč željo - celo težnjo in akcijo - po prevetritvi slovenske javnosti, s tem družbe. Pirjevec je svetoval: konec akcije, s tem tudi prevetrevanja. Imel je kar se da polno izkušnjo, kam takšno prevetrevanje vodi, če je radikalno: v bratomornost svete vojne; če pa ni radikalno, ostane moralistična samovšečna retorika.

Torkarjeva dramatika je primer ponesrečenega sintetiziranja obeh linij. Torkar nezdružljivost obojega rešuje z maksimaliziranjem praznega moralnega verbalizma in z ravnanjem po zasebni utilitarni presoji, kar ga dela neverodostojnega, predstavlja ga celo kot prevaranta, medtem ko je Kovačič človek bistveno bolj pristno npravne narave, izpostavlja se v javnosti, na robu tudi politično, recimo s sodelovanjem s SZDL, obenem pa se ogiba moralizmu in poučevanju, ker ve, da gre za krinko samouveljavljanja, samovšečnosti, koristoljubja. Zato svojo držo hudo plačuje: z avtoblokado.

Geslo biti in pustiti biti razume Pirjevec v temelju esencialistično; Pirjevcu se ni posrečilo dovolj preiti v eksistencializem. Heidegger je dvoumen; da se ga razlagati esencialistično - nacistično, gentilistično, tako ga razlagajo Urbančič in Hribarja - ali pa eksistencialistično, tako sem ga razlagal sredi 50-ih let in vse do srede 60-ih let jaz. Žal je ostal Pirjevec preveč pri esencializmu; tudi tu ni mogel premagati svojega porekla, marksizma stalinističnega tipa. Medtem ko je bil marksizem meni blizu na način sartromarksizma, torej v eksistencialistični izdelavi, je bil Pirjevcu kot absolutna resnica objektivno danih družbenih faz-modelov-biti, Razredne zgodovine, Partije in Ekonomije. Pirjevec se je sicer odrekel Razredu, je pa naravo Razreda prenesel na Bit kot Jezik-Narod-Umetnost.

Sobivanje v duhu pustiti biti je evfemizem za spravo, spravo pa je treba razumeti kot regres v stanje PS (plemenske skupnosti) oz. predpostavljenege idealnega ali vsaj harmoničnega narodno družbenega občestva, kakršno je - naj bi - bilo pred destabilizacijo. Hribarjeva in KC sta se okrog leta 1990 ujeli na platformi Sprave. Obe sta izhajali iz predpostavke notranje skladnega, pomirjenega, enotnega - seveda našega - Naroda, le da Hribarjeva iz leve, KC iz desne. Ko do sprave ni prišlo - ni moglo priti, sprava je fantazma, če ni alibi za ideološko magično fašistoidno politično akcijo -, sta se oba spravaša, levi in desni, vrnila v svoji izhodišči, v levi in desni fašizem, ena plat k Rodetu, druga k Jelinciču.

Sam se nisem vnel za spravo; do nje sem bil vseskozi kritičen. Leta 1985-86 sem v analizi dveh temeljnih tedaj napisanih slovenskih dram, Božičeve **Španske kraljice** in Snojeve **Gabrijel in Mihael**, pri krstnih uprizoritvah obeh sem bil dramaturg, razvil namesto Sprave model Id med ekskluzivnima, sovražecima se, med sabo vojskujočima se dvojčkoma, med komunistom in domobrancem. Ta Id med njima ni sprava kot pozitivum, ampak nevtralizacija, dosežena z medsebojnim pobojem, pri Snoju, ali z medsebojno blokado, pri Božiču. V točki Id se oba spodbijeta, razkrije se napačnost njunih izhodišč-prakse; smer, v katero sta se napotila, se konča z ničem, s souničenjem.

Nastopi bistveno vprašanje: kam zdaj? Ali vrnitev v to, kar je bilo, ali iskanje poti drugam. Desni in levi gentilizem se je opredelil za vrnitev, s predpostavko, da je bilo stanje pred začetkom bratomornosti ustrezno. Gre za vrnitev iz modela Dč v model K(olektivne)Id. Snaj in Božič to odklonita; pokažeta, kaj se zgodi. Pri Snoju panlumpenizacija, ki vodi postopoma v lumpenliberalizem današnjosti, v svet Rudolfove dramatike, vse do Frejeve **Tirze**, pri Božiču v svet scientistične institucionalizacije, specializacije, societalizacije, kakršno zagovarja danes Veljko Rus pod alibijem neokorporativizma, glej tudi Jovanovićevo **Vojaško skrivnost**. Oboje je resnica današnjosti, le da velja za nizkotne, za manj vredne. Vrednejši končajo tragično, čeprav tudi ironično. Domobranski dvojček pri Snoju in sestra obeh bratov pri Božiču v norišnici. Narurnejši, vitalnejši, amoralnejši se rešijo v urejeno blato tega sveta, nedolžnejši in poklicani k višjemu zblaznijo. Rešitve ni. Sprava je hinavska, intelektualca nevredna lažirešitev.

Prav v domišljanju tega položaja pred zidom, v blatu in za zidovi psihiatrične ustanove sem dobil najmočnejšo pobudo za izdelavo svoje nove teologije, OK, ON. Kogar zanima, si lahko moje tedanje rešitve ogleda v knjigah **Majcnova dramatika 1** in **2**, v kritičnih analizah NOBD, Zupanovega **Rojstva v nevihti** itn., SPED, Majcnove **Revolucije**, avtoblokade in prehoda v nihilizem, Duševe drame **Maternity row**, v magizem, Filipčičevih **Ujetnikov svobode**, v ludizem, Ruplove burke **Kar je res, je res**, obenem pa v artikulaciji predloga za izhod iz stiske, iz zavrnosti, iz

pasti. Ta izhod sem podal v analizah Majcnovih dram **Brez sveče** in **Bogar Meho in Marija**, 1988 in 1989. S tem sem si omogočil napisati temeljno delo v tej smeri, knjigo **Kristus in Dioniz**, izšla je 1990.

OK ne verjame v uspešno možnost sobivanja ljudi kot privatnih oseb, ki si med sabo dopuščajo biti; kot sem dejal, imam - sem že pred desetletjem in več imel - takšen model kot Spravo za blodnjo. V nobeni PS ni mogoče trpno sobivati. PS terja od svojih udov - Hribarjeva je jasno govorila o včlenjenosti posameznika v Nedeljivo narodno telo - dejavno pripadnost, saj se ima PS za sveto (Hribarja sta na svetosti zidala, pri svetosti ostajata še danes), svetost pa ima pravico na absolutno terjatev do posameznikov. Ti niso SAPO (svobodne avtonomne posamezne osebe), kot je učil Mrak, ampak integralni deli višje organske rodovne in duhovne Celote. Kadar je ta Celota v nevarnosti, se mora njen ud zanjo žrtvovati. Tako se vrača sveta vojna. Ker levi in desni gentilisti niso razmišljali strukturalno, se niso zavedali te konsekvence ali pa so jo sprejemali samoumevno kot edino pravno in versko; recimo dejavno požrtvovalno sodelovanje v slovenski »obrambni« vojni zoper Velesrbe leta 1991.

Sobivanje v okviru pustiti biti privatnih oseb je zame ena od iluzij humanističnega meščanstva. Rodovna in kozmična - celo sveta - bit je maska-konstrukt-alibi, dejansko gre za strukturo liberalne družbe, ki je v socialno zgodovinskem pomenu korak naprej od fevdalne in od PS, vodi pa v avtodestrukcijo skozi hedonizem in nihilizem, če SAPO, ki jih omogoča, ne najdejo stika z Bogom; to je moja osnovna predpostavka-analiza-terjatev. Kovačič se te narave liberalne družbe zaveda, zato liberalizem odklanja. Vendar ne ve, kam nato. Čuti, da je regres v PS in v FKC napačen; posebno glede FKC je jasno kritičen. Ker ne vidi socialnih možnosti - od časa do časa jih vidi v Narodu, a se spet zave, da je Narod ideološka fantazma, če je pojmovan predvsem čustveno fanatično -, se umika v zasebnost, na zanesljivo razgledišče samotneža na robu. Ta umik je ustrezen, ni pa zadosten. Ne zadoščata ne modrost stoicizma in skepticizma ne privatizem intimizma. Oba se avtodestruirata, ker ne temeljita na Bogu. Kovačič je odprt do Boga, vendar ne dovolj oz. ovira ga, ker Boga ne razume prav; prav seveda z mojega vidika. Njegova drža ostaja nerazvita in notranje blokirana. Vendar ne takšna, da bi bila napačna. Blizu mi je. Predvsem zato dialogiziram z njim, da bi mu pokazal možnost izhoda.

S tem je rečeno že bistveno: da Kovačiča - nikogar - ne gledam kot privatno osebo, ki jo puščam v njeni negibnosti, v njeni biti-intimi; v vsakomer gledam človeka, ki mu je Bog vcepil poslanstvo OK, torej radikalno dejavnost odreševanja. Vsaka privatnost in samozapiranje v lastno bit je ovira za ON; je koristno, dokler gre za obrambo pred nasiljem socialnih totalitarizmov, Partije in FKC. Postane pa pri priči negativno, ko ti dve sili nista več vsedeterminirajoči; oz. že prej, ko sta strahovito teroristični - bratovstvo-teror -, mora človek izdelovati OK, da bi se pripravil na čas po tem, ko bo nasilje oslabelo. Ta čas je prišel danes. Zase menim, da sem ga pričakal pripravljen; da je OK pravšnja teorija-praksa - vera in um - za takšen čas-položaj.

Terjam torej skrajno gorečo akcijo, ne pa njen konec. Nikogar nočem pustiti biti, kajti vsak je, če je zaprt v svoji biti, le pod lupino laživarnosti, predvsem pa se - vsaj dovolj ne - ne odziva na terjatev Boga, ki je brezpogojna; učil jo je Mrak. Ta terjatev hoče od ljudi, da delujejo s posnemanjem Bogočloveka Jezusa Kristusa, ne pa, da se umikajo v to ali ono varnost. Rob ni drža varnosti, ampak pomeni, da se človek, ki si je izbral življenje na robu, noče podrediti totalitarni skupnosti.

Danes je liberalna družba sicer na eni strani svobodnejša od klerikalno-komunistične, uvaja trg namesto ideološkega terorja. Na drugi strani pa je morda še bolj totalitarna od onih dveh. Njen teror ni direkten; fascinira, zapeljuje, očaruje, začaruje. Šeligo je ideolog takšne družbe, ne da bi vedel, da je ideolog ultraliberalizma. Liberalizem vabi, mami in s tem še bistveno bolj depersonalizira. Danes je na Slovenskem komaj kaj prvega n(a)ravnega meščanstva, ki je ustanavljalo SAPO kot božje bitje. Prevladal je lumpenliberalizem masovnega trga, ponudbe, ki spreminja ljudi iz SAPO ne le v potrošnike, ampak v vloge-reči.

Slovenska dramatika je ta pojav nazorno uprizorila in kritično zavrnila že na prehodu 60-ih v 70. leta, glej Jovanovićevo dramo **Znamke, nakar še Emilija**, Jesihove **Grenke sadeže pravice**, Rudolfove **Termite**. Kdor jo je pozorno bral in ustrezno analiziral, je vedel že sredi 70-ih let, kje s(m)o Slovenci. Tedaj sem se ostro odvrnil od zagovora reizma-ludizma; ta zagovor je bil potreben glede na partijski totalitarizem kot arhaično obliko terorja. Treba je bilo skoz izkustvo Zahoda in liberalizma. A skozenj, ne pa ostati pri njem. Prav sredi 70-ih let se je začela oblikovati tista socialno kulturniško politično novinarska skupina, ki jo imam danes za najslabšo in ki jo vodijo Wirki, Bogataji, Bratoži et comp. Tedaj so se povsem opredelili za postmoderno. Medtem ko je OK pot skoz postmoderno, torej z upoštevanjem postmoderne od znotraj.

Iz povedanega je, upam, razumljivo, zakaj se toliko vtikam v druge, zakaj sem tako nesramen, nasilen, celo žaljiv, kot pravilno ugotavlja Kovačič. Ljudi preveč cenim in celo ljubim, da bi jih pustil v njihovih blodnjah in regresih. Hočem jim odkrivati resnico. Ne jih popravljati z očiščevanjem, ampak usmerjati jih s tem, da jim posredujem svojo misel-držo, ki jo imam za odrešilno. Morda se motim; a to mi je treba - v dialogu ali polemiki - dokazati. Vem, da je takšno dokazovanje težka reč; nekaj pa se le da. Človek je umno bitje; jaz temeljim na ARF in na AK, prepričan sem, da sem pripravljen poslušati argumente, ki spodbijajo moje teze. Komaj čakam, da mi bo moje analize in trditve Kovačič spodbil, če bo imel to za potrebno. Morda pa bo uvidel, da imam - vsaj v nečem - prav.

Ne prepričujem. Nisem aktivist. Ne prevetrujem slovenske socialno kulturno politične stavbe. To je naloga časnikarstva, socialno moralne kritike, kakršna je bila na delu pred vojno, predvsem kot leva, saj izhaja iz razsvetljenstva in humanizma. Postmoderna faza liberalne družbe je to začetno meščansko n(a)ravno javnost podrla; danes je javnost instrumentalizirana po Kapitalu in interesih različnih skupin, klik, tekmecev. Danes je treba resnico iskati zunaj javnosti. Zato ne sodelujem v množičnih občilih. Revija 2000, kjer s Kovačičem objavlja najin **Pogovor**, ne sodi v mass media; je revija z roba. To mi jo približuje in dela za ustrezno. Poskušal bom preprečiti, da bi se moji intervjuji brali v duhu PNP. Ne preprečiti s sodnimi ali političnimi sredstvi; le z opozorilom intelektualnega tipa, s teksti. Vsakdo jih lahko bere; če se jim bo odprl, bo vstopil vanje in jih razumel.

Iščem, odkrivam, posredujem resnico oz. tisto, kar imam za svojo resnico, kar pa imam obenem tudi za takšno resnico, ki je v dobro drugim. Napišem, kar vem, kar mislim, da vem in da je prav; drugim pa prepuščam, da to berejo, sprejmejo ali ne. Želim, da bi to spreje(ma)li kritično; da bi vse, kar izjavljam, komentirali z lastnega stališča, preverjali s svojim refleksivnim umom, vzporejali s svojimi izkustvi, prilagajali glede na svojo naravo. Če bodo tako ravnali, bo prišlo do nekega stika med nami, najprej med Kovačičem in mano. Do kakšnega, bova videla; zdaj začenjavo z eksperimentom. Morda se bo najina akcija ponesrečila; tudi v tem primeru bo, vsaj zame, pomembno izkustvo. Upam pa, da bo vsaj deloma uspela.

Da se bova vsaj zagledala v najini različnosti, morda pa odkrila, kaj je v naju skupno; morda celo to, da verujeva v istega Boga, v Boga, ki je za druge in s tem v temelju ne isti (ne Id).

V tem pomenu pustim vsakogar biti; da je, kar je. Nočem ga prepričevati; kajti poznam iz osebnega izkustva, kam so vodila prepričevanja: v veličastne zgodovinske socialne politične akcije - v Revolucijo -, a potem v polome, obupe, v nihilizem; glej Kozakovo **Afero**, **Dialoge**, Smoletovo **Igro za igro**. Sočloveka predpostavljam kot SAPO, ki ima svoj kritični um, torej zmožnost, da mirno presodi, kaj naj počne z mojimi teksti-sporočili. Nočem biti političen, zato nikogar ne silim v to, kar noče biti. Prosim ga le, da prebere, kar napišem, da to premisli; da se na moj glas odzove. Če se ne odzove, pomeni, da mu moj tekst ne govori ali pa da je gluha zanj. Ponavadi v tem primeru ponavlja stališča povprečja, družbe, okolja; me izloča oz. ne upošteva, ker ugotovi, da sem zunaj meril okolja. Zame je takšno ravnanje neustrezno, ker že vnaprej trdim, da je vsako prilagajanje družbi kot povprečni napaka, neresnica, beg pred odgovornostjo, ki jo terja Bog od človeka. Tudi zato sem tako kritičen do societalizma. Družbo imam za podrejeno kategorijo. Doseči pa, da bi jo imeli tudi drugi za zgolj sredstvo, to je moj cilj, ki pa ga ne smem uveljavljati s prepričevanjem, kaj šele z ideološko socialno akcijo. Le s skrajno potrpežljivostjo. Čakati moram, da bo človek sam v sebi prišel do rešitev, ki jih predvidevam, niti ne ponujam.

Te moje besede se bodo komu morda zdele v nasprotju z mojo prakso, v kateri sem »žaljav«, udarjajoč, zasmehujoč, celo ponižujoč. Prosim jih, naj me prav razumejo. Razlago svojega stila sem že podal. Sem, kot vsakdo, narava, strast, zasebnost, sovraštvo, zavist, jeza, užaljenost; vse sem, kar so tudi drugi. Ker sem tak, sem pred dilemo: ali se tega očistiti tako, da drugih ne »žalim«, da igram pred sabo in drugim popolnega človeka, to je katoliška morala askeze in etike, ali pa da svoje strasti predelujem iz neposredno naravnih v retorične, virtualne, ludizirane. Glede na ČHM menim, da je druga varianta ustrežnejša. Da se ne poškodujem, ko se obsekavam, ampak da se sproščeno ohranjam, kakršen sem, le da strastem, ki me opredeljujejo, jemljem udarnost, vsebino, samoprepričanost. Ne predelujem jih v višje ideje, ne delam zato iz njih motive za svete vojne, kar je običaj pri nravnih asketih, glej Marcela in Komisarja v **Aferi**. Notranje jih izpraznim. S tem pristajam na liberalno družbo in postmoderno, kar sem počel že v 50-ih letih, intelektualno izdelal pa v drugi polovici 60-ih let kot lingvizem, ludizem, reizem, torej kot strukturalizem in funkcionalizem; zato sem sprejel Jesiha in **Sadeže**.

Strasti postanejo verbalna igra. Iz območja svete vojne preidejo v območje kulture kot zabave, sprostitve in fantazem, tudi užitka, a tudi psihoterapije. Bistveno je, da niso več bistvene. Bistvo se od strasti in idej - iz modelov Id in Dč - seli skoz virtualnost modela Dv v Dt, torej temeljno drugam. Pristajam na to, da so se besede izpraznile; vendar ne reagiram na to dejstvo z željo, da bi se spet napolnile na star, na predliberalen način. Ta regres, analogen zamisli Sprave, je bil cilj recimo Pavčka že v 70-ih letih, še bolj v 80-ih letih, glej **Poganske hvalnice** in **Dediščina**, in vseh, ki so skušali vrniti neposrednost Narave, PS, čustev, besed. Zapadli so v retoriko, ki so jo avtentizirali s konstrukcijo gentilizma, nato fašizma, Pavček levega, Rebula desnega.

Moja pot je drugačna: sprejeti praznost besed, neutemeljenost nič, radikalno vstopiti v brezup nihilizma, zato sprejemam Zajčovo dramatiko, že leta 1961 **Otroka reke**, a jo imeti le za eno fazo. Zajc je žal ostal pri tej fazi, kolikor ni

nazadnje, v **Grmačah**, regrediral k PS, h gentilizmu, k obnovi Doma(čije), k narodni substanci. Nikakor ne ostati pri Smoletovih **Zlatih čevljičkih**, kot ostajajo postmodernisti, glej Matjaža Zupančiča **Slastnega mrliča**. Nositi v sebi puščavo niča, kot terja von Balthasar in že Janez Evangelist v **Razodetju**, a to **Razodetje** - Puščavo niča - razumeti kot Mrak v drami **Evangelist Janez** oz. v **Procesu**. Slutiti, videti - pomen verske vizije, kakršno ima Meho v **Bogarju**, Antigona v Smoletovi **Antigoni** - tisto, kar je onkraj puščave niča. Vzeti puščavo le za preizkušnjo, kakršno ima Jezus na križu. Še točneje: soustvarjati svet, ki je onkraj puščave-niča. Bogočlovek in Bog sta - je - v nastajanju s pomočjo človekove verske akcije oz. ON.

Model slovenske srenje, ki ga Kovačič nazorno prikazuje kot »obmetavanje z blatom«, »premočevanje«, »ujetost v vzorec ringa«, zame seveda ni pravšen. Gre le za to, kako ga spremeniti na bolje; čeprav družba ni bistveni človekov cilj, pa je pomembna in se mora človek na eni ravni z njo ves čas ukvarjati, že zato, da jo drži v sekundarnem planu, da ne zapade njeni fascinaciji kot odrešilni. Spet smo pred isto dilemo kot malo prej: ostati čist, se umakniti, to je optimalen primer, se hinavsko skrivati za videzom čistosti, uporabljati le spodobne besede, v resnici pa uničevati, recimo z zamolčevanjem, izločevanjem; to je ena možnost.

Druga možnost pa je ne ostati čist, sprejeti nase blatnost sveta, se ne sekirati, če vzameš v pest kepo blata in jo zabrišeš naokrog, če uporabljaš drastične besede, če posnemaš Gargantuo, Rabelais je v marsičem ustrezen, bolj od Danteja, ki pošilja nasprotnike v pekel, a na čist način. Tudi pretepati se v ringu, zakaj ne, če sta oba partnerja za to; mnogo bolje kot sveta vojna. V **RSD** temeljim na Blatu, **Blato** je naslov enega niza v **RSD**; človek je iz blata in se v blato povrne, prah je le suho blato. Primernejša pot od gnostične in spiritualistične, ki človeka predeluje iz blata-telesa v čistega duha (kam to pripelje, vidimo na Pregljevem primeru, ki spiritualnost drame **Vita**, tudi **Bogovca Jerneja**, nazadnje udejanji kot sakrilegij radikalnega incestuoznega pedofilskega zločina v noveli **Thabiti kumi**), je postmoderna, ki dovoljuje sproščanje in realizacijo vseh stanj, le da jih derealizira v virtualnost, v ludizem-retorizem. Ta pot ustreza le v primeru, če človek ne ostane le pri tem, ampak gre skoz prakso simulacije (strasti, neposrednosti, nazadnje puščave in niča) v Dt, OK, k Bogu.

»Slovensko javno mnenje« - še več, cela slovenska družba, a ne le slovenska - res »živi od afer, škandalov in trača.« Tiči v »(ne)kulturi ringa«. Kovačič predlaga, da je »iz te igre treba preprosto izstopiti«. Sam bi kombiniral dve strategiji: izstop v tem pomenu, da opisana javnost človeka ne opredeljuje, obenem pa ostajanje v ringu in celo zabavanje s škandali, če ostane to le igra. Človek naj se ne bi odrekel užitkom, le vedeti mora, koliko so vredni. Tudi srati je treba in scati; če iz spodobnosti molčimo o teh nujah, hinavčimo. Če jih skušamo odstraniti, se smrtno poškodujemo, kajti čreva se morajo izprazniti. Družba je le nekoliko bolj sofisticirana in pokvarjena narava. Človek je enako družbeno bitje kot naravno, zato mora tudi družbeno srati in scati, tj. izločati duševno neprebavljive snovi. To sicer onesnažuje prostor, a brez tega ne gre. Skrbeti mora le za to, da potem drek reciklira. Srednji vek je imel bistveno več posluha za to reciklažo, za življenje v blatu; disciplinska družba novega veka in asketizem baroka sta hotela iz človeka narediti suha, a sta naredila predvsem fanatičnega klavca v verskih vojnah 17-ega stoletja.

Upam, da sem jasno razložil, kako sam gledam na svoje nespodobno pisanje. Morda se motim; v tem primeru bom deležen kritike. Vendar prosim, naj bi bila kritika analitična; le v tem primeru jo bom mogel sprejeti. Kdor bo le ugotavljal, da pišem nespodobno, bo sicer povedal resnico, a ne bom mu sledil tako, da bi začel pisati spodobno. Mora utemeljiti, zakaj je spodobnost ustrežnejša od nespodobnosti. Sam si jemljem svobodo, da oboje kombiniram; da sem sicer v glavnem spodoben, sem socialno bitje, a da smem - kot vsakdo - v določenih primerih uporabljati tudi nedišeče in neprijazne besede. Za svojo odločitev, ki je zavestna, odgovarjam.

Sproščam se ravno zato, ker ne bi rad bil frustriran in neizživet; odkar se poznam, sem se odločal za metodo svobode, s tem za nespodobnost. Kovačič ima prav, ko piše: »Sobivanje v majhni narodni skupnosti, ki boleha od neizživetih fascinacij in pogreznjena v zgodovinske frustracije, je dvakrat težavno. A ostaja naša neizbežna usoda.« Rad bi bil čim manj opredeljen po tem, čeprav vem, da se povsem izstopiti ne da oz. da sploh ni dobro, če hočem biti ustvarjalen. Radikalen izstop vodi ne le v avtoblokado, ampak v avtokastracijo, v jalovost; postanem čist, a evnuh. Sam hočem biti poln. Tudi vitalist in celo agresivist, to je raven življenja, vendar pa iti skozi fazo-model ekspanzionizma vsega živega, pristati enako na smrtni in se s tem poln in kar se da izživljan seliti na ono stran, ki je zunaj para frustracija-agresivnost. S tem da agresivnost ludiziram in verbaliziram - z ARF -, jo spodbijam, obenem pa se mi ni treba kastrirati.

3

K temu uvodnemu opredeljevanju možnosti dialoga in najinih izhodišč s Kovačičem sodi tudi določanje razlike med Kovačičevim razumevanjem mojih želja, intencij, ciljev, ki izhajajo iz mojih spisov na eni in mojim samorazumevanjem teh intencij v mojih spisih na drugi strani. Kovačič pravi, da si »dialoga ali vsaj polemike močno želim« in to z obojimi, ki jih kritiziram, »s tradicionalno katoliško teologijo in s teoretiki novih duhovnih gibanj.« To drži?

Če oboji moje delo - **RSD** - zamolčujejo, je objektivni namen njihovega početja najbrž v tem, da mojega dela ne bi priznali; da mu ne bi dopustili razmaha; da ga nimajo za relevantnega; da bi spoznal zamanskost svojega pisanja in odnehal. Da se ne bi čutili sposobni dialoga-polemike z mano, dvomim, saj se vtikajo v vse, Stres v Hegla, minimalist v Derridaja, naduti so in samozavestni.

Kovačič misli, da bi mi dialog-polemika s strani obojih »ponudil samopotrditev, da je moja misel bistvogledna in odmevna, da družbeno še vedno obstaja.« Res tudi sam tako razumem sebe in položaj?

Sprašujem se, koliko mi je do tega, da bi me drugi priznali. Na eni - nižji, naravni - ravni mi seveda je do tega; sem normalen človek, celo izrazita žival. Vse živo hoče potrditve, kot samec, kot borec v boju za samoohranitev. Mislim pa, da od te ravni skoraj nisem odvisen. Sem in tja sem jezen, ker vidim, da cenijo manj umne, delovne, ustvarjalne od mene; a v bistvu me ta sodba ne prizadeva, abreagiram jo v uri, največ v nekaj urah. Da mi misliti o njih, zakaj tako ravna, kaj je v mojem delu tisto, kar jih tako moti, da ga ne cenijo ali celo zamolčujejo. Analiza tega je važna, saj moram vedeti, kje, s kom živim. Moja analiza je v veliki

meri tudi analiza okolja, zgodovine, družbe; če vsega tega ne bi poznal, ne bi razumel SD (slovenske dramatike), a tudi ne razlike med mojim projektom Dt in družbo.

Kot moji tekmeči mi ne želijo dati razmaha; tudi to je razumljivo na ravni Dč in celo Dv. Takšni boji in tekme se vršijo v naravi kar naprej. Jaz ostale kritiziram s tem, da jih analiziram in odklanjam, delam prisotne in večje, kot so, oni me zamolčujejo; razlika je v tem, da jih jaz potrebujem, brez drugih ne morem in nočem živeti, celo s tem, če me kritizirajo, me omogočajo, saj me artikulirajo, izdelujejo prostor, ki je odmeven, odkrivam se kot dejstvo. Če jih ni, če ni nikogar, ostajam zgolj jaz, to pa je nevarno, saj me izolira in potiska v avtizem. Tega se zavedam in bojim, zato se tako načrtno in sistematično ukvarjam z drugimi, z njihovimi deli, s konkretnimi singularnimi slovenskimi dramami in njihovimi avtorji, pa tudi z mnogimi ljudmi, ki niso na nivoju, a tvorijo svet, pri katerem deležim. Opažam, da se mi je odgovor na njihov namen posrečil. Ne avtizirajo me, nasprotno, krepijo me, saj mi nasprotujejo ravno toliko, kolikor potrebujem, da me dražijo in silijo k samovzgoji, k zorenju, k dodatnemu in nikoli končanemu samoutemeljevanju.

Pravkar sem prebral, kar piše ubogi Pibernik o svojih srečanjih s cenzuro; v časniku Delo. Pritožuje se, kot Torkar. Noče, da bi »pozabili na vse, kar nas je tlačilo, desetletja poniževalo, onemogočalo.« Bil je »strahoten pritisk, ki nas je izrival na stranski tir, nas, ki se nismo uklonili. Vztrajen pritisk nas je maličil in duhovno siromašil.«

Tudi v tem - skoraj v vsem - sva si s Pibernikom, mojim sošolcem iz prve gimnazije leta 1940, različna. Čeprav nisem prepričan, da je prav Pibernik zgled človeka, ki se ni uklonil - po mojem je kar lepo, kot večina katoličanov, sodeloval z oblastmi, o tem bi vedel povedati marsikaj, želi, da o tem spregovorim? -, pa je gotovo, da je tudi nanj delovala Partija, kot na vse. A njega boli, da ga je izrinila na stranski tir, on bi bil očitno rad na osrednjem tiru, jaz pa blagrujem Partijo, da me je odrivala na stranski tir, ker me je s tem potiskala tja, kjer je življenje resničnejše. Kot žival sem želel biti v središču družbe, kot vernik OK sem blažen, da sem na njenem robu. Partija me je stiskala ravno toliko, da me je vzgajala; ne le da me ni izmaličila, ampak mi je pomagala, da sem posta(ja)l resničnejši, naravno močnejši, ustvarjalnejši, izvirnejši, saj me je nenehoma dajala na preizkušnje, me dražila, terjala od mene nove in izvirne odgovore. Ne le da me duhovno ni osiromašila, nasprotno, malokatera sila bi me mogla tako obogatiti, kot me je Partija. To ni bil njen namen, a njeno dejavnost sem sprejemal in preoblikoval tako, da sem ji danes hvaležen.

Pibernik cvili, da je »izgubljal leta in iskal možnosti v obstranosti«; da so »oni že vedeli, kam te ne smejo spustiti«. Ne pomisli na to, da je bilo odvisno od njega, kako bo reagiral na teror; ali se bo pustil nagnati v obstranosti, ki jih ni cenil in je zato zaničeval sebe, ali pa bo odšel tja, kamor ga niso hoteli spustiti, in se tam udejanjal kljub njihovi volji, prepovedi, cenzuri. Takšnih revij je bilo na Slovenskem kar nekaj; Zajc, Taufer, Šeligo, Smole, Rožanc, Božič itn. so ravnali drugače od Pibernika, zato se na to niso pritoževali. Ne spomnim se, da bi Pibernik kdaj želel sodelovati pri Reviji 57, pri Perspektivah. Res je vprašanje, ali bi nam bil dobrodošel, njegovega dela nismo cenili, tudi njegove morale ne, njegova pesniška zbirka, zaradi katere se pritožuje, da »ni našla razumevanja«, **Bregovi ulice**, je po mojem ne le slaba, ampak je izšla v času, ko smo držali revijevci kulturni molk, bili pod sekvestrom obdolžitve sovražne propagande, se

pripravljali na ustanovitev do družbe kritične revije, Perspektiv, 1960, medtem ko je Pibernik sodeloval tako pri Šegovi Sodobnosti kot nato pri Mejakovi, ki smo jo imeli za izdajavsko, režimsko; ker je to čutil, je sodeloval, a kot glavni literarni kritik, pod psevdonimom.

Je ta moj ton napačen? Je polemičen? Mislim, da ne. Je brez dlake na jeziku; povem, kar mislim in kar sem mislil; povedano se da dokumentirati. Sodim, brez dvoma; pač glede na svoja stališča, ravnanja, življenje, cilje. Pibernik me lahko zavrne; zakaj me ne (bi)? Dialog-polemika med nama bi predmet osvetlila bolj diferencirano. Marsičesa nisem upošteval; problematiko sem reduciral na eno točko. Nisem vzel v obzir, da je Pibernika ves čas po vojni opredeljeval njegov - čeprav prikriti - katolicizem, ki se je danes ponovno pokazal za nekaj, kar imam za negativno. Pibernika cenim kot empirističnega strokovnjaka, ki pa rad kaj zamolči, kadar mu ne gre v račun. Je spodoben, bori se s prikrivanjem. Prikrivanje in zamolčevanje imam za klerikalno strategijo uničevanja drugih.

Ker je mlajši, Horvat ni imel takšne strašne usode kot Pibernik, ki je bil profesor na kranjski gimnaziji, ne pa na ljubljanski univerzi (je doktoriral?); ni je imel, ker je mlajši, nastopil je že v manj terorističnih časih. Je pa Horvat po ideologiji Piberniku soroden. Podobno kot ta izhaja iz socialnega moralizma, tj. nahaja se v okviru, ki je povsem brez posluha za transcendenco, za Boga, za Dt. Razume le družbo in uspehe v nji; zato je novinar. Ker je katolik, je klerikalec. V utemeljevanju nove slovenske revije Zvon, prepisujem iz iste številke časnika Delo, piše, najbrž je avtor teksta sam Horvat, ki je glavni urednik Zvona, da »devetčlansko uredništvo s sodelavci kulture ne bo pojmovalo le kot visoko in vase zaprto umetnost in misel, temveč kot ustvarjalnost, ki je povezana z okoljem in dobo, goji pa jo zlasti sodobni (zahodno)evropski feljton, v katerem je srečati tako poglobljeno refleksijo o umetnosti kot družbeni refleks v njej.«

Izjave so konvencionalne kot takšne; takšno je pisanje Horvata (in Pibernika in današnjih slovenskih katoličanov). Vendar se da - se mora dati - razbrati tudi tisto, kar je zanimivo pod konvencijo, kar je resnica interpretacijskega sistema, iz katerega Horvat - Zvon - samoumevno presoja. Strah pred »vase zaprto in visoko umetnostjo« pomeni težnjo povezovati umetnost z okoljem, dobo, družbo; o tem v drugem delu stavka izjava tudi govori. To je stališče, ki ga zastopa DSD (današnja slovenska desnica) kot katoliška: KC se ne bo dala zapreti le vase, v nauk-prakso vere-religije; delovala bo družbeno, za zvezo med družbo (dejansko politiko) in KC pa skrbi etika kot krščanska zapoved; tudi kultura.

Z mojega vidika sta tu kultura in etika uporabljeni kot sredstvi-alibija za repolitizacijo KC, ki postaja ultraklerikalna, če ne celo klerofašistična. Etika takšne KC terja od vernikov, vse ljudi pa se trudi narediti za čredo vernikov, da izpolnjujejo tim. etične norme družbe-okolja, ki jih diktira skoz družbo KC, a kot družbena, oblastniška. Bog je v takšni družbeni - societalizirani - KC le bog, le bistvo-bit Družbe kot posvečene, magizirane. Bog tu ni Dt; za Dt klerikalci nimajo posluha. Ravno predpostavka, da je mogoča in ostvarljiva božja družba - za to imajo KC -, vodi krščanstvo v klerikalizem. S stališča OK božje družbe ni. Bog je v vseh točkah tega sveta, v vsakem človeku, tudi v Cerkvi, a na način Dt. Bolj ko je v čem kot Id, bolj je le poganski malik, oblastnik, Vodja-Kralj Družbe. Bog nastaja v procesu ON, ON pa je delovanje onkraj družbe. Družba je ravno - poleg narave - najmočnejša sila, ki ovira človeka, da bi prišel v stik z Bogom. Vsiljuje mu lastna merila, podreja ga tosvetnosti, vzgaja ga k prepričanju, da Boga kot Dt ni; da je le bog naše svete stvari. Če Horvat tako misli, potem je razumljivo, da ne more

ničesar razumeti v **RSD**; da daje o **RSD** kot novinar deformirane, škodljive, netočne, napačne informacije.

Na kratko sem se pomudil ob Piberniku in Horvatu, da bi pokazal svojo metodo. Ne prevetrujem družbe; spravljam jo na podrejeno mesto, kamor sodi. Analiziram, zakaj takšna slepila in nesporazumi: ker ljudje - celo umetnostni kritiki - ne razumejo razlike med družbo in Bogom, med Kld in Dt. Med nami zato ne more priti do dialoga, saj izhajamo iz tako različnih izhodišč, imamo tako različne cilje, da je pogovor z njihove strani razumljen kot napad nanje; ker se branijo, se branijo tako, da bi bili uspešni, zato izbirajo metode, ki se jim zdijo najustreznejše, ta pa je predvsem zamolčevanje, medtem ko jaz kar naprej osvetljujem razlike med nami, odkrivam, kaj in kakšna so njihova izhodišča, zakaj so po mojem napačna. Ta moj postopek nima za cilj, da bi jih utišal, ampak da bi jim posredoval vednost o meni, o OK, o **RSD**; da bi jih odprl za **RSD** in za OK. To je moja dolžnost, tako razumem božjo voljo. Nočem jih uničiti, ampak jih celo artikuliram. Seveda jih ob tem tudi razkrinkujem, a naj mar molčim, če pa vidim, da sleparijo?

Horvat piše v izjavi tudi o tem, da bo uredništvo Zvona »po izboru obravnavanih tem dokazovalo in utrjevalo kulturno in družbeno pluralnost slovenske resničnosti« - ste opazili, nikjer sledu o Bogu? -, malo za tem pa so navedeni sodelavci prve številke, ti pa so: Senegačnik, Vladimir Kos, Rebula, Joža Mahnič, Senčar in Ivan Štuhec. Bolj nepluralne ekipe si ni mogoče zamisliti; ljudje od desne do ultradesne, od tradicionalnega konzervativizma, Joža Mahnič, do Kosovega klerofašizma, do Senegačnikovega in Senčarjevega janševstva, do Štuhevega arhiklerikalizma. Torej ni slučaj, da govori izjava o pluralnosti tēm, ne pa pisatelj? - Ravnam zlobno, če restrukturiram naslov notice, ta slove: **Zvon spet »poje« Slovincem** v vprašanje: ali je to mrtvaški zvon?

Na vprašanja, ki sem si jih zastavil v začetku tega poglavja, še odgovarjam; na tretje: res je, tisti, ki moje delo zamolčujejo, ga - me - nimajo za relevantnega. Za takšnega me nimajo, ker je OK po projektu zunajdružbena akcija, celo zoperdružbena. Družbe, ponavljam, ne odpravljam; ničesar ne odpravljam in ne čistim. Družbo postavljam na mesto, ki ji po mojem gre: kot službo SAPO(sebam). Horvat, Pibernik in sorodni postavljajo ljudi v službo Družbe kot svete, tj. nazadnje KC ali Trga; v tem primeru so bolj liberalci kot klerikalci. Večina kombinira obe usmeritvi, takšna je tudi zahodna KC, ki je sekta ponudbe na trgu. Kdor izstopa iz družbe ali se seli na njen rob, kdor javno oznanja, da ne ceni družbenih priznanj, sodb, vlog, je za societaliste nerelevanten, zmešan, anarhist, kaot, ponesrečenec vnaprej, cepec, ker ne ve, kaj je vrednota. Za družbenca je vrednota oblast v družbi. Za klerikalce oblast KC oz. nas, mene, ki kot kleriki in ideologi, Štuhec in Rebula, načelujemo oblastniški grupi, Rebula patetično, Štuhec cinično. V takšni družbi nimam kaj početi.

Kot zmerom pretiravam in poenostavljam. Nisem in nočem biti povsem zunaj družbe. Hočem jo imeti za instrument; vem, da moram za to, da bi dobil zaželeno, nekaj plačati. Plačujem velikodušno, z zvrhano mero. Malokdo je dal toliko družbenemu pogonu, književnemu življenju kot instituciji, kot jaz. Vsaka izdana knjiga - z ženo jih izdajava iz najinih prihrankov, za izdaje dajeva večino najinih pokojnin in honorarjev - je družbeno dejstvo, prej ko prej tudi v slavo slovenske družbe, o tem ni dvoma. Te slave za svoje delo in zase ne želim; a vem, da je ne morem preprečiti. Kot danes ne morem izzvati dialoga, razen pri redkih, pri Kovačiču, jutri ne bom mogel preprečiti vrtlezenja. Upam, da ga ne bom doživel;

tudi zato novinarčke in politike zbadam, da bi jim vzel veselje polastiti se mojega dela. Čakajo, da bom crknil; potem bom brez brambe. To vem vnaprej: da bodo **RSD** zlorabljali na nedopustne načine. Če si upa Rode postaviti v svoj grb Trubarjeve besede, KC pa je še zmerom antiprotestantska, takšna je bila skoz stoletja, to ni le cinizem in instrumentalizem brez presedana, ampak kaže na brezskrajno nenačelnost takšne KC; vsega se posluži - seveda v »dober namen« -, karkoli oceni za koristno.

V družbi pa nisem le na ta - nezaželen, a nepreprečljiv - način. Sem tudi hote. Družba je še zmerom - do neke mere bo zmerom ostala - posredovanje med ljudmi kot SAPO(sebami), okostje komunikacije, tehnika občevanja, fizika ljudi. Kot takšna je nujna in pozitivna. Svojih knjig ne nosim na trg, a jih tudi ne držim v predalu, zgolj zase in za nekaj izbranih. Dajem jih v branje, zato jih natiskujem, pri tem se odrekam večini denarja, ki mi sicer priteka. V tem primeru se dajem tudi družbi. Sam sem si kriv, če **RSD** zamolčujejo; če je ne bi tiskal, je ne bi zamolčevali.

Ponavljam: ne pritožujem se, da **RSD** zamolčujejo. Le opozarjam na to, kaj počnejo. Če je v **RSD** OK in ON, in če sta to dve pravi verski usmeritvi, aktivisti PNP zamolčujejo OK in ON; to je logično dejstvo. S tem ne ravnamo prav. Meni osebno ne škodijo; celo pomagajo mi, ker mi omogočajo mir. Že tako se preveč ukvarjam z manj pomembnimi stvarmi, z Wirki in Horvato-Piberniki. Ker sem v molku neviden, sem v edinstveni možnosti, da se posvečam le ali vsaj prvenstveno bistvenemu: OK in ON. Družbenci si sami škodijo - se kaznujejo -, ker izgubljajo čas in darove z družbenimi boji in tekmami, z napor, kako uveljaviti svojo grupo - tudi KC - v družbi, na trgu, med ponudbami.

Jasno je torej, da zamolčevanje mojega dela name ne vpliva tako, da bi spoznal njegovo zamanskost. Ravno nasprotno; motivira me k še močnejšemu vztrajanju na izbrani poti. Morda bi vztrajal na nji tudi tedaj, če bi ostal povsem sam; nekateri so. Upam, da ne bom postavljen pred takšno skrajno preizkušnjo. Z mano je moj »družinski« team, žena, hčerki, sin; z mano je nekaj - niti ne tako malo - prijateljev, ki ne igrajo igre Pibernikov in Štuhcev; recimo Kovačič. To, da je omogočil izid **Pogovorov**, da stopa z mano v dialog-polemiko, je dokaz, da ima moje delo - teologijo, literarno zgodovinopisje itn. - za relevantno. Slovensko kulturo rešuje pred nečastnim in nizkotnim ravnanjem, značilnim za novorevijevece in za KC.

Zdi se, da bo Nova revija - po tem, ko je leta spuščala meglo -, vendar naredila z mano intervju; Borisu A. Novaku verjamem. Se obetajo za **RSD** in OK boljši časi? Pa bodo res boljši? Ne bo **RSD** s tem še bolj deformirana, ker bo napačno predstavljena? V intervjuju ne; tam sam skrbim za pravo razlago. V pisanju o **RSD** pa je v glavnem le dezinformiranje. Kar je napisal Horvat pred mesecem dni v Delo o nekaj knjigah **RSD**, pušča človeka res žalostnega. Bolj javnosti ne bi mogel dezinformirati, kot jo je. Morda pa je celo mislil, da mi dela uslugo? O zabavna naključnost sveta!

Moj komentar Kovačičevih v začetku poglavja navedenih stavkov: moja misel je do neke mere odmevna in družbeno še zmerom obstaja, večkrat na leto predavam tu in tam, tudi na osrednji slovenski znanstveni ustanovi, na SAZU, katere član sem, sem in tja pišem tudi spremne besede v kako knjigo, ki je brana, sem in tja piše kdo kaj o mojem delu v priznavalnem tonu; s tega vidika se ne morem, ne smem in nočem pritoževati. Kot član SAZU sem v institucionalnem vrhu slovenske družbe. Če govorim o zamolčevanju mojega dela, ne trpim, ker ne bi imel dovolj priznanj; ker bi ocenjeval, da jih nimam; zadosti jih imam. Ugotavljam le, da so

ljudje v stiskah, da je znanost v stiski; da razvijam v **RSD** rešitev za ljudi, ki je verska, psihoterapevtska, etična, celo nekako socialna; da izdelujem novo znanost, ki naj bi bila obnova versko utemeljene v Bogu kot Dt, da pa te moje rešitve, ki so namenjene drugemu, do tega ne pridejo, ker za to nimajo novinarji in politiki posluha, ker vedo, da jim moj »sistem« kvari igro, saj spodbija vrednost PNP. Novinarje in politike - znanstvenike PNP tipa, Janka Kosa itn. - lasam, ker ne opravljajo svojega poklica, ker so profesionalno neustrezni. Morali bi informirati o vsem, ne le o tistem, kar jim zasebno ali kot grupi koristi.

Tu se začne nov problem; naj ga razvijem.

Kaj pa, če pričakujem od novinarjev in znanstvenikov nekaj, česar ne morejo dati, a ne zato, ker bi bili premalo nadarjeni in pametni, ampak zato, ker se nahajajo znotraj okvira, ki jim tega ne dopusti? Od novinarjev terjam, naj informirajo o **RSD**. Horvat kot eden redkih to stori, nakar ugotovim, da je njegova informacija dezinformacija in da bi bilo manj slabo, če bi je sploh ne dal. Horvat je napisal svojo informacijo verjetno brez zle misli, čeprav ne ravno naklonjeno do **RSD** in mene; naklonjen mi ne sme biti, če hoče obdržati službo med Leiler-Kosi in Bratož-Kolški. Treba se je vprašati, ali ni model informiranja sam na sebi model PNP, polaščanja, obvladovanja sveta-drugih, model, ki ustreza predmetu politike in ekonomije oz. kulture, kakršna je v tržni družbi, takšno pa gojijo leilerminimalisti? Če je tako, informacija kot takšna ne more zajeti bistva **RSD**. Če o **RSD** novinarji informirajo, že s samim postopkom informiranja - s stališča **RSD** in OK - dezinformirajo, ker obravnavajo **RSD** kot reč, vlogo, moment v PNP svetu, v boju-tekmi za imidž-(ob)last.

Najbrž je tako. **RSD** in PNP se ne izključujeta, vsaj s strani **RSD** ne. **RSD** analizira PNP, tudi takšne drame, recimo Šeligovo **Sveto sarmatsko kri**, jih uvrsti v svoj »sistem«, v kristalizacijski ČHM, jih s tem osmisli, locira, uredi, oceni, pojasni. Več ko je v kaki drami Dt, boljša je; tak je Prešernov **Krst pri Savici**. Manj ko je v neki drami Dt, več ko je v nji Id na način PNP, manj je - s stališča ONZn (odrešenjske krščanske znanosti, ki je tudi metoda **RSD**) - vredna; **RSD** je poleg metodologije tudi aksiologija. Medtem ko PNP ne more razumeti sveta Dti in s tem **RSD**. Ta svet ostaja zunaj PNP, kar pomeni, PNP more ta svet prijeti le kot reč-vlogo v okviru interpretacijskega sistema trga in polaščanja. Odnos med obema, med PNP in OK, je asimetričen. PNP vse, kar diši po Dt, deformira, vse to uniči, reducira, reificira - če to zamolči, gre za isto -, medtem ko **RSD** vse to vključi, tudi kar sodi v PNP, a vključi na nižji, na manj razviti stopnji, kot Id ali kot Dv.

Če je tako, in zdi se, da je tako, potem novinarji objektivno, glede na sistem, v katerem se nahajajo, ne zmorejo več, kot kažejo in počnejo. Smem in moram jih razkrinkovati, ker niso na ravni, kjer jih pričakuje Bog; a so manj krivi kot posamezniki, bolj kot grupa-masa. Krivi so, ker nočejo biti ali niso zmožni biti SAPO, kaj šele božji sodelavci; prav je, da jih pokažem kot nesposobne in gluhe. Obenem pa ne smem želeči, da me - **RSD** - obravnavajo, saj moram vedeti, da česa takšnega ne zmorejo kot vloge-funkcije Družbe.

Morda v tem, kar sem pravkar razložil, nisem bil v polpreteklosti dovolj jasen. Deloma sem tudi sam šele polagoma prihajal do jasne zavesti o razliki med PNP in OK, deloma pa nisem bil dobro razumljen. Naj bom torej jasen tale hip: od PNP novinarjev ne pričakujem, da bi **RSD** razumeli; zato je res vseeno, ali o njem pišejo ali ne; če ne pišejo, vsaj ne grešijo tako gorostasno kot Horvat; a ni edini. Drugo pa je z znanstveniki. Smejo oni ravnati kot PNP novinarji? Če prebiram dela prof.

Kosa, ni bistvene razlike med njim in Horvatom; vsaj ne strukturalne. PNP je torej zaseglo tudi znanost; le da se v znanosti bolj igra, medtem ko v novinarstvu bolj služi posebnim interesom trenutka. Zato postaja t(akšn)a univerzitetna znanost, kakor jo goji in uči Kosova šola, vsak dan manj potrebna; res je sama sebi namen. Morda je le, kot sofisticna šola, vzgoja za spretno manipulacijsko mišljenje, uk tehnike, ki jo potem novinarji uporabljajo za politično ekonomske namene.

Tudi zato sem bil tako razočaran, ko mi je pred nekaj mesci Poniž poslal Zbornik izdelkov svojega seminarja ali šole; ko sem bral ta nebogljena delca, sem se prijemal za glavo, kajti pričakoval sem, po Poniževih besedah, da izdeluje s študenti alternativni model Kosovi znanosti, naletel pa sem na arhikosanje. Še bolj sem uvidel, kakšno poslanstvo ima OKŽn: konstruirati povsem novo znanost kot novo paradigmo, kot znanost, ki je utemeljena na Dt Bogu. To v **RSD** počnem.

Torej je vse v redu, čeprav ni v redu. Ni v redu, da vlada PNP družba. Je v redu, da je **RSD** zamolčevana in nerazumljena, ker drugače s stališča PNP ne more biti percipirana. Novinarje bom še razkrinkoval kot bando, ki deluje zoper Boga; tudi znanstvenike PNP tipa in klerike-katoličane, ki so Boga izgubili in ga nadomestili z Vodjo svoje posebne socialno razredno politične skupine. To je moja dolžnost. Vem pa, da to razkrinkovanje nima posebnega haska, saj slepci ne vedo, da so zaslepljeni; v svoji gluhoti se počutijo dobro. Česar ne store oni, moram storiti jaz. Konkretno: pisati **RSD** naprej, čeprav je zamolčevana. Se truditi priti čim globlje in čim bolj drugam glede na Id. Upam, da to počnem, zadnje čase posebej intenzivno.

Naj se vrnem h Kovačičevemu razumevanju mojega dela. Berem: »Prezir in zamolčevanje sta pač za razumnika hudo breme.« Niti ne. Prezir me ne briga, zamolčevanje pa je le toliko težka reč, ker ne motivira dialoga; a ker sem dovolj motiviran, je v bistvu vse v redu. Zamolčevanje je zares breme le za tistega, ki hoče biti znan, slaven, na teve in v mass media. Sam odklanjam nastope na teve, komaj še sodelujem v časnikih; najbrž bom povsem prenehal. Ne hodim na tiskovne konference svojih del. Javnosti ne preziram; ne udeležujem se je, ker ne maram, da me še bolj deformira, kot me že. Da sem zamolčevan, je dejansko zame razbremenitev - od nepotrebnih preokupacij. Nisem član nobenega družbenega urada. Na platnicah Revije 2000 berem, da sem član Uredniškega sveta, a v to članstvo sem privolil s pogojem, da mi ni treba nikoli priti na seje in dati o čemer koli kakšno mnenje; mnenja dajem, a na strogo personalni ravni uredniku Kovačiču, ne na institucionalni. Enako je z mojim članstvom v svetu revije Srp. Takšna članstva sprejemem, če ocenim, da more moje ime neki marginalni reviji pomagati. Je torej povsem formalno in zunanje.

Kovačič ima prav, ko piše: »Metanje svojega duhovnega napora v praznoto spregledovanja vodi k socialni izločenosti in je oblika socialnega zatiranja, v skrajnih primerih tudi socialne likvidacije.« Te likvidacije si ne želim; nikakor mi ni vseeno, ali sem zamolčan kot danes, ali na Golem otoku. Socialno sploh nisem likvidiran; sem le na robu, tam, kjer se počutim najugodnejše. Mogel bi vsak hip nazaj v družbo, mnogo jih je, ki bi me sprejeli z odprtimi rokami. Novinarji pri Delu ali klerikalci okrog tednika Družina nimajo totalitarne oblasti; radi bi jo imeli, a se jim najbrž ne bo posrečilo. Polno je ljudi, ki so na visokih družbenih položajih in moje delo cenijo; zakaj ga cenijo, je druga stvar; a samo dejstvo, da ga cenijo, mi je v korist, tj. v dobro izhajanja **RSD**. Recimo naklonjenost ministrov za kulturo, zdaj tudi Školjča; le Capuder je hotel moje delo likvidirati.

PNP hoče tiste, ki jih izloča, zatirati in likvidirati. Prednost liberalne družbe je, da likvidira duhovno, ne telesno. Da likvidira - muči, prizadene - le tiste, ki pristajajo na njene vrednote; ker jim odteguje oblast, trpijo. Kdor na njene vrednote ne pristaja, komur trg in imidž nista važna, ta se ne čuti zatiran. Izločan sem, a tako, da mi je to v dobro. Zatiran nisem. Partija me je brez dvoma precej bolj zatirala; a kot sem zapisal, ne zatrla. Motivirala me je; hvala, Partija! Praznota, v kateri se znajde **RSD**, ker ni sprejemnikov zanjo ali premalo, je nujna etično verska preizkušnja za vsakogar, ki hoče skoz nesmisel nič na ono stran v ON. Torej blagrujem tudi to praznoto; zato večkrat navajam von Balthasarja in evangelista Janeza o nuji bivati v puščavi. PNP agenti igrajo torej mojo igro, ko me spravljajo v puščavo.

Moj duhovni napor nima za cilj uveljaviti se med PNP znanstveniki, v družabnosti liberalne družbe; moj cilj je povsem drug. Moj cilj je čim bolj vsestransko, diferencirano, kompletno in kompleksno, analitično, podkrepljeno, pozorno, ljubeče, umno itn. skonstruirati **RSD**; ta cilj me povsem absorbira. Kadar me kdo začenja hvaliti, se počutim nerodno; sprašujem se: kam me hoče zvabiti, za kaj uporabiti? Hvala, kaj šele prilizovanje je manipulacija. Ne pravim, da mi ni vseč, če vidim, da me - **RSD** - kdo ceni. Seveda hitro razločim med hvalisanjem in pristnim občudovanjem, ki ga moj napor zasluži. Tudi sam občudujem druge. Ko sem pred kratkim predaval o **Dramatiki Primoža Kozaka**, sem zavestno izjavil, da sta Kozak in Smole kot dramatika genialna. Visoke ocene dajem celo mnogo mlajšim, Filipčiču za **Ujetnike svobode**, za **Emanuela**, Lainščku za **Samorastneže**, Svetinu za **Kamen in zrno**, Borisu Novaku za **Hišo iz kart**, Matjažu Zupančiču za **Izganjalke hudiča** itn. Veliko je del - in ljudi -, ki jih občudujem; ni me sram javno tega priznati.

Kovačič to misel zaključuje: »Družbena odrinjenost je bila in ostaja delež slovenskih oporečnikov bodisi družbe bodisi Cerkve. Tudi sam jo takorekoč ves čas svojega tridesetletnega javnega delovanja s težavo premagujem. Zato poznam muke in posledice takega družbenega zatiranja.« Nimam se za oporečnika; o tem govorim na drugih mestih podrobno. Nenehoma oporekam, a ne na način politične antiteze, ki vodi bodisi v antikomunizem bodisi v antifašizem. V obeh se nahajam, oba sta v meni. Sem v KC in v slovenski družbi; obe sprejemam, ju ne podiram, ju pa kritično analiziram, predvsem pa konstruiram nove oblike bivanja, z O(drešenjsko)C(erkvijo) in z družbo kot instrumentom. Družbeno sem odrinjen po svoji volji. Nenehoma so me vabili in me vabijo v družbo, celo na pomembna mesta; odklanjam jih, ker jih imam za pasti. Izdelujem svoj svet, ki je - naj bi bil - svet OK in ON. S stališča družbe sem neumen, ker nočem sprejeti laskavih ponudb. S svojega stališča ravnam umno in smiselno.

Kovačič ima za cilj »prebiti zid neodmevnosti okrog Tarasa Kermaunerja«. Tega sem vesel, če pomeni odmevnost dialog med ljudmi, ki so zunaj PNP. Že Kovačičev lastni poseg kaže, da je zunaj PNP; zato je z objavo mojih intervjujev že prebil zid neodmevnosti oz. točneje, pomagal je, da pridejo zamisli **RSD-OK** bliže potencialno odprtim bralcem.

- Kaj naj nazadnje ugotovim o naravi najinega dialoga s Kovačičem? Še zmerom mislim, da je mogoč in smisel. Pričakujem Kovačičev odgovor na ta moja preliminarne vprašanja. Na njegove odgovore nameravam spet odgovoriti, ob tem pa brati tudi naslednja Kovačičeva izvajanja iz **Soočenja**. Verujem, da se bo iz najinega pogovora razvilo nekaj dobrega.

P.S. Ko Kovačič načanja vprašanje prevetritve odnosov v javnosti, s tem npravne kritike nenravnih postopkov v družbi, vodi ta kritika še dlje: do razkrinkavanja nenravnih javnih dejanj samih ljudi. Priznam, da takšno kritiko kot kritično analizo izvajam, nemalokrat z ostrimi besedami; menim, da jih podleži zaslužijo. Ko gre namreč za očitne primere laži, hotenih dvoumnosti, uporabljanih zato, da bi nasprotnika umazali, nasprotnik pa je vsakdo, ki ne koristi naši stvari, interesom moje-naše grupe, gre za ugotavljanje dejstev, ne za interpretacije. Naj navedem primer.

Skupina mlajših kulturniških novinarjev, ki sem jo vzel posebej pod povečevalno steklo, ker je tipičen reprezentant lumpendružbe, ponavadi ne uporablja surovih in direktnih izrazov, ko koga ali kaj uničuje; to so otroci, vzgojeni v spodobnosti, zato od temena do nog hinavci. Namigujejo; pišejo tako, da nekaj, kar hočejo sesuti, umažejo, a se navidez zdi, kot da so objektivni, nepristranski. Izdelali so slog gladkega publicizma-esejizma, ki govori bolj s podtoni; obrekujejo bolj prebrisano od preprostega Torkarja. Ker menim, da je takšna metoda še bolj neprimerna od direktno pobijavske, to grupo javno razkrinkujem kot močno negativno. Ne slepim se, da bi jo mogel kakor koli odstraniti iz javnosti; to tudi ni moj namen. V same fizične - politične, oblastniške - odnose v današnji slovenski družbi se ne vtikam, ne delujem za eno zoper drugo grupo. Ker tega ne delam, sem - hote - zunaj politike. V tem sem zelo drugačen od predvojnih socialnih moralnih kritikov, katerih cilj je bil konkretno prevetrevanje in preoblikovanje družbe; zato so delovali politično. Sam mislim, da je treba najprej odkriti in artikulirati sistem sveta, razmišljati strukturalno, šele nato vstopiti v etično prakso konkretnega spreminjanja družbe. Točneje: meni je do tega, da bi dobila družba drugačen pomen, vlogo, mesto v človeškem svetu; ker tega še ni dobila, je boj zoper zavestne lažnivce in najrazličnejše podleže - njihove laži se dajo dokazati - neučinkovit, z mojega vidika zapravljjanje časa oz. slepilo, da se da z moralizmom kaj bistvenega doseči. Moje imenovanje podležev nima narave moralistične socialne akcije. Le ilustriram svoje načelne strukturalne analize.

Naj navedem skorajšen primer. Mali Kos, ki mu pravim, da bi ga razločil od Kosa očeta, Leiler-Kos, novinar, ki mu grupa in starši pomagajo na poti k profesorju znanosti, da bo od tam zastopal interese grupe, pravim ji tudi Wirkasta, s Tomom Virkom sta oba fantina asistenta pri prof. Kosu, torej ta Kos junior si je pravkar spet privoščil eno svojih značilnih podlosti; drugega imena za njegov slog ne najdem. Ko piše v kolumni četrtkove priloge v Delu o Kreftovi knjigi **Zjeban od absolutnega** - knjiga obravnava perspektivovstvo, je esejistično in znanstveno zgledna -, knjigo ne le sesuje, Kreft pač ne sodi v njegovo grupo (Kosič je koristoljuben polprikrit ud DSD), ampak si dovoli še nekaj potvorb resnice, ki so za vsakogar, ki dejstva pozna, očitne, kar pa kolumnista ne moti, saj ne piše za poznavalce, ampak kot novinar, ki se skriva za znanstveno masko, za široke množice. Kos - in njegovi, Bratož, Bogataj itn. - ima nalogo, da ljudi prepričuje o stvareh, ki koristijo DSD, a tako, kot da se zdi, da gre za resnico; in da je sodba presojevalca mirna, strpna, blaga, zadržana, korektna. Kar hoče sporočiti, vtakne med ostale besede, kot strup v med. Gre za metodo, za sistem, za model, ki ga uporablja lumpenliberalna družba, v kateri med liberalci in klerikalci ni strukturalne razlike.

Kosek si upa zapisati, da smo perspektivovci odklanjali le stalinizem, ne pa komunizma; da smo torej ostali znotraj okvira komunizma. Pri tem pazi, fant je prekanjen, da ne bi užalil umetnikov, izvzame jih, posebno in imenoma Zajca kot

uda DSD. Pripadnost Komunizmu pripiše Veljku Rusu in meni, da sva pač bila pristaša samoupravljanja. Ker se ve, da je bila tudi jugoslovanska Partija zoper stalinizem in za samoupravljanje, je sklep, ki ga recenzent pripravi, izpelje pa bravec, jasen: Rus in Kermauner - z njima sodelujoči perspektivci - sta bila partijska človeka, tako rekoč agenta znotraj poštenih pesnikov. Enako, kot je bila okrog leta 1990 Hribarjeva partijska agentka v DEMOSu; model analize je v obeh primerih isti, le da se Kos, ki je kandidat za znanstvenika, izraža manj vsiljivo od Slivnika; strukturalno pa med njim in lumpenideologi DSD ni razlike.

Hiperkompleksna in diferencirana resnica dogajanja v svetu, v kulturi, tudi v slovenski okrog leta 1960 se v takšni Kosovi novinarski interpretaciji, ki skriva politični interes (DSD), zreducira na propagandno vojno zoper vsakogar, ki ni pristaš Naše stvari-grupe. Teorije o zaroti in delovanju tujih agentur med nami, med našimi nedolžnimi in naivnimi poštenjaki, so najprimernejše za prepričevanje rumene javnosti, za to, da se javnost še bolj nivelizira, da se jo spreminja v manipulabilno maso bedakov in fanatikov, naščuvanih od ciničnih voditeljev in njihovih orodij; Matevžek je eno od teh orodij.

Sam pišem že desetletja o perspektivstvu, pa sem šele na začetku analiz, za tako kompleksen pojav gre. Mnogo bolj kot esejistiko Perspektiv obravnavam njihovo umetnost. Kos to ve, a prikrije; zavzema se za to, da bi bilo treba upoštevati predvsem umetnost revije, ne pa esejistike. Predvsem ukvarjanje z esejistiko očita Kreftu, čeprav je ravno nasprotno res, Kreft je namreč eden prvih, ki se je posvetil analizi esejistike, medtem ko je umetnost revije že često obravnavana. Moje delo - analiza Zajčeve, Božičeve, Kozakove, Rožančeve, Zupanove, Smoletove itn. dramatike, objavljene v Perspektivah - Kos zamolči, prikrije; to je načelna metoda te grupe; prikrije ga, da bi lahko negativno ocenil Krefta, češ, vsi analizirajo le esejistiko; in da bi lahko predstavil sebe ali koga iz svoje grupe, ki se bo ukvarjal z umetnostjo Perspektiv, kot inovatorja. Od začetka do konca samo potvarjanje.

Naj navedem, da sem podrobno, monografsko in ob najrazličnejših priložnostih, na stotinah mest pisal o **Otrokih reke**, **Antigoni** (skupaj s **Samorogom** sem jima posvetil celo knjigo, **Trojni ples smrti**, 1968), o groteski **Vojaka Jošta ni** in drami **Kaznjenci**, o **Aleksandru praznih rok**, o **Aferi** in **Dialogih**, menda o vseh dramah, objavljenih v Perspektivah. Pa o poeziji in prozi Perspektiv. A dejstva za Kosa in sistematične goljufe niso važna. Važen jim je političen cilj: vsakogar, ki ni naš, izločiti, zamolčati, likvidirati. Po geslu: kdor ni z nami, je zoper nas! Kdor ni naš, je za sovražnika! Sovražnika pa je treba ubijati. Ker smo kulturni ljudje, ne z nožem ali krampom, kot Kosovi z gledniki, ampak z različnimi strupi, kakršnih varjenje in uporabo Koski obvladajo kot malokaj.

Naj tožim, kakšna krivica se mi godi? Ne, Kosovo ravnanje se mi zdi strukturalno normalno. Če prevlada v družbi politizacija, če družba nima kulturno etične tradicije n(a)ravnega prvega meščanstva, če prevlada v nji lumpendesnica, a če je tudi njena levica dedič lumpenrevolucionarjev, Dolancev in Vipotnikov, Mačkov in Popitov, potem je norma te družbe takšna, kakršno realizira mali Kos. Kos je tej normi in tej družbi prilagojen. Zato uspeva. Najbolj smešno je, da DSD napada mass media in še posebej Delo, češ, da gre za partijske časnike! Spet eno samo potvarjanje, pretvarjanje! Kulturna rubrika Dela je kot takšna v duhu DSD, le da nekoliko bolj prikrito; s tem bolj uspešno. Podobno je s kulturnimi rubrikami drugje, v radiu in na nacionalni teve. Razlike med kulturni(ški)mi novinarji so le v slogu:

ali bolj surovo desničarsko kot nekoč v Slovincu, ki sta ga urejala Horvat in Jancelj Wirk, ali bolj »znanstveniško«.

Glede svojega profila v Perspektivah naj povem svoje subjektivno mnenje, ki pa ga že lep čas dokazujem, ilustriram, dokumentiram. Pristaš komunizma sem nehal biti dokončno leta 1948, ko mi je Partija zaprla očeta kot gestapovca. Sartre me je strahovito razočaral, ko je leta 1952 pristal na komunizem in na Partijo. Za eno svojih velikih nalog sem imel razkrinkovanje komunizma in Partije; v glavnem tudi marksizma. Le od časa do časa sem pristajal na določene oblike marksizma, na mladega Marxa, na sartromarksizem, na Frankfurtsko šolo, na trockizem, na novo levico; a, ponavljam, občasno. V glavnem me je neslo celo v antikomunizem. Podobno velja za Kozaka in Smoleta, ki sta bila moja najbolj tesna prijatelja in sodelavca od vojne naprej; treba je le brati **Dialoge!**

Sam nisem bil goreč pristaš Rusove socialno politične teorije, sem jo pa sprejemal kot najmanj neustrezno v določenih razmerah; enako so jo sprejemali Zajc, Šeligo, Božič, Rožanc, Janko Kos manj. V prvi številki Perspektiv je kritiziral Rusa s stališča marksizma, ki je bil bližji uradnemu; objava Kosove razprave je bila nekak pogoj za linijo Perspektiv (za dovoljenje, da izhajamo): da ne bo zašla v antipartijsko radikalnost, ki jo je Partija pripisovala Rusu (in meni); Kos senior je bil garant, da bo revija ohranila ravnotežje med Partijo manj in bolj naklonjenimi. Med prvo številko in zadnjimi smo se Kos, Kozak, Smole, Rus, Zajc, jaz in drugi močno približali drug drugemu; bila je lepa grupa. Na koncu pa smo se spet ločili. Eni močno na desno, k antipartijskemu stališču, Zajc, Smole, Blažič, nekateri smo hoteli med skrajnostma posredovati in ju še držati skupaj, dva pa sta se povsem obrnila proč od revije, ker sta ocenila, da je postala preveč antipartijska, začela sta sodelovati s Partijo na svojo roko, se izrazito obrnila zoper Pučnika in nas ostale; to sta bila Kozak in Kos. Tako sta pripravila platformo za njuni sodelovanji s Partijo v naslednjem času, predvsem v 70-ih letih, Kos tudi v 80-ih letih, po Kozakovi smrti, ko se je ta začel ločevati od dotedanje linije in od povezave s Kosom. Po letu 1990 je naredil Kos nepričakovan preobrat iz najtesnejšega Zlobčevega sodelavca, s tem sodelavca predsedstva Partije, iz enega glavnih ideologov Partije v območju kulture in znanosti, k ideologu FKC, nadškofa Rodeta. Če bosta mali in veliki Kos želela, bom to svojo - tu le skicirano - analizo podrobno razvil kot ustrezno strokovno interpretacijo, počivajočo na dokumentih.

Rusovo (tudi moje in ostalih) zavzemanje za samoupravljanje je bilo s strani Partije ocenjeno kot antipartijsko. Z Rusom sva se trudila, da ne bi postalo antipartijsko v pomenu, kot ga je, če presojamo z današnjega stališča, skušal dati perspektivovstvu Pučnik; kot antikomunistično. Šlo nama je - predvsem Rusu, a prevzemam svoj del odgovornosti, čeprav nisem bil izumitelj te teorije-platfome - za družbeno-človeški sistem, v katerem imajo pravico do določanja skupnih reči vsi ljudje in vsi enako; šlo je torej za radikalno razumevanje zahtev Francoske revolucije, že samega meščanstva. Bila sva kritika strankarske demokracije; še danes sva, čeprav se najine vrednote-cilji danes bistveno bolj razločujejo, kot so se skoraj pred štirimi desetletji. Že tedaj so se, a razlik nisva eksplicirala in radikalizirala, šlo pa je za različna izhodišča: Rusu je bila okvir Družba, meni Občestvo, Rusu socialna akcija, meni ontološka, v kateri pa sem dejansko videl - razumel versko, kot sem analiziral že v svojem temeljnem spisu o Perspektivah, objavljenem v Reviji 2000 v 90-tih letih.

Kar je bilo najbolj očitno in na kar so pristali tudi drugi sodelavci Perspektiv - to je bil nekakšen okvir za sodelavce Perspektiv, zato Piberniki, Capudri, Rebule

itn. niso v reviji sodelovali, niso si upali tako daleč kot mi -, je bila teza, da pravo samoupravljanje (samouprava ljudi) ne potrebuje Partije. Partija je bila v Rusovem sistemu odveč, motila je. Šlo je le za to, kako hitro jo odpravimo in s kakšnimi sredstvi. Pučnik jo je hotel kar podreti; to ga je vodilo v militarizem, v novo revolucijo. Jaz sem se zavzemal za intelektualno analizo, za delo skoz kulturo, Rus vse bolj za delo v gospodarstvu, industriji, produkcijski družbi, v družbi, ki iz politične postaja strokovna; Kos se je šlepal. Problem torej ni bil v tem, da smo bili preblizu Partiji ali celo agenti Partije, kot obrekuje kosiček; njegovo sumničenje bi veljalo kvečjemu za njegovega očeta. Naš problem je bil, da nas ne odnese v antikomunizem. Nekateri smo bili do Pučnika kritični, ker smo ocenili, da ga je zaneslo v antikomunizem; to je danes potrjeno. (Kos senior se je Pučniku pridružil šele po letu 1990; prej je bil njegov najhujši oponent. Imel je svoj prav; večjega kot danes, čeprav mu tega tedaj nisem priznal.)

Če je tako - zunaj Partije - razumljeno samoupravljanje komunizem, potem sem bil do neke mere pristaš komunizma, čeprav verjetno tega nisem - vsaj često ne - zapisal; moje razumevanje Občestva je bilo tedaj bližje Heideggerju kot Marxu. V resnici je bil ta naš komunizem bistveno bolj zamisel radikalnega meščanstva kot Partije. Ta ga je, če je vanj verovala, predvsem deformirala, o tem smo ves čas in javno pisali; zato smo bili tudi ukinjeni. Pod udarom so bili predvsem moji članki - morali smo jih umikati itn., da bi mogla revija še izhajati, to so preverljiva dejstva -, ne pa, recimo, Kosovi. Najbolj so Partijo razburjali Rusovi kot teoretično sociološki - Partija jih je imela za politične, v njenem polju so tudi delovali politično, Rus sam jih ni imel za politične - in Pučnikovi konkretno politični. Pučnikova kritika družbe je bila manj radikalna od Rusove, a bolj aktualistična. Pučniku se je mudilo zmagati, Rus je deloval na dolge proge. Jaz pa sem premeščal problematiko z danih prog družbovanja na še netrasirana pota zunaj družbe.

V Perspektivah se je začela izjemno bistvena debata o ustroju sveta in človeka, o vrednosti družbe, politike, strankarstva, kapitalizma, trga, etike, osebe, vizionarnosti, fantazije, akcije, identitete in drugosti, uresničevanja ipd. Komunizem je bil eden od problemov-tem, a ne nadrejen. Ko Kosek v Delu več kot namiguje, da smo bili - vsaj Rus in jaz - komunisti, opravlja beden posel hujskača in ovaduha, ki pa ni ne toliko inteligenčen ne toliko poučen, da bi vsaj vedel, o čem govori; govori skoraj na pamet, brez znanja, zgolj iz potrebe po uničevanju: prikrivanju, laganju, pretvarjanju resnice v potvorbo. To je logičen nasledek repolitizacije, s katero je začela grupa mladih komunistov sredi 80-ih let s svojim ciničnim priznanjem, da jim gre za oblast. Oni so dali temelj in osnovne vrednote temu novemu sistemu, ki mu pravim lumpenliberalizem. Tedaj je bil Kos oče še povsem v naročju Zlobca in Partije. Ko pa so mladi ciniki uspeli, se je pridružil njihovi strukturi, le da z drugo vsebino; odločil se je, da stavi na DSD, ker se je okrog leta 1994 zdelo, da bo zmagal Janša. Kos junior je previdnejši; politična vrata si pušča povsod odprta, strukturalno pa je tako vseeno, ali si pristaš Podobnikove Picige, kot je Kos senior, ali Žižka. Kos junior bo pokazal karte, ko bo dokončno jasno, kdo od oblastnikov je igro dobil. Že zdaj pa ve, po kom je treba udrihati, koga zamolčevati, koga smešiti. Nekateri so proskribirani od vseh strani: tisti, ki izstopajo iz same PNP strukture.

Čemu naj služi ta dodatek komentarju Kovačičevega **Soočenja**? Je konkreten primer, ki naj ilustrira mojo metodo; da ne bom preabstrakten. Kosiča razkrinkujem; a ne pozivam ne Dela ne ministrstva za kulturo ne nikogar, naj Kosa odstrani z

njegovega mesta. Kot kaže, bo prej ko prej Kosek profesor na univerzi, nasledil bo svojega očeta, to mesto mu varuhi pripravljajo. Zunaj dvoma je, da bo globoko pod očetom, njegova karikatura. Celotno slovensko javno življenje pada pod raven prednikov; celo Borko je bil genij nasproti Kolšku, prvi uradnik, drugi šema. Ker svojih kritičnih analiz hote ne objavljam v množičnih občilih, sporočam, da se ne udeležujem boja zoper kogar koli, tudi zoper Matevžka ne. Kot občasni bravec množičnih občil - moram brati, da vem, v kakšni družbi se nahajam - sem naletel na Kosa, kot naletavam na Bratož-Bogatajce; ko vidim, kaj počnejo, njihovo ravnanje kritično analiziram.

Namen teh analiz je: odkrivati strukturo, ki je za - pod - njimi, ob tem pa navajati dejstva, ravnati strokovno empirično, ne prikrivati, torej ne misliti v okviru PNP. Pri tem seveda interpretirati. Vsak ima pravico do svoje interpretacije; ne more pa dejstev, ki so dokazljiva, uničiti. Lahko jih zamolčuje; jaz jih moram odkrivati, pozivati sogovornika, da jih upošteva. Lahko jih ne upošteva; s tem tvega, da bo razkril naravo-vrednost svoje »znanosti«. Res jo razkriva. Ne le mladi, tudi stari Kos, ko zamolčuje dejstva, za katera ve; ko pa ga nanje opozorim, se dela, kot da nisem nič rekel, celo kot da me ni. Dokler vlada liberalna družba, imam možnost replicirati. A kot rečeno: ne v množičnih občilih, kjer delujejo agenti PNP, Kos et comp. Le tam, kjer ocenim, da gre za zunajoblastniško raziskavo. Recimo v Reviji 2000. Vrednost Petra Kovačiča je - skozi desetletja - v tem, da daje revijo na razpolago za stališča, ki so zunajpolitična, ki so eksistencialna, pričevalna, ki iščejo drugačen in drug svet.

Bravec naj presodi, kakšen dialog je mogoč med mano in Kosom(a). Za dialog je potrebno izpolniti nekaj pogojev; klasična novoveška znanost jih je terjala, lumpenznanost postmoderne ne več, vse je spremenila v samovoljo in interes. Konstruktivizem kot resnico znanosti razume na foršatski način. Jaz ne bom prenehal z dialogom, ki prehaja v polemiko, Koska ne bosta začela z dialogom-polemiko, ker ocenjujeta, da jima služi zamolčevanje boljše od pogovora. Kovačič ocenjuje drugače. Zato ga cenim. Daje zgled, kako je mogoče in treba vstopiti v dialog: ne z željo oblastniško zmagati, pri tem pa nasprotnika osvinjati, ampak z željo odkri(va)ti resnico. Že ta želja, ki se v najinem dialogu s Kovačičem artikulira, zadošča kot opravičilo za najino početje. S tem je zadoščeno enemu temeljnih pogojev za dialog.

P.P.S. Tudi ta dodatek sodi v okvir določanja možnosti dialoga, čeprav je nemalo empiričen.

Omenil sem že, da je Kovačič večkrat sodeloval z levico; morda zame nekoliko preveč, vendar pa ne toliko kot danes Hribarjeva. Problem je star; je Kocbekov, Jožeta Rusa, Ferda Kozaka iz leta 1941. Partija je zlorabljala; ZLSD ni isto kot Partija, odrekla se je ne le partijski strukturi, ampak tudi ravna drugače, dopušča več svobode kot druge stranke. Zdi se, da se je pristno socialdemokratizirala - ne glede na levi fašizem, ki se pojavlja na levici. A ta je predvsem v Jelinčičevi stranki; Hribarjeva sodi k tej, ne k Pahorjevi, kaj šele h Kreftovi.

Pri Kreftu smo. Priznam, da mi je simpatičen. Njegovega očeta spoštujem kot dramatika, podrobno ga obravnavam, tudi kot predvojnega radikalnega humanista. Ne odobravam ga - in ga nisem - v vlogi, ki jo je igral po vojni kot sodelavec uradne Partije. A ne odobravam niti ravnanja-življenja svojega očeta; tako imam pravico biti kritičen tudi do očetov drugih. Nisem gentilist, patriarhalno rodovna logika-morala me ne zavezuje. S svojim starejšim sinom sem se razšel tudi zato,

ker je eden od ideologov - sicer moraliziranega, pa vendar le - liberalizma; sam se seveda z njim zato ne bi razšel, le kritičen sem bil do njegove ideologije, on pa moje kritike ni prenesel, kot je ni moj oče. Drugače je, kot sem poučen, z odnosom v družini Kos. Je pa res, da mladi Kos starega posnema; se motim? Se je stari prilagodil mlademu?

Lev Kreft me je prosil, da naj mu napišem spremne besede v knjigo o perspektivovstvu. Prošnji sem se rad odzval, ker imam knjigo za odlično, duhovito napisano, miselno sprejemljivo, bistro analitično. Ena redkih je, ki se ukvarja s pojavom Perspektiv; ta vidik je bil morda odločilen. Kreft osvetljuje Perspektive po svoje, vsekakor povsem drugače kot njegov oče in kot nekdanja Partija, s tem dela ARF in AK Partije, kar je edinstveno, pomembno. Takšno ravnanje sem dolžan podpreti, Kreft je v tem zgleden.

Janka Kosa sem nagovarjal, naj se vključi v Raziskavo o Perspektivah, ki sem jo vodil. Pripravil sem ga do tega, da je šel z mano na ZPS - v bivši marksistični center -, ki je institucionalno nosil Raziskavo, k Filipoviču. Dogovarjal se je za sodelovanje, konkretno, določala sva že roke. Vesel sem bil tega; upal sem, da se bova s Kosom zblížala. Žal se je odločil drugače. Presodil je, da bi mu t(akšn)o sodelovanje škodilo. Sodelovanje so odklonili tisti bivši perspektivovci, ki so prešli na desno, Zajc, Taufer, Šeligo, Blažič, Pučnik; le Kos je prišel na Posvet o Perspektivah in umno govoril; pa Jerovšek, ki je nastopal manj umno, pač v skladu s svojimi zmožnostmi, predvsem pa mu je nastop diktirala slepa strast sovraštva do Rusa in mene. Ubožček.

Kos je ocenil, da je »rehabilitacija« Perspektiv - meni sploh ni šlo in ne gre za rehabilitacijo, ampak za kritično analizo - nekaj, kar je v neskladju z interesi DSD; o tem so ga očitno prepričali. Spet je znanstveni »interes« za resnico podredil duhu PNP. Obrnil se je tudi zoper mene, začel moje delo zamolčevati, me celo javno obrekovati. Prav; takšna je pač njegova izbira. Sam bom podajal razlago istih dejstev, kot jih pozna tudi on, drugače od njega; kritično bom analiziral tudi njegovo vlogo pri Perspektivah in današnje ravnanje v zvezi s Perspektivami (in mano). Če z mojo razlago ne bo zadovoljen, naj poda svojo. Pa bomo začeli z dialogom-polemiko. Šele takšno soočenje bo omogočilo ustreznejše odkrivanje resnice.

Mali Kos, ki se zdi, da služi očetu ali družinski skupnosti, ustrojeni po modelu plemenske rodovne kolektivitete, je, kot sem pokazal v P.S., prenesel desničarski - fašistoidni - model razlage družbenih pojavov z delovanjem sovražnika in temačnih zlih agentur tujine, Partije. Izrabil je priložnost, namreč moje spremne besede v Kreftovo knjigo, in me - ter Rusa - potisnil v naročje Partije-Zla. Tako dela ves čas KC s Kovačičem. Ima ga za enega najhujših sovražnikov Cerkve, čeprav po njem ne udriha tako kot po liberalcih in komunistih. Tega ne počne, ker Kovačiča ne ceni - kot tudi ne mene -, ceni pa ga ne, ker Kovačič (kot jaz) nima politične moči. Ker se stranka, ki je z njo sodeloval, krščansko socialistična, ni uveljavila, niti v parlament ni prišla. Torej Cerkvi ni nevarna; torej se da s Kovačičem obračunati tako, da se ga v glavnem zamolči.

Med Kovačičem in mano je nekaj razlik tudi tu. Kovačič večkrat sodeluje v časnikih, recimo v Sobotni prilogi Dela, a ne le tam, in kritično analizira ter odklanja vrsto potez Cerkve kot napačnih, nekrščanskih. Jaz tega ne delam. Pazim, da se ne bi javno izražal tako, da bi me kdo mogel uporabiti. Prav zdaj je spet ena od možnosti-odločitev. Celo mesečniku Tretji dan sem odklonil odgovore na

zastavljena vprašanja, prejšnji mesec, oz. točneje: odložil sem jih, ker bi rad, da prej rešimo nekaj preliminarne problemov.

Ne bi rad javno deloval tako, da bi me kdo ujel v svoje politične okvire, v PNP. Tretji dan je na desni, ZPS je na levi. Tretji dan me je vabil k sodelovanju že pred dvema letoma, na zastavljena vprašanja sem odgovoril, mesečnik jih ni tiskal. Najbrž je revija dolžna nekaj o tem reči. Ob tem je tudi dejstvo, da sem izdal zadnja leta nekaj deset znanstvenih knjig s poudarjeno krščanskim značajem - **RSD** -, a Tretji dan molči o njih; molčijo tudi tisti, ki nočejo biti desničarski politiki. Revija hoče od mene tri strani novinarskih odgovorov - drugačni kot novinarski in politični ne morejo biti, če odgovarjam na vprašanja, ki se tičejo teme, ki je postala PNP kot takšna, zgodba s celjsko Poppodgano -, odklanja (zamolčuje) pa moje znanstveno delo, čeprav ga imam za krščansko.

ZPS ne ravna tako. Omogočalo mi je raziskavo perspektivovstva, izdalo mi je knjigo **Perspektivovci**, le moja krivda je, da že dve leti ni izšla - že napisana - knjiga **Skupinski portret z Dušanom Pirjevcem** v založbi ZPS; založba mi je plačala že skoraj ves honorar vnaprej. Torej me ceni, želi moje analize; **RSD** je sprejela celo v prodajo! Paradoks: ZPS kot »komunistična« založba prodajo knjig, ki so krščansko usmerjene?! Ali pa je ravno to, o čemer govorim, dokaz, da **RSD** ni krščanska-katoliška, saj bi v primeru, če bi bila katoliška, prava, naša, **RSD** izhajala pri založbah Družina, Mohorjeva družba, Ognjišče in bi jo vsaj Tretji dan resno in sploh obravnaval?

Gre za to, da me Kosa in DSD skušata potisniti na levico oz. celo k Partiji. MiniKos dokazuje za nazaj, da sem bil komunist leta 1960; torej izdajalec Pučnika, ki je bil že tedaj organizator DSD. Znanost, kakor jo razume MiniKos, delana pa je po modelu partijsko-policijske in cerkveno-policijske, je razkrinkovanje agentov tujih sil, sovražnikov slovenske države kot države našega nedeljivega NaRODa in Cerkve, odkrivanje njihovega podtalnega in subverzivnega dela za nazaj, že od prvih mojih javnih delovanj. Kajti jaz nisem imel težav pri objavljanju kot ubogi Pibernik, mene je pri priči tiskal Ferdo Kozak v reprezentativni, torej partijski reviji Novi svet. Tega, da sem jaz spravil Kosa seniorja k Novemu svetu in da je postal Kos stalen sodelavec te revije, kasneje pa Zlobčeve - komunistične - Sodobnosti, a tokrat brez moje pomoči, Kos junior noče vedeti. To zamolčuje, kot stari Kos zamolčuje svoj ultramarksizem mehanicističnega tipa, kakor ga je razvijal v Besedi, ko se še nisva poznala, v skrajni obsodbi Kocbekovega **Strahu in poguma**; zakaj se Kos junior ne loti teh očetovih spisov z družinsko AK in ARF? Jaz sem se kritično lotil idej in ravnanj svojega očeta; naj navajam?

Paziti moram, da se Kosom(a) namera ne posreči; da me ne spravita na levico. Hribarjeva je sama cepnila v past, ki so ji jo nastavili, ker ni mogla ravnati drugače. Kot političarka, to pa je do fundamenta, je tam, kjer je moč; če česa, se boji - ogiba - roba; kot se je roba ogibal Štih, bolan je bil, če ni stal v središču. Hribarjeva torej mora s to ali ono stranko; jaz ne. In Kovačič tudi ne. Njegove spise v dnevnem časopisju razumem le kot njegova osebna sporočila javnosti; z njimi manipulirajo, a ne posreči se jim, da bi Kovačiča vtaknili v žep. Revija 2000 ostaja na robu in samosvoja: kot SAPR(evija).

Ne vem, kako bi ravnal v položaju, kakršen je bil leta 1941. Večkrat sem o tem razmišljal in pisal; opredeljeval sem se za Mrakovo, ne za Kocbekovo držo; torej za Fedjo in Ambrozija, **Rdeča maša**, ne za Tanjo, Miheličeve **Ogenj in pepel**, ne za Iztoka, Cajnkarjeva drama **Za svobodo**. Torej ne za politično vojaško sodelovanje z neko socialno skupino, ampak za rob tudi v najbolj izpostavljenem času, ki ne

dopušča tretje možnosti, kaznuje jo s smrtjo. Mrak je pokazal, da smrt in kazen nista nujni. Rdeči ubijejo Fedjo, ne pa ekspatra Ambrozija; tudi Mraka niso, ne Majcna. Oba sta mi zgled. Kovačič se ne more odločiti med Kocbekom in Mrakom, po besedah je bližji Kocbeku, po dejanjih Mraku. Sicer pa naj sam pove, kaj misli o tem.

Vsa **RSD** je en sam - sistematičen, zavesten, sofisticiran - poskus izstopiti iz ekskluzivne logike bratomornosti, v katero vodita modela Id in Dč. A ne ostati pri Dv; Dv vodi v lumpenliberalizem, v libertinizem, v svet Pograjčeve in Freyve dramatike lumpenkarnizma. Mnogo bližja sta mi Svetina in Boris A. Novak. Kam bo šel kot dramatik Poniž po več kot desetletnem premoru, se bo šele videlo; jaz bi rad, da bi nadaljeval **Štifterje, Hrena**.

Dv ne zadošča. Rob, ki ga hočem, je rob kot Dt. Do Dr ne moreta ne Kreft ne Močnik; žal. V tem sem do njiju kritičen, do Močnika celo bolj. A sta mi blizu, oba, vsak po svoje, ker nikakor nista le integralna uda levega fašizma, kot Hribarjeva, niti ne obnavljevalca zgolj nove levice. Poskušata v več smeri, Močniku sem pripisoval čezmerno novolevičarstvo in se bal, da bi mogel preiti celo v nekak levi fašizem, a verjetno nisem imel prav; se bo pa šele videlo. Vsekakor ne bi rad, da bi oba neslo tja. Rad bi z njima sodeloval, da bi ostala drugje.

Kot bi rad, da bi bil drugje, na robu KC, tudi kdo od tistih z desnice, ki jih cenim; recimo Gorazd Kocijančič, Jeričkova, Matej Leskovar, gotovo je takšnih več. Kam bodo šli, skriva v sebi prihodnost. Kovačič je dal model zanje. Medtem ko jaz dajem model za oboje, tudi za levico, izhajam iz levice, a sem bil od znotraj tudi v desnici, kolikor sem jo imel za krščansko in ne za klerikalno. Žal je hitro zapustila OK možnosti in se reklerofašizirala. Pred to dilemo so tudi Kocijančič in podobni. Če bi brali **RSD**, bi jim morda pri odločanju - pri iskanju prave poti - pomagala; žal je (še?) ne berejo. Rad bi, da bi **RSD** brali, ker jih cenim kot malokoga na desnici oz. v KC.

Kosku sporočam, da sem njegovo igro spregledal. Vem, kaj hoče: poistiti me s Hribarjevo, narediti za vohuna in agenta Partije v vseh zadnjih desetletjih. Naj prepričuje rumeno javnost, da je tako; opraviti bo imel s svojo znanstveno in etično vestjo. Bojim se, da ga bo čakala ista usoda, če bo nadaljeval po tej poti, kot je negativne like iz Mrakovega **Procesa**: ovaduha Judo iz Kariota, oblastnika Kajfo in bistrega izmuzljivca Pilata, ki bi rad igral na vseh mizah, vendar ne gre. Kot igra nazunaj Pilata, v resnici je vse bližji Judežu. Naj bere Mrakovo dramatiko, pa se bo zagledal, v še več likih. Žal je ne bere; zanj je slaboumna, nenadarjena, nična. Zamolčuje jo. Nanj ne morem vplivati; upam pa, da bo prebral, kar pišem, si vzel to k srcu. Nikoli ni prepozno.

Mrak je nazorno opisal zgodbo Tarzicija in Titinija v drami **Apostol Peter**. Morda pa se ji bo mali Kos odprl; mlad je še, težko verjamem, da bi bil pokvarjen in izgubljen kot liki iz Rudolfove dramatike. Manj šans dajem Kosu seniorju; ta je že desetletja cinik kot tak. Ne zadošča mu, da se vrača v infantilno vero svojega detinstva, v KC kot idiliko in privat(istič)no varnost, v tisto, kar je videl Kos junior pri meni, ko se je posmehoval knjigi **Bog in slovenstvo**, v enaki kolumni kot zdaj Kreftu; zarečenega kruha se človek najbolj preobje! Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

Moje krščanstvo je ves čas v duhu Mraka: je krščanska tragedija, kot sem opozoril z naslovom knjige o Simčičevi drami **Zgodaj dopolnjena mladost**, napisani prav tedaj, ko me je Kosek sesuval v Delu kot idilističnega bebca, kot naivnega katoličana. Razumem, zakaj me je videl takšnega: ker je imel odsotnost cinizma za

naivnost slaboumne vrste. Če bo vztrajal pri občudovanju cinizma, bo prišel tja, kjer ga je naslikal genialni Filipčič v **Veselja domu**. Leilerizem kot ideologija najbolj povrhne postmoderne tržnosti, ki da je edina resnica-kultura, ga bo pripeljal tja, kjer se takšni lumpencinizmi končajo: v pekel duše in medosebnih odnosov, tudi v zakonu. Kos senior je še iz stare šole; on integralno družino vzdrži. Minimalisti pa so in bodo plen Mozetičevega in Morovičevega sveta, ki ju Kosci na veliko hvalijo.

S P.P.S. sem empirično podkrepil utemeljevanje najine odločitve s Kovačičem, da skušava konstruirati in voditi dialog. Pokazal sem, kaj ovira nastanek dialoga; recimo Kosov cinizem, načelna opredelitev za obrekovanje, ponarejanje, za takšno interpretiranje preteklosti in dejstev - tudi zdajšnjosti -, katere namen je uničenje tekmeca. Slovesno izjavljam, da nočem biti in nisem tekmec ne malemu ne velikemu Kosu. Sem upokojenec, čigar besed nihče - komaj kdo - ne sliši, čigar del - **RSD** - nihče ali komaj kdo bere, znanstvenik, ki mu ni do uveljavljanja v javnosti rumenega tipa. Sem nekdo, ki Kosoma sploh ne bi smel biti na poti, saj odklanja tako časti kot vplivna mesta. Naj se Kosa razvijata in cvetita v zarji čim večje slave, mene to ne briga; hudo mi je le za ljudi, da nasedajo dezinformacijam in lažem.

A ljudje hočejo biti prevarani, očarani, fascinirani; dobijo, kar hočejo. Potem so kaznovani in cviliijo kot Torkar, ki ga Partija za njegov stalinizem - glej njegovo dramo **Gospod Ponikvar** iz leta 1947, ki propagira politično policijo -, ni nagradila, ampak kaznovala s strašnim zaporom. Zgodila se mu je krivica; a nekaj si je za svojo usodo kriv sam. Če bi posnemal Mraka, ne bi staliniziral. Če bi Mraka posnemal Pibernik, bi že na prelomu 40-ih v 50. leta bral Jaspersa; tako pa je bil nesrečnik prisiljen brati le marksiste in v šoli predavati uradno literarno zgodovino. (Vprašal sem njegove bivše učence, ali je res hvalil Balantiča in podobne, a nihče se tega ni mogel spomniti oz. to je delal šele v 80-ih letih. Ne zamerim mu; a naj se zdaj ne junači, prav nič mu ne pristaja, saj je priden fant, korekten do vsake oblasti, noben Pučnik ali Cene Logar.)

S Kovačičem o marsičem misliva različno, to sem hotel pokazati tudi s tem komentarjem, vendar sva zmožna vstopiti v dialog, ker najin cilj ni s PNP pridobivana oblast, pa čeprav le v kulturi, kot za oba Kosa; tudi - na stara leta - za Horvata, ki postaja glavni urednik (verjetno počenega) Zvona. Želel bi si dialog, kakršnega začenjava s Kovačičem, vzpostaviti tudi z Močnikom; sva ga že začela, a se je zaustavil, upam, da le začasno. Morda tudi s Kreftom; se že dogovarjava. So dialoga zmožni le neklerikalni kristjani, le neortodoksni levičarji?

1998

PISMO PETRU KOVAČIČU II

Dragi Peter, povabil si me, naj sodelujem v posebni številki Revije 2000, ki naj bi bila posvečena tridesetletnici izhajanja revije; ker sem bil teh trideset let eden najbolj zvestih in čestih sodelavcev revije, o nji sva se velikokrat pogovarjala in analizirala njen-naš položaj, bi bilo prav, da bi tvoji želji ustregel. Včeraj sem napisal odgovore za intervju, v katerem me Boris A. Novak sprašuje tudi o mojem razmerju do Kocbeka in krščanskega socializma danes; pri priči sem se spomnil na Revijo 2000. Danes pa sem prebral tvoj feljton v eni zadnjih številčk Sobotnega Dela, naslovljen **Nadpastir po logiki cinizma**. Ker se že ves čas po izidu posebne številke Revije 2000, naslovljene **Pogovori s Tarasom Kermaunerjem**, dogovarjava za še eno takšno številko, v kateri bi bili objavljeni nekateri kritični odmevi na moje nazore, posebej se veseliva besed iz osrčja KC, od njenih teologov, vsaj od tistega, ki je obljubil tak prispevek, od Edija Kovača, ki je Reviji blizu, bi bilo mogoče, da to moje pismo objaviš v tej številki, če meniš, da za jubilejno ni primerno. Odločitev prepuščam tebi. Vsekakor gre za avtorefleksijo in obenem za kritiko pozicije, ki je opredeljevala tudi mene, sem ji v marsičem blizu, a ni moja. Morda bova v dialogu odkrila, koliko je tvoja oz. sploh čigava je. In ali jo sploh prav dojemam. Če nič drugega, bova razčistila nekaj pojmov, kar bi bilo že samo na sebi veliko.

V tvojem feljtonu **Nadpastir** se z marsičem strinjam; predvsem s kritiko političnega in moralnega ravnanja tega novega slovenskega nadškofa, ki bi znal priti v anale slovenske zgodovine kot eden glavnih spodkopovalcev KC na Slovenskem. V imenu reklerikalizirane KC strelja take kozle, da deluje kot najhujši sovražnik Cerkve. Tudi sam ga v nemalo zvezkih svoje **RSD**, sklopa knjig o slovenski dramatik, vlečem za ušesa, zaslužil bi tepež po goli riti. Vendar moj namen ni političen; sem le - in še to obrobno, le na eni ravni - kritik, kritični analitik politizma, oblastniške družbe. Žal se KC tako goreče repolitizira, da ne more ne biti predmet mojega jedkega posmeha, ki je večkrat bolj karikatura kot resna analiza, saj je delovanje tega nadškofa in njegove smeri - JOGSŠev - tako klavrno in znano, tako epigonsko posnema nekdanko močno slovensko oblastniško KC, da resne teoretične analize niti ne zasluži. Kulturno verska moč današnje S(lovenske)KC je minimalna. Če ne bi imela več vojakov, bi sodila današnja SKC v isto vrsto kot Malenškova Liberalna stranka.

(Mimogrede: je res zdaj v nji tajnik nekdanji tajnik in zaneseni sodelavec Revije 57 Schwarz? Ne sprašujem tja v en dan ali zaradi zasebne radovednosti. Ni tak preskok iz bližine krščanskega socializma k ne le zelo desni, ampak (lumpen)liberalni stranki značilen za Revijo 2000, za njeno nerazločljivost, notranjo neopredeljenost, samozavrtost, o kateri nameravam govoriti? Že vnaprej vem, da mi boš oprostil oster kritično analitični ton. Če hoče biti moja kritika klerikalizma nepristranska, mora biti vezana na ostro avtokritiko. S kritiko ravnanja-platforme Revije 2000 delam tudi avtokritiko, saj sem Reviji blizu.)

Kot veš, izdelujem nov ali poseben sistem analize, ki ne velja le za analize SD (slovenske dramatike), ampak katerega koli predmeta; v vsakem sem tudi jaz, sicer ne morem do njega odznotraj; sicer ne morem odreševati ne nič ne drugega, če pa ne počnem tega, padam v neustrezne modele, v modela identitete in dvojčkov, to je avtizma in bratomornosti. Vsaka obravnava predmeta mora biti ne le dialog z drugim, ampak je pogoj za to avtorefleksija (ARF) in avtokritika (AK). Do nobene vsebine-sporočila kakega predmeta, ki ga jemljem kot nagovor nase, na bravca, na sprejemnika - vsak predmet je treba jemati kot nagovor živega človeka in posamezne osebe -, ni mogoče priti, če človek predmeta ne personalizira. Naj je na eni ravni - ekskluzivnih dvojčkov - predmet še tak sovražnik moje države, vloge, eksistence, ravno s tem, da ga iz antiteze-opozicije s svojim branjem preosmislim v sogovornika, celo v samega sebe, v en del sebe, v eno od svojih vlog in celo eksistenc, ravnam krščansko v tistem pomenu, ki ga dajem svojemu razumevanju krščanstva in KC: kot odrešenjskemu krščanstvu in odrešenjski Cerkvi. Ravno s tem omejim politiko kot boj-tekmo za oblast.

Če kritiziram politiko v predmetu, tokrat v Rodetu, jo moram tudi v sebi. Lahko sicer primerjam Rodetovo politiko s svojo in ugotovim, da je njegova monopolno-avtoritarno-fevdalna, moja (in tvoja) pa pristaja na pluralizem liberalne družbe, ki je nastal v razsvetljenstvu in humanizmu, vendar pri tem iz antiteze ne izstopim. Ostanem v nji kot v ekskluzivnem nasprotju med klerikalizmom in liberalizmom, ponavljam le kulturno verske boje iz preloma stoletij, iz vojne med Štefeto in Malovrhom. Prav v to ne smem - ne smeja - pasti, ko obravnavam bodisi Rodeta bodisi kogar koli, tudi Kocbeka. Kocbeka omenjam tudi zato, ker se v feljtonu sklicuješ nanj ti.

Sam menim, da je prva skrb odrešenjskega krščanstva (OK) ta, da ne pade v omenjeno - in sploh v nobeno - antitezo. Kritiko sicer mora izvajati in radikalno analitično, vendar ne v službi antiteze, ampak alternative. Antiteza je opredeljena po tezi, po predmetu, ki ga napada, alternativa izhaja iz drugačnega temelja, interpretacijskega sistema. Tistega, ki ga kritično analizira, zamenjuje z novim-drugim, v katerega kritiziranega vmešča, ga pa ne uničuje. Liberalna družba ni običajni antitetični dvojček fevdalne; je asimetrični dvojček, saj pluralizem ver, mišljenj, drž, praks v temelju zamenjuje fevdalni cerkveni monopolizem, če ne celo totalitarizem.

V tem je tudi za fevdalno KC najtežja preizkušnja. Slovenska KC še ni zmožna narediti tega prehoda iz monopolne edinozveličavnosti svoje platforme-teologije, zapustiti svoje kolektivne identitete, vere naših dedov ipd. Zato terjaja nasproti nepravi »pravo« demokracijo. Že od Partije vemo, kaj je prava demokracija; pač tista, ki izhaja iz edine prave Resnice-Pravice-Poštenja, medtem ko neprava liberalna kot formalna tega ni zmožna. KC ne ve, da liberalna družba-demokracija Resnice-Pravice-Poštenja ne sme postavljati kot obvezno družbeno normo, če hoče biti nemonopolna. Današnji SKC niso jasni še niti osnovni pojmi moderne družbe.

Ko tako pišem, delam že sam napako, ki sem jo nameraval očitati tebi. Govorim: današnja SKC je takšna, napačna, slaba. A kje sem jaz? Če sem jaz v nji, potem ni v celoti napačna, saj menim, da moja platforma ni napačna. Se torej ne gledam kot njen del? Večkrat pravim, da sem na njenem robu, kot sem na robu sleherne družbe(nosti), tudi slovenske, tudi slovenskega naroda, kulture ipd. Na robu pomeni znotraj in zunaj.

Kar hočem, je to, da bi bil v Bogu, čim bolj v njem, z njim. To je osnovna volja kristjana, če veruje v Boga kot v posamezno osebo in ne v boga kot malika, kot Gospodarja naše svete stvari, tudi KC, zreducirane na oblastniško-politično. Predpostavljam, da je Bog v vsaki točki sveta, vsako lahko odrešuje, vsako hoče odreševati, ker je vsaka v nič, nič pa je glavni predmet odreševanja. Nič je mogoče odreševati le odznotraj, s samoizniče(va)njem, s kenozis človeka in Boga, ne z uničevanjem od zunaj; takšno le krepi nič. Torej mora biti človek maksimalno v nič, po zgledu Boga, ki se skoz bogočloveka inkarnira v nič, in mora biti obenem maksimalno v Bogu, da sledi njegovim nasvetom-prošnjam-načrtom: projektu odreševanja nič.

Model, ki ga rišem, pojasnjuje, zakaj sva tako ti in jaz v nečem in zunaj nečesa. Če - ko - gledava KC kot božjo, hočeva biti v nji; če - ko - jo gledava kot družbeno, hočeva biti zunaj nje. Ti pišeš v feljtonu: »Tako slovenska katoliška srenja ob aroganci vodilnih mož molči.« Že s tem, da se imaš za uda SKC in da, niti ne prvič, ostro odklanjaš nadpastirjev slepi neumni klerikalizem, dokazuješ, da ni res, kar trdiš. Slovenska katoliška srenja ne molči ob besedah in dejanjih svojih vodilnih mož, s katerimi se ne strinja. Ne molčiš ti, ne molčim jaz. Zakaj imaš potrebo, da se zanikaš? Je to, kar počneš, samozanikovanje, s tem samouničevanje, ki vodi ali v samozavrtost ali v avtodestrukcijo, ali pa je le samoizničevanje? Nazadnje: sam si objavil dvojno številko Revije 2000, v kateri sem kritičen do politizacije SKC, do zadevnih vodilnih mož, JOGSŠev ipd. Zakaj v feljtonu zamlčuješ tudi to? »Pritožujem« se nad tem, da okolje zamlčuje moje delo, da ga ne recepira. Zakaj ga spregleduješ tudi ti, čeprav ga obenem objavljaš, torej promoviraš?

Samoizničevanje nastopi tedaj, ko nekdo vstopi v drugega in v njem prepozna sebe. Ti tega ne počneš, ko obdeluješ Rodeta; nasprotno, pokazati skušaš, da je Rode kar najbolj napačen, ti pa si drugje. Vendar kje, če celo zase trdiš, da kot ud katoliške srenje, ki je SKC, molčiš? Ali pa delaš razliko med katoliško srenjo in KC? Če jo delaš, moraš to pojasniti. Te potrebe nimaš, nasprotno, svoj model še zaostruješ: »Ni glasu, ki bi se vsaj ogradil od nestrpnih izjav, kaj šele da bi jih zavrnil.« Sprašujem se: ker je moje pisanje glas, zapisan v slovenščini, izšel je javno, zakaj zate ni glas? Nadaljuješ: »Mar ostaja - slovensko katolištvo - zgolj čreda, ujeta v strah pred krivdo, če bi se pregrešila zoper tabuje, v okovju katerih jo držita cerkvena ustanova in njena ideologija? ... Zapredena je v servilnost do avtoritarizma vodstva cerkve.« Kje sem tu jaz? Kje si tu ti? Midva vendar nisva zapredena v takšno servilnost; vse prej kot to.

Prav analiza Kocbeka more pomagati pri odgovoru na zastavljeno vprašanje. Kocbek je nihal med politiko in kulturo, obe je hotel utemeljiti v veri, celo leninistični komunizem je razumel kot absolutno prihodnost; tako se Kocbek izraža v **Listini**, ob ARAF pogovorov s Kidričem. Zame problem še ni razrešen. Ne upam si preveč preprosto v duhu antikomunizma samoumevno zapisati, da je bil komunizem lažna, ponarejena, celo hudičevska vera, čeprav sem velikokrat trdil ravno to; a je to res le na eni ravni. Katera vera, ki se udejanji v družbi in politiki, pa ni lažna

in diabolična? Ni prav KC primer radikalnega zločina zoper človeštvo, v imenu svoje magične svete kolektivitete, naše svete stvari, zoper mohamedance, albigence, krivoverce, protestante, ateiste, praznoverce, tudi komuniste? KC se danes celo opravičuje za te svoje grehe, po Drugem Vatikanumu se nima več za brezgrešno. (Žal so ta njena opravičila bolj retorična kot pristna. Da bi bila pristna, bi morala KC reformirati fevdalne temelje svoje teologije in institucionalnega ustroja. Na to pa niti ne pomišlja.)

Kocbek se je iz pesnika, človeka verske kulture, glej drami **Plamenica** in **Mati in sin** ter pesniško zbirko **Zemlja**, v določenem trenutku, ko je spoznal mejnost položaja, opredelil tudi politično; najprej sredi 30-let ob španski državljanski vojni, nato v začetku 40-let ob okupaciji Slovenije. Njegov namen ni bil ne v enem ne v drugem primeru biti politik kot človek, ki se bori za - seveda prav(ičn)o itn. - oblast. Bil je le prepričan, da so določeni mejni položaji, ko človek ne sme delovati več le zgolj kulturno, ker bi bilo to lepodušniško, privatistično, abstraktno; da tudi njegova vera tedaj ne sme ostati le zasebna, kaj šele, da bi podprla družbene sile, ki zagovarjajo in utrjujejo krivični, izkoriščevalski, zatiravski dani socialno-razredni sistem. Svoj prehod v politiko kot revolucionarno in uporniško je Kocbek razumel kot versko, celo kot krščansko utemeljen. Krščanstvo mu ni pomenilo iskanja in zagotavljanja zasebnega duševnega miru, varnost črede v hlevu pod trdnim stabilnim tradicionalnim Pastirjem, ampak človekov angažman v svetu, ki je zel, to pomeni v svetu, ki jemlje človeku svobodo in avtonomijo, ga zlorablja in zaslužuje. Kocbek je ocenil, da je mera tega zatiranja človeškega tolikšna, da terja integralen revolucionaren, tudi političen angažman kristjana, če noče biti ta le hinavec in hlapec. Tak Kocbek me je že od izida **Strahu in poguma** navdihoval. Ob takšnem Kocbeku sva se našla tudi midva, dragi Peter.

Vendar, 90. leta niso ne leto 1936 ne leto 1941. Ne verjamem, da bi mogel imeti današnji slovenski klerofašizem moč predvojnega-medvojnega; imam ga za karikaturu. Čeprav bi mogel prizadejati, če bi prišel na oblast, veliko zla, njegova moč ni historično-strukturalna. V vsej Evropi je obroben, vsaj za zdaj. Upam, da smo tudi že dovolj daleč od srbskega »brata«, ki se je fašiziral. Sam kritično analiziram fašizem kot strukturo, kot eno smer današnje slovenske desnice, a bolj zato, da razkrivam njegovo napačnost, kot pa z mislijo, da bi mogel biti reprodukcija medvojnega. Najbrž bo tudi v primeru, če bo prišel na naslednjih volitvah na oblast, deloval kot psevdofašizem, mnogo bolj kot avtoritarizem, monopolizem, paternalizem, bonapartizem, kot ovira v razvoju. A če je - bo - tak, ne gre za mejni položaj; zato ne kliče-terja Kocbekove reakcije-angažmana iz leta 1941. Torej ne terja vstopa odrešenjskega kristjana v politiko levo revolucionarnega tipa.

Oba veva še nekaj drugega. Revija 2000 je enako kot v znamenju Kocbeka nastaja tudi v znamenju Mraka. Mrakova medvojna drža - tudi tista v drugi polovici 30-let - pa je bila zelo drugačna od Kocbekove; in to v istem zunanje družbenem mejnem položaju! V treh medvojnih dramah, ki so kazale njegovo držo, je Mrak sicer simpatiziral z OF in z revolucijo, a drugače kot Kocbek; ne mislim le na Kocbekovo medvojno dramo **Večer pod Hmeljnikom**, še mnogo bolj mislim na **Pentagram**. V **Rdečem Loganu** uprizarja Mrak diabolično nasilje okupatorjev nad Indijanci-Slovinci, a radikalnega upora le-teh kot vojne ne odobrava; kaže predvsem tragično plat upora, ki da vodi v ekskluzivnost dvojčkov, v kotenje nasilja-zla kot maščevalnosti tudi na strani zatiranih. V **Talcih** podpre partizane, lik Bare, a tako, da se zanj zgledna figura, Mihael Stropnik, žrtvuje za Baro. Mihael kot Mrakov idealizirani alter ego se odloči za trpno žrtev; daje življenje za drugega

tako, da pri tem ne stori nasilja nad nikomer, le nad sabo. V bistvu gre za preosmislitev samomora iz dejanja obupa v dejanje najvišje požrtvovalnosti. V **Rdeči maši** zaostri kritiko stalinizma, revolucionarnega terorja, saj pozitivno figuro Fedjo likvidira prav partijska VOS; obenem pa Mrak skoz lik bolničarke Marje, ki gre zavestno v partizane, nadaljuje s podporo narodno osvobodilnemu odporu-boju, le da na način morale Rdečega križa, kot sem pisal v spremnih besedah v knjižni izid drame leta 1972. V **Maratu** je dramatik pretežno kritik revolucionarnega lumpenterorja.

Neenkrat sem se spraševal, kako bi med vojno ravnal, če bi bil deset let starejši; tega ni mogoče vedeti. Sem pa dilema med ravnanjema-držama Mraka in Kocbeka preučeval kot sporočilo, ki bi ga moral dešifrirati, kako naj ravnam po vojni. A če se, v nasprotju s Pučnikovo intenco, nisem niti v 60-ih in 70-ih letih odločal za radikalni disidentski antikomunizem, zakaj bi se moral v 90-ih letih za radikalni antifašizem ali vsaj za politični antiklerikalizem, kot bi izhajal iz interpretacije Kocbeka, če bi leto 1999 poistil z letom 1936, tj. z uvodom-pripravo na zmago pristnega (klero)fašizma?

Moja usmeritev je drugačna. Izhaja iz Mrakove medvojne, ki ni šla v radikalno vojaško-politično podporo levi revoluciji, in iz Kocbekove povojne, ki je prehajala v kritiko Partije in komunizma, vendar se ne zadovolji ne z eno ne z drugo kritiko. Prepričan sem, da je treba narediti bistven korak naprej od obeh; da ravno ostajanje pri obeh pogaja samozavrtost, saj ne daje odgovorov na nova vprašanja, ki se zastavljajo danes, v drugačem času. A ne le kot nova družbena, teh ne omalovažujem, ampak predvsem kot globlji vpogled v človekovo naravo, s tem v božjo, kot globlje odkrivanje človekovega poslanstva, kot pa je bilo omogočeno v prejšnjih časih, katerih predmet-ujetnika sta bila tudi največja, Mrak in Kocbek.

Tvoja kritika, Peter, nezmožnosti-nepripravljenosti SKC za pluralno mišljenje ipd. je ob prej omenjenih mojih zadržkih točna. Pišeš: »Kaj če med slovenskimi katoličani, tudi med duhovščino, sploh ni več pluralnega mišljenja, gotovo pa ne poguma za oporečništvo?« Vendar ali je bistvena naloga nekoga, ki izhaja iz Mraka in Kocbeka, ta, da se bori za pluralno mišljenje, tj. za uvedbo razsvetljsko-liberalnega modela, celo za levo revolucionarstvo, kot ga je Kocbek napovedoval že v obeh omenjenih dramah iz srede 20-ih let? Ta naloga je potrebna; vendar je zgodovinsko zaostala. Slovenstvo bi jo moralo izbojevati že v prejšnjem stoletju. V analizah **RSD** kažem, kako močne so bile pri tem ovire okolja, tudi SKC, glej drame kot sta oba **Tugomerja**, Vrhovčev **Zoran**, Kristanova **Ljubislava**, Govekarjev **Grča**, da ne govorim o Cankarjevih, ki jih nadškof tako nesramno lahko vzvišeno omalovažuje. V boju zoper Partijo smo v drugi polovici tega stoletja pluralnost liberalne družbe, mišljenja, politike ipd. vendar izbojevali, tudi midva, ne zadnja med ostalimi. Če zdaj SKC regredira k župnikom tipa omenjenih dram, ali je najina dolžnost, da se tudi midva vračava v antitezo Grča-Novljan, Jerman-Župnik, Zoran-Župnik, v antitezo, ki je prišla do vrhunca v narodno-osvobodilni in emigrantski politični dramatiki, recimo v Torkarjevi **Veliki preizkušnji** kot antiteza med politkomisarjem in škofovim tajnikom in v Rozmanovi drami **Človek, ki je umoril Boga** kot antiteza med vosovskim likvidatorjem in duhovniško sveto žrtvijo?

Ali ni bistvo personal(izira)nega krščanstva, ki ga zastopava oba na liniji Kocbeka in Mraka, v tem, da preneseva poudarek od kolektivov na posamezno osebo kot svobodno in avtonomno? A če je tako, ali smeš v feljtonu govoriti s stališča dveh kolektivov, vladajočega negativnega klerikalno katoliškega, tega

zavračaš, in antitetičnega, ki ga pozivaš k vstajenju, vendar ga ne vidiš v stvarnosti, si zato nezadovoljen, ker današnja situacija ne obnavlja medvojne, Kocbekove prakse? Kaj pa če je pojem oporečništva ne le neoperativen, ampak celo napačen? Morda je bil napačen že v času pod Partijo. Sam premišljam, ali sem bil oporečnik; ali sem sploh kdaj zares hotel biti oporečnik? Ali me ni pravi čut obenem z nenehno AAF vodil k drži, ki je skušala biti čim bolj alternativna in ne antitetična? Mnogočemu sem oporekal, a da bi postal disident? Prej dissenter. Pa tudi to nisem bil v celoti. Treba je iskati nov model krščanstva, k novemu razumevanju **Evangelijev** in Boga, božjega sporočila-projekta, ne pa ostajati le pri popravljanju napak, odpravljanju zablod, pri reformi starih izhodišč. A če je tako, je prva naloga danes iskanje-vzpostavljanje novih izhodišč, nove teologije, nove etike, nove znanosti, ne pa politični boj za pluralizacijo znotraj KC.

KC se ne more pluralizirati, ker izhaja iz fevdalnega monolitizma-totalitarizma, iz monoteizma, ki je v nenehni sveti vojni zoper politeizem, pri tem pa lastnega edinega boga reducira na malika, na Gospodarja naše svete stvari. Sleherni boj znotraj KC, dokler ostaja ta v okvirih nepluralnih dogem-doktrin, je zaman, saj prisili KC le v aggiornamento, v taktično prilagajanje monopolizma okolju, s tem v strukturalno hinavstvo; a brž ko se bo okolje spremenilo, bo KC delovala na stari način. Moja zabloda je bila, ker sem mislil, da je Drugi Vatikanum spremenil temelje KC; ni jih, kaj šele na Slovenskem. KC je imela dialog le za sredstvo ponovne vrnitve na oblast, za sredstvo, ki ga uporablja, ko-dokler ni mogoča direktna politizacija. Ko je postala ta v letih 1990-91 mogoča, je dialog odpadel. Leta sem skušal vzpostaviti dialog-pluralnost znotraj KC; nisem razumel, zakaj je moje prizadevanje odklanjano. Danes vem: ker sem dialog iz sredstva delal za načelo. Načelo je v liberalni družbi, ne v KC. KC vse ve, ve vse že vnaprej. Vsak resnični dialog z drugimi bi jo le slabil kot politično-ideološko silo. Z mojega vidika bi jo odpiral, a KC ne razume, zakaj bi se morala drugemu odpirati, če pa je drugi kot tak zlo, saj je zanjo vsa resnica v moji-naši identiteti.

Zato ne sodelujem v množičnih občilih: ker ta kot pomensko polje preinterpretirajo mojo držo-ravnanje v nekaj, česar sam ne maram, kar nočem biti. Postanem le borec liberalstva zoper klerikalce, reduciram se na politiko, ki sta jo odklanjala tudi Mrak in Kocbek. Kocbek je o tem veliko in jasno pisal. V komunizmu je videl tretjo politično moč, ki je onkraj liberalske in je protokrščanska, ker meri na absolutnost. Nemalo, a ne povsem se je zmotil. Če pa odmislimo od leve absolutnost hiliazma, ostane bolj ali manj le še human(ejš)i liberalizem. Prav ti, Peter, si hud nasprotnik liberalizma kot kapitalizma, trga, kapitala, relativizma, hedonizma. A boj za pluralizem, tudi za dialog, zgolj podpira buržoazni kapitalizem, če ni utemeljen na personaliziranem krščanstvu; tudi to veš in to zastopaš, enako Revija 2000. A če je tako, zakaj potem regres v politizem kot akcijo kolektiva, stranke, delnega socialno-razredno-slojnega interesa materialnega tipa?

Politizem je, kot ugotavljam, z mojega vidika dopuščen na robu v mejnih položajih; danes takšnega položaja ni. Boj znotraj političnega prostora, ki se širi tudi na novinarskega, tako na levega kot na desnega, v osnovi deviiira sleherni in osnovno personal(izira)no krščansko usmeritev. Tako je po vojni deviiiral Kocbeka. Pred nedavnim sem to opažal na primeru analize revije Perspektive; ne le novinarji, tudi znanstveniki historiografi so moje in drugih ustvarjanje v reviji totalitarno zreducirali na politizem, na boj za liberalno svobodo zoper Partijo. Mojih protestov zoper to zlorabo sploh razumeli niso. Bolan sem bil od jeze, ker so me - moje delo - skušali tako deformirati, mi vzeti, kar sem bil in sem še. Uvidel sem, da je

znotraj njihovega prostora - interpretativnega sistema - boj za personal(izira)no odrešitveno krščanstvo zaman, iluzija. Torej, Peter, pusti kritiko Rodeta v množičnih občilih Ježu in sorodnim, v marsičem imajo prav, a oni delujejo skladno s sabo, z liberalnim trgom, katerega agenti so, medtem ko se ti po nepotrebnem izročaš silam, ki opredeljujejo tebe, ti pa njih ne odrešuješ, saj pristajaš na njihov stil in svet.

Vem, da ne pristajaš, da nočeš biti politik; a zakaj potem deluješ kot novinar? Spominjam se najinega pogovora tistega poletnega večera, ko sva se na Prešernovem-Marijinem trgu po mojem predavanju v frančiškanskem samostanu leta 1988 pogovarjala o bistvenem. Peterle, ki je bil tedaj tajnik krščanskosocialnega gibanja okrog Revije 2000, je že sprejemal avstrijske ali nemške novinarje ali politike; zato je prihajal v dvorano, poslušal, pa spet odhajal. Sporočil sem ti svojo držo; ne grem v stranko ne v politiko. Svetoval sem ti: ne stori istega kot jaz, če nisi do kraja prepričan, da je politika napačna ali nezadostna akcija. Poznal sem tvoja stališča, ki so bila takšna kot danes, kot so v omenjenem feljtonu. Bila so na robu političnega. Skušal sem te spraviti v dilemo: ali politika, potem ostani v stranki in ji načeljuj! Če pa se ne odločiš za to, se radikalno oddalji od politike in sledi Mraku, kot sem mu jaz. Ne bo dobro, če boš nihal med obojima in ne bil ne eno ne drugo. To bi bila pot v samozavrtost.

Bojim se, da sta ostala tako ti kot Revija 2000 preblizu tej vmesnosti, ki ima možnost, da bi bila ustvarjalna, če bi presojala politiko in teorijo s stališča, ki bi bilo naprej od Mrakovega in ne nazaj od Kocbekovega. Kasneje se je ustanovila krščansko socialistična stranka kot gibanje v bližini Revije 2000, vodil jo je tvoj brat, v nji je bil Magajna, kasneje Miklavčič. Ti nisi bil njen član, vendar se je dalo razbrati, da si njen ideolog. Nisi se hotel vezati politično strankarsko, obenem pa se nisi bil pripravljen politiki povsem odpovedati. Vtis imam, da ostaja takšna vmesna, nejasna drža značilna za Revijo 2000 v 90-tih letih. Kar naprej se loteva socialno političnih, nacionalnih, ekonomskih, civilizacijsko kulturnih vprašanj, a s stališča družbe, ki sicer daje prostor pluralnim posameznikom, a je vendar predvsem družba; izhodišče je socialno in ne posamezna oseba v razliki z družbo. Celo Kocbek je bolj poudarjal posamezno osebo, kaj šele Mrak, ki je v dramatikah družbo razvrednotil, jo ocenjeval celo kot predvsem negativno. Mrakov nacionalizem v zadnjih letih življenja, od konca 60-ih let naprej, je bil po mojem tedaj in kasneje nepotreben; bil je poskus dobiti stik z mladino, z družbeno-historičnim; kot da Mrak popravlja, kar je zamudil med vojno. Hvalabogu, v svojo dramatiko tega duha Mrak ni spustil.

Izdal si knjigo Kocbekovih osvobodilnih spisov, zelo pomembno, vendar ne za temo krščanstva, ki naju veže in navdihuje. Izdal si tudi knjigo svojih spisov o slovenskem narodu, o njegovi emancipaciji, torej o nečem, kar je bilo na prehodu 80-ih v 90. leta pomembno, vendar ne istega ranga, kot je vprašanje o božjem, o krščanskem, o novi utemeljitvi krščanske Cerkve. Ne pravim, da Kocbeka reduciraš, kot ga je Inkret v TeVe oddaji pred mescem ali dvema; le da ga je Inkret z nasprotno plati, kot antikomunista oz. kot ubogo žrtev klete Partije. Videlo se je, da se nastop Inkretu upira; komaj je odpiral usta, medlel je, bal sem se, da bo izdihnil. Čutil je, da ga je polkovnik Zorn, politkomisar desn(ičarsk)e vojske, zlorabil, uporabil za nekaj, kar je sicer en moment Kocbeka, a ni Kocbekovo bistvo. Tisti Kocbek, ki bi ga rada odkri(va)la midva, Kocbek ARF analitik Boga in krščanstva, je bil v tej interpretaciji zožen na politika, na reveža, ki ga je hudobni despot komunizem pohodil. Enako sta bila zlorabljeni Zupan in Strniša; ker sem

oba poznal mnogo bolje kot Berger in Zorn, vem, da prvi nikoli ni zares zanikal Partije in leve revolucije, drugi je ves čas terjal apolitičnost in je meščane enako zaničeval kot Partijo. V množičnih občilih postanejo veliki ljudje mali politiki, pa naj se jih lotevamo z leve ali z desne.

Zame ni zanimiv Kocbek predvsem kot žrtev Partije - s to smerjo sta začela Rupel, tudi v drami **Prepovedana igra**, in Hribarjeva oz. Nova revija v 80-ih letih -, niti ne kot pesnik, čeprav sem bil med prvimi, ki sem spoznal veličino njegove poezije, že v 60-ih letih, glej mojo antologijo Kocbekovih pesmi v srščini iz leta 1970 in uvod vanjo. Daleč najpomembnejši je Kocbek **Dnevnikov**, a ne le kot poročevalec o velikih dogodkih zgodovine, z zgodovino se je srečeval bolj Vidmar kot Kocbek, ampak kot človek ARF (avtorefleksije). V dnevnikih se je odprl v notrino posamezne osebe, prešel okvir subjekta, ki deluje socialno ontološko, vstopil v svet samospraševanja, kjer poka tako individualna kot kolektivna identiteta; kjer se svet udara vase in vodi skoz nič na drugo stran. Kocbekova poezija se sicer sprašuje, a je v temelju vendar harmonistična; Zlobec je njegova hinavska karikatura. V dnevnikih gre Kocbek dlje. Poezija ga zadržuje v svetosti - idealiteti - narodnega jezika, kar je navdušilo Hribarjevo in Urbančiča; žanr dnevnika mu dovoljuje izstopiti iz lepote skladja, iz popolnosti - harmonija in popolnost sta fevdalni vrednoti - in prestopiti v srečanje z ničem, z nesmisлом, v odprtost, ki ni več obvladana. Šele tam se začne resničnejša faza srečavanja z Bogom.

Mrak je naredil - že od začetka delal - korak naprej in drugam. Če česa, ni bil zmožen ne Lepote, ne Harmonije, ne Obvladanja predmeta, snovi, sveta. Ves čas ga je metalo, pretiraval je; manjkalo mu je naravnih darov in sreče, obojega je imel Kocbek v zvrhani meri. Kocbek je bil kot nalašč za Zgled, zato se ga je Partija bala kot tekmeča; ni ji mogel dopovedati, da ni njen tekmeč. O tem mi je v osebnem pogovoru večkrat potožil, tudi je izjavljal, da ni in noče biti politik, a da ga celo lastni najbližji ljudje-sodelavci vidijo predvsem kot politika, ne kot pesnika, ne kot ekstatičnega preroka. Mrak je bil obsojen na vlogo Čudaka, posebneža, marginalca, celo šeme, ponesrečenca, tako neuspešen je bil na vseh terenih. Razen redkih, med katere sodiva midva, je imel za učence drugorazredneže, ki so v njem psihoterapevtsko iskali Varuha, močno osebnost, in niso imeli pojma o tem, kaj sporoča Mrakova dramatika.

V dramatiki je odprl dno temeljev človeškega. Tu se mu je vse sesuvalo, naredil je ARF svojega homoerotizma in homoseksualnosti, od **Bega iz pekla** do **Chrysipposa**, svojega desperatstva, ki je vodilo v bližino samomora, glej **Razsulo Rimljanovine**, banalitete svojega otroštva in družine, glej **Sinove starega Rimljana**, globine klerofašizma, glej **Marijo Tudor**, starčevske nemoči, ko mu je preostajal le še spomin, sorodnejši blodnji kot prijetnim sanjam, glej **Spoved lučnim bratom**, ogabnega življenja v okolju, pred katerim ni mogel do kraja ubežati, glej **Življenje-karneval**. In vendar je v vseh teh dramah ohranjal točko vere v Boga Drugosti, ki je dosegljiv sicer skoz blato, a je na oni strani zeva-kanala nič, skoz katerega mora človek, da se odpre božjemu.

Vatikan, KC, komunisti, ki se bojujejo za ustrežnejšo družbo, vse to so kolektivne identitete, malo boljše, malo slabše, a identitete. Celo oporečnik zoper F(evdalno)KC - ali zoper Partijo - je le individualna identiteta. Njegov cilj je ustrežnejša, bolj pluralna kolektivno-družbena identiteta. V nji ni prostora za drug(ostn)ega Boga, ki ga sluti Andrej **Chénier** v revolucijski ječi ali materomorivka

Ester v koncu **Življenja-karnevala** oz. že sin v Kocbekovi drami **Mati in sin**, ko zapušča mater in družino kot kolektiv, z njima narod in celo Cerkev, če sta predvsem družba-institucija in ne svobodna posamezna oseba.

O Rodetu, klerikalizmu, Partiji, narodu itn. - o vsem objektivnem - je mogoče ustrezno govoriti šele tedaj, če zagleda kritični analitik v vsakem od teh predmetov sebe, svojo usodo, če naredi ob soočenju sebe s predmetom ARF in AK, se prepusti padcu v prepad nič, ki je smetiščna jama; Mrak je to podajal skoraj v vsaki svoji drami, v **Van Goghovem Vidovem plesu**, v **Antonu Aškercu**, v drami **Gorje zmagovalcev**. Metodično pravilo, ki bi se ga moral analitik - če hoče udeležati personalizirano odrešenjsko krščanstvo - trdno držati, je, da ne bi smel kritizirati ničesar, če ob tem in hkrati ne bi delal ARF in AK. Delati ARF-AK v množičnih občilih pa je nesmiselno, deluje kot zasebni ekshibicionizem, ne kot iskanje božjega. Množična občila v liberalni družbi osebno zreducirajo na zasebno, to pa je akcija privatnega interesa, želja govorca, ki služi govorcevemu užitku. Bolj napačnega vtisa krščanski govorci ne more narediti. Ker to veš, se v množičnih občilih ne predajaš ARF-AK; tudi jaz ne. Treba bi bilo narediti le še naslednji korak: izstopiti iz okvira množičnih občil, ki politizirajo in vse spreminjajo v ponudbo-povpraševanje na trgu, kolikor se ne borijo za oblast in za imidž. Treba je torej ustvarjati vzporeden svet, ki je danemu alternativa.

Priznam, da gleda okolje tudi mene kot samozavrtega človeka, ki bi bil rad uspešen politik, a za uresničenje tega cilja nima dovolj moči, darov, sreče in iz užaljenosti zabavlja nad grozdom, ki mu je previsoko. Čeprav hote ne sodelujem v množičnih medijih in v politiki, vabila te vrste odklanjam, presoja okolje moje delo tako, kot da je manjvredno, ker ga množični mediji in uradna znanost ne sprejemata kot enakopravnega, niti kot zadoščujočega minimalnim normam. Moje članstvo v SAZU sicer takšno razlago moti, zato se večina okolja obnaša, kot da nisem član SAZU, niti doktor znanosti.

Empirična dejstva v tem okolju ne veljajo; velja le temeljna resnica, ki izhaja iz stvari kot take, predkantovska bit. Naj vzamem primer iz zanimivega filma **Antonieta**. Ženska je naredila samomor sredi notredamske cerkve v Parizu. Ko pol stoletja kasneje raziskuje njeno življenje pisateljica in pregleduje arhiv te cerkve, dobi, ko v arhivu ne najde zaznamka o samomoru, takle odgovor: časniki, ki so pisali o samomoru, so zadevo potvorili, ker so hoteli Cerkvi škodovati. Antonieta v cerkvi ni naredila samomora, ker ga ni mogla narediti. Jasno povedano sporočilo: »V notredamski cerkvi ni še nihče nikoli naredil samomora, ker se v nji samomora ne dela.« FKČ je le radikalen primer presojanja iz arhaične identitete, v kateri empirična dejstva nimajo pomena, ker so izraz nič, resnica pa je le, kar določa Cerkev-bog, tj. kar je načelna resnica naše svete stvari. Slovenstvo je v glavnem še znotraj tega interpretacijskega sistema. Jaz ne. Sem v slovenstvu, a sem tudi zunaj njega, ker sem tam, kjer po slovenstvu nisem določen. Bolj sem določen po Bogu in nič; točneje: hočem biti določen po Bogu in nič, čim manj pa po maskah nič, ki si jih ta nadevlje kot alibije.

Zavedam se, da sem z gledišča okolja takšen, kot želi okolje, da sem. Prav zato ustvarjam vzporedni - alternativni, ne antitetični - svet Boga in nič, ki ni odvisen od diktata okolja. Odvisen je toliko, kolikor sem predmet okolja; do neke mere in na eni ravni to sem, ne morem ne biti. Iščem in konstruiram pa tudi raven stika z Bogom skoz nič, ki ni odvisna od usode, v katero me ujema okolje kolektivnih identitet. S politiko (kaj šele novinarstvom) si tu ne morem - se ne da - pomagati. Politika predpostavlja močno socialno grupo, ki deluje antitetično zoper

tekmiško ali nasprotno grupo; manj ko je kaka grupa močna, šibkejša je njena politika. Gibanja, ne le politična, tudi ideološka in književna, ostajajo znotraj meril ekskluzivnih dvojčkov. Šele božji svet, ki prihaja iz transcendence in ne iz nič (torej ni biten - bit je maska nič -, dosegljiv je le skozi izkustvo-kanal nič), omogoča človeku kot posamezni osebi, ki sliši Boga skozi osebno dušo-(za)vest, prostor božje svobode. Izraz prostor je neustrezen, pogojen in paradoksen, kajti teofanija se ne kaže v prostoru, ampak v tistem, kar je onkraj para prostor-čas. Verujem, da je v človeku dar-posluš za takšen neprostorski prostor, nečasovni čas, za ponavzočevanje Boga, ki ga ta svet kot imanenca ne more do kraja ujeti v past svoje identitete.

Ker se Bog uteleša v tem svetu, tudi v identiteti, ker mora skozi nič, ki je temeljna identiteta, čeprav obenem tudi možnost avtodestrukcije, s tem propad v brezdnost, na koncu katerega je Bog Drugosti, je treba alternativni svet iskati in ustvarjati v tosvetnem, skozi tosvetno. Torej tudi skozi revije, skupine, oblike, ki so družbene. Le paziti je treba, da izbiram predvsem tiste in takšne oblike, ki so čim manj podložne politizaciji kot osnovni obliki današnje reifikacije. Revija 2000 je takšen prostor, je možnost zanj, ker nima političnih, tj. oblastniških ambicij, niti tržnih v tekmi za imidžem-uspehom, medtem ko množična občila niso takšne narave, tudi Sobotno Delo ne, čeprav je v primerjavi z drugim slovenskim časopisjem daleč najboljše, najinteligentnejše, najbolj odprto. A kljub temu je prostor družbe in ne božjega.

Revija 2000 in njeni sodelavci bodo - bomo - tako dolgo samozavrti, dokler se ne bomo radikalno odprli terjatvam, ki jih postavljam kot versko-nravno-kulturno nujne: ARF in AK kot dvema oblikama samoizničevanja-kenozis, ki edino vodi v odreševanje nič. Analize slovenske nacije, kakor jih dela Habjan, so duhovite, Habjana cenim, ker ima domišljijo, je vztrajen, celo vizijo ima; a ostajajo v okviru družbenega. Habjan je brez posluha za odrešensko božje; je dober kritik klerikalizma, a to je premalo. Bil bi reducirani krcbekovec, če ga ne bi Krcbek nekoč izdal. (Tako misli Habjan, ki pestuje zamero, Krcbek pa se je verjetno le bal provokatorjev.) Habjan bi bil seveda le delni krcbekovec, razumel bi le tisti del Krcbeka, ki je narodno osvobodilni in s tem družbeni. Čut za absolutno kot krščansko versko mu manjka.

Ta čut pa je - poleg Majcna - daleč najbolj razvil Mrak. Dojeti ta čut je najtežje. Kulturniško okolje je takorekoč naložilo »sveto« nalogo dr. Schmidtu, da skrbi za »našega« Majcna in zdaj celo še za »našega« Mraka; da ju - njuno dramatikoliteraturo - tako (re)interpretira, da bosta delovala kot figuri književnega življenja, kot kulturnika, literata, zato z estetskega stališča oba bolj klavrna, Mrak poleg vsega še smešen čudak, zanimiv za današnjo tržnost, česa več pa ni bil zmožen. Berger se trudi s Schmidtovo pomočjo oba zame tako velika dramatika, ker sporočata odrešensko božjost, udomačiti, njuno pravo sporočilo zamolčati.

Ne vem, če se mi bo posrečilo ustrezno nagovoriti te; kot posamezno osebo, kot prijatelja, kot urednika Revije 2000, kot človeka, s katerim sem sodeloval v marsikaterem projektu lepega spomina. S svojim izvajanjem sem skušal predlagati, kakšna naj bi bila Revija 2000 na sledi Krcbeka in Mraka, kaj v njiju naj bi poudarjala, na čem iz njunega dela naj bi temeljila. Morda se ti bo zdelo moje izvajanje preabstraktno. Temu se da odpomoči tako, da stopiš z mano v dialog; da me vprašaš po stvareh, ki ti niso jasne ali ki sem jih nezadostno razvil; da mi spodbiješ misli, ki se ti zdijo vprašljive in celo napačne. Potrudil se bom, da ti bom odgovoril.

Zadevni dialog je zame - za moje razumevanje OK - temeljni pogoj, saj šele skozenj prihaja do srečavanja dveh ljudi kot različnih posameznih oseb, ki sta si v bistvu drugi. Članki, razprave, feljtoni - izjave - normativnega in konvencionalnega tipa izhajajo iz linearnega ali identitetnega mišljenja, so v najboljšem primeru kritika, torej drža subjekta nasproti objektu. Kdor hoče v OK, mora subjekt zapustiti, prehajati v takšno posamezno osebo, ki dobi svoj temelj v drugem kot v božjem. To pa je mogoče le v neposrednem, konkretnem, singularnem razmerju med dvema, ki je na ravni znanstvenega in miselnega pogovora dialog, nenehoma opremljan z ARF in AK govorcev. Če neka revija - katera koli miselna dejavnost, tudi znanost - ne izpolnjuje tega pravila, ostaja v okviru identitetne norme, s tem ne le ideologije, ampak sveta, ki pride kvečjemu do liberalne strpnosti, do simulacijskosti dvojnikov, do derealiziranosti, ki dela vse za neobvezno, poljubno, virtualno. V tem liberalna pluralnost ni nič bližja Bogu kot klerikalni monolitizem. Obe napačni ali nezadostni drži se dopolnjujeta v igri, kakršni prisostvujemo danes na Slovenskem.

Zato bi bilo še prav posebej treba paziti, da nekdo, ki hoče biti odrešenjski kristjan, ne naseda tej igri, ne na eni ne na drugi strani. To je bil namen mojega sporočila že v omenjeni dvojni številki Revije 2000. Tudi tokrat se mi ni posrežilo nagovoriti skoraj nikogar. Hvaležen sem ti, ker pomagaš mojemu delu-viziji, ker ji daješ možnost, da se izrazi javno, tj. da jo morebitni odprto prebere. Sam veš, da si želim še več: predvsem to, da bi te pritegnil v dialog, ki ga zastavljam in ki izhaja iz alternativne vere. Da bi se nama - komur koli - to posrežilo, je treba izstopiti iz identitetne norme in se odpreti novim modelom, ki jih konstruiram. Prav tu je težava.

Jeričkova recimo je dajala v omenjeni številki dobra vprašanja, a je vzdržala le tako dolgo, dokler so bila vprašanja kar najbolj splošna. Brž ko bi morala preiti v dialog z mano, se odpreti kot konkretna posamezna oseba, vstopiti vame, me poznati vsaj toliko, da bi bila singularna vprašanja minimalno ustrezna, se je ustrašila. Vrnila se je v FKC, k edinemu itn. bogu prvih koncilov, k varnosti identitetne teologije, ali pa je splošno abstraktna vprašanja ponavljala. Ni zmogla v tisto, kar je pogoj za prehajanje iz identitete subjekta in hlapca v avtonomno svobodno posamezno osebo, ki se odreka varnosti FKC in njenemu bogu kot Gospodarju, kot Vsemogočnemu, kot maliku, ki terja oboževanje, čaščenje, zahvaljevanje. Tako se je najin dialog z Jeričko, še preden se je začel, že končal. Najbrž se Jeričkova sploh ne zaveda, kaj pričakuje OK od nje, od človeka. V meni in v OK je videla nekaj povsem drugega, kot vidim v tem jaz. Ko je spoznala, da me ne more reducirati na konvencionalno identiteto, je odnehala in je **RSD** ne zanima več. Žal se je to zgodilo skoraj z vsemi, ki so se dozdaj ukvarjali z **RSD**.

Bojim se, da tudi Edi Kovač ne bo spravil nič skupaj; če pa bo, bodo to precej splošna in gladka izvajanja, ki so nazunaj lepa in blaga, a jalova, saj človeka ne nagovarjajo v njegovi posebnosti, kjer šele je resničen, ampak v njegovi blagi - kot blago predpostavljani - vlogi. Že v semenišču učijo kandidate za duhovnike, da se ne smejo odpreti nikomur posebej, nobeni posamezni osebi, le bogu; ta bog je cilj molitve, čaščenja, zahvaljevanja, bog svete maše, ne pa Bog Drugosti, ki je predvsem v posameznem osebnem drugem. FKC torej uči duhovnike, da ne najdejo OK Boga, ampak da se usmerjajo k poganskemu maliku. Potem ni čudno, da moje odrešenjske teologije - tudi **RSD** - ne morejo niti zaznati. Enako so zanj gluhi in slepi kot konvencionalni znanstveniki tipa Janko Kos, ki je le zbirno ime za

strokovnost manipulativnega tehnološko funkcionalističnega tipa, za znanstveno masko politično novinarskega pojmovanja.

Moj nagovor na slovenske katoličane se je skazal kot neuspešen. V tem pogledu pritrujem tvoji sodbi o slovenski katoliški srenji, ki jo podajaš v omenjenem feljtonu. Zdaj bi morala oba od tod naprej: vsak vase, nato takšna - opremljena z ARF-AK - v medsebojni dialog, ki bi vzpostavljala alternativno krščanstvo kot zunajpolitično, zunajidentitetno, zunajmalikovalsko. Tak dialog bi moral postati norma za Revijo 2000, pa naj v nji sodeluje kdor koli, se pravi človek kakršne koli ideologije. Vsak bi moral v vprašljivo - nično - notrino svoje ideologije, tudi eksistence in vloge, enako kot jaz in ti. Že če bi se Reviji posrečil ta korak, bi naredila nekaj neznankega, čudovitega. Midva, ki slutiva Drug(ostn)ega Boga na sledi najboljšega v Kocbeku in Mraku, bi morda mogla - in morala - nato z ARF in z vero v onkrajnost preusmeriti ali prav usmeriti polilog, ki bi se začel izgubljati sam v sebi, če ga sodelavci ne bi vodili z jasno zavestjo in ciljem OK.

Načrt je torej tu; moj predlog je jasen. Nisem prepričan, da bo udejanjen, a drugega kot predlagati ne morem. Morem le to, da sam udejanjam, kar predlagam drugim. Če ne morem v dialog, ker ni drugega za dialog, stopam sam s sabo v dialog. To v **RSD** načrtno tudi počnem. Prej ko prej se bo ta model prijel (pri) drugih.

Obračam se nate, ker mislim, da bi se moral najprej prijeti pri tebi. V marsičem si tako daleč od identitete konvencije - če ne bi bil, se ne bi odprl ravno Kocbeku in Mraku -, da si kot milostno poslan za dialog. K dialogu te ne bom nehal pozivati, čeprav se zavedam, da sem s tem neprijeten, nevljuden. Kritiko svoje brezobzirnosti sprejemam. Nočem prepričevati, hočem pa vabiti v dialog, v to, da izraziš vis-a-vis mene sebe in svoj svet.

Nazadnje: če ne bo teh drugih svetov, tudi mene ne bo; sam bom padel v avtizem. Hvalabogu, da je toliko slovenskih dram; v vsaki odkrivam drugost-drugega, ki me nagovarja v dialog.

19. II. 1999

PISMO MIHAELI JERIČKOVI

1

Draga Mihaela, hvala za vaš trud. Kot sem bil obljubil, bom tudi ravnal; na vaše pismo odgovarjam v celoti. Ste še za to, da objavim obe pismi v **RSD**? Le tako bosta dosegli stopnjo odgovornosti; s privatizmom nameravam končati. Vesel bom vašega odgovora; v Slovenijo se vrnem konec meseca.

Vam res skušam odpreti oči? Se res trudim koga - tudi vas - prepričati? Menda ne. Sem v tem liberalec, ko pravim: pusti ali vzemi? Najbrž ne. Svojih misli ne ponujam. Če vas zanimajo, berite, če ne, molčite. Trga nimam za posrednika med dvema. Sicer pa je vsak odnos med dvema človekoma predvsem boj, v okviru Dč. Ali je Boga človek - vi in jaz, oba enako - zmožen dojemati z več kot eno milijoninko (govorim v prispodobi) svoje osebe? Že to bi bilo veliko. Človek je šele na začetku božjosti. Govorim seveda za primer, da se bo Bogu ON posrečilo. Morda se mu ne bo. Le bog je gotov svoje zmage; Bog ne. Bog stavi na nič. In jaz z njim.

Priznam: v meni je načeloma enako veliko SSL kot v vas. Se pogovarjava dva zaslepljenca? Slepec vleče slepca... kam? Upam, da ne v prepad; v pogovor. Koliko je vreden pogovor? Vse manj dam na dialog s sočlovekom. Je potrebno izkustvo; a izkustvo je tudi umor sočloveka. V glavnem tiči človek v blatu in temi; upanje pa je. Stava na upanje.

Tudi sam verujem, da se OK(C) dogaja tudi znotraj Cerkev-Ustanov; nobena točka sveta ni tako zavržena, da Bog ne bi mogel vstopiti vanjo.

V analizi Prešernovega **Krsta pri Savici** interpretiram FKC; iščem, kako bi jo »rešil«. Očitno se mi slabo posreči. Danes sem FKCi še manj naklonjen kot pred desetletjem, ko sem pisal analizo **PKrsta**. Ta moja analiza je kritična do FKC; res tudi pesimistična? Imam se skoraj za optimista, ker verujem v Boga. Prepričan sem, da je FKC ogromno naredila - tudi za Boga; a ogromno tudi za hudiča.

Bistro interpretirate trgovsko menjavo med Bogomilo in bogom. A ta menjava je osnova še v Da(našnji)SKC. Kot takšna je DaSKC ne le oblastniška, ampak tudi trgovska. Tudi zato je tako trajna: ker je najbolj HKD organizacija-ustanova sveta. Že na začetku in strukturalno je vse hkrati: Id, Dč, Dv in Dt; torej je v ČHM. Žal je v D(a)SKC minimalno Dt(i) in vse preveč Id-Dč; tudi Dv. DSKC kombinira Id-Dč z Dv. To je diplomatska narava KC.

Tu pa se razhajava: za vas je Jezus svet že odrešil, tako da vam ga ni treba na novo odreševati, kot pišete, le živeti iz sadov tega odrešenja; imate se - človeka - za že odrešenega. Jaz mislim, da Bog sveta-niča še ni odrešil; da niti ni gotovo, da ga bo odrešil. Da Bog ni zmagovalec; da se torej odreševanje ne konča z zmago, z odrešenjem. OK je pot: odreševanje nič, s tem izstop iz para: čas-prostor, izstop iz časa. Dilema dovršnost-nedovršnost zavaja. Človeški jezik je jezik ld mišljenja, zato nezadostno izraža OK Preh(ajanje) TŠa. Za OK Bog sam sveta niti ne more odrešiti, saj ga je ustvaril zato, da bi z njegovo pomočjo odrešil nič. Brez človeka je Bog izgubljen; v tem vidim edinstvenost - izjemno, absolutno moč - človeka.

Le tako pojmovan lahko človek preide iz stanja hlapca-tlačana, kar je še v FK in v vašem razumevanju boga, ki ostaja znotraj (F)KC, v stanje božjega sodelavca; le tako je lahko emancipiran, BSAPOEV. Če je bog Gospodar, Zmagovalec itn., človek nima možnosti, da neha biti hlapec-tlačan-otrok; da izstopi iz PS-FD. Zato DSKC ne more - teološko ne sme - prestopiti v LD. LD je nastala kot nasledek RLHa; tudi zato se je (F)KC bojevala tako dolgo, stoletja, zoper LD, na Slovenskem se še danes. Da bi sprejela LD in šla naprej, mora spremeniti temelje; tega pa ne zmore storiti.

OK - **RSD** - je poskus takšnega spreminjanja temeljev. Nič hudega, če bo neuspešen. Se bodo drugi učili iz mojih napak. Smer pa je prava; v to verujem, to z argumenti-ARF dokazujem. Pač kakor se da kaj dokaz(ov)ati z argumenti, ki niso argumenti moči, zapeljevanje, varovanje ObDb(e). Ravno ker se DSKC zaveda šibkosti argumentiranja z mislimi, se vrača k »zanesljivim« instrumentom: k ObDbi, tj. k oblastniški družbi. (V zadnjih knjigah sem naklepal veliko novih kratic.)

Vaše odklanjanje žrtve mi je blizu. Zanimal bi me vaš dialog s Kržanovo, ki izhaja iz SŽ, iz boga, ki terja v zadoščenje žrtve nedolžnih otrok.

Nisem prepričan, da Bog želi vašo - človekovo - srečo; sreča je zame preveč psihološka vrednota užitka. Človek teži k sreči, a v okviru grškega antičnega VIŠa. Sodelovanje z Bogom v ON je nekaj v temelju drugega od težnje po sreči, tudi od stanja sreče. Tudi blaženost ni najboljši izraz. Vsi izrazi so skvarjeni od obremenitev s preteklim mišljenjem, ki je v osnovi ObDb(no).

Uživanje dobrin tega sveta je velik užitek. Nisem temačnež; vsakomur privoščim užitke, tudi sebi. Niso pa užitki - pa čeprav bi šlo za uživanje boga - cilj človekovega bivanja; tak cilj bi bil le različica Žižkove devize: Uživaj!

Ne pravim, da se sveta ne da čutiti-spreje(ma)ti kot božji dar; torej kotdar (K-dar). Vendar opozarjam, da je po(u)darjanje daru FK vrednota, dejansko iz PS, v kateri človek komunicira skoz institucijo - generalni ekvivalent - vrnjenega daru. Če daruješ, drugega obvežeš, da ti dar vrne, ali pa se pokažeš kot tako močan, da (ti) obdarovani daru ne more vrniti; s tem ga narediš za pravno itn. odvisnega. To je past.

Moj Bog človeku predlaga, naj z njim sodeluje; ne obdaruje ga. Človek ima moč svet - vsak predmet - RR (rekonstruirati in reinterpretirati) v kotdar. A darovanje ni božja volja. Ker je Katmaša utemeljena na darovanju - celo Jezusa kot BČ(a) bogu Očetu -, je Pog svetoskrunstvo, SM (sodomazohizem). Mašo bi bilo treba v temelju RR iz St v OK. - Vi, Mihaela, govorite naravnost, jaz govorim naravnost. Za vašo direktnost sem vam hvaležen; odvezujete me posrednosti. S svojo jasnostjo trgate hinavstvo DSKC. V tem vas podpiram.

Sveto pismo berem kot literarni dokument; zato ga pišem polkrepko, kot vsako dramo. Kolikor je Sveto (St), je zame Pog(ansko). V njem iščem sled božjega;

veliko pa je v njem zapeljevanja. Vsaka doba, vsak človek naj RR vse, kar mu je ponujeno; le tako je-bo enakopraven s koncili, papeži, hierarhijo, drugimi. Dokler ni ta terjatev - iz okvira RLH - Rad izpolnjena, ostaja KC fevdalna.

Knjiga modrosti je tudi v tej točki izrazito Pog. Blodnja o nesmrtnosti in celo nesmrtni Pravičnosti je temelj FKC in milenarizmov; LD - hvalabogu - to zamisel zavrže. - O tem pišem nenehoma.

Kaj je ljubezen? Pustiva to vprašanje odprto. Včasih mislim, da bi moral nehati imenovati to, za kar mi gre, ljubezen, LdDr. Beseda je preveč dvoumna, premnogopomenska, zato joker.

Bog ne želi smrti; se strinjam. A je Bog smrt ustvaril, da bi mogel ustvariti človeka in priti skozenj od znotraj v nič. Bog je odgovoren za smrt in trpljenje, ki izvira iz umiranja, umorov, bolezni, minevanja. Bog si je naložil strašno breme. Nisem prepričan, da se da Boga interpretirati tako svetlega, kot ga vi. Še slabše pa je, če ga doživljamo kot kaznovalca. Tudi to dvoumnost v bogu bi bilo treba zmanjšati na minimum. Obe ti dve interpretaciji veljata za človeka, ki ustvarja Boga kot kotboga. To je antropomorfni - Pog - bog. OK Bog je precej težje dostopen. Ni nedostopen; a ni tako instrumentaliziran, kot je v (F)KC. Človek je šele na začetku razumevanja Dt Boga.

Videti v Bogu izvor Popolnosti, je za OK Pog početje: RR Boga v Kralja-Imperatorja, v Aleksandra Velikega vsega stvarstva. Bog ne sme - ne more - biti popoln, če hoče odrešiti nič; če hoče priti v nič od znotraj; če hoče postati BČ. OK Bog se odloča hote za nepopolnost: za inkarnacijo v BČ. Popolni bog je avtistična blodnja, zadrogirani bog, ki skoz Bm in SV tekmuje z drugimi bogovi, hoteč dokazati le sebe kot Popolnega. Popolnost je zanj dokaz njegove pravice do Eдиноvladanja. Za to namreč gre bogu: da bi vladal sam, ne njegov tekmeč, ne bog druge sekte, religije. Ne lutrov, ampak papežev bog; ne mohamedanski, ampak krščanski. To z OK Bogom nima zveze. Nasprotno: predpostavljanje Boga kot popolnega pomeni temeljno odklonitev OK Boga. Tu kompromis zame ni mogoč.

OK Bogu ni do tega, da bi človeka popolnoma poznal. To si želijo voverji, nadzorniki, bogovi kot despotski šefi Kaznilnic, danes njihovi dediči psihoanalitiki; tu se LD in Lib rearhaizirata v ObDb, le z novo - Zn - masko-alibijem. Med Rodetom in Žižkom ni bistvene razlike; le v ideološki maski. Oba sta čudodelnika-sleparja, škofa svojih sekt. OK Bog se mora po mojem celo nemalokrat obrniti proč, da bi ne videl, koliko zla je povzročil s stvaritvijo sveta in človeka. Imeti mora res dobre živce, da vzdrži v veri, da je ON mogoče, mogoče kljub tako očitnim dokazom božje nemoči.

Le zakaj bi Bog moral poznati vsa človekova hrepenenja? Bog se ne ukvarja s človekom kot PO na ta način. Bog je dal v človeka kot v PO osebno (za)vest, da bi bila v stiku med sabo. A Bog ni ne vrhovni psihiater ne Vrhovni Kaznovalec-Nagrajevalec. Bog je podvržen Kontingenci kot glavnemu instrumentu nič. Če Bog ne bi bil podvržen Konti(ngenci), bi bil popoln; a potem ne bi smel imeti - že pred začetkom - težav, kako odstraniti-uničiti nič. Če ga ni uničil, pomeni le dvoje. Da ga ne zmore, to je razlaga-drža OK, ali da ga noče. Če ga noče, pomeni, da hoče človekovo trpljenje; potem je to SMbog. Takšnega odklanjam. Potem je mnogo ustrežnejša podmena, da Boga ni, kot pa da bi bil absolutni Zločinec. Tu je Ahilova peta FKC: da ima svojega boga tacite za vrhovnega zločinca. Po tej plati so tudi katoličani - verniki takšne teologije - strukturalno zločinci; še posebej pa duhovniška hierarhija, ki uči vero v boga-Hudodelca. Rožanc je odkril prav to

potezo KC boga, ko je konstruiral model-lik teodiabolusa. Jaz nisem mogel in še ne morem pristati na to držo. Upam, da ne bom stopil vanjo nikoli. Vse bolj pa razumem KC kot božjo in obenem hudičevsko. To bom pokazal s podrobno analizo dram iz KMg, Lenardove **Božje dekline**, Debevčevega **Žida**.

(Vem: moje izvajanje je test. Vas bom prestrašil z njim? Vaša stvar. Soočanje z ničem je tudi vzgojno. Najslabše je prikrivanje nič kot Zla. Človek mora misliti najhujše konsekvence vsake misli; če najde nanje odgovor, šele potem je odgovor ustrezen. - Nisem prepričan, da bova s takšnim pogovorom ustrezala Petru Kovačiču in okviru Revije 2000; ne grem tudi zanj predaleč? Zato predlagam, da objaviva najini pismi v **RSD**. V Reviji 2000 pa morebitne najine reakcije na ti dve pismi; Kovačič nama je pripravljen dati prostor šele spomladi. Kje bosta najini misli že tedaj! Tudi zato izdajam **RSD**: da bi me materialni pogoji čim manj omejevali.)

V vas - v človeka - je Bog položil hrepenenje; se strinjam. A hrepenenje po čem? Po blaženosti, da Ga smem gledati-občudovati, se senčiti v njegovi Milosti? Ali po tem, da bi bil čim odločnejši, trdnější njegov sodelavec v ON?

V zgodbe o tem, da je Jezus fizično ozdravljale slepce, pomnoževal kruh ipd., ne verjamem. Tako so učenci razumeli BČ(a); bili so iz PS-FD, omejeni po njunem VISu. Dreuerman razlaga te legende psihoanalitsko, čeprav ne freudistično. Ima prav; vendar to ni moja razlaga. OK sklepa: če bi Bog res zmogel obujati od fizične smrti, potem ne bi dopuščal, da človek tako trpi. Bog ni mogel človeka ustvariti le zato, da ga bo preizkušal, torej užival v tem, da bo ene nagradil, druge pahnil v večne muke. Če je Bog ustvaril smrt - in človekovo (za)vest o smrti -, potem je smel-mogel to storiti zgolj zato, ker brez smrti ni mogoče priti v nič; šele če je nič smrt(en), ga je mogoče od znotraj odrešiti, saj dobi dušo-trpljenje-strah (pred smrtjo). Šele tedaj ni več polno-prazni nič kot krogla, kot samozaprta sistem.

Značilno: prav (F)KC si prizadeva postati tak zaprt sistem: hudič kot nič, nič kot hudič. Po drugi strani uči in biva trpljenje, odprtost Boga na križu in vernikov. A pri priči odprtost-trpljenje spet zapre: sakralizira kot SŽ, preosmisli v nagrado z Večno blaženostjo v nebesih. Ne vzdrži odprtosti v nesmislu, v izzivu-tveganju. Glavna ji je varnost. Varnost pa ponuja hudič, kot vemo od Dostojevskega, iz legende o Velikem inkvizitorju.

OK nima posebnega namena z vsakim človekom, z vsakim ustvarjenim bitjem. Takšna predpostavka izhaja iz tlačanskega podrejanju bogu-Kralju kot absolutnemu - Dobremu, a Pravičnemu - Despotu, ki prek svojih pisarjev-duhovščine-državnih uradnikov vodi račun o vsakem delavcu kot svoji lastnini. To je ekonomija FKČ: razumevanje človeka kot proizvajalca dobrin, s katerimi upravlja FKČ; ki jih je, tako trdi ona, bog poveril nji v upravljanje. Tak bog, ki je FKČ, vodi za vsakogar račun; če si pokoren in narediš, kar od tebe gospodar terja, boš v nebesih nagrajen; če se upiraš, boš vržen v pekel, prej pa predan tosvetni gosposki, ki vlada z blagoslovom boga-KC. Podvržen mukam, ki jih terja že tosvetna kazen. Strnišev Bertram, **Samorog**, je takšna sinteza duhovno-sekularne oblasti, ki kaznuje in muči. Isto terja Debevec v **Židu**, Krek v **Turškem križu**. KMg je polna aplikacij te morale-teologije. SD jo obravnava tudi kritično; že kdaj! Glej Vrhovčevega **Zorana** in Levstikovega **Tugomerja**, obe drami sta iz srede 70-ih let prejšnjega stoletja.

Človek naj vpraša Boga, za kaj ga je ustvaril. A kako ga bo vprašal? Bom vprašal prometnika Grila ali politika Štuhca ali pravnika Koširja ali ideologa Rodeta? Ali pa bom z upoštevanjem vseh sporočil o Bogu, tudi sporočil KC, vstopal z Bogom v odnos, ki je (kot)oseben? Zame je pomembnejši Pascal, tudi Kierkegaard pa Claudel in Bernanos od Kreka in Jegliča. Vendar analiziram tudi

Krekovo in Jegličevo delo, celo dramatično; seveda kritično. Sme človek kar koli sprejeti brez kritične in ARF drže?

Slabše primerjave kot med Materjo - mamo - in Bogom niste mogli narediti. Kar velja za mater, ne velja za Boga. Oz. velja za boga-Cerkev, ki je Mater et magistra et cetera. Tudi tu je križišče, K(žš)e: Boga je treba misliti zunaj pojmov-predstav PS, tj. Matere in Očeta. Tudi zunaj pojmov-predstav FD, tj. Kralja in Varuha. Paternalistična-maternalistična Cerkev je Pog.

Res je, človek mora upoštevati tudi svojo otroško in najstniško naravo. FKC je Cerkev za nedozorele. LD je Db sistem, ki predpostavlja SAPO. Lomi se, ker v njem ljudje ne zmorejo misliti kot BSAPO. A že prehod od tlačana k emancipirani PO, izveden v LD, je izjemno pomembna stopnja-korak naprej in k Bogu, vsaj na socialni ravni. Ko človek odraste, naj gre stran od mame, od svoje Dn, kot je terjal Jezus; za Bogom, ki je Dt Bog, ne za starši. Večina Marijinega kulta, ki je nastal v FKC, je malikovanje, je regres k Pog Cerkvi. Posvečanje slovenskega naroda Mariji je eno najhujših SSL; dokazuje, da ta narod v veliki meri še ni odrasel. Politične zdrahe so le zunanja posledica notranje PSt, ki pričuje o mnogo hujši zaostalosti Slovencev, kot pa se je zavedamo oz. kot jo hočemo priznati. Razumljivo: vsak najstnik se napihuje, obenem pa se plazi po tleh pred maliki.

Poudarek na biti Božji otrok, Jezusov brat ali sestra, je napačen. Kam vodi Br (sestrinstvo), analiziram v **ASD**: vodi v Bm. Obnova FKC vodi na politični ravni DSKC v obnovo Bm, v SV. S tem, ne bojim se besede, v zločin(stvo). DSD drži je zločinska; omogoča pa jo FKC teologija.

Sadov odrešenja je še zelo malo. Prav za prav je le eden: večja zavest o »nuji« človekovega sodelovanja z Bogom v ON. Verjeti, da bog-KC na veliko delita sadove odrešenja, pomeni nasadati goljufom, cinikom, trgovcem z Bogom; te je Jezus nagnal iz templja. Ampak so se v njegovem imenu vrnili. Zlorabljajo ga; že dve tisočletji. OK človek mora odvreči vlogo tlačana-zapeljanca-fasciniranja.

Niste preveč fascinirani? Ni bilo vaše navdušenje - upam, da je prešlo - nad tisto nemško vidko, ki je imela privide-videnja o MMB pod križem, znak te vaše še zmerom premočne želje biti fasciniran? Najti preroka-guruj: Očeta-Mater. S tem delate DSKC za Čarovnico, od katere pričakujete zdravilna-odrešilna zelišča v obliki molitev, obredov, tj. St(i). S stališča OK je vse to maček v žaklju, sejmarska sleparija cinikov-teologov, ki vsiljujejo svojo kramo skoz Trg in skoz Cerkev. Uboga Cerkev! Želim vam, da jo zagledate v njeni resničnosti - seveda takšni, kot jo vidim jaz (v kakšni pa? kot želite vi, da jo zagledam po vaše).

Res to želim? Niti ne, kot sem dejal v začetku. Storite, kar mislite, da je prav. Jaz razlagam le svoje stališče, ker ste želeli, da vam ga posredujem. Če tega ne boste želeli več, bom umolknil. Nočem vas o ničemer prepričati. (P)ostanite svobodna in samosvoja!

Navedki iz **Evangelijev** (literarnega vira) so sprejemljivi, če jih ustrezno RR. »Poživiti«, »žive vode« so izrazi iz PS, ohranjeni v FKC; OK ve, da je Bog onkraj para življenje-smrt; da zato ni Večno življenje. Zato je smer, ki jo je dala DSKC z pripravljano sinodo, povsem napačna. Je smer k vitalizmu, k ekspanziji Življenja, h KC kot koncentratu Življenja; to je biologizem, maskiran s sakralizacijo. Ni čudno, da DSKC tako sovraži oba Hribarja: jemljeta ji veter iz jader, ko pretvarjata St Cerkve v sakralizirani kozmocentrizem. Sam razlagam Janezovo živo vodo kot Dt; do tega imam - si jemljem - pravico. To pravico je izbral Luter. Zato KC v resnici še danes lutra in protestantstva ne prizna; le retorično. Luter je omogočil človeka kot BSAPO; FKC je to temeljno osvoboditev ves čas onemogčala, do Drugega

Vatikanuma. DSKC jo še zmerom onemogoča, razen kadar verbalizira. - Kar trdim, izhaja iz podrobne analize KMG v SD.

Gledati Boga kot obilje, bogastvo - povrh vsega še neskončno -, vodi v repoganizacijo. Bog ni neskončen, tak je le v videnju-blodnji-želji hlapca, ki hoče sam prek boga kot prepoželjiv postati neskončen: Bog je onkraj para končnost-neskončnost. Bogat bog je pojem iz PS-FD, iz družbe, ko so bili ljudje revni, bogat le kralj oz. Cerkev. Danes ni več treba misliti Boga kot bogataša. Bog je zunaj para bogastvo-revščina. Zato tudi asketsko odrekanje ubožnih samostanskih redov ni več potrebno. Je mogoče; če nekdo želi odrekati se, zakaj ne? A da bo pri tem računal, da bo Bogu bliže, ker se bo trpinčil-odrekal? Odreka naj se sli po preveč bogastva; prava mera premožnosti pa je koristna, človeku omogoča socialno avtonomijo. Prav te človeku FKČ ni hotela dati. Bogate je dopuščala kot manjšino; to se je dalo lažje kontrolirati-podrežati. V LD, kjer ni več Pl(emstva), kjer je premožnih že večina ljudi, je vrednota revščine-bogastva odveč, anahronizem.

Človek lahko Preh(aja) iz TS v Tr le skoz srečanje z ničem; to srečanje je osredotočenje niča, torej polnost zla-kontingence-obupa-izgubljenosti, rob samomora (OIS). Obenem pa se to dogaja v praznini puščave, tam, kjer je človek izgubljen kot Jezus na križu, zapuščen od Očeta in Matere, Kralja in Svečenika. Torej je treba RA tudi par polno-prazno; španski mistiki, Janez od Križa, so dobro razumeli, da je Bog dostopen predvsem v praznini. Tudi Cankar tipa v to smer v **Hlapcih**, v drami, ki je za Rodeta knjiga s sedmimi pečati; šele ko je Jerman pristal na izgon v puščavo-praznino Goličave, se je zares približal Bogu. Ne pozabimo: tja ga je poslala despotska polna FKČ.

(Hvaležen sem vam; pomagajte mi moja stališča izostrovati. Ne trdim vse resnice, če pravim, da sem povsem neodvisen od branja-bravca. Vaši nazori me silijo v to, da se izražam radikalneje. Torej sem s tem vaš dolžnik. Blagrujem to odvisnost. To je ustrezna polemika, med dvema, ki se ne bojita, da bosta drug drugega užalila. Nisva sapici. Verjetno mi nobeno vaše dozdejšnje pismo ni toliko pomenilo. Čeprav bo morda povod najinemu razhodu. Odločitev o tem prepuščam vam. - Spremljajoči komentar je načrten. Objektivni pogovor hočem - moram - podvajati z refleksijo.)

Bog ni ne dober ne zel; Bog je onkraj para dobro-zlo, čeprav ne na Nietzschejev način. Nietzscheja je treba včleniti v OK, Nietzsche je nezanemarljivo sijajen kritik napačnega - fevdalnega, despotsko-tlačanskega - krščanstva. Da pa bi se (raz)ločil od ničejanstva, pišem ČČ (čezčlovek), ne NČ (nadčlovek). Dobro-zlo je vse preveč opredeljeno po SoM. V izviru po FD, v kateri je vrhovna moč NSS(i) Dobro kot tako, Lepota kot taka, Pravica, Resnica itn. Ravno temu arhaizmu se je treba najprej odpovedati.

Bog ne ozdravlja, ne hrani. Ozdravljajo zdravniki, hrani se človek s pridelano hrano. Bog ozdravlja v prenesenem pomenu: daje smer. Izraza ozdravljanje in hranjenje zavajata; sta iz PS, iz časov redkosti - pomanjkanja - dobrin, predvsem hrane. Še zmerom smo v času bolezni; zdaj jih sami proizvajamo, da bi smeli biti bolj bolni in bolj terjati Zdravnika. Zdravje je dobra reč; a je le - kot življenje - sredstvo za ON, ne cilj.

Predvsem pa Bog ne tolaži. Kdor tolaži, je Varuh-Tolažnik; to je bog FKČ. Kdor potrebuje tolažbe, prizna, da je slabič. Znotraj ateizma zastopa to smer SeH, Torkarjeva dramatika. Ta lepo pokaže, kaj je druga plat Tolažnika in tolaženca; oba komaj čakata, da bi postala Klavca. Nesrečna sta, ko sta nemočna, ko ne zmoreta klati. Tedaj propagirata DČ (dobrega človeka). To je počela SKC pod Partijo. Ko je

1995 dobila moč oz. skomine po moči - prepričanje, da lahko spet osvoji oblast -, je zavrгла pesmico o tolažbi, razen za revčke. Zdaj poziva vernike - glej Stresove in druge plamteče proglase, Rode je tu najglasnejši -, naj slovenski katoličan terjа svoje pravice ipd. Smer je jasna: ne le v obnovo FKC, ampak v smer h Kfz. Hlapec je mobiliziran, gre na vojsko kot oboroženi soldat gospoda Grofa in Župnika, kot prikazuje **Zoran**.

Domobranstvo je prehod od opravljanja devetdnevnic pod sliko Brezjanske MMB v SV, ki svojo boginjo MMB RR v vojskovodjo; glej Krekovo RR Marije v vojaško svetnico, v zmagovalko bitke pri Lepantu nad krivoverci. Zadeva je strukturalna. Ne more se nehati, nujno se bo kar naprej obnavljala, dokler KC ne bo naredila radikalne RRF in RK: se odrekla idolatriji MMB kot Tolažnice-Zaščitnice-Vojskovodje.

O tem, da bog množi, sem že govoril. Kdor je lačen, hoče videti svojega Gospodarja kot absolutnega Bogataša. Danes je za KC to StŽ (sveto življenje), ki se kot katoliško množi, kot komunistično pa crkava oz. moralo bi crkavati; če ne, mu je treba pomagati crkniti.

Bog, ki se razdaja, je delan po modelu FD kralja, ki deli miloščino. Tudi milost je treba opustiti. Ne rečem, da se ne da RR milosti v kotmilost; a to je subjektivna človekova odločitev psihološkega kova. Bog ni Miloščinar, ki deli fevde. Ni razloga, da bi se OK človek razdajal. Ustvarja naj v smeri ON. Razdajanje-darovanje vodi v žrtvovanje; ustvarjanje pa je treba iz Lib VISA prevesti v OK.

Vaš sklep na koncu prvega dela vašega pisma-razmišljanja je konsekventen. Če bi vam - FKC - uspelo prepričati ljudi, da je bog tak, kot ga slikate, neskončno bogat, usmiljen, dober itn., bi šli res vsi za njim, saj vsi hočejo čim več bogastva, uspeha, sreče, varnosti. Tak bog in Dt Bog imata komaj kaj skupnega.

Kaj ste videli v **RSD**, da ste jo cenili oz. da jo še cenite, če pa mislite, kot pišete, povsem v okviru FKC? Na to vprašanje odgovarjate v preostalem - večjem delu - pisma.

Pismo bom kritično komentiral naprej. Najbrž vendar vzpostavlja dialog-polemiko med božjo hčerjo, za kar se imate, in božjim sodelavcem, za kakršnega se imam sam. Bova dokazala, da se lahko dve tako različni vlogi pogovarjata, ne da bi eskalirali kot dve Id v Dč-Bm?

2

Res je, za intervju sem vam predlagal, da mi zastavite nekaj temeljnih vprašanj teološkega značaja. Morda je beseda prosil, ki jo uporabljate, pretirana. Že dolgo ne pomnim, da bi koga kaj prosil. Če gre za izraz vljudnosti, potem že; a če gre za to, da bi s tem omejil sebe kot (B)SAPO, potem ne. Še nikoli nisem tako jasno čutil, kje poteka glavni človekov boj za SAPO: v nepopuščanju Kld(i). Prav vaše pismo mi je novo potrdilo spoznanja, da se začenja celo tako pametno in samostojno dekle, kot ste vi, sesuvati vase in postajati del črede, se vračati v hlev pod Pastirja, ker ne zmore najti samostojnega razmerja z Bogom, pogoj za to razmerje pa je izstop iz ObDb, iz konvencije, iz varnosti; je pristanek na to, da vas bodo smešili kot neznalko, diletantko, čudakinjo. Odločitev je v tej točki Rad eksistencialna, niti ne intelektualna.

Že v vašem predzadnjem pismu me je zmotilo vaše vračanje k uradni teologiji KC, s tem dejansko k FKC, ne glede na napore, ki jih najbolj napredni deli Cerkve kažejo, da bi omilili okvir FKC. Omiljajo ga, preidejo ne. Kdor ga preide, je za KC še zmerom krivoverec, čeprav se KC danes ne izraža več na ta nepopularen način; upravičena liberalna kritika mu je vzela veljavo.

Prosim vas - zavestno se odločam za uporabo tega izraza -, ozavestite se Rad dileme, v kateri ste; od tega, kako jo boste razrešili, je odvisen nadaljnji potek vašega življenja. Storite, kar vam drago; a imejte zavest o dolgoročnih posledicah vaše odločitve. Dokler boste vztrajali pri skromnosti tega tipa, češ, nisem dovolj pametna, da bi znala sama najti odgovor o nebesih in o podobnih temeljnih temah, ki so obenem preizkus za zvestobo ovce do Pastirja, boste ostajali v hlevu, pa čeprav med najbolj strpnimi. Naj je vaš odgovor na zastavljena bistvena teološka vprašanja še tako šibak, v jedru je pravšnji in v skladu z intencijo Boga, če dajete odgovor sami; in je v jedru napačen, če si odgovor sposojate pri uradni teologiji, pri pastirjih, pa naj bo še tako sofisticiran. Gre za to, ali ostajate tlačanka, odvisnica (vseeno od česa, ali od droge ali od KC, oboje je strukturalno isto, torej ali od trga ali od varne institucije, ali od užitka ali od gospodarja), ali pa stavite na Boga, ki hoče, da je človek BSAP0. BSAP0 išče, blodi, pada v blato, se moti, a zgolj taka more postati božji sodelavec. Pot, ki jo ubirate zadnje čase, je vračanje v tlačanstvo; značilno, da se sklada z vsesplošnim regresom SHS v ReFe(vdalizacijo).

Koliko imajo ljudje časa za branje mojih - in drugih - tekstov, me ne zanima; njihova stvar. Kako vzamejo moje povezave, njihova stvar; jemljem jih kot odgovorne SAP0, ne nameravam jih voditi za roko. **Pogovori** so v tem pogledu najbrž zgrešeni ali vsaj nedosledni. Popustil sem želji, ki mi jo je izrazilo mnogo ljudi, da naj bi ljudem približal svoja stališča. Ne le da se mi to - s **Pogovori** - ni posrečilo; svojo misel sem naredil celo manj dostopno, ker nisem vztrajal pri brezpogojni terjatvi, kakor me jo je učil Mrak: kdor hoče v svet **RSD**, naj se potrudil! Vsako olajševanje napora je korupcija in s tem deformacija moje misli. S **Pogovori** sem stopil korak bliže k PNP. A če je kaj zmota - slepa pot -, je to mišljenje novinarsko političnega tipa. Kajti to je mišljenje ObDb(e); linearno, krožno in mrežasto mišljenje ostaja v okviru Ide. Ne pravim, da še kdaj ne bom na ta način nezvest sebi, ampak predvsem zato, da dobim nova izkustva; tudi iz ARF svojih eksperimentov.

Sam svoje teologije ne ocenjujem za instant teologijo; če vidite v nji le to - celo instant mnenje -, vaša stvar. Brez dvoma je vsak tekst, ki ga da človek v javnost, sam zase celota in ga bravec jemlje kot celoto. A je obenem tudi nasprotje tega: le del, celo le fragment nikoli napisane, nikoli dosežene, le načrtovane HKD celote. Sem le človek, zato ujet v aporije in v okvir Id mišljenja. Filozofija fragmentarizma, ki sem jo pred tremi desetletji podrobno preučeval, posebno Axelosa, kot da mi je pisana na kožo; od malega sem spontano težil k fragmentarnemu, razkosanemu, »literarnemu« mišljenju. Groza me je bilo ljudi Načel, Celot, preveč sem jih videl, prehude posledice so imeli ti njihovi totalizmi, ki so se redno sproti spreminjali v totalitarizme, pa naj jih je gojil Zihel ali Tomec, oba sem kritično preučeval že desetleten tik pred vojno, enega vsak dan doma pri očetu, drugega vsak dan v šoli.

Prav partijski in cerkveni totalitarizem - ne le monizem in monopolizem, a že ta sta blodnji - delata v zadnjem stoletju med Slovenci največ škode. Tomec in Zihel sta bila odgovorna človeka, ki sta stala za svojimi javnimi izrazi-nastopi. Če kaj,

sta zaničevala instant mnenja. Njun fundamentalizem je zame nesprejemljiv. Od malega sem se učil pri stricu liberalskem ciniku in relativistu, posmehljivcu in destruktorku. OK pedagogika terja, da naj gre človek skozi vsa - tudi zla - izkustva, sicer ne more biti z ničim intimen. Če odznotraj ne razje moral(ič)nega totalitarizma kot vrhovne SoM, bo ostal odvisnež-tlačan-dekla. Pogoj za vstop v BSAPO pa je, da človek sesuje trdno - »večno« - stavbo FKC, kot je bil sesut judovski tempelj fizično, pred tem pa ga je podrl BČ Jezus duhovno.

Pristati morate na to, da bodo ljudje jemali vsak vaš tekst kot celoto, da pa noben ne vaš ne kateri koli drugi tekst ni pravišnja HKD Celota, odprta Bogu, pa naj je še tak koncilski in uradni dokument Cerkve. Bolj ko so teksti integralne, logične in miselno popolne celote, bolj so znotraj Id mišljenja in med njimi in PNP ni bistvene razlike. Zato more tudi Lum(pen)SV, kakršno je bojevala SKC med vojno kot Dmb (domobranska), korektno izhajati iz najvišjih načel-celot KC; ne le iz papeških AnK okrožnic, ampak iz dvoumnega pojmovanja MMB kot mile Zaščitnice in odločne vojščakinje-vojskovodje. Prav dvoumnost, na kateri temelji FKC, je s stališča OK najslabša; a je najbolj zapeljiva. Zavedam se, da tudi svoje dvoumnosti ne morem odpraviti; lahko pa pokažem nanjo.

Hvaležen sem vam, da mi pomagata pri tem kazanju, pri ARF in AK. Odkrito priznam: sem tudi načeloma dvoumen, igram na obe logiki, na Id logiko in na Dt misel, ki naj bi bila nova-druga »logika«. Da bi človek prišel do nje, mora skozi alogiko, skozi asociacijsko mišljenje, kot sta ga učila Bréton in surrealizem, skozi govorico nezavednega, skozi anarhizem Sv(e). Ne ostati pri njem, a upoštevati ga ravno toliko kot Id logiko. Žal tega ne zmorejo niti tisti slovenski epigoni PM, ki načeloma blejajo o Borgesu itn., razni Wirki, a ostajajo pridni fantki, podvrženi PNP varianti metafizičnega mišljenja Načel-Celot.

Ravnam kot pišem, ker se zavedam, da nisem zmožen kompletno izstopiti iz omenjene dvoumnosti, iz pripadnosti Id mišljenju, torej tudi FP(u). Sem pa zmožen to opaziti, podčrtati in iskati drugam. To v **RS**D zavestno počnem. Zato sem za ljudi tako - načelno - nenačelen, dezorientiran, kaotičen, neprepričljiv, nevreden zaupanja. Dlje ko bom nanje tako deloval, dlje bom ostajal na pravi poti. Nase jemljem zaničevanje bedakov, ki se ne zavedajo, kaj počno, če izhajajo iz Id sistemov, pa naj je to sistem Tomaža Akvinskega ali Bučarjeva železničarsko pojmovana sistemska teorija. Obe sta pri Slovencih percipirani in recipirani kot PNP lokalno provincialnega tipa. A bolj ko je ta tip telebanast, bolj je samozavesten in ohol.

Kažete zaničevanje do mene, ker moji teksti niso izpoljeni. Pravkar mi je pisal znanec, v kakšni življenjski krizi da je že nekaj let; svoje tekste da pili, cizelira, doganja, rezultat pa je vse hujša jalovost. S to prispodobo odgovarjam tudi vam. Pilijo pilatuži in pedikerji. Radi bi, da bi se njihova trgovina čim bolj bleščala; njihov cilj je zapeljevanje, očarovanje, imidž. Blesk, čar, lep videz so le različna imena za isto: za imidž, imidž pa je avtistična maska za vpliv, tj. za oblast.

Moj ideal že od nekdaj ni bil Racine, ampak Shakespeare; ne maniristi, ampak Bosch; spominjam se svojih debat o tem iz gimnazije, torej izpred leta 1948. Ni naključje, da jalovci kot Rebula in Capuder obožujejo Danteja, ker so v **Božanski komediji** lepe rime. V nji vidijo absoluten red, za njim pa teror Pravične KC, ki meče napačne v pekel. Ni naključje, da je **Komedijo** najuspešneje prevedel isti Debevec, ki je napisal najbolj FKC slovensko dramo, **Žida**. Meni je **Komedija** blizu, a zaradi drugih razlogov: ker je veličasten projekt, stava na Tr; ker je poskus z Id redom oblikovati-obvladati kaos. Pri Rebulih-Capudrih in drugih minornih figurah

ostane le red srednješolskih profesorjev; o grandioznem zasnutku sveta, ki ga razdeva praintenzivni kaos, v njihovem delu ni sledu.

Namigujete, da ne stojim za vsako izgovorjeno besedo; skušate me moralno diskvalificirati. Javno izjavljam, da stojim za vsako javno zapisano besedo in za nobeno. Nikomur nič ne obljubljam; obljubljaajo politiki, oni bi bili dolžni polagati račune pred tistimi, katere so zapeljali. Jaz od nikogar ne terjam, da me razume, da naj gre za mano; iti za mano pomeni iti v blodnjak. Zase verujem, da bom prišel skoz to danko dreka; za tiste, ki bi se morebiti nalepili name, tega ne garantiram. Vsak je svoj popotnik, roma na lastno odgovornost. Razen tistih, ki romajo skupaj v organizaciji turističnega Velepodjetja FKC oz. psihiatrov Žižkovega in sploh kapitalskega kova, ki sta jih tako bliskavo razkrinkala Božič v **Španski kraljici** in Jovanović v **Vojaški skrivnosti**, dva »kučanovca«, dva hudiča.

Če je človek HM, če je BSAPOEV, je v vseh besedah, ki jih je kdor koli kdaj izgovoril na tem svetu; tudi v vseh dejanjih, celo v najbolj zavrženih. To hoče sporočiti že antična tragedija: da sem jaz tudi Agamemnon, ko ubija hčer, Klitamnestra, ko ubija moža, Orest-Elektra, ko ubija(ta) mater. V tem je človekova kolektivna in osebna odgovornost, izvirni greh, če hočete. Noben bog mu te odgovornosti-greha ne more odvzeti; najmanj bog, ki je človeka sam po svoji volji naredil za grešnega-krivega-zločinca.

Evangeliji se tega zavedajo, a tega ne zmorejo ustrezno artikulirati, KC ne funkcionalizirati, socialno operacionalizirati. Zato pada v temeljno dvoumnost med odrešenim in smrtno grešnim človekom. Ta dvoumnost je usoda ne le KC, ampak slehernika v današnji dobi, na tej stopnji RP(e). Kar moremo, je le to, da se tega zavemo in ne ravnamo, kot da bi bili le zastopniki Celot. Tu je potrebna maksimalna skromnost: zavest o svojih mejah. Če se boste zatekali v - uradno - KC, boste dobivali samozavest, a kot vojščakinja NSSi, ne kot BSAPO.

Namen mojih besed je jasen; radikaliziram ga, da bi bil jasen. Nočem, da bi le nakazoval, da bi ostajal pri zgolj besedah, kot kvalificirate moje delo-misel. Odprto vprašanje je, koliko se mi namen posreči; ali sem za slabo razumevanje mojih tekstov kriv jaz ali bravec. Ravno zato, ker hočem »telesno« pokazati človekovo razpetost med kaos in red (AKPLEL), oblikujem **RSD** kot micelij-omrežje in kot geometrijo redov (GR), kar boste razvideli iz moje knjige **SD-Modeli**, ki je že napisana; v nji je na desetine geometričnih modelnih skic in slik, ki so nasprotje kaosa. Posrečilo se mi je, kar sem dolgo načrtoval: spraviti ta kaos v red. Za ceno delne redukcije, začasnega in metodičnega padca v ld mišljenje. Likovno prikazujem razliko med kaosom in modeli; s pomočjo svojih sodelavcev, žene in otrok, rišem celo geometrične skice kaosa. Paradoks? Da. K Dt Bogu je mogoče le skoz paradokse, padce, izdaje, nemoči, eksperimente, zlo. Kdor se hoče varen sončiti v naročju MMB-Cerkve, naj tako ravna.

Zame je takšno ravnanje blodnja, ki bo imela prej ko prej posledice tistega tipa, ki ga raziskuje psihoanaliza. FKC je kolektivna in v Zg udejanjena fantazma, s stališča OK duševna bolezen. Človeštvo je že ves čas, odkar je v ld mišljenju, bolno. Je pa ta slepa pot človeštva obenem pogoj za vstop v nič odznotraj. Nič sam je slepa pot možnosti. Veličina OK Boga je ravno v tem, da se odreče Vsemogočnosti in izbere slepo pot kot predmet odreševanja. Napačnost te zaslepljene poti je tako velika, da jo mora Bog - človek z njim - ponotranjiti, če hoče, da ji bo kos. Kos pa ji je lahko le v primeru, da nič ljubi. Torej ne ljubezen kot takšna, ki človeka vodi v polno naročje Matere, nazaj v Maternico Izhodišča, v

absolutno varnost. Ampak LdN(iča), ki je srčika LdDr(a). Alternativa je ljubezen do NSS.

Ne bojim se tega, da bo naključni-hitri - torej instant - bravec kmalu zaprl knjigo in me razglasil za krivoverca. Zakaj ne? Njegova stvar. Če bo tako reagiral, pomeni, da ni pripravljen misliti o temeljnih rečeh. Prijatelj duhovnik, ki ga najvišje cenim, ves čas uporablja besedo provokacija v najboljšem pomenu; v redu, sem provokator, igram vlogo provokatorja. Sledim Jezusu, ki se je imel za pohujšanje glede na Staro zavezo, glede na SoM, na Celovitost, na RPP utečenega St reda. Na tej ravni sem destruktor FKČ; ponosen sem na to. To ni posebno izvirno, a brez tega ne gre; na Slovenskem je še toliko ljudi, ki se zgrozijo ob misli, da je mati lahko poscana in to ne le, kadar rojeva, ampak tudi, kadar se pijana valja po tleh.

Destitucija Materinstva, znamenitih vrednot(nic) sladkobne KC, je nujni pogoj za vstop v kanal, kjer se pretaka govno, v labirint, kjer trga in žre ljudi Minotaver. Kdor se hoče temu ogniti, se bo le nataknil na v temí skriti eregirani penis kakega pobožnjakarja-pedofila. Minotaver nastopa v kleriški maski. Naj je kritika ALH, s katero so Diderot in enciklopedisti - že angleški libertinci - zasramovali FKČ, še tako surova, poceni, enostranska, v nji je velik del resnice, kajti - dobršen - del KC je enako nizkoten. Cerkev ravna še manj primerno, saj libertinci ne obljublajo Čistosti, ampak Fuk in Zlo. V tem pomenu so poštenjaki: delajo, kar govorijo. Znameniti ekonom Špringer pa dela nekaj drugega, kot govori. Govori z usti, dela s tistim, kar ima skrito v hlačah. Morda pa tudi z usti. Ni Clinton edini praktik felacije.

Prosim vas - razumite pomen te moje prošnje, tega izražanja s prošnjo -, ne branite me, kjer ni treba. Nikakor nisem hotel z izjavami o nebesih in večnem življenju kot blodnjah, o tem, da Boga opredeljujejo naključja, da mora upoštevati dejstva itn., le šokirati, a reči nekaj povsem drugega; le nakazovati bogve kaj skritega, česar še sam ne razumem. Stojim za vsako od teh izjav; vsak dan bolj. Moja teologija stoji in pade s pogojem, da Bog ni vseomogočen, da ga obvladuje nič; da je celo Zločinec, čeprav iz dobrega namena, da bi odrešil nič. Če tega ne razumete ali ne sprejmete, ostajate zunaj **RSD**. Želim vam vse dobro, a prav je, da oba veva, pri čem sva.

Kdor mojim besedam verjame, zasluži, da ga zapeljejo, čeprav sam tega nočem; ne ukvarjam se - več - z zapeljevanji. Mar ne vidite, da v veliki meri ravnam, kot ravnam - nepopularno, neprijetno, grdo -, zato, da ne bi zapeljeval, da ne bi bil uspešen; da ne bi nikogar preprič(ev)al?! Terjam kritičen dialog; od vas sem ga tokrat dobil. Hvala. Na tej točki ste na ravni mojih pričakovanj. Ne verjamete mi, tolčete me, celo zanikate. Šele skoz to je mogoč ustrežnejši pogovor; ne skoz spoštovanje, ki je - mnogokrat nehotena - maska hlapčevstva.

Če bravci verjamejo, da mislim, kot ste zapisali, potem, paradoks, prav razumejo; in me ne razumete vi, ki me baje berete pozorno in kritično. Bravci me razumejo dobesedno. Hočem, da se me razume dobesedno, čeprav vem, da je v vsaki besedi konotirano še brez števila sopomenov: vse presoje vseh ljudi tega sveta. Kdor se skuša temu ogniti, to je poskušala FKČ z doktrinami in dogmami, doseže le to, da reducira, potem pa s PN - v PS že z BT - pazi, da ljudje razumejo le reducirani pomen. Jaz prosim bravece - vse bolj prosim -, naj me razumejo čim bolj dobesedno, ob tem pa jim dopuščam, da me razumejo kakor koli; njihova stvar. Kajti dobesednost je v mojem primeru zvestoba HKD liku sveta-človeka, spoznanju, da je Bog, z njim pa človek, nedoumen. Sv je mogoča le na

predpostavki nedoumnosti, tj. človekove pravice-dolžnosti, da Sv(no) interpretira vse, na kar naleti, tudi Boga. Več ko ima človek kulture, vednosti, znanja, ARF, manj bo poenostavljaj, ko bo interpretiral svet-Boga. A da ju interpretira HKD, je pogoj. V Bogu naj torej vidi bitje, ki je »najboljše«, ni mogoče mimo Id kvalifikativov, obenem pa bitje, ki je samo izbralo vlogo Klavca, da bi moglo priti od znotraj v nič. Judovski bog nazorno pokaže to dvojnost, ko ne dovoli ubijanja (Abrahamu sina Izaka) in ko ga terja (od Mojzesa, da pokolje krive preroke in krivoverce, od Jozueta, da pobije domorodce, jim jemlje domovino, njihovo zemljo v imenu agresivno imperialne vere, ki vrši v križarskih vojnah, v eksterminacijah albigencev, v tridesetletni vojni, v Dbm SV zoper klete komuniste).

Če bom še naprej nerazumljen, me ne - vse manj - moti; polagoma spoznavam, da je najslabše, če kdo misli, da me razume. Upam, da se motite, ko trdite, da le nakazujem, da ne razvijam, da ne dokazujem-demonstriram. Oglejte si mojo razpravo **RSD-Modeli** v knjigi **RiK**, menda je še nimate; ne mudi se mi, da bi dajal svoje knjige v javnost, tako nizko cenim javnost, tako realno jo ocenjujem, tako vse bolj mislim, da je javnost kot forma LD tudi kar se da zavajajoča ustanova. Omenjena razprava uvaja v napovedano knjigo **Geometrija redov**. Bom zaradi te knjige deležen očitkov, da preveč ostro režem, da s tem omejujem? Gotovo; in še res bo. Kritiko jemljem že vnaprej nase. Drugače ne gre. Sem tudi iz nič, torej podložnik Id mišljenja.

Niti na misel mi ne pride, da bi dajal bravcu na njemu jasen način, njemu razumljivo. Se zavedate, kaj postavljate za merilo? Konvencijo, sestop iz Sv mišljenja, ki edino omogoča razvoj človeka v BSAPO, sestop-padec v čredno mišljenje. Takšno usmiljenje - približati se drugemu, kakršen je - je s stališča OK korupcija. BČ je terjal maksimalno od človeka: Zapusti očeta in mater, sledi mi kot Bogu! Odreci se merilom ObDb(e), poslušaj osebno (za)vest v sebi! Posnemaj me, kakršen sem na križu, osamljen, zapuščen od Očeta. Matere sploh ni na vidiku, kasneje jo je FKC vstulila zraven, da bi na svetem tekstu dokazala nujni maternalizem-paternalizem Cerkve. Usmiljenje je sploh ali stvar boga-Kralja, ki daje, ker ima toliko več; ali pa je podla prevara, droga, s katero je filala FKC svoje vernike enako, kot jih trpa Lib z drogami in filozofijo Užitka.

Zakaj naj bi se bogu dajal? Razlaga Jezusa kot Razdajajočega se je fevdalna. Bog od ljudi terja, da z njim sodelujejo v ON, ne pa, da ga jejo, kot se dogaja v Pog verstvih in kar ohranja FKC pri sveti maši. Dokler bo KC temeljila na St, bo ljudožerska; naj slovenski - čeprav mini - teologi berejo Strniševe **Ljudožerce**! Pa se delajo, kot da jih ni; kot da sta le Jakob Aljaž in njegov biograf Sivec-Belec; pa seveda njun promotor-financer Gril(ec).

Se zgražate, ker se norčujem? Norčevanje je zdravilno; je knajpanje, kar je pametna masaža, namesto sleparij patrov Tartifov, ki prodajajo meglo. Ubogi Rožanc, ki je šel na ljubljanski stadion, na veliko sodobno pop mašo - ne črno ne belo, ampak rožnato - poslušat novega čudodelca Simona, že v zadnjem štadiju pljučnega raka. Upam, da je šel na to prireditel kot na nogometno tekmo, kot na prireditev masovne kulture, ki jih je ljubil.

Kdor ne sprejema Rabelaisa, naj ne bere **RSD**! Wirki čivkajo vsi poscani od malikovanja Joycea ob **Uliksesu**; pa ga gledajo le od daleč, kot vaški fantalin Greto Garbo. Zame je bil **Ulikses** uvodna lektira; oslovski most. Enako kot **Vergilova smrt** in **Doktor Faustus** ali Kafkov **Grad**. - V Parizu sva ga gledala skupaj s Primožem Kozakom, spomladi 1958; kako sijajen je bil Barrault v vlogi zamanskega iskavca! A pri **Gradu-Procesu** ne gre ostati. Mrak ni dal zaman isti

naslov svoji drami o Jezusovem Pasijonu: **Proces**. Z njo je odgovoril na Kafkov OIS. Odgovoril zunaj FKJ, zunaj teologije SM trpljenja. Pokazal je pot s svojo Brezpogojno terjatvijo, ob kateri trpljenje ni bistvo, še manj bistvena pa je zmaga. Berite Mraka!

Naj ima vsakdo službo, tudi sam sem bil v službah; naj ima dom, tudi sam sem ga imel in ga še imam; njegova stvar, koliko časa porabi za gledanje televizije, koliko za branje **RSD**. Jaz le ugotavljam: bolj ko verniki klobasajo o svoji pobožnosti, bolj so podvrženi PNP drži; dejansko jih zanimata Kučan in Janša, ne iskanje-konstruiranje Boga. Človek je danes še rudimentarno bitje; komaj kaj zmore, njegova zavest je kar se da ozka. Napolnjujejo ga njegovi pritlehni načrti; v redu. Naj potem ne cvili, če bo obtičal sredi dreka, blodenj in blata, v črevesju blodnjaka; ker bo pred Sm, bo našel izhod po najkrajši poti, ki je prava instant teologija: pot k Svetišču, ki je maska Sekreta. O tem podrobno pišem v **Geometriji redov (GR)**.

Nisem vesel, da ponavljate kvalifikative, ki jih poslušam desetletja - da so moje misli nedodelane, da je to, kar delam, hiperprodukcija, da ni dovolj poglobljeno. Ti kvalifikativi so moralne obsodbe, ki služijo diskvalifikaciji mojega dela. Kako opredeliti hiperprodukcijo? Kaj je merilo za bližanje Bogu? Ena pesniška zbirka, Balantičeva? Ena filozofska knjiga, Weiningerjeva? Ena ljubica? En hlev? Torej redukcija? Ali Balzacovih nekaj sto romanov, Haydnovih sto simfonij? Kdo ravna ustrežneje? Händel, ki napiše oratorij **Mesija** v treh tednih, ali Župančič, ki piše ep **Jerela** še danes?

Moja produkcija je velika le glede na današnje zmožnosti ljudi, posebno Slovencev, ki so komajljudje, bolj slovencljuni, pisani z malo. V Murnikovi Telebanovini, glej genialnega **Matajevega Matijo**, je prerokinja Mica Kobacajka. Moja krivda je, da je nočem posnemati; da so mi dame a la madame Glušič, ki je ponosna, da lahko vsebino-pomen nekega romana stisne v en sam stavek, na zasebnem nivoju smešne, na splošno vzgojnem pa kriminalne zavajevalke študentk v PNP. Res je, da marsikaj le nakažem; brez te faze je razvoj-izdelava nemogoč(a). Jasno razločujem svoje tekste, ki so bliže Idi; in tekste, ki so bliže kaosu. Oboji so pogoj za tisto, kar izdelujem; oboji enako.

Tudi v tem se bistveno razločujeva; ostajate na ravni Id ObDb(e) oz. PNP. Redukcijski modeli pridejo zame v pošteve šele skupaj mišljeni-razumljeni z micelijem-omrežjem; knjiga **GR** skupaj z neštetimi singularnimi podrobnimi analizami SD kot PD (posameznih dram). Teorija kaosa, ki izhaja iz predpostavke KZ (kaozmosa), uči o tem kar jasno. Dt je onkraj obojega, kaosa-kozmosa, micelija-RKPLEL, onkraj tega in ostalih parov, v katerih sovpadajo nasprotja: Dobri in Zločinski bog ipd. To, kar imate vi - in ostali - za mojo nedodelanost, površnost, nastalo zaradi hiperprodukcije, je moje zavestno ravnanje. Kdor ne čuti kaosa kot enakopravne-enakovredne resnice redom, ne more do OK Boga; ostaja pri Id bogovih. Pričakujem vaš odgovor: torej je moj Bog fantazma, ker je bitje kaosa, ne reda. V redu. Sam mislim drugače: moj Bog je enako blizu kaosu kot redu tipa Id-PNP mišljenja. Id PNP gledam kot fazo-masko v kaotizaciji, ki pride prej ko prej.

Današnji desničarji - tudi ideologi Nove slovenske zaveze - so jasni, čvrsti, pokončni; poznam jih od leta 1940, tudi po vojni. In vem, kako je bilo z njimi včeraj: skoraj vsi so se zlomili, dezorientirali, pristali na služenje Partiji, se kaotizirali; redki so držali distanco, recimo Justin Stanovnik. Izkustva mi govorijo, v kaj padejo ljudje, ki so najbolj samozavestni v zastopanju redov in reda: v praznino nič. Hvalabogu, dodajam. Le da morajo še vzdržati preizkušnjo nesmisla. Ne pa,

da jo pobriše, brž ko more, po bližnjici v najbližjo cerkev. Cerkve so postavljene na točkah, kjer prihaja na dan kaos-hudič; njihova naloga je zapečatiti brezdnasmetišča - imenovana pekel -, da človek ne bi prišel neposredno v stik z ničem. Posredovanje opravlja zanj FKC; to mu tudi - dvojno - zaračuna.

Priznam, mnogokrat ponavljam ene in iste izjave, spoznanja. A da jih ponavljam prevečkrat? Očitno ne. Še zdaj me komaj kdo razume. Vaše pismo kaže, da ne razumete - ne sprejemate - bistvenega sporočila-temelja **RSD**. Ne, ker ne bi bili dovolj pametni. A zadnje čase opažam, da v stiski, v kateri ste, iz strahu pred OIS izbirate beg v Svetišče. Slaba izbira; instant rešitev.

Pišem, kar mi pride iz glave; naj pišem, kar mi pride iz riti? Vendar še zmerom bolje, da pride iz moje riti, kot iz Grilove ali Stresove. Te so tako nadišavljene od svetih kadil, da delujejo - na nepripravljene - kot droga. Pišem, kot mi narekuje »božji duh«, ki ga poslušam. Moja logika je v temelju vizionarska, le da jo nenehoma spremljam z ARF. Pišem iz srca-(za)vesti. Treba se je najprej prepuščati videnju, nato svoje videnje kritično - in z AK - preiskovati. Kdor se omejuje-nadzoruje že pred začetkom mišljenja, popusti agentom ObDb(e) v sebi, konvencionalni SoMi; s tem se blokira že vnaprej. Današnja Slovenija je občestvo samozavrlih. SZ postaja osnovna kategorija Slovencev. Zato je zanjo tako tipičen Grum; zato se mlajši prepoznavajo v Grumovih dramah; klerikalci pa se pred Grumom križajo, ker čutijo, da prinaša na dan njihovo - kaotično - resnico.

Če bi le vedeli, koliko popravljam! Enkrat vam bom pokazal svoje tekste, ki so ena sama nenehna predelava, mukotrpno delo na njih. Nekateri teksti pa se mi izlijejo, kot se pesniku pesem in vidcu vizija. Vam večkrat pošiljam nepopravljene tekste; a primerjajte jih z objavljenimi! Tudi tega vam bom poslal nepopravljenega; zaradi vas, ne zaradi mene. Zato, da bi lahko nanj, če boste želeli, pri priči odgovorili; popravil ga bom šele čez čas, ko dobim distanco. Ker ne igram pred vami, mislite, da ste me zasačili v negližju.

3

Poučujete me; pozna se vam, da postajate profesorica. Premislite: morda pa le nisem eden vaših dijačkov. Ne spuščam se v teologijo, kot da bi vse o vsem že vedel. Če se označujem kot diletant, tudi v območju LZ, to pomeni ljubitelj, človek, ki noče biti in ni fahidiot. Predvsem pa ne ponavlja modelov PNP, danes razširjenih na tako rekoč celotno univerzitetno Zn; po svetu v visoko sofisticirano, pri nas so tako umni le učenci Žižka in Močnika, ostali - posebno teologi - so ubožčki. Terjam isto pravico, v imenu katere je apostol Pavel govoril atenskim poklicnim filozofom. Mislite, da je imel Pavel filozofsko šolo v Aleksandriji? Večini tistih, ki so izdelovali novo teologijo, so profesionalci očitali, da so diletanti: Pascalu, Kierkegaardu, Jaspersu, ta nesrečnej je bil celo psihiater! Profesionalci imajo nalogo vzdrževati kontinuiteto znanja. Ponavadi bolj malo razumejo. Ko sem prebiral, dvajsetleten, tedaj znamenito Zgodovino filozofije švicarskega jezuita Bochenskega, sem ugotovil, da ne razume - vsaj o tistih filozofih, ki sem jih sam poznal od znotraj, predvsem Hegla in Sartra - nič; kot ni nič razumela moja sicer zgledno umna profesorica Sodnikova. Kar počne monsinjor Juhant, je PNP, je prenos

duha-nivoja Jutranjika-MAGa v teologijo. Stres je umnejši, a ne ve, kaj početi s svojo apofatično teologijo; on hoče Oblast, apofatizem oblastništvo spodbija.

Pogoj za OK vernika je, da je vsak teolog; teologija je mišljenje o Bogu. Bi bilo bolje, če bi pisal, da sem bogomislec? Ali se ne smem vtikati v teologijo, ker je to stvar posvečenih? Lib podaljšuje držo FKC v LD: profesionalce mišljenja dela za nove svetnike-karizmatike-nabobe-despote. Kdor ni v klanu, naj drži gobec: kuš! Temu ukazu se nisem podredil ne v času Partije, Zihleru, in se ne bom v času, ko koalirata Refe KC in LumLib, Stres in Žizek.

OKZn razvijam iz Boga, kakor ga vidim-čutim-razumem; ne pa iz izhodišč, ki jih obvladam. Čemu ta poudarek na obvladanju? Stres in KC ideologi skušajo res obvladati svoje ovce, da bi blejale po njihovi taktiki. BSAPO ni član ne cerkvenih pevskih zborov, ne pop ansambllov; oboji gojijo masovno pop kulturo kot fasciniranci, ki hrepenijo po papežu-čsmeraldi. Oba jim sporočata po TeVe ekranu: Rad(a) vas (i)mam! Kako bedno za ljudi, ki se s tem odpovedujejo svojo božji naravi!

Verjemite mi, nekaj že vem o dognanjih uradne, profesionalne teologije o poslednjih rečeh; pozorno sem prebral nemalo teoloških knjig, recimo Rahnerjev veličastni **Osnovni kurz vere**, veliko Kierkegaarda, Teilharda de Chardina, von Balthasarja, Ušeničnika in Mahniča, Tomca in Strleta. Z Avguštinom sem pred pol stoletja začel. A naj se dokazujem s tem, kar sem bral? Hočete, da grem k Nadstresu na izpit? Me boste jemali resno le, če bom nosil s sabo indeks z vpisano pozitivno oceno iz kurza uradne teologije? Ubogi apostol Pavel, kajti z njim se ne bi hoteli niti pogovarjati. Z mano se, ker sem doktor literarnih ved; on pa? Amater! Diletant! Najhujši diletant je bil seveda Jezus. Kaj pa je študiral ta dečko? New ageovci mu skušajo rešiti ugled, ko ga vodijo po - navidezni - smrti v Indijo, v uk k tamošnjim šamanom. Mene pa je vzgajal teolog Mrak, človek z nedokončano srednjo šolo! Čudno, da sem najdeval globoke vsebinske paralele med njim in Marcelovo filozofijo-teologijo, pa tisto Simone Weil; že v Parizu leta 1958!

Vaš stavek, da lahko da nekdo nekaj novega le na področju, ki ga dobro pozna, je mogoče razlagati na več načinov. Jezus obrača svojo Rad - brezobzirno - kritiko ravno zoper Pismouke. JOGSŠi - uradni teologi DSKC - so sinteza pismoukov in farizejev, saducejev in psevdozelotov. Sledim Jezusovim napotkom, ne Kajfovimi! Berite Mrakov **Proces** in ga primerjajte z Debevčevim **Židom**! Gre za dve paradigmatični drami OK in KMg. Žal sledite **Židu**. Debevec je bil profesor dogmatike, Mrak je poučeval po kavarnah.

Izjavljate z neovrgljivo sodbo, da za teologijo nisem kompetenten; le za LZ. Vse več jih misli, da tudi za LZ nisem kompetenten. Ne oni ne vi ne upoštevate, da mi ni do kompetentnosti. Kompetenten sem moral biti le tedaj, ko sem opravljal izpite in doktorat - pred udi Akademij znanosti in univerzitetnimi profesorji. Ko sem lani predaval SD na FF, poslušali ste me, se nisem skliceval na kompetentnost; ubiral sem druga - nova - pota. Kompetenca je spričevalo, ki ga da nekomu ObDb v Zn instituciji. To me ne zanima. Res je, da so me kompetentni izvolili - z veliko večino - za rednega člana SAZU. Nehujem biti kompetenten, odkar sem bolj eksplicitno kritičen do KC, bolj kritičen pa sem zato, ker KC ni držala besede, ker se po letu 1991 Refe, Refa, Refr; ker ne sledi usmeritvi Drugega Vatikanuma. Zaradi usmeritve, ki sem jo želel že v 80-letih Rad misliti, sem se vrnil v KC; domneval sem, da bo razvila svoj OK potencial. Ko sem ugotovil, da ga celo zapira, sem reagiral s kritiko. To vas vse bolj moti; opažam, da se vse bolj zatekate k uradni KC. Prav, če tako hočete.

Da bi vas vlekel za nos, tega očitka ne razumem. Nimam navade vleči za nos; niti svojim otrokom nisem nategoval nosu, čemu bi ga vam? Odgovarjajte mi s teološkega vidika, kakor vas je volja. Vesel sem, če mi odgovarjate teološko; manj vesel, če se držite, naj še jaz uporabim ljudsko reklo, uradne teologije kot pijanec plota. Prav je, da ne pustite nikomur, da bi vas vlekel za nos. Za nos vas drži nekdo, ki se boji, da bi padli. Tega se bojijo vaši duhovni voditelji. Oni vsakogar podpro z deščicami, uravnavajo mu kosti, ki jih prej sami polomijo. Vsakogar vtaknejo v skafander, da bi bil varen. Ga zmanjšajo in/ali zvečajo kot Prokrust popotnika na svoji postelji, ker morajo pasati v - od uradne teologije KC - določeni model. Ker vas cenim, bi rad, da bi stali sami; prav zato prepuščam vaši Sv volji, da izbirate med moralo in Svo. Nisem zapisal narobe: morala je moral, moral pa je v tržaškem narečju palica, na katero se človek opira, da ne bi padel. Moj nasvet: opirajte se na Boga, ne na moral(o)! Ne na Juhanta, čeprav je luštkan fantič, kodrolas kot baročni putto. (Sem nesramen, kajne? Računam, da me Juhant ne bo tožil, ker je blag in odpušča. Res sem baraba.)

Tu pa ste najbolj iztirili; zapisal bi: ausglajzali, a se bojim kolege s SAZU Toporišiča. Ravno mešanje nivojev, ki vam gre tako na živce in ga imenujete mišmaš, spominja vas na new age, je moja zavestna odločitev. Nivoje razločujem. Ni jasnejšega sistema, kot je **RSD**; počakajte na izid **GR**, če tega ne vidite zdaj. Moj zgled je Spinozov sistem v **etiki**, tako natančen hočem biti. V **GR** skrajno pregledno - šolsko razvidno, sistematično - povezujem modele. Izhajam iz dveh osnovnih, iz trikotnika in kvadrata, iz Vetrnice in Malega križa, nato pa tudi HKD modele izvajam iz njih, iz kombinacij. Delate mi - **RSD** - krivico, ker nama očitata mišmaš. Povezovanje nivojev je nepregledno le za vas, ker ste zaslepljeni. Kazali ste željo-težnjo, da bi videli; a uradna teologija vas meša, vas blodi. Daje vam samozavest za skoraj nesramne sodbje o moji zmešanosti; ne zamerim vam jih, poslušam jih pol stoletja. Tako si pameten, Taras, mi govorijo, odkar pomnim. Ali ti je treba takih zastranitv? Discipliniraj se, bodi manj samovoljen, ponižnejši, pa boš ta prav! Z leve, z desne in s sredine so me tako (pre)vzgajali, omejevali, mi - narobe - svetovali, me ujemali v nastavljene pasti, z denarjem, imidžem, močjo, vplivom; hvalabogu, da sem jim popuščal le začasno, le toliko, da sem jih izkusil od znotraj, se z njimi poistil na eksperimentalno-eksistencialen način; zame je eksistenca vloga in obratno. - Sporočam vam: iz te moke ne bo kruha. Tudi vaš trud je zaman. Čudoviti ste, ko mislite iz Boga in kot BSAPO. Odklanjam vas, ko nastopate kot - najbrž nezaveden - agent ObDb(e), FK(e).

Vsaka Zn ima svojo metodologijo, svoj diskurz. Metode-diskurza **RSD** ne razumete. Terjate od mene, da ga RR v diskurz, kakršnega določata-priznata Juhant in Glušičeva. Ne morem vam ustreči.

Ne le na človeškem nivoju, tudi v umskem dialogu sva si enakovredna. Zakaj se devljete v nič? Ne maram tega, sem vam že večkrat rekel. S tem postopkom imam zelo slabe izkušnje; recimo s Krištofom Zupetom. Človek se devlje pred nekom v nič, nato pa od tistega, pred katerim se je poniževal, terja odškodnino, začne ga zmerjati, kot da bi nasilo oboževani bil kriv za mazohistovo samoponiževanje. S tem me tak človek vleče v svoje SM igre, ki se mi upirajo. Opazili ste že, da ne stopam v takšne odnose, da odklanjam takšna vabila. Ste pametni, samostojni, iz pravega testa; boljši od svojih uradnih teoloških-LZ mentorjev-mentorice. Z mano se pogovarjate odlično. Prosim vas: imejte samozavest, pa ne boste čutili potrebe, delati z mano kot z igračko: enkrat bi me vlekli navzgor, drugič tlačili navzdol.

Zastavljanje novih vprašanj mi ne gre na živce; zakaj bi mi šli na živce? Opozoril sem vas, da pričakujem od vas v dialogu polemiko, vaša stališča, ne pa to, da se postavljate v vlogo učenke. Bolj ko boste igrali učenko, bolj boste čutili potrebo, da me (o)zmerjate kot vsiljujočega se vam učitelja, kot nadležneža, ki se vam samovoljno postavlja - podela - na glavo. Tisti hip, ko od mene ne boste želeli dialoga, prekinite korespondenco! Niste moj suženj! Z ničemer mi niste zavezani! Najin dozdajšnji pogovor je bil zame dragocen, zadnje pismo najbolj; a končajva ga, če vas obremenjuje, ponižuje. Ali če vam ga duhovni usmerjevalci odsvetujejo.

Na dovolj vaših vprašanj sem odgovoril; od zdaj naprej - naj - se pogovarjava. Od vas pravkar dobivam pomoč; natančno takšno si želim od vas. Za tako odmerjeno pomoč ste zmožni; zmožnejši od velike večine. Ne tako zmožni, kot bi si želel. Želel bi si za partnerja Boga. OK Bog pa je izmuzljiv partner; govori, a v šifrah. S tem me vzgaja k samostojnemu mišljenju; mene, vse ljudi, človeka kot takšnega, ne pa posebej mene, oz. posebej vsakogar, a kot Bog, ne kot pravoslavni starec in grški pedagog-pedofil (odnos eromen-erast), ki ga je hvalabogu KC bolj omejila kot ortodoksne Cerkve.

Vrtajte v **RSD**, če hočete; če nočete, ne vrtajte. Tu med nama ne bo nesporazuma. Vesel sem, kar od vas dobim. Ko bom ocenil, da ne dobim nič več ali da me zasipavate z odvečnim, se vam bom zahvalil in dialog prekinil. V dialogu bom vztrajal, če boste izrazili željo, naj vam v čem pomagam; ne odklanjam pomoči. Pomoči na tej ravni: miselnega in izkustvenega soočanja na ravni misli-korespondence. Na drugih ravneh sem že oddan. Stvarno se presojam: zmorem nekaj, precej, ne pa vsega. Če se bom prenapenjal, me bo zlomilo. Hočem do roba, morda rahlo čezenj, ne pa v vlogo vsemogočnega. Če Bog ni vsemogočen, pa bi bil človek?

Ocenil sem, da je vaš poklic znotraj LZ, ta pa načenja aksiološka, hermenevtična, metodološka itn. vprašanja. Vtis sem imel, da je takšna vaša ambicija. Če sem se zmotil, oprostite. Bodite, kar hočete biti. Prav je, da ste me opozorili, naj od vas tega ne terjam. Bog terja od vas ON. Jaz bi rad, da bi aktivirali svoj - nemajhen - potencial. Če nočete, vaša stvar.

Model, ki ga zastopate - da vsaka Zn preučuje določen del pojavnosti -, je model novoveške Zn, ki je izgubila stik z Bogom; tudi teologija. Zanja je bog le del pojavnosti; takšne teologije ne gojim, me ne zanima. To je profesionalni fahidiotizem, ki ga je našel Pavel pri grških modrecih in jim to skušal dopovedati, a zaman; imeli so ga za barbara-diletanta, in vse njegove dediče, vsaj tako dolgo, dokler niso aleksandrijski filozofi povezali teologije in vere na način, ki je zapečatil usodo božjega nauka.

Očitno ne razumete bistva **RSD**; kaj vam je torej sploh blizu v **RSD**? Počakajva na tretji del vašega pisma-spisa. Za OKZn - za **RSD** - je bistveno, da so vse Zn, tudi teologija, vsa človekova ravnanja, vse njegove eksistence in vloge, vsa človeška Zg, vse, kar je, sredstva v ON. Marsikaj je samostojna Zn, a bistvo OKZn je, da prehaja vse te posebne, novoveške, brezbožne, omejene Zn(i) kot sredstva ObDb(e). Zn je zmerom sredstvo; odloča le, čigavo. Zn, za katero se opredeljujete, je sredstvo KC kot oblastniške; to je teologija za JOGSŠe, očitno tudi za patra Podobnika in podobne teologe.

Izražate isto skepso, kot jo izraža DSKC, ko vidi, da je izgubila Boga in celo stik z Bogom, zato hoče ohraniti vsaj Oblast. Bistvo **RSD**, ki je Preh(ajanje) omejenih zgolj tosvetnih Zn(i) skoz izkustvo nič na ono stran, v Tr, imate za mojo

- ali človekovo - zasebno željo. Ne verujete v možnost božje Zni, v OKZn, ki povezuje posamezne Zn v celoto drugega tipa, kot je novoveška Zn. V knjigi **GR** matematično jasno pokažem-demonstriram to povezavo božje Celote s človeškimi delnostmi, ki pa so bolj delnosti ObDb kot človekove. Vaš regres zadnje čase je ravno v tem, da izgubljate vero v Boga. Zato potrebujete teologijo profesionalcev.

V antiki so bili to sofisti, FKZ jih je povišala v svoje služabnike-propagandiste. Seveda so se morali, vsaj javno, odreči svojim cinizmom. Če so bili dobro plačani, če so dobili imidž in vpliv, so se prodali. Stresa, Štuhca et consortes gledam kot takšne cinike-sofiste, ki služijo dobro plačujočemu Gospodarju. Vsaj mislijo, da dobro plačuje; bogve, če ni v tem njihova najhujša zaslepljenost. Vidijo, kar želijo videti, v kar se prepričujejo, da je vredno. Klasičen primer samoprevare zaradi osebne nemoči in pogoltnosti.

Včasih bi me zaradi takih izjav vrgli na grmado; danes le pomilovalno zmignejo z rameni in mi odpustijo, kot nadškof celjskim posmehljivcem na račun instrumentalizirane MMB. A ni rečeno, da me ne bi nadškof po gobcu, da bi me kastriral, kot so Abelarda, če bi imel toliko oblasti, kot jo hoče imeti; te ljudi opredeljujejo manjvrednostni kompleksi, kot najstniki so bili drugorazredni, displaced persons; hočejo se maščevati. Zato podpiram Drnovška in ne Janšo: da bi preživel. Drnovšku je vseeno, ali živim ali ne; pojma nima o tem, kaj delam, briga ga. A me ne preganja; njegov minister Školč mi celo financira del izhajanja **RSD**. (Ga bo tudi letos?) Rode pa bi me strl, če bi me mogel oz. če bi ocenil, da sem mu nevaren. Zdaj mu še nisem nevaren in mu najbrž ne bom, saj **RSD** nihče ne bere. Kot ne maram AnK, ne maram AnF, ne Kfz. Kar pišem, bo ostalo med platnicami **RSD**, za KC manj pomembno od enega samega Pisma kakega zakotnega bravca v **Pismih bravcev**. Tako vrednoti uradna KC moje delo. Hvalabogu, dodajam. Me vsaj pusti pri miru. Moja Sv je kot božji dar; torej kotdar.

Zakaj ne bi bila ena točka sredstvo druge točke, tudi pod predpostavko, da so vse točke enakovredne? Vsaka točka ima svoje poslanstvo; a je obenem tudi podrejena vsem ostalim točkam. Izhajate iz predpostavke, da je mogoča avtonomna Id; kot KId - KC, kolektiv, NSS - je temelj za PlId, za vas kot PO. Z mojega vidika je ta vaša drža izraz AvIde, avtizacije, ki ima alibi v avtizaciji celotne (F)KC, kar je s stališča **RSD** le še hujše SSL, ne pa garancija prepričljivosti.

Vse bolj pristajate na argument moči, množine-institucije. Zame so to idola fori, idola tribu; so osnova soci(et)alizacije, ObDb(e), s tem linčarske grupe, v katero se KC spreminja, ko je ogrožena. Ko se čuti močna, je blaga, usmiljena, daje; kot kralj. A poskusite kralju vzeti prestol, takoj bo reagiral kot Klavec. Če mu ne bodo umazanega posla izvršili služabniki, posvetna oblast, Rupnik Rožmanu, bo vzel klerik nož v roke sam. Glej kaplana Kregulja iz Božičeve drame **Komisar Kriš**, padreja Giovannija iz Miheličine drame **Ogenj in pepel**; primerov je več kot preveč.

HKD, za katero se vнемam, je ravno plastično, široko, kar največ obsegajoče, čim bolj in čim več povezujoče, predvsem pa osmišljujoče mišljenje. S svojim tipom Zni ga omejujete; delate ravno tisto, česar sam ne le da nočem delati, ampak kar hočem zamenjati z OKZn. V čem se sploh še ujemava? Postajate Sž mojega dela-projekta. Na to sem navajen od malega. Vsakdo, kdor je ugotovil, da se mu ni posrečilo zadržati me v okviru ObDb(e), ki jo je zastopal, me je začel sovražiti, mi delati težave; kako daleč boste šli? Kako sta me spodbijala moja najboljša mladostna prijatelja, Kozak in Smole! Prvi se mi je pred smrtjo odprl, drugi je umrl zakrknjen, na robu OIS. Nato me je enako začel sovražiti Hribar; le čakam, kdaj bo kdo od (F)KC izgubil živce.

Če kaj, je malo šans za to, da bi podlegel vaši kritiki. Vse življenje jo poslušam; **RSD**-OK je sad naporov in bližanja Bogu vsega mojega življenja. Vaše pismo doživljam kot Rad zoperbožje, kot poskus hudiča-niča, da bi me odvrnil od moje poti. A se ne vznemirjam. Tako poznam strategijo nič, da sem miren. Trudim se, da bi razložil svoja stališča; če boste brali to pismo strpno, odprto, z ARF, vam bo morda koristilo. Rad bi, da bi bilo vaše sredstvo; da bi bil tudi jaz kot tak vaše - kogar koli - sredstvo, le da bi bil pomoč na poti k ON. Nočem se razdajati; biti hočem Bogu »koristen«.

Teologija ima drugo poslanstvo kot LZ, če razumete izraz poslanstvo kot nalogo neke ObDb(ne) discipline-panoge; ta vaša zamenjava je značilna za svet-človeka, ki je izgubil stik z Dt Bogom. Razumem, da podpirate Rodeta, najbrž tudi njegovo razmerje do **Hlapcev** in **Kralja na Betajnovi** - če ne, povejte jasno, kako gledate na lika obeh Župnikov, na lik tedanje SKC -, ker odklanjate literarnost teologije. Zame je Cankarjeva teologija bistveno bolj OK kot teologija profesionalnih profesorjev teološke fakultete, Kreka, Ušeničnika ipd. Tudi Pregljeva, Majcnova, Mrakova. Na teh zidam OK, ne na teologiji uradnih teologov, ki so pretežno zoperbožji, zastopniki ObDb(e). Glej ga vrabca, nobeden od omenjenih ni bil teolog po poklicu, Cankar je bil faliran študent tehnike, Majcen jurist, Pregelj germanist. Mrak še pomožne gimnazije, v katero ga je poslala mama, ni zmogel dokončati.

Odklanjate tudi moj poskus razlage literarnih del - dram in LZ - s pomočjo teologije. V tem se ponavljate; zato tvegam tudi jaz, da se bom ponavljal. Kasneje bom le opozoril, da sem na določeno vaše stališče, h kateremu se vračate, že reagiral. Naj rečem še enkrat do kraja odločno in jasno: če tako mislite, kot razlagate v tem pismu, potem ne vem, kaj vas priteza pri **RSD**. V svojem teološkem delu Rad spodbijete osnovo **RSD**. Kaj še ostane v **RSD** vredno? Strokovnjaštvo? Pohvala, da sem dober poznavalec SD? Hvala za pohvalo, a ta pohvala me kvečjemu žali.

Točno me povzamete; dar za to imate. Res mislim o Čistosti, kot navajate.

Razlikujete uradno in laično teologijo. Prav. Nikdar nisem niti pomislil na to, da bi govoril v imenu uradne teologije. Uradniki in uradni razlagavci so včasih stopali na kamen ali podij sredi vasi pa z bobnom oznanjali ukaze presvitlega cesarja. Isti model je deloval s prižnice v cerkvi, le da so pele z nebes trobente oz. s kora orgle ali razmajan harmonij. To so vloge, ki jih potrebuje Db, ne jaz. Zanima me, kaj uči uradna teologija, da vidim, kje je vir zla v FKČ. Meni zadošča laična teologija. Ne le da sem laik; sem tudi povsem zunaj sleherne St(i). Upam, da razumete grde besede in predstave, ki jih uporabljam - Grilova rit recimo; da so le drastična literarna sredstva, da bi učinkoviteje predstavil svojo (za)misel. Sem tudi že dejal, da berem **Sveto pismo** kot literaturo. Bog se najustrezneje izraža skoz literaturo; bolj ko se izraža skoz uradno teologijo, manj je Bog, bolj je bog-malik. Uradni bog je Sveti. Takšnih malikov imam čez glavo.

OK ni le teologija. Posegam na območje teologije; posegam na vsa območja; zakaj ne, kdo mi bo branil? Pozabljate, da živimo, hvalabogu, v LD. Tu lahko nekdo, ki se z mano ne strinja, sproži le zasebno tožbo, kot jo je ubogi Podobnik zoper diabolčno Mladino, ki mu je prizadejala za 20 milijonov SIT duševnih bolečin. Ne more pa mi nihče braniti, da ne bi sodil o teologiji JOGŠŠev, kot se mi zdi primerno. Fahidioti lahko zavračajo moje posege-razumevanje, njihova stvar. To doživljam že vse življenje. Spomnim se Sodnikove, ki mi je dejala: Tovariš Kermauner, vi ste izjemno pametni; a filozofija ni vaša domena. Za vas je LZ. Kako

se je spočetka repenčil Slodnjak, da ne govorim o drugih, ker sem posegal v območje LZ. Kermauner spada med filozofe, noli turbare circulos meos, so mi grozili. Enako sociologi itn. Nikamor nisem sodil in ne sodim, ker nikoli nisem priznaval delitev sfer, kot so se zanje domenili oblastniki v univerzitetni Zn. Hieng mi zmerom svetuje: piši literaturo! Vsak mi svetuje, naj delam tisto, česar ne delam. V tem je sistem. Sem res ali popoln diletant ali pa... Čemu se ukvarjate z mano, če sem tak diletant? Zakaj so me izvolili v SAZU, če je vse, kar delam, narobe?

Teološka Zn je toliko nadliterarna kot literatura nadteološka. Če hočete pridobiti primat teologiji, krepite svojo ReFe(vdalizacijo). V toliko odstopate od nekdanje stroge uradne KC, da mi dovolite literarnost obravnav Boga. Z vidika uradne KC to pomeni: literaturi naj bo prepuščena njena samovoljnost, fantazmatičnost, neobveznost. Moja razmišljanja glede tlačanske pripadnosti Cerkvi so neobvezna. Če obstaja kaka človekova obveznost, je to zavezanost Bogu. A ne smemo je sankcionirati. FKČ jo je sankcionirala z ognjem in mečem, lib Zn z izključitvijo iz profesije. Samo čakam, kdaj se bo javno oglasil kak Kos in me diskvalificiral z vidika Zn. To bo zame le potrdilo, da sem na pravi poti: na robu ObDb(e).

Bog je onkraj ničā, nič tokraj Boga. Se torej ne moreta srečati? Kako lahko Bog, ki je celo po uradni teologiji KC transcendenten, preide v ta svet, v katerem je toliko ničā? Če je bog po vašem vsemočen, lahko igra tudi vlogo ničā. Zame je BČ mnogo bliže človeku kot za vas oz. za uradno KC. Če igra (more preigravati) človek vse vloge TS(a), igra (mora igrati in predvsem) tudi vlogo ničā; po božjem zgledu, glede na to, da se Bog učloveči-utelesi, tj. preide v nič. Le tako se lahko izniči, kenozis; sicer lahko le uničuje nič od zunaj, kar vodi v SV. Žal je to vaše stališče. Se ga zavedate?

Bog ustvarja iz ničā, nič spreminja Boga v boga. Obojestranski dejavni proces; prvi proces se imenuje odreševanje, drugi uničevanje. Bistveno je, da se Bog in nič neposredno srečujeta; zato pišem SBN, srečevanje Boga in ničā, boga z ničem. ON je mogoče šele tu: v srčiki tega srečevanja, ki je v praznini-puščavi, pojmovani obenem kot polnost ničā. Dajem dve prisposobi, pač literat; kot da ne bi bila večina vseh teoloških predstav o bogu - nebesih itn. - literarnih! Ne sprenevedajmo se! Pišem: bela lisa, črna luknja, ko opredeljujem SK (središčni kvadrat), v katerem je Vetrnica, skoz katero je mogoče priti kot skoz stene ječe na ono stran.

Sem res zapisal, da se transformacija ničā v odrešeno stanje lahko odvija »predvsem« skozi igro? Prosim, navedite stavek in kontekst. »Predvsem« je tu odveč. Drži pa, da se da ustvarjanje stvarstva iz ničā pojmovati tudi kot igra, čeprav hočem biti kritičen do prevelikega artizma-esteticizma ustvarjalnosti; ta smer sodi v lib. Zame je ON strahoten napor Boga, da bi odznotraj odrešil nič. Svet ustvariti je mnogo lažje kot nič odrešiti. Da bi Bog užival v igri, ko ustvarja trpljenje? Ne, takšna SM razlaga mi ni blizu. Bog je prisiljen igrati različne vloge, če hoče odznotraj v nič. Igra je zanj - s te strani - usoda, ki jo mora vzeti nase, je ponotranjiti, sicer je Goljuf, ki druge - ljudi - podreja trpljenju, kontingenci, zlu, sebe pa iz zadeve izvzema. To ni Bog, ampak mali slepar.

Skoz igro se Bog bolj uničuje kot izničuje; ne bi pa trgal igre od Boga kot hudiča od svete **Tarbule**; mislim na Bilčevo dramo. Kot reducirajoči se na raven človeka-ničā, postaja tudi Bog kot red RKPLEL; s tem igra. Boga dojemamo prek igre, a je treba obenem razkrinkati njegovo igrivost. Bog igra igro, ki je kot igra igra ničā, zato, da bi se poistil z ničem; tako postaja tudi Bog Id, torej bog. To je

bistvo njegovega Pasijona: da mora biti vse, tudi najslabše, najgrše, najbolj površno. Iz LdN. Moj Bog je precej bolj težavna vloga kot vaš KC bog.

Sem zoper to, da bi Boga antropomorfizirali; kjer morem, ga kot Očeta, Kralja ipd. razkrinkujem. Vendar Bog ne more do človeka, če ga ta ne gleda s človeškimi očmi; če ga ne antropomorfizira. Proces razvoja je tudi v tem, da je antropomorfiziranja Boga čim manj; čim manj personifikacije, čim več personalizacije. Povsem brez Pog elementov pa ne gre. Čistega Boga gleda le avtofascinirani svetnik, ki se mu meša od napuha; takšna je tudi klasična FKC. DSKC simulira FKC; v bistvu je DSKC kot cinična že virtualna. Iskreni verniki se zgrinjajo v hlev karizmatikov, kjer histerično doživljajo na sebi božjo sapo. Zame je takšna drža mogoča in lepa, če ostaja v privatnih mejah psihologije, psihoterapije, osebne mistike; če se človek zaveda, da mu gre le za kotBoga. Če pa se ponuja tak mistični zanesenjak kot made in Aeternitatis in Coeli, potem je le ali psihotik (tip Blodnje, tretji niz prvega nadniza KTP) ali slepar.

Trditev, da Bogu ni potrebno igrati vlog, izhaja iz predpostavke o božji vsemogočnosti. Ko pišete: Bog je v vsem, v vseh vlogah, nasedate teologiji kot sakralizaciji metafizike, ki Boga utemeljuje na biti, na je. Zame je bit igra nič nad sabo, nad svojim prepadom; je le konstrukt, ki utemeljuje ObDb v novi epohi. To je trud Boga dvigniti nad nič; to je vidik Kralja. S stališča OK to ni Bog, ampak bog. - Tega ne bom več ponavljal.

Z mano opravite zlahka, ker me reducirate na človeka, ki trdi, da poteka pobóženje nič skoz igro. Bojim se, da me tu potvarjate. Če kaj, že desetletja razkrinkujem ludiste (RMg) kot prelahkotne. A pride vam vse prav, da bi dokazali mojo površnost, to pa je treba dokazati, da bi rešili teologijo DSKC. Začarani krog. Pre(b)iti ga je mogoče le, če človek izstopi iz njega. Če ne brani več ObKC.

Naj ponavljam: da Bog sveta še ni rešil; da sploh ni problem v reševanju sveta, saj je Bog svet ustvaril; zakaj ga je ustvaril, če ga je ustvaril slabo, če ga mora reševati? S križem Bog ne rešuje sveta. Križ(anje) je ena od preizkušenj na poti ON. Morda niti ne glavna. FKC daleč preveč poudarja viktimizem križanja, SM Pasijona. Zame je bistveno hujša Jezusova preizkušnja na križu, ko Jezus ugotovi, da ga je bog Oče zapustil. Umreti ni kaj posebnega; vsi smo smrtni, tudi bogovi. Ti imajo prednost, da se vsako pomlad regenerirajo, kot Jezus v DSKC; ta Jezus je le Fraserjev Pomladni kralj, komaj kaj zveze ima z OK Jezusom. KC obljublja, da bo tudi človek vstal s tem Jezusom, če bo priden; vstal v večno življenje. Ta obljuba je ena najslabših točk v FKC; je SSL in sleparija. Je regres v VS, v ciklično mišljenje. Tako razumljena smrt na križu je le uvod v Zmago, kot poslušamo ob vsaki Veliki noči. To je triumfalizem ObKC(e). Za OK je glavno, da Jezus - BČ - vzdrži preizkušnjo OIS na križu.

(lahko mi odgovarjate na to nedokonč(a)no verzijo dialoga. Bistvenega ne bom nič spremenil. Ko dobite od mene mojo »uradno« verzijo, vas bom poprosil tudi za uradno verzijo vašega pisma, da obe objavim. Se strinjate?)

4

Zakaj ste se tako zapičili v izmišljeno podmeno, ki mi jo podtikate, da se odvija poboženje predvsem skoz igro? Z igro olajšujem SM trpljenja. Rad bi

relativiziral oba člena-nasprotji para: igra-trpljenje, ki ju igrata Dč, ne pa jaz; igrata ju FKC in Lib. Jaz ju spejemam kot fazo v človekovem zorenju k BSAPOEV, ne pa kot usodni determinanti. Ena vodi v teologijo tlačanstva, druga v teologijo užitka. Obe sta brez perspektive. Se zavedate, da Žižka dopolnjujete?

Jaz sem zunaj teh iger. Točneje: nisem zunaj njih, sem tudi človek; vendar mislim soodvisnost členov-nasprotij para, do njiju zavzemam kritično ekvidistanco. Trpim, se igram, a se ne povzemam ne v enem ne v drugem. Boste iztrgali iz konteksta le stavek, da sem »zunaj teh iger«? Sem res površen, neprecizen, če izrečem nek stavek kot tezo, nato pa ga spodbijam? Ni to Heglova metoda? Heglu vendar priznate, da je profesionalen filozof. Boste trdili, da je eklektičen bebec, ki se mu vse godljá v nerazločljiv mišmaš, če v **Enciklopediji** ali v **Veliki Logiki** napiše, da je bit nič? Kmalu za tem pa, da sta bit in nič nastajanje? Tako so Hegla lovili neotomisti za besedo kot neodgovornega čvekača. Če znate ravnati s hermenevtiko, potem veste, da je treba najprej vstopiti v sistem, da bi ga razumeli. Šele nato ali obenem je mogoča tudi distanca od zunaj. Hahaha, bodo porekli formalni logiki; da bi bili dve stvari obenem na istem mestu in na različnih mestih?! Tako so tudi mene učili formalno logiko. Formalna logika je osnova ld mišljenja. Brez nje ne gre. A kdor ostaja le pri nji, je omejen uslužbenec zelo reduktivnih Ob sistemov klasičnega tipa.

Da bi kdaj trdil, da ni pristne bolečine? Tepete se z mlino na veter.

Bog ni umrl enkrat za vselej; kar naprej umira. A ni bistvo, da umira. Božja smrt je bistvena le za pogled s stališča Zmage-Uspeha-Moči. Bog hoče do nič, smrt je postranska stvar. Nazadnje je celo trpljenje nebitveno. Bistveno je ON. Reducirati ON na Pasijon je regres k SŽ. Odklanjate SŽ, a ne morete brez središčnega pomena trpljenja. Če odrešuje zgolj ali predvsem trpljenje, potem se ne morete ogniti vrednoti SŽ. Strinjam se, da je trpljenje dejstvo, a kako interpretirati to dejstvo? V **RSD** to poskušam. Ali moje razlage ne poznate ali jo ignorirate.

Glede točke 5. Odgovarjal bom na vaše teze; ne na vaša vprašanja. Nanja naj odgovarjajo teologi KC. Jaz dialogiziram-polemiziram; ne oznanjam obveznih resnic.

Točka 6. Tu prehajate v patos, s katerim težko razpravljam. Užaljeni ste, ker imenujem Boga za krivca in grešnika. Pripisujete mi zlost ljudi, ki delajo z Bogom, kar hočejo, ker želijo, da bi bil enako zel, kot so sami. V vaših besedah mi odzvanja Rodetov hinavski krik: O Mati, kaj so ti storili? Pluvajo po tebi itn. Vem, da vi ne govorite cinično; a zakaj se podrežite cinikom? Vas fascinira hujskanje pokvarjenih starcev? Kaj res hodim po Bogu, ga kolnem, zanikam, maličim, seveda skupaj z drugimi liberalo-komunisti, ko se obnašam svobodno? Naj še tako priznavate pomen Sv, odrekate se ji tam, kjer je bistvena, kjer je kaj vredna. Smem biti svoboden res le v tem, da se odrekam svoji Sv(i), kot terjá FKC?

V vaših ocenah se ne prepoznam. V očeh žižkovcev sem slaboumen devoten hlapec; v vaših očeh sem pokvarjen libertinec. Ne pravim, da nisem tudi oboje, a ne tako reducirano enotno, kot mislite strukturno enako z žižkovci.

Se zavedate, kaj pomeni, če pišete, da je Jezus božje jagnje? Božje jagnje pomeni že v judovstvu žrtveno jagnje. Ne morete od predstave boga kot SŽ. Zakaj bi bil Jezus - BČ - žrtveno jagnje, dar bogu za odkupovanje-zadostitev za človekove grehe? To je SM perverzna teologija viktimizma. OK hoče proč od nje kot od hudičevskega momenta v krščanstvu. Če razumete Boga kot negrešnega, nekrivca, tudi neigravca - tak za vas ne sme biti, da bi bil bog -, potem ostajate v fantazmi FKC, ki v imenu boga NSS(i) terjá upravičeno - pravično, pravno itn. - oblast na

svetu. Za FKC bog ne sme biti grešen, da bi bil zunaj kritike. Zunaj kritike je le despot; to je povsem točno odkrilo RLH.

Na gola vprašanja ne odgovarjam; napake ne bom več ponovil. Le mimogrede: kako je marksizem negativna teologija, berite Blocha, **Načelo Upanje**; berite Berdjajeva in tolkere. Navajate negativno teologijo; očitno se je učite; je to vpliv skupine pri Tretjem dnevu? Nadarjena je, a se še ne ve, kam bo šla. V novo maskiranje ObKC, kot Stres, ali v izvirno mišljenje. Prav je, da se učite; vidim, da ste našli zdaj novo trdno točko v negativni teologiji. Prav je, da jo prežvečite, a ne jemljite je kot zadnjo resnico; enako sem vas prosil, da ne delajte iz **RSD** svete reči. Vsako posvečevanje terja nato razdevičenje. Si ga želite?

Negativna teologija ni le apofatična; ne reducirajte! Množice razlagavcev so trdile, da je Marx nadomestil judovskega boga z - razredno - Zg. Tudi sam mislim, da bog FKC ni bistveno drugačen od boga Zg; oba sta boga ObDb(e). Za marksizem je Zg-bog kot Komunizem prapočelo biti. Teologija DSKC je za OK različica - seveda zakrinkanega - ateizma, celo zoperbožje drž. Stresu tudi apofatizem ne pomaga; je le njegova privatna tolažba-alibi. Kot je imel Himmler - vsak visok nacistični vodja - svojega Juda, tj. Juda, ki ga je rešil, za vsak primer, za pomirjanje duše. Šef Auschwitzja Hoess je gojil rožice; bil je zgleden družinski oče. Poznate knjige nemških teologov-duhovnikov, celo visokih predstavnikov KC, ki so spravljali skupaj v isto figuro Jezusa in Hitlerja? Pa jih Vatikan ni ekskomuniciral.

Misliva v dveh različnih VISih. Za vas je samoumevna ld med: nič=en=mrtev, zame ne. Zame greh ne prinaša smrti. Greh je v glavnem strategija ObFKC, da bi prek zakramentov spovedi, odveze, pokore, prek kaznovanja in ekskomunikacij grešnikov, ki so imele realne telesne in Dž posledice, držala v rokah oblast. OKC mora odvreči to prtljago, ki jo dela zoperbožjo.

Diže ko berem vaše pismo, bolj se ponavljate. Nima pomena, da bi se ponavljal tudi jaz. Za vas - za FKC - je bistveno, da Jezus-bog popolnoma premaga nič=smrt z vstajenjem od mrtvih. OK temelji na kritiki-ovržbi te predpostavke kot temeljno Pog(anske). Če nimata nič=smrt nad Jezusom moči, potem Bog ne more v nič odznotraj, potem je kenozis sleparija-past, le igra vsemogočnega, ki si privoščijo celo za dva dni smrt, da bi bil potem še bolj trdno na oblasti.

Ne razumem vas več. Ste to še vi, Mihaela Jeriček, s katero sem si dopisoval nekaj let in ki je trdila, da ji je **RSD** blizu? Saj zavračate vse temelje, na katerih je sezidana **RSD**. Postali ste najodločnejši kritik **RSD**, moje »teologije«. Igrate vlogo, ki bi jo morali teologi DSKC. Ne morem si misliti, da vam je kdo kaj takšnega svetoval ali naročil. Vendar od kod ta vaša sprememba? Zame izvrsten nauk: da bom še pazljivejši z vsemi, ki me skušajo prepričati, da so pristaši **RSD**. Le pristašev ne! Ti te ali razumejo narobe, ali povzdigujejo v tabernakelj, potem pa stresejo na pločnik in poteptajo kot smet. Ne maram biti ne smet ne malik. A kaj morem, ko pa me vsaka razlaga dela za sredstvo vsakogar; tudi to je usoda. Celo Bog ji ne uide.

Jezus kot Bog je nebogljen, smešen, zločinski, samoslepilen, igriv; je tudi tak, ne pa predvsem tak in to. Ali je tudi tak, ali je fantazma, katere druga plat je še mnogo slabša od teh potez. RLH - vse do marksizma in Partije - je in bo stalno vračajoče se zrcalo, ki razkrinkuje realiteto zmanipuliranega Jezusa v rokah FKC. Moj namen je ravno ta, da Jezusa iztrgam iz rok kritikov, ki upravičeno slačijo boga FKC in neupravičeno istijo tega boga z Bogom. Mislim sem, da je vaš cilj soroden mojemu. Vaše pismo kaže, da ste stoodstotno bojevnica FKC; še malo, pa boste **Sveta Ivana**. Berite Hiengovo **Lažno Ivano**; Hieng pozna FKC.

Naj se zaenkrat odpovem komentiranju vaših navajanj stališč vesoljnih cerkvenih zborov o Kristusovi naravi itn. Ta hip nisem motiviran za to debato. Poglejva, kaj bi storil z 2. sklopom vašega pisma, ki obravnava model analitika.

Obnavljate vrsto mojih izjav o analitikovem vrednostnem sistemu, o naravi literature itn. Koliko se vaša recepcija mojih izjav strinja z mojim branjem teh izjav? V glavnem povzimate korektno; nekateri izrazi me motijo; recimo pokončnost. Sem ga res zapisal v Poz pomenu? A to je manj bistveno kot vtis, ki sledi iz vašega povzemanja, da je namreč enostransko odločilna božja volja. Je, a kot ena stran procesa, ki ga tvorita dva: Bog in človek. Da ima človek božje poslanstvo, trdim-odkrivam jaz-človek. Ta trditev-odkritje je odvisna od mene. To večkrat poudarjam: da je Bog odvisen od človeka, s tem tudi - celo - od nič. Boga imam v rokah. To daje človeku strašno moč. Verjetno je to največja moč, ki jo ima človek: moč nad Bogom, ki je mnogo večja od njegove moči nad svetom. Bog se je človeku predal, na milost in nemilost, kajti drugače ne more v ON. S tem se je predal tudi nič. Človek Bogu pomaga v tem božjem stanju izročnosti nič, da ga nič ne pokonča.

Je človek v tem pomenu odločilnejši od Boga? Bi se dalo reči. Človek je vmes med Bogom in ničem; nikakor ne le srednik Boga, kaj šele njegov izvajavec. Človeka je Bog ustvaril, da bi mu pomagal odreševati nič v procesu, ko Bog sam postaja iz boga Bog; ko se odreka potezam Vsemogočnosti. Ne vem, če se tako dogaja zunaj mene-človeka. Vem le, da tako interpretiram Boga; da tako vidim nastajanje Boga iz boga. To nastajanje se dogaja v človeku. V tem je edinstvena moč-možnost-narava človeka, ki jo lahko človek zlorablja ali ne. - Priznam, da je ta teologija povsem različna od vašega KC VISA.

Naravo interpreta-analitika je treba utemeljiti na način, ki sem ga pravkar izostril. Naj še zaostrem? Boga sploh ni, če ga ni v človeku, ki je vrh stvarstva. Človek je edino pravo kotišče za nastajanje Boga iz boga; za ZO. Zato je tako pomembna človekova interpretacijska analitika (InA). V umetninah - jaz v SD - človek išče-detektira ne le Boga, seveda ne kot vsemogočnega, ampak opazuje-odkriva, kako v PD nastaja Bog skozi srečevanja z ničem, skozi odpore kontingence, skozi zaplete in spopade, skozi vse faze ČHM. Drame so v svojem bistvu prostor in dogajanje nastajanja-oblikovanja Boga; v tem je njihov edinstveni pomen, ki daleč presega sleherno zgolj LZ.

Te konsekvence niste izvedli; ne morete je izvesti, ker ne pristanete na takšen lik Boga. A kaj potem ostane od **RSD**? Le nekaj zunanjega. Zunanja metoda moje InA pa je le omejeno zanimiva. Zaradi nje ali dram, ki bi bile le estetska dejstva, ne bi pisal-mislil kot mislim-pišem. Sploh ne bi bil motiviran za pisanje, kaj šele za takó angažirano. Biti zgolj znanstvenik univerzitetnega kova me dolgočasi. Biti v službi St KC kot Ustanove se mi upira. Biti v službi ObDb mi je gnusno. Le če verujem v to, kar sem pravkar opisal - da z InA ne le razkrivam nastajanje Boga iz boga, ampak mu majevtično pomagam, saj ga brez moje pomoči-dela sploh ne more biti -, šele takšna naloga me motivira. Le takšna naloga lahko ljudi motivira, da bi ne živeli le kot hlapci in potencialni oblastniki, kot drogiranci-fasciniranci-fascinatorji-zapeljivci. Kot vidite, je moj namen vendarle teološki, čeprav povsem drugače od DSKC.

Res vnaša Bog - BČ - v TS merila, s katerimi je mogoče rešiti uganko sveta. A vnaša jih na način, kot ga opisujem; pri tem pogoju vztrajam. InA je početje, s katerim človek kot babica pomaga Bogu k rojstvu, če se smem izraziti metaforično. V dramah nastaja Bog. InA nadomešča maše kot obrede PS-FD, ki sta Pog sistema, temeljita na Mag predstavah. Fevdalna sveta maša je vstopanje popolnega boga v

nepopolnega človeka; skoz mašo bog človeka odrešuje, odvezuje, mu odpušča, ravna z njim kot Kralj s hlapcem. **RSD** je alternativni model sveti maši. **RSD** trdi, da razvita BSAPOEV ne potrebuje zakramentov; te potrebuje le tlačan-otrok, torej vsakdo, kolikor je tlačan-otrok. Tudi jaz. Ko se vzgajam k BSAPOEV, Boga porajam.

V knjigi **GR** povedano razvijam s pomočjo narisanih modelov. V **RSD** izbiram nekatere drame, Smoletovo **Antigono**, Strniševega **Samoroga** itn., kažem, kako v njih postaja človek iz otroka-hlapca BSAPOEV, obenem pa, kako se odpira Dt. Odpiranje Dt(i) je drugo ime za nastajanje Boga. Drama torej ne zadošča, čeprav je čudovita, kakor sta **SAnt** in **Sam**. Potrebna je še bravčeva InA. Kot ni brez človeka Boga, ni brez bravca drame; Bog in drama sta brez bravca-interpretanalitika le v možnosti. Kritično in obenem ekstatično branje dram je OK »maša«; je verska praksa, ki je obenem ARF. Kot ARF je hladna, terja trdo razmerje do predmeta.

Najbolj odteguje človeka od pravega branja vsakršna fascinacija, ki jo daje vsakršna St. Se da razložiti InA kot evharistijo? Ni dejanje, ki pomaga Bogu k rojstvu, najvažnejše, bistveno važnejše od vsakega trpnega sprejemanja sporočil ali zapovedi boga? Zapoveduje-prepoveduje bog-Sodnik. Tudi bog ljubezni je zaostal bog, če njegova ljubezen ni LdN, s tem pa vse tisto, kar opisujem kot nastajanje Boga. Bog brez ničla ni mogoč; šele če ga odrešuje, postaja Bog. OK vernik mora biti torej bistveno dejavnejši kot FK vernik pri St maši.

Pravo božje sporočilo je to, o katerem pravkar govorim.

Analitik se mora postavljati čim bliže točki Boga, šele tedaj dobi primerno razgledišče, možnost, da ga vrtnec ne potegne v kaos itn. A točka Boga je proces nastajanja Boga, ne bog kot Vsemogočni Sodnik; niti ne bog kot Vserazdajajoči se ljubimec. Duhovni erotizem je le druga plat telesnega. Éros ne zadošča. Éros pomeni iskati dopolnilo v Dr(ug)em. Človek je namenjen višjemu poslanstvu: »soporajanju« Boga, ne iskanju užitka v dopolnitvi. Ostati mora sam, izgubljen, zapuščen, na robu vseh robov, kot BČ na križu, ko je bog kot Oče ugotovil, da ga je Sin prerastel, da morata zato oba opustiti razmerje med Očetom in Sinom, ki je PS sistem.

Tr nastaja. Je že od predzačetka, a kot možnost; možnost pa človek predpostavlja. Če je ne vidi in ne udejanja, je tudi kot možnosti ni. Dokler človek ne vidi, kako Bog nastaja kot Tr, Boga kot Tr ni. Človek pa lahko vidi, kako Bog nastaja iz Tr, šele tedaj, ko Bogu pomaga nastajati v Tr. Človek je točka Križa-Križišča, pišem jo K(žš)e, v katerega srčiki - beli lisi-črni luknji, v blodnjaku ječe - nastaja Bog v Rad mejnem položaju ogroženosti od ničla. Le akt Rad vere Boga omogoči. Akti podrejanja človeka bogu kot ObDb(i) - kot FK(i) - Boga onemogočajo, zatirajo v kali.

Vas moje izvajanje pohujšuje? Ga niste razbrali iz že dosedanjih mojih analiz? Ga imate za moj Rad prelom s KC? Sam ne gledam na svojo misel takó. KC je velik potencial; treba jo je obuditi kot OKC. Vaša interpretacija KC in boga oba zapira v Pog VIS. Nisem zoper KC; sem zoper zoperbožjost, ki je v KC kot FK, kot Kfz. Le s človekovo - tudi konkretno singularno mojo - InA prehaja FK v OKC. Ostajanje pri svetih mašah pomeni zapiranje Boga v luknjo-smetišče, kamor so ga vrgli že Rimljani-Judje leta 33, pod Golgote; FK ga ni pustila na dan oz. le delno, silno omejeno in nadzorovano. Zazidala ga je v Svetišča, ki so cerkve nad grobovi. OKC pa ga obuja. Nudi mu možnost Sv delovanja, ki je delovanje LdDr.

V točki 12, ki jo navajate, je nazorno vidno, kaj hočem; kaj je zame Bog kot absolutni Drugje-Tr, ki omogoča človeku, da je v njem-njej. Vsaka institucija -

posebej pa še, če se ima za St -, Boga zapre v ječo, kot ga je Veliki inkvizitor. Ne zavračam ustanov, le pravo mesto jim odrejam. Morajo biti le sredstva v OKC, ne posnetek ObDb(e).

Kritik se mora pozabiti tako, da pozabi na svojo Id; ne pa tako, da bi se odpovedal svoji ARF. Terjam hkratnost Rad mistične verske ekstaze in ledenega uma kot ARF. Maša ne izpolnjuje tega drugega pogoja. Maša temelji na odpovedi človeka sebi kot BSAPOEV(i). Na fascinaciji. Na začarovanju. Maša predpostavlja čudež(e). OK prizna čudež vere, ne pa čudeže, s katerimi bog človeka ozdravlja bolezni. OK vera ozdravlja od vseh bolezni, a tako, da zavzame človek drugo razmerje do bolezni, ki so stvar nič-a-nature.

Ponovno stvarjenje je po mojem mogoče, pišete. Drži. Bistvo nenehnega ponovnega (u)stvarjanja je nenehno nastajanje Boga iz boga, ki sledi nenehnemu zmagovanju nič-a nad Bogom. Bog ne sme ravnati kot nič in skušati zmagati nad njim; smer k zmagi je že vnaprej zgrešena. Bog se mora prepustiti človeku-ljudem, da ga s svojo vero nenehoma ustvarjajo-obujajo, a ne od smrti, niti ne iz nič-a, ampak tako, da ga skozse potegnejo v nič od znotraj. Šele v nič-u postane Bog Bog.

Konsekventno: šele v soočenju z InA, ki upošteva nič, PD spregovori na OK način. Bravec ustvarja dramo na enak način kot Boga: pomaga ji k božjosti.

V točki 22 navajate, da bo analitikova InA zmerom subjektivna. Da o nji odločajo učinkovitost, nazornost itn., s tem tudi prepričljivost. To je tosvetna plat vsake InA. Marsikatera učinkuje, ker je očarljiva (kot Kalanova), bistroumna (Vidmarjeva), resnobra (Ziherlova), utemeljena (Ušeničnikova), duhovita (Kraljeva), informativna (Koblarjeva), goreča (Slodnjakova). A nobena od teh potez ne zadošča. Brez njih ne gre, a morajo biti le sekundarne. Žal jih analitiki-kritiki pretvarjajo v primarne.

Vaš povzetek tega vidika-plati **RSD** je korekten. Vidi se, da imate kritično distanco do predmeta, da ga obvladate. Obvladovanje je prvi pogoj materiala-predmeta InA; je InA na ravni Id(e), ki dobi do sebe distanco. To je Poz Id; je Id, ki se ne razvije v Dč, to je v dve Idi, ki si med sabo ekskluzivno nasprotujeta. Je Id, ki se podvaja, se pravi, ki se razvije v Dv. Ostaja Id, kot vsak Dv, in vendar odstopi od sebe kot Tot Id(e).

Boste skušali navedene poteze **RSD** povezati s svojim pojmovanjem boga, s svojim ISom? Kaj bo sledilo iz tega? Me prav zanima.

Tudi v III. delu vašega pisma-razprave-dialoga-polemike nadaljujete s korektnim povzetkom **RSD**; redkokdo je zmožen tako točne obnove. Najbrž tudi zato, ker je rekdo kdo bral **RSD** tako natančno kot vi. Ugotavljam le, da berete **RSD** izjemno natančno na eni ravni, na ravni zunanje metodologije; da jo pa odklanjate na ravni teologije. To je izviren pristop; obeta. Če boste dosledni obema smerema, bo nekaj iz tega nastalo. Nov model ali razcep, celo propad mojega modela? Stvar postaja zanimiva. V tem vidim vašo ustvarjalnost. Branite nekaj, kar je zame bog, torej le St stvar, za vas pa nekdo, On, Ti, ki ga pišete z veliko začetnico. Bo nastal iz spoja teh dveh prvin spaček ali nova vsebinska InA? Želim vam, da bi nastala nova vsebinska InA. Čakam na to. Morda se vam bo posrečilo obraniti DSKC vsaj na eni ravni. Morda; zakaj ne. Rad bom - in pri priči - priznal vaš uspeh. Dal mi bo misliti. Čakam.

Kar pišete pod točko B, je korektno, sprejemljivo; bistveno bo olajšalo branje **RSD**. Vendar: ne bo z VISom, v katerega vlagate svoje povzetke, **RSD** Rad deformirana? Odprto vprašanje. Bomo videli, kaj bo sledilo iz tega, ko boste

izpeljali svoj VIS na osnovi **RSD**. Tega nikakor ne prepovedujem. Zavedam se, da mi te možnosti LD niti ne omogoča, da bi bil smešen doktrinar, če bi kar koli prepovedoval; da bi deloval v nasprotju s sabo, če ne bi dopuščal Dgč (drugačnost). Od vsake deviacije se učim, vsaka mi pomaga. Morda pa boste dokazali, da to, kar boste izdelali, ne bo deviacija **RSD**, ampak da je **RSD** napačen uvod v vašo InA. V pričakovanju te napovedi uživam.

Prav opazate, kako nastaja iz InA **Odločitve** in drugih dram nova drama. A kaj je ta nova drama drugega kot drama nastajanja Boga? Bog nastaja v vsaki točki sveta; vstaja iz nje, v tem je pomen OK Vstajenja. Vstaja ne le sredi nič, ampak iz nič, ko vstopa v nič. SD je kot HKD kar najširši zbir številnih situacij, v katerih nastaja Bog. V večini je nastajanje Boga - prava drama kot bistvo dram - nerazvidno, nerazločno; zato ga LZ in kritiki ne opazajo, se ga ne zavedajo. Zato takšen šok zaradi mojega vnašanja ne le teme Boga v SD, ampak interpretiranja dram(atike) kot vstajanja Boga. Sprejemate to mojo tezo-predpostavko, s katero stoji in pade **RSD**?

V koncu vašega pisma-razprave ocenjujete **RSD** oz. knjigo **SD-Modeli** skoraj izključno Poz, tudi z vidika meril, ki so krščanska. Kako to usklajujete s prejšnjo Rad kritiko **RSD**? Od odgovora na to moje vprašanje je odvisno kar največ. Od vas terjam torej nič manj kot lastno zamisel InA, narejeno na kritiki **RSD**. S takšnim branjem spreminjate **RSD** iz potencialne v dejavno. Vendar ostaja odprto vprašanje: kako to počnete? Z deformiranjem **RSD** ali z ustreznim branjem? Merilo za razlikovanje med ustreznim in spačenim branjem določam seveda jaz, če presojam jaz. In vi, če presojate vi. Od tod je zdaj mogoč nov pogovor, pogovor na višji ravni. Ga bova zmožna?

Zdaj, na koncu pogovora, naj se vrnem k vašim navedkom stališč DSKC do Jezusa.

Razkrivate mi, da sem prešel v arijansko krivo vero, ko trdim, da je Jezus kot BČ tudi iz nič; da ne more biti iz nič, ker je iz iste substance kot Oče. Ta razlaga me ne obvezuje. A če je tako, boste upravičeno pripomnili, kaj potem delam v KC. Imate prav. V KC sem se vrnil sredi 80-ih let, ker sem razumel nauk Drugega Vatikanuma povsem drugače, kot zdaj tolmačite cerkveni nauk vi. Kasnejši bogoslovski profesor Valenčič mi je govoril, da se lahko odreši vsakdo, ki je poštenjak, saj je vsak tak v božji milosti; da niti ni potrebno, da veruje v Boga; da so mnogi ateisti bližje odrešenju kot nedobri katoličani. KC je bila zame stališče iskanja Tr, ne pa FKC, ki vztraja pri natančni zvestobi cerkvenim dogmam, vzpostavljenim na različnih koncilih.

Zastopate KC, kakršna je bila pred Drugim Vatikanumom, ko me poučujete o nicejskem vesoljnem zboru, a Arijevem krivoverstvu. Se zavedate, kam se vračate: v obsodbo krivoverstva? Ne vodi to v iste posledice, kot jih je imelo preganjanje krivovercev, v SV, v EDč? Očitno je AnK DSKC(e) uvod v ta regres. Vi sicer ne skrbite za praktično Db-Dž izvajanje cerkvene čistosti; za to so drugi. Vi skrbite za ohranjanje same čistosti. Vašo kritiko jemljem resno, odgovorno. Skušal bom razmisliti, kaj mi je storiti. Naj izstopim iz KC, kot sta moj oče in mati? Že nekaj časa razmišljam o tem; vaše pismo je nagnilo skodelico tehtnice v prid takšni odločitvi. Ne bom prehiteval, vendar jemljem vaše pismo kot milost, kotmilost: kot poziv k temu, naj živim skladno s svojimi nazori. Če je KC obsodila Arija, ki je mislil manj krivoversko od mene, saj jaz zastopam tezo o postajanju Boga s človekovo pomočjo, potem obsoja KC tudi mene. In zakaj bi še bil v KC, če jo imam za takšno, kot vam jo opisujem?

S tem, kakor opredeljuje 3. vesoljni zbor v Efezu Kristusovo naravo, se ne strinjam; nauk me ne obvezuje. Zdi se mi povsem v duhu zastarele KC, »špintiziranja«, aplikacije platonizma na KC korist. Odklanjam, da je Bog naš Gospod, da je Bog naš-moj Oče; da je popoln v človeškosti in v božanstvu. Odklanjam St v imenu Svete trojice, tudi v imenu Svetega duha. Tuj mi je bog, ki je Gospod veličastva; ki ni zapadel smrti. Ne sprejemam teze, da je v njem popolna Resnica. Da računa na Očeta. Prav to imam za napačno, besede: Slavim te, Oče, Gospod nebes in zemlje. Vse to imam za napačno percepcijo Dt Boga. Kar najbolj zagovarjate - DSKC -, mi je najbolj napačno.

Ne sprejemam razlag, da postane nekaj drugačno na skrivnost, človeku nedostopen način. Priznam, da človek mnogo česa - večine - ne razume. A ne priznam nikomur pravice, da mi to, česar človek ne razume, razlaga, kot da on to razume, češ, v meni - v KC - govori bog, ker sem jaz, KC, božje telo, torej moraš poslušati in ubogati, čeprav ne razumeš. Tu je vir hlapčevstva, manipulacij. Tu FKČ onemogoča nastanek BSAPO. KC je božje telo, kot je ves svet božje telo, prešpikano z ničem, ali pa nič, prešpikan z božjo navzočnostjo. Bog se razodeva vsakomur, ne le cerkveno posvečenim. Tak elitizem odklanjam; pristajam na RLH v kritiki FKČ magizma.

Ne sprejemam stavka o novi zavezi v Jezusovi krvi, ki se daje za ljudi; to je drža sakralizma, SŽ. Če se kdo daje za druge, nima nobene pravice zahtevati, da kdor koli to ceni ali da se mora žrtvujočemu se celo pokoriti. Takšno teologijo razumem kot vsiljevanje, kot eno od strategij nič-hudiča. Tak bog ni moj Bog; ni OK Bog. Prepuščam ga vam in ostalim, ki bodo v imenu njegove Krvi zanetili nov Pokol. Takšne izjave sodijo v okvir EDč-Bm.

Opravili ste veliko delo: prisilili ste me k odločitvi. Hvaležen sem vam. Res ravnate iz ljubezni, ko pripravljate človeka v avtoekskomunikacijo? Kaj vam je več: LdDr ali zvestoba dogmam izpred tisočpetsto let? Niste postali s tem Rad doktrinarka v DSKC? Ne delujete v imenu nove ločitve duhov? Tudi jaz sem za ločitev duhov; ampak ne za takšno, ki ločuje krivoverce od pravovernih. Zame je prava vera, govorim o nji, odprtost do Dr-Dt, stališče Dr-Dt, medtem ko so stališča, ki jih navajate kot koncilski, stališča AvKld, skrajnega BT, samoumevna RPP. Kam to vodi, razlagam v **RSD**: v EDč-Bm. AnK(u) dajete teološko tradicionalno osnovo.

Izražanje o presvetem evharističnem zakramentu mi je zoprno. Kot da že St ne bi bila odveč; čezmernost, ki terja presvetost, je uvod v čezmernost fanatizma.

Niti ena beseda v vsem izvajanju ni vaša; zgolj ponavljate-citirate cerkvene dokumente, izjave presvetih svetnikov. Tu se ne moreva ujeti. Takšne odklonitve-kritike zamisel BSAPO še ni doživela. Menda v zadnjih desetletjih še nihče v SKC ni govoril tako ozko in doktrinarno kot vi v tem pismu. Komaj verjamem, da ste ga napisali vi. Vam ga je narekoval sam Sveti duh ali roka kakega duh-ovnika?

Svoje sklicevanje na cerkvene avtoritete delate za osnovo vaše osebne zgodbe, vašega spreobrnjenja. Očitno sta bili vaše in moje doživetje Boga-boga kar se da različni. Vaše je vezano na molitev, na evharistijo, moje na iskanje Smisla. V KC sem videl skupino, ki bi sredi nihilizma razkrojene Partije in LumLib(a) ljudem posredovala smisel. Vi - vaša recepcija boga - mi smisla ne posreduje. Posreduje mi le fanatično ozko doktrinarno avtomagizacijo. S to nimam in nisem imel kaj početi.

Za vas je maša trenutek srečanja z ostalimi brati in sestrmi v Kristusu, mene pri maši ti bratje motijo, doživljam jih ali kot odtujene, če jim ne dajem prav v njihovem fanatizmu, ali kot zunanje kristjane. Ne čutim jih kot brate; nočem, da se

ljudje vračamo na stopnjo PS, v Br. Zadinjenje z Njim brez hkratne ARF je človekova odpoved zamisli BSAPO. Prepričani ste, da ste na pravi poti, ker vas živi bog usposablja vsak dan znova za ljubezen. Prav tega ne vidim. Vidim pripravljanje obračuna s krivoverci, poziv, naj izstopim iz KC, ali pa se podredim njenim dogmam. Kje je tu ljubezen? Mislite, da je ljubezen bistvo vašega življenja; a to je le ljubezen do NSS. Tiste, ki mislijo drugače, izločate.

Vendar sem vam za vaše ravnanje hvaležen. Preosmišljam - RR - ga. Jemljem ga kot milost, kot milost. Pomagate mi, da bi bil čim bolj tak, kot načrtujem biti. Utrujete me v moji teologiji LdN, v moji kritiki NSS(i). To NSS tudi odkrito priznavate kot svojo ljubezen do Cerkve.

Ni naključje, da se prav zadnje mesce pripravljam na Rad kritično analizo maše; zamenjal bom vse izjave v nji s takšnimi, kot se mi zdijo ustrezne za OKC. Vaše pismo me je še bolj potrdilo v mojem poslanstvu odkrivati Dt in ne biti hlapec danosti.

Preden se poslovim od vas, vas sprašujem: kaj še ostane za vas v **RSD**, če ste spodbili njeno - mojo - teologijo? In odgovarjam: pristajate na **RSD** kot na eno od Zn(i), kot na eno od Zn metod. Cenite jo, ker se vam zdi gibčnejša, inteligentnejša od znanih. S tem potrjujete, kar sem sumil-analiziral v prvem delu pisma: da ločujete Boga od Zn(i). Da v SD ne vidite nastajanje Boga-smisla, epifanije; to vidite le v zakramentih, v cerkvenih obredih, predvsem pri evharistiji. SD vam je eno od območij, ki pripada ObDb(i), Db pa pripada bogu kot našemu vrhovnemu Gospodu, Kralju in Očetu.

Če je to res, potem ste sprejeli od **RSD** le njeno zunanost, tehniko, povsem pa ste zgrešili njeno bistvo.

2. IX. 98

KOMENTAR K RAZGOVOROM I

PISMO PEPKU I. - S PePKom se ukvarjam preveč. Dialogu-polemiki z njim sem namenil celo knjigo, v Pnizu **Dia(logi) 4** prav **Razg(ovor)e**. Ko sem jo - po letih odlašanja - skušal pripraviti za natis, se mi je uprla. Analiza PePKa in njegovih tekstov je analiza SI SZi. Ker se z vsakim predmetom, ki ga preučujem, ldn, ker ga Ponot, da bi ga odznotraj razumel - celo živel v paradoksní sintezi SimĖV -, sem se tudi s PePKom, kar je delovalo name izrazito slabo. A je bila edina možnost, da odkrijem, kaj PePKo je.

PePKo se Prikr kot kača noge. Kot Tip Kan je ena sama maska, ki pa je tako prerasla vanj, da sam ne razloči več, kaj je v njem maska, kaj resnica, in tudi ostali ne. Prav v PePKu je SI Kat Perv(erznost) dosegla Makstanje. Ker mi je ta model nemalo tuj (izhajam iz Liba in Koma), sem moral vanj šele naknadno vstopiti. A sem ga zato tem nazorneje ugledal, ker sem bil do njega že v Strni Krit distanci. PePKa sem tudi Per dobro poznal, nemalo časa sva bila PriSo, zato sem mogel odkriti fenomen, poimenovan PePKo. A za nemajhno ceno.

Biti - vsaj nekaj časa ali na enem nivoju se čutiti - kot PePKo je kar se da mučna zadeva. V meni so se začele oglašati - nastajati ali se krepiti - poteze kot zavist, Sš, napuh, užaljenost, nezadovoljstvo, preganjavica itn., obenem pa maska-oklep, ki tem potezam otežkoča normalno pojavljanje. PePKo si je izdelal tak VIS (Tip za Kane), da je vsako svojo Neg potezo (zavist itn.) nemudoma RR v Poz, jo postavil na glavo, jo naredil za nekaj, kar ravno ni. V PePKu ni ene same ravne črte, vse je zverženo, nepristno, Posn, zavajajoče; je kot nekaj skaženi Zapl. To sta danes Krš in KC v Slji.

PePKa oz. njegov VIS - PSt - sem podrobno in točno izanaliziral. A namesto da bi se s tem zadovoljil in témo končal - ima le omejen pomen -, sem se, preveč vživeti v PePKa, shisteriziral, analizo vse bolj nadomeščal z zmerjanjem, se začel besedno izživljati, da bi prinesel na dan to, kar on skriva: jezo, bes, Sš, grdoto, gnoj. Tako so nastajale razprave, ki mi niso v čast. To sem čutil, zato sem z objavo teh razprav oz. **Razgov**, koncipiranih kot knjigo Dia-polemik s PePKom, imenovano tudi **Pepkovanje**, ohranjal v predalu, razprav nisem šel ponovno brati. Prepričeval sem se, da moram najprej izdati knjigo **Dia 3 (Razhajanja)** in šele potem dokončno skleniti, kaj bom storil s **Pepkovanjem**: ali ga ohranil kot Pvt ĖkP dokument ali objavil. Najprej sem moral prebaviti recepcijo **Razhajanj**, kakršna koli

je že bila (takorekoč nikakršna, Klab, Klinc, Tomš molčijo, knjiga je še ena od mojih, ki jo je požrlo Zamol), nato se lotiti **Pepkovanja** ali knjige **Razgi**. (KasO: le Klinc še molči, ta bo ostal pri molku, Klab in Tomš pa sta mi odgovorila, vsak po svoje. Tomš mi je poslal svojo novo knjigo **Aleksandrinke** z zelo prijaznim spremnim pismom. Roman sem že prebral, nanj in na pismo Tomšu že odgovoril. NDM. Klab pa se me je lotil v NoRi z drobnjakarsko polemiko. NDM.)

Ko sem vzel **Pepkovanje** letos v roke, knjiga je bila v celoti napisana, se mi je zagnusila. Odločil sem se, da vzamem iz nje le eno razpravo, najdaljšo, najzahtevnejšo, **K eksistencialni diskomunikaciji (KED)**, ki je odgovor na PePKovo polemiko zoper mene, naslovljeno **K eksistencialni komunikaciji (KEK)**. **KED** sem včlenil v Pniz **DSPE 7 (Vstajenje ali rekvijem)**, PePKa kot dramatiški lik v kontekst SPED. Tako ravnati je glede na MetAkso **RSD** - DgZni kot micelijske - mogoče legitimno. Vse ostalo iz **Pepkovanja** (iz načrtovanih **Razgov**) pa sem pripravil za natis, dal v računalniško pretipkavanje, vendar s pripombo, da bo knjiga dovršena do stanja dokončnega računalniškega izpisa, kakršen je, tik preden ga dam(o) tiskarju, tiskal(i) pa je ne bom(o). Morda kdaj kasneje, zaenkrat naj bo v zamrzovalniku, na čakanju. To svojo - novo - odločitev sem NDM celo večkrat zapisal. S tem pa zgodba o kompoziciji **Razgov** še ni končana, micelij se plete kar naprej, dogajajo se nenehne zamenjave oz. nadomeščanja. Tak je tudi naslov neke moje nameravane knjige: **Nadomeščanja (Nanja)**.

Zame je zadnje merilo, po katerem se ravnam, Alina presoja. Dal sem si še eno možnost: če bi morda Ala presodila, da so določeni teksti iz **Pepkovanja** (poleg **KED**) primerni za natis, bom o stvari še enkrat razmislil. Ko je Ala pred nedavnim dobila celotno na hladno postavljeno knjigo **Razgi-Pepkovanje** v roke, namreč že printane (računalniško tipkane) razprave, da jih skorigira (niso pa bile namenjene za natis), je ugotovila, da so tri od njih primerne za natis, celo nujne, saj da v njih prepričljivo Krit analiziram pojav PePKa in MirZupovo dramo **Po(toval)ci**; iz te razprave, kjer Krit komentiram tudi PePKovo po mojem nemogoče branje **Pocov**, pride zelo jasno na dan Tem razlika med PePKom in mano, med najinima VLSoma. Ker Ali zaupam, sem to razpravo, naslovljeno **Rešitev in zavist**, prenesel iz **Pepkovanja** v Pniz **DaSD 5**, v knjigo **Let na dno**. Tu je dobila razprava še en naslov: **Let v sanjo**; ustrezno dopolnjuje ostale lete, **Letenje v krogu**, razpravo o Ravnjakovi drami **Feniksov let**, pa **Let v nebo**, razpravo o Simčičevi drami **Leto nič, en dan potem** itn.

Ala mi je priporočila, naj objavim obe prvi **Pismi Petru Kovačiču-Peršinu**, iz let 1998 in z začetka 1999, ki sta bili obe že objavljeni v PePKovem lajbžurnalu Revija 2000, a z mnogimi napakami, ki kažejo na neverjetno urednikovo površnost, Prikr(ito) za šolmaštersko korektnostjo, ki je le navidezna, le poza in ne resnica. Odkril sem, da PePKo še zdaleč ni skrben Čl, nasprotno, Idealžurst je, ki v imenu SI Trade kot Solidnosti vnaša v SIŽ neodgovorno poljubnost. Zato obeh **Pisem PePKu** nisem dal skenirati, torej prenesti iz Revije 2000, ampak sem ju izročil tipkaricam v ponovno tipkanje, po izvirniku, ki ga je imel PePKo seveda v roki, poslal sem mu ga, sam ga je dal pretipkati, ampak površno oz. nastale so napake v formi objavljenih tekstov; kje in kako, nisem niti raziskoval, je odveč.

Na osnovi Aline sugestije sem včeraj skomponiral tretjo Rco **Razgov**; ta naj bi bila (je) dokončna. Odpadla je prva Rca, **Pepkovanje**, nato druga, ohranitev večine razprav iz **Pepkovanja** v hladilniku; zamenjala jo je tretja, ki je zdaj pred

bravcem. V pričujočih **SB** jo sproti, razpravo za razpravo, **Pismo** za **Pismom**, komentiram.

O nastajanju teh dveh **Pisem PePKu** in mojih **Karjev** in **P.S.** na **Pismi**, ki ostajajo neobjavljeni, pa se bo mogel bravec informirati iz teh ne še objavljenih razprav, ko bodo izšle. V njih zadevo podrobno popisujem ravno - tudi - s te plati: kako se je v meni odvijalo (večalo, me zasegalo) mučno ukvarjanje s PePKom. Že tedaj, ko sem pisal te **Karje** in **Postskriptume**, sem čutil, da me PePKo sesa kot vampir - sesa vsakogar, ker je zajedavec -, da me vleče v svoj Perv(erzni) SM svet brezpomočnosti in spačene strasti, v sistem samih Prikr; a se nisem mogel iztrgati iz njegovega boleznega objema, med nama se je razcvetela neka AD oblika homoerotizma. (Oba sva Mrakova učenca.) Nekdanje medsebojno ugodno (prihaja odtod slovenjenje naziva pederast: ugodnik?) nagnjenje se je obrnilo v slast Sša, le da sem si jaz to priznal, zato trpel ob tem, on pa je to kot vse drugo sebi in ostalim Prikr. Jaz sem si dal z besom, zmerjanjem duška, se olajšal - celo izkozlal -, on se je, kot zmerom (to je njegova EkP Stra), RR iz palčka v velikana, iz marginalca v heroja, iz epigona v vrhovnega Uča. Meni se je posrečilo zgodbo - razmerje s PePKom predelati, preOsm - usodo RR v K-milost -, njemu ne. Iz najinega (dis)komuniciranja (zato piše on **KEK**, jaz pa **KED**) se ni nič naučil, še naprej predstavlja fantazijski spomenik z Rakitnce.

Ker sem ga v **RSD** nemalo (Ps)žalil, se mu (Ps)posmehoval, mi je bilo jasno, da se ne bova nikoli več srečala. Zato sem se neznansko začudil, ko sem dobil pred nekaj meseci od njega Per pismo z vabilom, naj napišem **SB** v knjigo Mrakovih PV dram, knjigo je uredil PePKo sam, izdal naj bi jo pri Reviji 2000 (izšla je), naslov knjige pa je Tip za PePKov nezmerni Ncl: **Obrazi slovenstva**. Čeprav presenečen, sem se PePKu zahvalil za vabilo, **SB** kot razpravo o MrD takoj napisal, se tudi odrekel avtorskemu honorarju, s čimer sem hotel sporočiti, da ne pišem zaradi denarja, ampak zaradi Mraka. PePKo je bil z mojimi **SB** izredno zadovoljen, izmenjala sva si nekaj pisem, v katerih me je začel nezmerno hvali(sa)ti. Ker se mi je ton uprl, v njem sem slutil ponoven prodor SI KatHina in Perv, sem ga nazadnje direktno vprašal, kaj misli s tem, da mi pripisuje pokončnost, zvestobo, zanos, vero vase, celo vrsto plemenitih in veličastnih potez. Navsezadnje: tudi Hitler si je bil zvest, bil je nenavadno pokončen (pokončnost je izraz, ki mi gre posebej na živce, uporablja ga Prle, izrazu se nenehoma posmehujem, mar PePKo res nič ne prebere, kar piše v **RS?**), imel je izredno vero vase, mogočen zanos, pa je bil vendarle zločinec in (res genialen?) bedak. (KasO: ko danes vesoljna LeSlja napada Busha in brani iraškega Husota, ko odklanja vstop v NATO, terja celo posebno držo kot pogoj vstopa v EU. Samoumevno izhajajo ti kaoti iz Ide, iz SIlde, terjajo pa pokončnost, so zoper hlapčevstvo. Tip kompleks hlapcev-podložnikov, ko se postavljajo na zadnje noge; Tip za Miloševića - Srbe - in Tudjmana. Hlapci, ki so izgubili mero in hočejo biti Gosi. Prodor AgrEkzKlde. Diletantizem.)

PePKo mi je odgovoril z navidez - na zunaj - vljudnim pismom, ki pa je skrivalo isto sporočilo kot njegov esej **KEK**. Iz pisma je bilo razvidno, da ne ceni na meni nič: moj zanos je zanj slep, moja vera vase SSL, moja Tija ničvredna; ceni me le kot LZgarja, kot strokovnjaka za MrD. Podobno kot Wirki in JrKosi. Sam sem ocenil, da me je hotel s prijaznim vabilom zapeljati, da bi ga nehal obdelovati, obenem pa si je sam godil, kako plemenit in nezamerljiv značaj da je. Dejansko pa ga skrbi le - pred sabo in ostalimi - njegova lastna NeČi duša-duševnost, ne pa Dr kot nekdo, ki je zunaj njega in bi mu moral biti v LdDr cilj. Ta najina nova

korespondenca mi je pokazala še eno novo PePKovo - in SKanovo - plat: kaj pomeni njihov Av.

Sami sebi so merilo, PePKo sebi kot PAv, KC sebi kot KAv. Sami se gledajo v zrcalu, ki so ga sami priredili (spaćili) tako, da jih odseva kot NeČi Snike; PePKo se ima za Snika, enako JOGSŠKi. Pujsasti Grili in Ocvirki hodijo naokrog, kot da bi bila njihova telesa na sto koncih prebodena, s trnovo krono okrog butic, kri jim odteka curkoma, v tem ko molijo svojega boga, naj se usmili njihovih rabljev. Tudi PePKo mi je podelil Usm-odvezo, si s tem nabavil vstopnico za nebese. Mene - **RSD** - ni analiziral (kot tudi ostalih predmetov ne, ne MrD, ne SDbe, o vsem konstruira le stereotipe SpS tipa), ampak uporabil za sredstvo svojega Avzveličanja, narcisek. S tem me je še bolj zlorabil kot prej. Menil je, v svojem napuhu, da me bo prepeljal žejnega čez vodo, imel me je za takšnega, kot sem bil pred leti, ko SKata še nisem poznal. A izkustvo s Klincem, s Kolačkom, z njim samim me je izučilo. Ne dam se več voditi za nos. Ko je to uvidel, se je vrnil k tonu **KEK**. In sva še dlje raznarazen kot prej. Zdaj PePKa ne zmerjam več, zdaj ga preučujem z nove plati. Vsakdo je vodnjak; vprašanje pa je, kaj vsebuje ta vodnjak. Kot Mrakov HKD svet, ki me navdihuje, ali kot PePKov PervPld svet, ki mi predstavlja strašilo; je opozorilo, kakšen ne smem - kakšen Čl ne sme - biti.

Novo kompozicijo **Razgov** uvajam s **PisPePKu I**, ker sodim, da je tako najbolj prav: Pisma PePKu - (Dia-polemika s PePKovim VISom in EV) so bila prva vsebina **Razgov**; primerna so za Auftakt. So tudi najbolj polemična v knjigi, razen **Pisma Jeričkovi**; Jer(ičkov)a je spremenila do mene odnos podobno kot PePKo in ob istem času. Malo kasneje tudi Klinc in še nekateri iz II. ešalona MBP (Klab, Tomš itn.). Zato sem uvrstil **PisJeri** takoj za obema pismoma PePKu. Nadaljnja moja **Pisma** so pretežno naklonjena adresantom. Kompozicija knjige je premišljena: naj gre od polemike k dialogu, kolikor je mogoč, vsaj k poskusu dialoga. S tem je upravičen naslov knjige: **Razgovori**. Med PePKom in mano je prišlo do diskomunikacije, čeprav PePKo misli-trdi, da ne po njegovi krivdi, on da je Čl dialoga in ljezni, skoraj angel. Da sem spopad z njim zrežiral le jaz, zaradi svojih potreb, sem pač patološka osebnost, nekak retorični Hitler SLZa. (KasO: Klab me v svoji polemiki v NoR označuje za udbovca v Kuli, za preganjavca, terorista. Gotovo sta si s PePKom izmenjavala takšne sodbe.) Da sem prepirljivec po naravi in želji, po poklicu in poklicanosti: ker je moja poklicanost SSL, umišljija. Sam sodim Dgč: s **Pismi** drugim, objavljenim v **Razgih**, kažem, da nisem prepirljivec, čeprav se večkrat spuščam v prepir, a ga znam premagati, iz njega izstopiti, čeprav na povsem Dgč način kot PePKo. Jaz ga RR v sredstvo za analizo predmeta, tj. tega, kar nisem. »Posvečen« sem raziskovanju tega, kar nisem. V ostalih ne iščem sebe, potrdila zase, kot PePKo in SKani, ampak nasprotno, v slehernika se vživljam odznatraj, ga Ponot, se z njim ldn, tudi s PePKom. Sem HM - BSAPÖEV - in ne paranoična ld na PePKa reduciranega Slova.

PISMO PEPKU II. - Kar sem zapisal za **PisPePKu I**, velja tudi za **PisPePKu II**. Napisano je bilo nekaj kasneje kot prvo, tudi ne v namen dialoga s PePKom, to je razvidno iz samega pisma, a jaz sem ga RR v dialog-polemiko. Vse bolj sem se zavedal nuje, da Krit analiziram in jasno odklonim tisto, kar se mi zdi v DaSIZ posebej slabo: sklicevanje na ldo, samoumevno izhajanje iz VISa ldm-lDbA. PePKa sem hotel odpreti, da bo zagledal možnost preusmeritve od propagiranja Sl Klde k Dti. Namen se mi ni posrečil. Najbrž je do tedaj PePKo verjel, da me bo podredil

ali pritegnil v svoj Ideolokvir. Moji dve **Pismi** sta ga ozavestili, seveda povsem Dgč, kot sem pričakoval jaz. Začutil je, da mora obračunati z mano, in je napisal **KEK**. A šele čez leto in več, vmes je molčal, na moja pisma ni odgovarjal, hotel me je kaznovati, mislil je, da sem strt, nemočen, na tleh; tako je v tistih letih mislilo precej MBP, tudi Jera. In so me posmehljivo obrcali kot pasje truplo. Ko je letos PePKo spoznal, da se je bil zmotil in da še migam, se mi je začel, kot sem že opisal, dobrikati; kot podložnik, ki se opokončuje, ceni moč. Slabo je naletel. Ne čutim več potrebe z njim - niti polemično - dialogizirati; menim, da za Dia kot Av egotist ni sposoben. Ga tudi ne zanimam jaz oz. **RSD**, le on sam sebe. PePKo je dober primer atomizirane in v sebi dezorientirane SKC.

Z objavo svojih razprav o PePKu in njegovem Polkul - dejansko Žur - delu sklepam svoje ukvarjanje s tem likom. S čimer pa ne rečem, da ne bi še kdaj ES analiziral kake njegove izjave ali članka; razprava je tem Žurizdelkom težko reči, to so kvečjemu Žureseji. V **Karju** svoje razprave o MrD **Obrazih slovenstva**, objavljena bo v **GR 5**, še letos, bom pokazal na Tem razliko med PePKovim in mojim branjem MrD; na njegov regres k Tomažu Akvinskem, k Ehrlichu, ki ga RR - maskira - v Leideologa, v LFz. PePKo je kot SPE Fif Komar obnovil »metafizične strukture«, ki da so v svetu, tudi v SD, tudi v MrD. Izraz metafizika je iz pojmovanja, da gre za območje onkraj fizike, PePKo vrnil k vsebini, ki mu jo je dal Heidegger: k pomenu predkantovskega mišljenja. PePKo to potrebuje, pa naj reče temu kakor koli: ali personalistični Katbog ali metafizična struktura. Personalizem se mu je sesul, bil mu je predvsem maska-alibi. PePKo se je šel nekak Pervpersonalizem, Pspersonalizem. Zanj je dejansko Per in EkP le Pvt, bistvo Pvtza pa Av. V tem je Tip za DaSIZ, kot jo analiziram še posebej v Pnizu **DaSD**, glej **Let na dno**, in naslednjo knjigo v tem Pnizu, ki bo obravnavala prav Av, Vilčnikovo dramo **To**, in poskus izhoda iz Ava, Dovjakovo dramo **Marta novogoriška**.

DODATEK. - Iz razprave **Kar k pepkovanju I** (k **PisPePKu I**) jemljem nekaj informacij o nedopustno površni - zanikrni - objavi mojih tekstov v Reviji 2000. (Od)stavke iz moje razprave, ki ostaja kot celota sicer - začasno - v zmrzovalniku, dobesedno prenašam kot dokument:

Zdaj sem pa že jezen: na vsaki strani moje razprave v Re20 je veliko tipkarskih-korektorskih napak; na 95 vsaj 13. Je to druga plat SpoDo uradnikov, kot se kaže Pep, a je v duši ves zanemarjen, nezbran, nesamoonadzorovan? Izdajati revijo tako z levo roko in površno pripravljeno je sramota. Če opravlja v ASD Ala vse korekture sama in zastonj, po trikrat štirikrat kontrolira vsak tekst, zakaj potem ne dela tega tudi Pepova soproga? Če je Re20 Pepova vizija, če je Pep Čl delovnega občestva, potem pričakujem od njega, da ne bo popoln le v SpS izjavah, ampak v stvarnosti, ki je kot banalna kar se da mučna, a če Čl veruje v lastno delo, si pač ne bo dovolil spati in bo čas, ki ga povprečneži-nenavdihnjeni porabijo za spanje, žrtvoval za korigiranje tekstov. Ali pa je Pepu Re20 tržna reč in mu je vseeno, v kakšni pakungi prodaja izdelke?

Ko se vнемam za kaos - se res? -, ne mislim na diletantizem izdajanja knjig-revij(e). Moj kaos mora biti perfektно tipografsko obdelan; tudi miselno. Pep cizelira blodnje, jaz ... Naj tvegam ostro izjavo: moj tekst je v Re20 tako kriminalno slabo natisnjen - namenoma? -, da ga ne priznavam za svojega! Če bo Pep želel, mu naštejem vse napake; zijal bo. Ali pa ne, ker se zaveda realnega

stanja svoje revije. Moral bi si ogledati, ali izhajajo tako nemarno tudi njegovi lastni teksti. Kako da mi tokrat ni Pep poslal računalniško natipkanega teksta v korekturo, kar sva prakticirala nemalokrat prej? O tekstu mi sploh ni nič sporočal, dolgo nisem vedel, da bo sploh objavljen. Je to dokaz, da se je zadnji hip odločil objaviti ga, ker je spravil skupaj svoj odgovor, prej ga je sestavljal v nedogled, ni se mu izšlo? Ves postopek je bil sumljiv. Naj naredi odkritosrčno AK, če zmore za hip odriniti hinavstvo kot vlogo SoM.

Nekaj napak je strupenih. Recimo - v reviji: »Ne premišlujem.« V mojem izvirniku: »Ne prepričujem.« Me je hotel Pep narediti za bebca?

Na isti strani (97) v reviji: »spremljajo«, v izvirniku: »sprejmejo«. In naj Pep ne reče, da je bil moj tekst težko berljiv; večkrat prej je bil, tokrat pa sem mu ga izročil v stanju, ki je skoraj brez popravkov, za moj tip pisanja tako rekoč idealen. Zadeva PePKo smrdi, smrdi...

Začenjam kar drgetati, tako se jezim. V Re20 (stran 98): »seli skozi virtualnost modela Dv in Dt«, v izvirniku: »seli skoz virtualnost modela Dv v Dt«. Jasno, kdor bere tako prirejene moje spise, upravičeno sklepa, da v njih ni logike. V naslednjem stavku piše namesto, »da bi se spet napolnile«, »napotile«. Stavek je postal brez zveze. O ti lopovi!

Dt je napisana v Re20 (stran 99) kot »DT«. Misli Pep kot vrhovni supervizor Re20 - sam je v nji vse, sam hoče biti lastnik vsega, je kot Kralj Ubu, kot Rudolfov Kserkses -, da je Dt v biti DiDiTi? Še ve Dabavec, kaj je bil DiDiTi? Moja tikpovojna Gene, predvsem na udarniških akcijah, na progah, ga je doživljala telesno, ko so nas opráševali, razuševali.

Prehajam h Karju 3. poglavja. - Pep očitno mojega teksta ni bral ali skrajno površno, vsekakor ni nič razumel, če je dopustil, da piše v Re20 obakrat Bog z veliko, je pa bistvo mojega izvajanja na strani 103, da je treba pisati najprej Bog z veliko začetnico, nato bog z malo. Navajam, kako piše - narobe - v Re20: »da Boga kot Dt ni; da je le Bog naše svete stvari.« Res ne čuti razlike med OK-Dg Bogom in Pog Db bogom kot malikom? Žalosten ugotavljam, da so maloštevilni Kani, ki to razliko čutijo; razumljivo, zanje je bog en sam: naš Gos, tisti, ki bo zmagal nad našimi-mojimi tekmeci, Šži. AbsAgrEkzld, ki Strno nujno vodi v EDč, v verske SV. A če Pep ne razume tega, kaj sploh razume v **RSD**? Je res treba sklepati, da je bilo najino sodelovanje skoz več desetletij popolen nesporazum, pomota, srečevanje dveh tujcev?

Na strani 106 je v Re20 izpuščen del stavka, tako da je njegov pomen zmaličen. V mojem izvirniku piše: »Kaj pa, če pričakujem od novinarjev in znanstvenikov nekaj, česar ne morejo dati, ne zato« - odtod naprej tekst v Re20 manjka -, »ker bi bili premalo nadarjeni in pametni, ampak zato« - odtod naprej je tekst spet upoštevan -, »ker se nahajajo znotraj okvira, ki jim tega ne dopusti?« - Bogue v kakšnem stanju so izhajale moje razprave v Re20 prej? Nisem preverjal, zaupal sem. Če v podobnem, potem se me bog usmili!

Na isti strani piše namesto »PNP« - »ONO«. In kaj je to, ONO? Pa je dan razlog, da se mi bravci posmehujejo, češ da niti sam ne vem, kakšne kratice uporabljam.

Na strani 110 je dvakrat PNO namesto PNP.

Na strani 108 piše: »najbrž bom, sem prenehal«. V mojem izvirniku: »najbrž bom povsem prenehal.« Na isti strani v Re20: »PNO hoče tiste, ki jih hoče zatirati in likvidirati.« V mojem izvirniku: »PNP hoče tiste, ki jih izloča, zatirati in likvidirati.«

Na strani 109: »sem hotel izjaviti, da sta Kozak in Smole kot dramatika genialna.« V mojem izvirniku: »sem hote izjavil« itn. Je sam vrhovni arbiter Re20 predelal moj tekst? Na isti strani: »Nimam se za leporečnika.« V izvirniku: »oporečnika«. Peter, Peter, si naročil komu, da ravna z mojim tekstom kot z mrtvim psom? Na isti strani: »zid nedoumevnosti«, v izvirniku: »zid neodmevnosti«.

Na strani 111: se Kos »izkaže manj vsiljivo od Skrivnikove«, v izvirniku pa piše: se Kos »izraža manj vsiljivo od Slivnika«.

Dozdaj - od strani 81 do 113 - sem naštel kar 189 korektorskih napak, a jih je gotovo vsaj še četrtnina več, moje oči so slabe, siva in zelena mrena. Je takšno izdajanje revije v skladu s Pepovimi Morkul normami? Ponavljam: če ni zmozel korektur opraviti sam, zakaj ni na računalnik pretipkanega teksta poslal meni v supervizijo? Časa je imel še in še; med tem, ko sem mu izročil tekst, in trenutkom izida revije-teksta je minilo več kot leto dni, morda leto in pol. O Peter, Peter...

Naj navajam naprej: »omenim« namesto »ocenim«, »poročevalna« namesto »pričevalna«, oboje na strani 115?

Na strani 119: »kot idilist črnega bebca«, v izvirniku: »kot idilističnega bebca«. Na isti strani piše, da »Torkar propagira šočistično policijo«, v mojem izvirniku »politično policijo«.

NAČELNI INTERMEZZO. - Preden se ES lotim Karja **Pisma Mihaeli Jeričkovi (PisJeri)**, najobsežnejše je v knjigi, nekaj preliminiranih opomb, sodijo enako v SB kot v Dnevnik. Ker bom **Zadnji dnevnik** - tisti njegov del, ki bo objavljen v **Razgih** (KasO: napisal sem le tekst **Namesto dnevnika**) - namenil drugi temi, analizi Lainščkovega romana **Trik z vrvo**, nekakšnemu **Pismu Feriju Lainščku** (KasO: nisem ga še napisal, ne zmorem, ohromljen sem), tam ne bo prostora za mojo ARF in AK, ki ju nameravam izpeljati-poglobiti že ta hip; torej je najbolje, da ARF-AK vtaknem že v **PisJeri**. Bo pa tudi tema **PisLainščku** radikalizirana ARF-AK. Zadnja faza mojega dela, mišljenja, RazReše je vsa in posebej namenjena ukvarjanju z ARF-AK. Navsezadnje je vseeno, v katerem tekstu je kaj. Vsi teksti so le deli - stavki - ene HKD celote: micelija **RSD**.

Ker je **PisJeri** nastalo konec 1998, pomeni, da ga že 4 leta nisem prebral. Tudi z objavo tega pisma sem odlašal, enako kot z objavami pisem PePKu. Čutil sem - že vse Ž se posebej močno zanašam na svoje občutke (instinkte) -, da se moram, preden bi ustrezno komentiral ta(kšna) pisma (**Pisma**), premakniti še za stopnjo NejDam. Ker tega nisem - dolgo - zmozel (še vse preveč sem odvisen od mnenj okolice, še vse preveč dam na svoj ugled, še vse preveč tičim v KonvDabi), sem stopnjeval svojo zmerjaško retoriko, posebno zoper PePKa, se izpraznjeval - olajševal (DaSlci tudi to svojo plat idealizirajo, govorijo o razbremenjevanju) -, namesto da bi segel globlje in pristneje vase ter se naslikal s tršimi toni, kot sem se bil pripravljen dozdej. Vnemam se za ARF-AK; mar pozabljam, da sta ti dve držimetodi brez konca?

Prehod ČI(oštv)a od IdM k DtMu je ravno to: zvečevanje ARF-AK moči. Pravilno ls ob močni veri (IsDč in VerDč) je mogoče le ob stopnjevanem ARFDču, ki je tudi

AKDč. Id je blokada ARF sestopanja v Dt. Tudi odtod moje zavzemanje zoper Id(M)-Id(B). IdM niso le Konvstereotipi; IdB je predvsem (za)ustavitev razkrivanja tega, kar je pod masko Ža, pod resnico Ža, ki je Agrčkd. A ne pod masko-ĖV (IdeaHarlde) mojega tekmeca, do katerega sem Krit, do PePKa (Klinca, Klaba itn.), ampak do sebe. Ker Či ni zmožen dovolj AK predreti vase, preusmerja AKo v Krit soČla-tekmeca, s tem tudi Dra. Bolj ko je zgolj Krit, manj ko je pri tem AK, bolj zakriva in izgublja Dra in Dt. To je tudi Tem karakteristika DSD, tudi DSKC. Pod frazami o ljeezni se DSKC avtoheroizira, Dre demonizira, s čimer se zaleplja v KAv (od KAvide prek KAvDč do KAvDv).

Treba je biti pazljiv: da AnIn ne bi Idn dveh Raz stvari: ARF-AK in Maz(ohizm)a. Maz vodi k MimDč-paru rabelj-žrtev, s tem k Pervposledicam pojava SŽ, tako odločilnega za utemeljevanje in ustanavljanje DbDžav oz. sploh močnih skupnosti. Maz je Not povezan s SZ, ki vodi v - je stopnja k - AD. Prav ta Maz je Tip za PePKa, a tudi za DSD in DaSD-DaSiZ; za Šela (**Kanje**) ipd. Marsikdo se ne zadovoljuje s stanjem, v katerem je, bodisi da je v SZ ali celo na poti v AD (ZD že od **Otr** in vse do **Grmač**). Rc rešitev je več: od regresa v SeH Abst tipa (Kodričev **Mot**) prek SeHa Int tipa (Potočnjakova v **Alisi**, MödD), do SimNiha (MatZup od **Mrliča** do **Pianista**). Tu Sima olajšuje mučnost MePa, ki je Nih. Nih v Smoletovih **Čevljkkih** je čisto Dgč Rad kot Nih v MatZupD; ta je retoričen, uspešniški, primeren MODab pogonu. Maz - ugotavljanje brezupnosti ČiŽa in Už v tem ugotavljanju - vodi v dve smeri: v arhemodelu-smodelu (Ė)Dč vodi v SŽ, lik heroja dr. Donata v **Operaciji**, že **LTuga**, tj. smer ReAr, v DaSlovu se ne posreči več, v arhemodelu-smodelu (Av)Dv pa vodi v narcizem, v izgubo Dtresničnosti, v izginotje Dra, s tem v samoZapl-onanijo (med Zajčevim **Potohodcem** v zastrašujoči Rci do Rudolfovega **Kserksa** v ludistično-olajšujoči). V Mazu ostane SŽ le še SSL-fikcija, fantazma, na Zun ravni nestvarna, **To** in **Dešček**.

Hermodel SŽ(rtve) je Prikr-masko tega Maza, ki se iz PskMaza RR v KolMaz. SV med grupami, Dbami, Cerkvami, Rlgami (MV med Komom in KC, glej NOBD-SPED) je izguba vednosti o tem, da gre za Maz. Veličastna razmerja DbZg sil (vojne), številnost udeležениh Prikr to, da se Mazžrtev, ki bi rada postala Pozrabelj (Vsemogočni, Zmagovalec, Kaznovalec v imenu APP, takšni sta KC in Ptja), le potrjuje v svoji fiktivnosti. Zmagovalec, ki ni žrtev, s tem - za določen čas - poraženec (tak je FKr od križanja do VoMa na Veliko noč, **Vstajenje**, **Žene ob grobu**), nima npravne moči, da bi vzpostavil Noštvo, novo Dbo, NSvet; je le Zun triumfator, klavec, tehnik, kar ne zadošča.

Bojujoči se mora sam žrtvovati, kot se Iztok v **Ženah ob grobu** (NOBD) in Mojca v **Vst(ajenj)u** (SPED), da bi imel npravno in metafizično (odtod pomen metafizike za PePKa) upravičenost žrtvovati - pobijati, likvidirati - tudi tekmece in s tem Dre; glej upravičenost PVD-Hola v SD, od **LTuga** do **Vsta**, v katerem Junak (po)kolje Adečo zver, razmnoženo v pošast z mnogimi glavami, v mnogoštevilne ĖS Komste. Likvidacija enega Komsta-razbojnika-LDča (Rakovega Štefana v **BlaNi**) ali enega Dmb-DDč (Harza v **Rojstvu**, Sava v **Ognju**) je le ZnaSi za likvidacijo Kolgrupe, MusiTurkov v Krekovem **TKrižu**, PIKa v Vrhovčevem **Zoranu**.

IdM-IdB kot takšno je SM Stra. Sad(izem) je ubijanje-likvidiranje (s tem tudi mučenje kot Už v ubijanju, brez Uža Ž ni mogoče, ni motivirano, odtod Už v spolnosti, ki je za rod prokreativna), Maz Už v ubijanosti. V SM se Infdn oba Tem elementa: Ž in S. Razpon IdBa gre od SŽ v DbZgi (seveda Mag interpretirani), NOBD-SPED, **Rojstvo-Vst**, do Ava v PvtčkP Zgi (že Sigismund v **Dialogih**). Točneje:

SŽ je lahko tudi Psk, poskus Dušana, da bi rešil Dno, glej Šorlijeve **Blodne ognje**, kakor je tudi Av lahko KAv (DSKC, celo planetarna-globalna LDPM kot Kpl). Bistvo IdM-IdBa je v tem, da ostaja v sebi, v istem (v Idi); da je njegovo imperialno razširjanje (AgrEkzld) razširjanje istega (Ide) v vesolje ali/in v subatomske svet. Da bi se v Idsvetu kaj (z)godilo, se S Ponot (še le Čl jo Ponot v problem, v Už in strah). S, ki je v resnici le drugi del Mimpara ŽS, se kaže kot Tem Trp (Križani, jetniki v Dmbzaporih, **BSSvet**, in v Prtzaporih, Jože J. Lovrenčiča **Izdajalec**) in kot Tem Už. Trp in Už se Idn v SM MimDč-paru. To karakteristiko že zavestno jasno uprizarja Skofič v **Gospodu s Preseka**, Gangl v **Sfingi** (v SZ Rci), Grum v **Zastorih** (v AD Rci).

Prav SM zavira proces-napredovanje ARF-AK v smeri IsDt. Za to zaviranje je več krivcev. Prvi je Krita brez ARF-AK, drugi je SM. Obeh se že dolgo zavedam. Kar pomnim, se borim zoper SM v sebi; z nemajhnim uspehom - glede na svoje slabo izhodišče -, pa vendar še mnogo premalo. Spačenje mojega obračunavanja s PePKom - prehod analize v zmerjanje-retoriko-lingvizem - pomeni premajhno navzočnost ARF-AK in preveliko v Zun cilje usmerjeno Krito. Takšna ZunKrita (ali navzvenKrita) je Rca samopotrjevanja subjekta kot AgrEkzld oz. Ž kot takšnega, boja za uspeh, vojne za zmago. Šele ARF-AK, ki ni SM, omogoči pot v IsDt.

To je bistvo spoznanja Mlakarja v **Dušah**, Jermana v 4. dejanju **Hlapcev** in **CanVide**. Mrk-LR je bila za Cana rešitev iz krize, kateri je zapadel po obdobju **Duš**, ko še ni zmozel domisliti pravnih konsekvenc Mlakarjevega izstopa iz DbŽge. Po fazi odhoda v tujino kot v rešitev, ki se je skazala za SSL, Dolinar v **Rudi**, se je Can zapisal LRevi, od anarhistične faze, Ščuka v **Blagru**, prek MrkRLH faze, Maks v **Kralju**. Nato pa se je z ARF-AK ozavestil pravih konsekvenc Reve: morivstva, ki se maskira kot SŽ. Če bi Jerman vztrajal pri svojem ne le nraevnem, ampak ideološkem upor v zoper KC-Župnika, bi prešel v LRevarja tipa študenta Vanje v Kreftovem **Letu 1905** oz. Krima v **Rojstvu**, postal bi KaKi, ki bi ukazal PVD, **Črna maša**. Ker tega ni hotel, se je znašel v Inf med SZ (pristanek na Goličavo) in Notvero, Notmeditacijo: bivanjem v puščavi, ki ga Zajc in njegovi junaki ne zmorejo, ne Dan-Reka v **OtR** ne Jur v **Grmačah**. Tu se Trp RR - stopnjuje - v OIS, v MeP Niha-niča, Muckov **Portimao**.

V takšnem MePu se ponuja Maz kot rešitev. Le če se Čl zave, da je Maz le Av-SSL, se je zmožen preusmeriti v IsDt, seveda če ne propade kot Administratorka-Smole v **Čeveljčkah**. Rešitev je v spoju VerDč, ARFDč in IsDč. To je točka **SAnt**. Kot pomožni soavtor **SAnte** sem se tega, kar artikuriram zdaj v jeziku Dgfije, zavedal že 1959. leta. Sem pri tem od tedaj vztrajal, kljub občasnim padcem v nevero in pollaševalnost. Moj pokojni PriSo Smole žal ni zmozel vzdržati v tej »nori« ver.

Ker se zavedam, da je Čl predvsem IdČl - da ne more ne biti tudi IdČl -, vem, da je treba dati hudiču, kar je hudičevega. Zato direktno sproščam svoje strasti, jezo, bes, Sš, užaljenost, prizadetost, grenkobo, zavist itn. Vem, da se vsega tega ne da odpraviti, lahko se le ali omeji, ali, kar je najčese, vse to ostane virulentno, le da se Prikr pod maske-alibije avtoidealizacije (avtoheroizacije); model Hina. V Kršu-KC se nekaterim pristnim asketom sicer posreči zradirati-iztrgati iz sebe strasti, veliki večini pa ne; tako se RR v Pervoblike. DSKC živi od nekdanjih asketov, današnjih je komaj kaj, DSKC je Hin kot takšno. Tudi PePKo; o tem sem še zmerom prepričan. Prav ta dvojnost med željo po NeČi-askezi in Hinom ga dela za PervPldo, ga ujema - ujame - v SZ.

Sam sem izbral povsem Dgč pot: strasti javno - v pisanju, v **RSD** - zavestno izraziti, se zavedati, da so Neg strasti, da sodijo v IdČla in se jih brez samopoškodovanja, kot je askeza, ne da odstraniti; obenem pa (jaz) te strasti tako RR, da niso več nevarne sočlu oz. le pogojno. Zamol **RSD** sem izkoristil kot edinstveno šanso; Zamol sem kot usodo, ki je za večino neprijetna, preOsm v K-milost s tem, da sem si izbral »pravico« do javnega izpovedovanja Neg strasti, ki pa sočlu ne škodi(jo), ker ne pridejo do MO javnosti, do Konv bravcev, ker **RSD** ne sooblikuje Zeitgeista.

JrKos me je pred kratkim označil kot Čla, ki je nekoč vnašal v SIZ moderne ideje oz. ideje modernitete; danes pa da sem Čl, ki ga ni. **RSD** niti omenil ni. Recenziral je mojo knjigo **Skupinski portret z Dušanom Pirjevcem**, me v recenziji označil za nravno vprašljivega Čla, ker Neg ocenjujem Puč(nik)a; o temi bom govoril ES podrobno NDM. Skušal je name nahujskati koga, vendar je, prvič, vprašanje, ali se bo kdo na JrKosovo provokacijo odzval (KasO: od tedaj minevajo trije meseci in nič, Zamol se nadaljuje, v redu), drugič pa, **Portret** je delo, namenjeno javnosti, vsaj Kuleliti, tudi zato sem z njegovo objavo tako dolgo odlašal. Ker je namenjen javnosti, računam z odmevom javnosti nanj; po mojem Puča ne zmerjam, ampak temeljito Krit analiziram. Dgč je s PePKom, ki sem si ga v **RSD** privoščil ekscesivno kot samosproščanje svojih strasti, kot defekacijo. Ta pa ostaja zaprta v **RSD**. Med **Portretom** in **RSD** je Tem razlika. **Portret** sicer sodi v **RSD**, a na tisti njen rob, ki je most do KulPolDab javnosti. (Ponavljam: nisem je dosegel. Nauk: pisanje za SKŽ je odveč.) Zato so v **Portretu** Dgč pravila, tako zame kot za javnost. Kdor tega ne razume, ne razume nič o **RSD** in meni.

V Dv je mogoče strast AgrĖkzld RR v Sim. Torej se Čl ni prisiljen zapeljati le v EDČ SV, kjer je pristna E(ksistenca) - dvakratni EĖ: ekskluzivna in eksistenca -, ampak lahko to E(ksistenco) tudi derealizira v V(loga), kar se zgodi v Dv oz. v LDPM. Ravno to, o čemer pravkar govorim, je Stra **Razgov** oz. celotnega Pniza **Dia**. O tem sem že večkrat pisal, zdaj to še enkrat zavestno in jasno artikuliram. IdČl mora v vojno (v EDČ), ker je AgrĖkzld strast, a obenem more tudi skoz-mimo vojne v Simsvet. ZahĖvra skuša biti čim bolj v SimLDPM (DaSlski AnGlob pomeni, česar se njegovi aktivisti ne zavedajo, prehod Slje od Dč v Dv; DaSile je nosivka LDPM), se ogniti kakršni koli vojni, posebno Nemčija, ki je zaradi MV dogajanja travmatizirana, medtem ko se ZDA - govorim za odnos do Iraka - zavedajo, da je Čl tudi IdČl, da sta Irak in Sadam oz. Fnm (fundamentalistični) islamizem tako Rad AgrĖkzkldi, tako brez posluha-(z)možnosti za AAF-AK, da Strno nujno (kot prehod iz Ožlde v EDČ) pripravljata ne le vojno, ampak SV. ZDA morajo zavestno - z AAF - same regredirati v Ožldo, v AgrĖkzldo, ki je v njih, da bi Voj premagale islamizem oz. AnGlob tendence, ki infantilno sodelujejo kot AD znotraj ZahĖvre z islamizmom oz. vsemi, ki skušajo ZDA (Zahimperij) destruirati. Takšna je EV PePKa.

Ker je takšna, PePKo ni NeČi; je hujskač, je peta kolona znotraj Dv-LDPM, ki odpira vrata Fnm Vojsilam; zdaj opisujem dopolnilno plat DaSile držē. Dokler so pepkasti SIGlob Fnm šibki, jih mora in more LDPM tolerirati. Če bi postali premočni, zares nevarni kot nova Not LR (ali DR, težko je razločiti med obajim, gre za Inf, ki je posledica ldn med LR in DR), bi jih Liboblast morala prav tako likvidirati, kot je PV skušala Kom in kot je Nemčija v 70. letih AAF. Kom se ji je 1990 tudi posrečilo premagati, a na način, ki je skladen z Dv: s tržno tekmo, kdo bo proizvedel čim več hrane in orožja, masla in topov, Hruščovov izrek. KomPtja je izgubila Verzanos, pristala na tekmo, ki jo je izgubila, se zato sama v sebi AD

(okrog 1990). Islamizem je močnejši, njegova moč je ravno fnm fanatizem. Ne pristaja na Kpltekmo; vrača SV med Dobrim in zlim.

Ker v dilemi med SV in Kplom, med (E)Dč in Dv, med LDPM in islamizmom nedvoumno volim Dv arhemodel in ker se zavedam nevarnosti regresa v SV-EDč, dajem prav anglosaški drži (skoraj zmerom), ker je pragmatična, zdravorazumarska, medtem ko so načelneži Romtipa a la Heid(egger) in pri nas Urb Strno nezreli, infantilni, podpirajo ReAr, ReFe in s tem SV. Zame je jasno, da morajo ZDA obračunati z Irakom ipd. (KasO: Masprotesti za mir so znak infantilizma; Fija želje - Žiškova - je obrodila vsesplošno pozabo - Zamol - EDč stvarnosti. Misel bom še razvijal), z DžDb stvarnostmi, kot je obračunaval z njimi antični Rim, dokler je zmožni vzdržati. Ko tega ni več zmožni, so ga Bari podrli, DbZg se je ustavila; regredirala je za več kot poldrugo tisočletje. AnGlobi a la PePKo so agenti Hunov, Vandalov, Slavov. Res tudi same ZDA uporabljajo regresivno retoriko in samoutemeljevanje svoje vojne, izražajo se celo na fnm način (češ da gredo v križarsko vojno), vendar je to retorika, ne pristna stvarnost. Ne pravim, da v ZDA ni močne ReAr: fnm posebej Prottipa; a ne prevladuje.

Če presojam PePKo v tem okviru-povezavi, pa naenkrat ni več tako NeČi, kot se zdi, kadar vidim v njem le šemo z Rakitnce, le polPrikr hujskača mladih AnGlob Rominfantilev. Nimam ga za tako resnega, da bi ga »napadel« v PolKul javnosti, a ne za tako brezzveznega, da ga ne bi razkrinkoval v **RSD** ne le kot ZnaSi za SZ držo, ampak tudi kot Čla, ki iz prizadetosti, da ni uspel, da ne more uspeti, skuša iz zavisti in Sša do realitete zakuhati SV oz. podpira vsako anarhoidno, v AD vodečo Db akcijo, le da bi Db, ki ga ne prizna, propadla. Je maščevalec iz Pvt nagiba.

Tak PePKo je zame posebej važen. Kaj pa, če je tudi v meni tak Pvt nagib Sša, zavisti, škodoželjnosti do Dbe, v kateri živim? Se nisva srečala in začela sodelovati, ker sva se zavohala kot ista? To je Tem vprašanje, na katero sem (si) dolžan odgovoriti. Strno me nese v anarhizem, v Rad Krito vsega obstoječega, KČe, KršKule, KršRlge itn. Vse to subsumiram pod pojem IdMa, IdM-IdB pa Rad negiram; trdim celo nekaj tako strašnega: da IdČloštvo ni vredno obstoja. Ni to PePKova PsRev drža?

Razlika med nama s PePKom je bistvena. On stavi na LR v novi Rci; v tretjem-četrtm svetu vidi novi Prol itn.; zdaj še radikalizira svoja stališča iz 70-ih in 80-let, ko se je vnel za teologijo osvoboditve (tu sva se razhajala). Glavno mu je, da je zoper Kpl-LDPM, oba ima za Glob(alizem), za Abs zlo; demonizira ju v maniri Ptje in FKČe. Koc(bek)a tolmači na ta način, kot preroka nove Abs prihodnosti; Koc je MV to nemalo tudi bil. Celu Mraka razlaga PePKo tako, glej - objavljene - izjave o PV MrD, o drami **Džordže in Miloš**, ki jo razume kot pripravo na MV LRevo.

Medtem ko jaz sicer ne pristajam na ultraKrit razlago MV-LReve, kakor jo daje DSD (Puč, JOGSŠKi, Šel, Janč itn.), vendar tudi ne na njeno idealizacijo oz. obnovo-renesanso v AnGlob-AnKpl protestništvu. Obe omenjeni grupi, DSD in AnGlobi (Raz Legrupe, od Jelinča do Morilovića), skušajo obnoviti EDč-SV. Analiziram, da se jim to ne posreči, ostajajo le DvSim tega regresa, s čimer pa ni rečeno, da ne bi v stiku z islamizmom in fnm gibanji po svetu, ki pristno izražajo-zastopajo zaostale-nerazvite Dbe (Ožldo), mogli učinkovito sodelovati s to regresivno stopnjo DbZge in tudi THM-kroga. Če gledam PePKo tako, je moj Rad posmeh njegovi držji-praksi upravičen. Ker je PePKova drža pretežno SimRev, zadošča, da jo kritiziram v **RSD**. Ker je v možnosti, da podpre AgrčkzOžldo islamizma ipd., pa sem upravičen do Rad Krite pepkizma.

A če je tako, moja zmerjanja, žaljenja, napadanja PePKa niso le moja prazna Pvt retorika, izživiljanje mene samega kot IdČla (moje AgrEkzPlde na način dvoumne Kule), ampak stopam v času Rad dileme med Ožldo in Dv (med SV in Kpltrgom) odločno na stran Kpltrga, LDPM modela. PrikrHin hudobnež JrKos mi sicer v omenjeni recenziji očita, da sem na strani protoKoma, ker da sem zoper stranke, vendar je to cenena laž, primerna za MO, kjer se Strno ne razlikuje več med lažjo in dezinformacijo (JrKos na to zavestno igra). Kdor je prebral le nekaj **RSD** strani, ve, da sem izrazil pristaš strank, celo partitokratizma, ko se odločam na ravni PolDbe; v dilemi med TotDb in LD zame ni omahovanja. JrKos me je naredil za PePKa. Je pa res, da na globlji ravni Rad odklanjam partitokratizem, LDPM itn. kot oblike-Stre THM-kroga, IdM-IdBa. A ta raven je Kosom, starim in mladim, nedostopna.

PePKa odklanjam kot dejavnega reTot ideologa, obenem pa razumem v njem težnjo po Dti; zaradi te njegove težnje sva postala pred tremi desetletji PriSo. Žal se njegova želja po Dti ne zmore artikulirati na manj neustrezen način, kot se. Komstom še nekako oproščam, da so verjeli v IdeaDbo; MOča razumem od znotraj. Ponavljati-obnavljati LRevo pol Stola kasneje, po tem ko se je skazalo, kako Not gnil je bil Kom, je abotno; je izraz PerPvt nemoči, infantilizma. Ti kaoti so svojo Rom(antik)o RR - reducirali, deformirali - v komaj kaj vredno ludistično lingvistično Gled na ulici. (KasO: v MO uličnih protestih v obrambo miru-Husota je sodeloval tudi Roza Rozman. Vse se ujema. Tudi Koširca s svojim srcem na pladnju. Kjer je zraven ona, je to dokaz, da gre za modo-sleparijo.) Med te pepkaše prištevam tudi Močnika, Dariusa-Kirosa-Nebukadnezarja-Zadnika. In vendar, njihovo IsDti je tu, čeprav je deformirano, medtem ko je JrKos slabotna replika SrKosa kot Tem cinika, ki ne verjame v nobeno Dt, nima niti potrebe po kakšni Dti, niti čuta zanjo. Zanj je vse le instrumentalizirana manipulacija. JrKos jo ima za PM, katere ideolog je.

Bravec vidi, da nisem niti pri PePKu niti pri JrKosu; da pri vsakem cenim-sprejemam nekaj (kaj pa?), nekaj pa odklanjam. Ne morejo me uvrstiti v neko določeno V(loga) DbZg tipa. Tudi zato nimajo kaj početi z mano; morajo me - **RSD** - Zamol. Razen ko ocenijo, da se me da diskvalificirati. JrKos je z(a) masko objektivne Zni skušal izvršiti le Mašč dejanje svoje Pvtoseb(ic)e. Najbrž mu zato nihče ne bo nasedel in me napadel kot Pučevega Šža. (Dobil sem le eno takšno pismo; Tip: od nekega klerika!) Zabavno in paradokсно: v letih 1958 in 1965 je bil glavni nasprotnik Puča JrKosov foter SrKos, medtem ko je dala oblast mene zaradi PriSo odnosa s Pučem v preiskavo, me vrgla iz službe. 1964 sem bil bolj v Krit distanci do Puča, vendar še zdaleč ne tam, kjer SrKos; nekako na sredi med obema poloma, vendar bliže Puču kot SrKosu. SrKos je postal kot ČirZičev PriSo ideolog MrkPtje, jaz ideolog Nove revije (v začetku 80-let).

Ni slabo navesti nekaj dejstev. JrKos je pravi mali mojstrček ne le Prikra, ampak ponarejanja. Na to sem opozoril že pred časom, ko je naredil SrKosa za tistega, ki da je Šalamuna sredi 60-let forsiral, medtem ko ga je v resnici ostro odklanjal, glej SrKosovo LitKrito **Pokra**. Tudi to je cinizem obeh Kosov: prenapredba SLZa v njuno Pvtkorist. V Dv postane vsaka resnica poljubna. Tega rekla nihče bolje ne udejanja kot WKBB na liniji SrKosa.

Moje tolmačenje PePKa (in podobnih) je torej poudarjeno dvojno. Ta dvojnost izhaja iz mojega odnosa do dvojnosti kot Tem poteze IdČla, IdMa. Na THM-krogu se dvojnost celo pluralizira v trojnost: Ožld se razvije v Dč, nato v Dv. Či ostaja v vseh treh arhemodelih. Kadar čutim nevarnost ReTot, ReAr, vrnitve SV - recimo v islamizmu -, se tudi sam vračam v Ožldo in podpiram ZDA, enako kot sem jih v

korejski in vietnamski vojni in ves čas v odnosu do SovŽe in do Juge. Z istim razlogom sem 1991 podprl tudi SIVoj odpor velikosrbski Jugi. Ne fizično, tudi ne kot javno profilirani ideolog, le v **RSD** in na volitvah. Ohranjal sem Not Krit rezervo do SI odpora, opozarjal sem na regres, ki je v srži tega odpora: regres k Ožkldi, k SV, k NdGentu itn, glej mojo knjigo **SPJ-Tugomer I**, napisano v glavnem 1991.

Od tod je mogoče povezati mojo omenjeno Krit distanco do Magideologije (Narajenosti), SI odpora Jugi z ARF-AK držo, za katero se zavzemam. Treba je živeti več EV hkrati; to daje dvojnost oz. pluralnost Člu, ki iz IdČla prehaja v HM model in skoz tega v DrČla. Takšno zavestno pristajanje na HM, na Čla, ki je BSAPOEV (torej več eksistenc in vlog hkrati), pa velja v TradSLZ za shizofreno, za Izdo, za Neg. PePKo je sam nemalo posledica te pluralnosti; a ker je ni zmožen zavestno sprejeti (misliti) kot resnico Čla, se ji umika v paranoične Idealde, v metafizične Stre, v Slov kot St bit, celo v Katboga (IdeaHarldo), vse to pa skuša udejanjati z neolRevo Fnm anarhoidnega tipa. Ker ne obvlada sebe, se razkroja v AD, se iz AD navidez rešuje v SZ, se maskira-enoti v Ožldo, a vse skupaj ne more biti nič drugega kot Inf-kaos, kot histerična drža na poti v OIS.

PePKa kot paradigmo Čla ljubim in odklanjam, najbrž tudi sovražim. Ta hip ne, naslednji hip pa. Torej sem tudi sam v SM odnosu do soljudi. Ker se s PePKom Not ldn, doživljam njegov kaos kot svoj, njegovo PervPvtPldo kot svojo. Uživam, ko PePKa mlatim, ker skozenj mlatim tudi sebe, ob tem pa to Prikr(ivam), saj se v polemičnih tekstih zoper PePKa artikulira predvsem le moja Rad Krita njega, šele naknadno in le vzporedno moja ARF-AK. Kot borec ostajam v Ožldi (celo v Mrku, tu mi je blizu celo Močnik-štrudel) in v EDč modelih; obenem pa se, ko razlagam svoje Pvtpočetje v odnosu do PePKa (in sorodnih), z AD sesuvam tudi sam. Uživam v svojem koncu.

Bom svoje razpoloženje zadnjih mescev, iz katerega nastaja **Zadnji dnevnik** (in zadnja perspektiva), razložil kot svojo nepripravljenost preiti - se RA - v Dv? Raje izbiram AD, kot da bi se šel EDč-SV in DvSim cinizem? Se pridružujem tudi sam svojemu nekdanjemu PriSo pokojnemu Dominiku Smoli in njegovim **Čevaljčkom**? A na bolj pristen način kot MatŽup, saj svoje AD ne vnovčujem v Dabi?

Mar s to svojo ARF-AK dokazujem, da Čl, če je do sebe »pošten«, ne more biti Ožld-enoten, ker je ta eno(tno)st le maska-konstrukt, le Prikr Agrčkzldo? Zato sem tako Rad odklonil naivne fantazme sicer dobričine Mesička, ki se rešuje z NA monizmom Enosti, s Psmistično zagledanostjo v Unifikacijo vsega. Nekaj Krite Mesička sem naredil že pred dvema letoma v ES analizi Ravnjakovega **fleta**, glej **DaSD 5** oz. **Let na dno**.

Z ARF-AK sproti razbijam sam sebe, s čimer si, tako si umišljam - tako verujem, je oboje isto? -, na razvalinah IdMa odpiram okna-pore v Dt. O tem sem že večkrat pisal. Zdaj naj dodam, da je takšen moj model BSAPOEV v bistvu Pervmodel, poln SM čustvovanja, nečist kot tak. A če bi pristal le na AK, na to, kar sem pravkar Krit o sebi povedal, bi moral prenehati s pisanjem. Res velja nasvet: piše naj, kdor ima čisto sporočilo, le to lahko ljudi prav usmerja? Ne, prav to je najhujša pomota, tako misliti je SZ. Kdor misli Neči-enotno, laže, zavaja; trdi, da poseduje Ideacilj in da pozna sredstva, kako se da priti do njega. Sam vem, da to ni mogoče. Edini pravi cilj je Dt, ta pa je drugje; danes je Člu, ki je še vse preveč IdČl, Dt skoraj nedostopna. Vsi oznanjevalci Ide kot Idealde, tudi PePKo, so sleparji, Zapl kriminalci.

T(ak)o AK, kot pravkar jaz, bi moral narediti slehernik. Pristati na svojo Pervosebnost, na to, da je v sebi vse troje: Ožld, Dč in Dv. Da ga žene (tudi

preganja) po THM-krogu naprej in nazaj; da se nahaja v ječi, iz katere je izhod še zelo daleč, če sploh obstaja. To AK vednost bi moral imeti budno Čl v sebi vsak hip. **RSD** naj bi to vednost tematizirala; tudi s tem, da ES analiziram toliko Raz dram, figur, situacij, izjav dramskih likov. Neki mladi pesnik-esejist mi očita, da sem »zelo neselektiven«. Izraz pomeni, da nisem dovolj ld! In tako mislijo o svetu ljudje, ki se imajo za PM!

Moj dokončni razhod s PePKom je posledica ravno tega: da se je on odločil za poudarjanje (Ož)Ide kot IdeaHarIde, jaz pa za izstop iz (Ož)Ide, za katerega vem, da ni mogoč oz. le pogojno. Njega je odločitev za Ožldo pripeljala k AnGlob gibanju, mene odločitev za Rad AK, ki pa ni AD (oz. tudi je, a pogojno), na rob ne le Dbe, ampak samega IdMa. Tu-tak sem za PePke in sorodne repke neviden. Dejstvo, da oni Zamol **RSD**, je posledica te moje nevidnosti. Vidim pa se sam. Moja ARF-AK je artikuliranje te vidnosti v DgZn jezik.

Upal sem, da bom s tem premišljevanjem - v **Načelnem intermezzu** - prišel do kakega zame novega spoznanja, da bom prebil mejo-steno, pred katero sem se znašel v zadnjem času. Nisem je prebil, to mi je jasno, le variiram, kar sem že večkrat povedal. Morda v nekoliko prenovljeni povezavi, a bistvenega prodora v NejDam nisem naredil. Težko pišem, vse težje, izmučen sem, manjka mi navdih, vrglo me je na zadnjico. Morda je to pravi pomen zadnje drže, ki naj bi bila zadnja misel? Misel na riti?

PISMO MIHAELI JERIČKOVI. - Včeraj so se končale Volčje noči. Že nekaj let zapored me zgrabijo - ves december, lani se je vleklo še v januar - in potiskajo v OIS. A prav včeraj sem se začel počutiti bolje. Le začasno izboljšanje. Pozneje se je moje stanje močno poslabšalo. Danes sem na psu: komaj se premikam, duši me, ves dan mi je slabo, komaj še vidim popravljati. To traja že tri tedne. Danes smo na Valentinovo. Slučaj? Barometer se je dvigal, zapihalo je ledeno, Kras je prvič v tej zimi pokrnil sneg. Ko sem pravkar vstal in začel pisati, ura gre proti polnoči, je zunaj pravljica, bela idila. Še rahlo prši snežec, tla so komaj pokrita; drevje se svetlika. Bo cesta v Izolo jutri poledenela, ko morava k zdravniku za srce? (KasO: Z Alo nisva mogla v Izolo, šele teden dni kasneje.) V razlagi, kako se obnaša srčni spodbujevalnik - razlago so mi natipkali, ko so mi ga vsadili -, piše, da moram takoj k njim v ambulantno, če pade puls pod 60, meni pa je že parkrat padel pod 50, medtem ko kaže med 50 in 60 vsak dan, tudi malo prej, ko sem se pripravljaj na vstajanje. Sem se včeraj počutil bolje, ker sem udaril precej hudo shujševalno kuro, včasih sem ji patetično dejal post - vsako stvar se da presojati normalno in z Mag konotacijo -, dosegel sem namreč težo 110 kg, kar močno preobremenjuje srce, tudi noge ne vzdržijo več te gmote. Katera od teh domnev drži? Čutim, kot da je od izida jutrišnjega dne - od zdravnikovih izvidov - odvisno, kakšno bo moje letošnje leto. Ali nova operacija in hud padec mojih energetskih sil, ali bom še eno leto vzdržal tempo norega ustvarjanja? Večkrat v Žu sem že zapadel OISu, prepričan, da je z mano konec, a zmerom sem se še pobral. Do kdaj se bo vračal - potrjeval - ta »zmerom«?

Z **Intermezzom** nisem prišel posebno daleč. Predvsem sem zaostрил sodbo: pristajanje na IdM-IdB pomeni pristajanje na Pervsvet, na SM. Tako ostro te sodbe dozda še nisem artikuliral; a menim, da drži, da je moja radikalizacija upravičena. SM ni odstop od norme, od prave Dbe, ki je npravna itn. Prav takšna trditev je najhujše SSL, idealizacija, potvorba, maska. Razumljivo je, da jo propagira vsaka veljavna ObDb. Ni pa umno, da bi jo zagovarjal jaz, ki sem Krit do temeljev

IdDbe. Menjava obeh sestavin v Simtparu ŽS je osnova za PervŽ, za SM. Ljubiti Ž, kot terja DSKC, je Tip SM Perv početje, le da se ideologi te navidez NeČi reklame ne zavedajo, da reklamirajo S. Kdor hoče stran od SMA, mora stran od IdMa; od ljezni do S in do Ž. To je usmeritev **RSD**-DgŽni, Dg€.

Preden se lotim Karja **Pisma Jeričkovi (PisJeri)**, še eno uvodno pripombo, potrebna je. Vprašati se moram po globinski naravi mojih - celo Čl, slehernikovih - razmerij s sočlom, ob tem pa še posebej takšnih, ki bi rada bila dialoška, Dgč od običajnih, prav za prav tudi zunaj SZ-PervDč smodela. Se mi je to v Pnizu **Dia** kakorkoli posrečilo? Ali pa je moje dialogiziranje s soljudmi doživelo krah prav zato, ker nisem zmogel premagati IdM okvirja VIŠa, ker sem ostal v PervSM razmerjih z njimi? Odgovor na zastavljeno vprašanje ni le potreben, je tako rekoč *conditio sine qua non* za moje nadaljnje delo. Razmerje s sočlom je temeljna preizkušnja za mojo Fijo in Et(ik)o. Kako naj sploh obstaja - je dosegljiv - Dr, če je razmerje med mano in njim že vnaprej - Strno - SMPervDč.

Da je moje razmerje s PePKom in njegovo z mano PervSM, je očitno. Motim se le v tem, da pripisujem SM le njemu, ne pa sebi. Res je, da se jaz trudim izstopiti iz SMzvez z njim, da odnose med nama tako - kot SM-Perv - razumem-imenujem. A to ne zadošča. Nasprotno, sam potenciram svojo Prikr Agr€kzldo, kar je ravno PervSM. Delam se za IdeaPldo, za nosilca RazReše, za tistega, ki vnaša v najin - v vsak - odnos prave norme, medtem ko njega taksiram kot skoraj bolnika, zapletenega v SZ do spačenosti. Enako Klabo, Klinca in sosedne. Manjka moja ARAF-AK.

Kako bi moral konstruirati svoj odnos do PePKa in sorodnih, da bi izstopil iz SM-PervDčev? Se sploh da izstopiti iz njega? Se da izstopiti malo, vsaj nakazati smer izstopa? Če PePke zmerjam, pač le Sim(uliram) EDč SV, s tem jo olajšam, Not(ranje) spodbijam, s čimer ne preidem drugam kot v Dv. PePKo prav tega noče: prehoda v Dv; odklanja sleherno vrednost LDPM, regredira v (seveda le Ps) PriPra Kldo, k Tomažu Akvincu in Ehr(lich)u, kar je Pervpočetje na kvadrat; v KaKije in Koca vtika Ehra. Če hočem NejDam, ne regresa v EDč, ne samoizgube v Dv, potem ... kako moram ravnati potem? Sem zmožen reči o tem kaj več in konkretnije? Ni moje tokratno soočenje z Jer(ičkov)o preizkušnja, da temo domislim, ali da priznam, da je nisem zmožen eksplicirati, kaj šele (raz)rešiti?

Z Jero sva se srečala pred desetletjem. Nenavadno hitro se je navdušila zame, za **RSD**. Zakaj se je navdušila, kaj so razlogi za njeno tako rekoč brezrezervno aprobacijo **RSD**, nisem mogel nikoli odkriti, še danes ne vem. Skoraj me (**RSD**) je malikovala, v glavnem hvali(sa)la, da mi je bilo neprijetno pri duši. Obenem pa: zelo malo vsebinskega je spravila iz sebe, je bolj jedljala od prepolnosti srca kot fiksirala nekatere jasne Krit ideje. Čakal sem, kdaj se bo umirila, sprostila, zbistrila. Nisem dočkal. Preden je prišlo do te nujne jasnosti med nama oz. samopojasnitve njenega razmerja do **RSD**, sva se razšla. Ne po moji krivdi. Z mano je prekinila ob istem času kot PePKo in sorodni: ko je začutila, da je njena investicija vame v obstoječi DabDbi popolnoma zgrešena, da nalaga v ime, ki nima ugleda ne možnosti, da jo promovira.

Sprejela me ni KC; LZgarji so me (**RSD**) dali v oklepaj; MO javnost me je skoraj Rad Zamol; še tisti, ki so me dozdej branili, so popustili; kako naj v takšnem položaju reagira sirota Jerica?! Da bi vztrajala pri svoji podpori **RSD**, bi morala odkriti v sebi vero v ta moj projekt, ona pa je le stavila nanj kot na posebnost, za katero se bo hitro čez noč videlo, da je genialna, jaz bom VoM, postal bom K-Zmagoviti fHr, ona moja apostolka, profitirala bo zaradi svoje nekajletne zvestobe

Gosu, tj. meni, ki me je - zoper mojo voljo - delala za Gosa, za genija, za Snika, za čudo Nve. A ker je bila zanj KC še važnejša od mene - oba naju je hotela združiti -, se je ob trdem Neg odnosu DSKCe do mene morala odločiti: ali KC ali jaz. V to odločitev je nisem silil jaz, kje pa! V glavnem sem molčal, če sva se dobila oz. v pismih sem bil izrazito neEks(kluziven). Nasprotno: meni je bilo celo veliko do tega, da ohrani povezavo med KC in mano, to je - bi - bil zame zanimiv spoj, če bi se posrečil. Mene zanimajo neobičajne, še ne udejanjene reči. Vsakdo je - naj bi bil - svoja BSAPOEV, ne pa Konv stereotip oz. hlapec-dekla.

Ni vzdržala. Ko je videla pomilovalen nasmeh-posmeh kaknega Stresa, Štuhca, Potičarja, ljudi okrog Zvončka, tudi Koclja in Senčarja, njene celotne Gene, jo je postalo sram, da se je vezala name (na **RSD**), zatajila me je, kot Peter FKra (ona se je imela za Petra in mene za FKra, ne jaz!). Dejala si je: čim prej opustim to povezavo, bolje bo. In mi je napisala nekaj posmehljivih pisem, povsem Dgč od prejšnjega njenega oboževanja. Sicer sem navajen na lupinge Či duševnosti, a ta je bil celo zame prehud, zaradi njene čezmernosti spoštovanja mene (**RSD**) ga nisem pričakoval. Oprhala me je z mrzlo vodo.

Ker je to storilo več MBP hkrati, kmalu za Jero tudi Klinc Klanc iz Mojstrane (Monštranc?), ki me je podobno diviniziral, je razumljivo, da je bila moja reakcija jezna, divja. Zgodbo sem razumel kot eno od sredstev IdM-ObDbe, da bi me pokorila, tokrat od znotraj, s strani tistih, ki da me najbolj cenijo. Če so ti zdvomili nad mano, pa ne bi ostali? Če so zdvomili moji bližnji, je skoraj gotovo, da nisem nič vreden; Jerin prehod iz idealiziranja mene v Iro je - naj bi bil - dokaz za mojo nevrednost. Te naj ne bi toliko uvideli ostali, ostali so že ves čas do mene Kritodklonilni in posmehljivi; udarec, katerega sredstvo je postala Jera, naj bi me zadel odznotraj. IdDb se je odločila za takšno strategijo, ker je videla, da se me od zunaj ne da streti; me ni ne Ptja, me more še manj LDPM. Torej mi je treba vzeti Maro od znotraj: ko bom preživljal izdajo mojih PriSo (Jere, Klinca, PePKa itn.), bom spoznal svojo ničevost, praznoto, napuh, napačnost. In se bom vrnil v čredo, pa naj bo takšna ali Dgč: ali (DS)KC ali kaka Pselitna grupa v SKŽu.

Namen se IdDbi ni posrečil, hitro sem dešifriral njeno novo strategijo. Pri tem sem bil, hvalabogu, tako brezobziren - Db računa na obzirnost ljudi, zato uči blagost: da bi sami sebe strli oz. zmehčali -, da se nisem zadrževal. V dilemi ali jaz ali Jera (EDč dilema), ali ohranitev mene kot BSAPOEV ali popustitev ObDbi, DabldBu kot edini PriPra normi (sebe bi moral dojeti kot odstopanje od PriPra norme, kot deformacijo, kot SMPervPldo, medtem ko naj bi priznal obstoječo ObDbo kot IdeaKldo), sem se brez odlašanja odločil za surovo negiranje tistih, ki so me skušali prepeljati žejnega čez vodo in/ali streti. Zavestno sem se vrnil - sem regrediral - v OžPld držo, s tem tudi v Dč, vendar na Psnačin, kot SimEDč, le v zmerjaško retoriko - ludistični lingvizem -, ne fizično, ne stvarno, ne PolDb učinkovito. Jero sem le sem in tja oplazil s hudobnim jezikom, a le znotraj **RSD**. Pričujočega **PisJeri** nekaj let nisem objavil kot tudi ta hudih PePKu ne. S tem sem zavestno pokazal, da se hočem držati v distanci, da mi ni do aktualne vojne - zmage nad tekmeci kot Šži; da mi zadošča, če sebi (v **RSD**) odkrivam njihovo Neg Stro.

Ne Jeri ne PePKu ne Klincu ne Klabsu Papsu nisem niti za hip popustil, niti malo nisem izgubil vere vase; če sem občasno zapadal OISu kot lanskega decembra, sem mu zaradi drugih reči, ne zato, ker bi začel dajati prav Jeri-PePKu, DSKCi oz. IdMu. Zmogel sem v sebi premagati OIS MeP, ostajati v **Noči duše**, RazReše, IsUnBDra. Ob tem sem vračal Jeri-PePKu ipd. posmeh, a ne zato, da bi

jih strl in vrnil v čredo. Sami so se vrnil vanjo oz. dejansko sploh nikoli niso iz črede izstopili, le na njen rob, kjer so se spogledovali z možnostjo biti Dgč lik. A ko je bilo treba res preiti začarano mejo med ldo in Dt, so se s povešenimi repi zatekli nazaj v maternice Db-KC ustanov.

Ostal sem sam oz. le z redkimi ob sebi. Predvsem z Alo, to je posebno in edinstveno razmerje; ob naju je še nekaj mojih PriSo, predvsem moji otroci. Eni cenijo bolj mene kot ustvarjavca in/ali SAPOEV, drugi bolj **RSD**, ker jo čutijo, oboji mi pomagajo, da povsem ne zdvomi nad Čloštvom. Naj jih imenujem? Večkrat jih omenjam: Mucka, Dovjaka, Ravla Kodriča, Rota, Kmecla, celo Paternuja (Ira usode), Borisa A. Novaka, AAA, našel bi se še kdo. A tudi če bi me vsi ti zapustili - kot so me Klab, Klinc, PePKo-tepko, Jera-zamera -, bi ostala midva z Alo. Na Alo stavim kot na Abs zanesljivost, to pravico - upravičenost sodbe - imam, ker sva pravkar praznovala pol Stola skupnega Ža, danes sva oba starčka. Če bi Ala umrla pred mano, bi nastopil hud problem; bi zmozel vztrajati sam? Na to vprašanje odgovora nisem sposoben. Raje bi, da mi ga ne bi bilo treba dajati. Zato razmišljava tudi o tem, da bi naredila skupen Sm. Odprte morajo biti vse opcije.

Iz razlike med drugim ešalonom MBP (Jero, PePKom, Klincem ...) in Alo (ostali, ki so mi - **RSD** še naklonjeni, so razporejeni med Alo kot optimalno točko in drugim ešalonom, drugi ešalon je nastal iz te vmesne drže - kdaj pa sem si mogel predstavljati, da me bosta PePKo in Klinc tako izdala, kot sta me !?) bi se moral poučiti o naravi - bistvu mojih razmerij z naslovniki mojih dialogov. Da je Dia odlično sredstvo PolDbe, je jasno, kdaj sem ga že kot takšnega sprejel, že v 50-letih! PS in FD ne poznata Dia oz. FD ga Sim(ulira). Ko ga LD uvede, s tem Dbo sekularizira, iz St-MagDbe, ki se ravna po bogu (tj. po Abs APP) jo RR v Polekonomsko. Odnosi med ljudmi postajajo manj opredeljeni po EDč-SV, bolj so razmerja med UtPski, med Utgrupami. Tudi znotraj ltnDne.

RealD na PRS si zastavlja cilj-vprašanje, kako združiti PriPra Noto in Dia, ki je znotraj Dn Pola. To je posebej ideal KristanoveD, **Volje, Vrankovića**, tudi CanD, **Duš, Hlapcev**, GangloveD, **Sfinge** itn. Posebej ES pozorno sem temo-problem raziskoval na primeru KvedineD, **Pravice do življenja (Pice)**, Šorlijevih **Ognjev** pa celotne DeteloveD itn. Vse do Smoletovega **Potovanja v Koromandijo**. V DaSD se obriši teme Ktz (kaotizirajo), RR v Inf, glej **Karuzo, Mavrično ladjo** ... O temi nekaj vem, saj sem jo doživljal, izkušal in reflektiral sem jo skoz vse svoje Ž, pol Stola z Alo v najinem zakonu. Šla sva skoz mnogo faz, skoz Romanarhi(sti)čno, skoz Zun institucionalno, skoz SM-PervDč, skoraj skoz EDč, skoz medsebojne izdaje in PriSo, skoraj skoz vse EV, ki jih je Čl zmožen. To sva delala hote, eksperimentalno, z Užem in od usode določeno.

Kaj sem hotel od Jere? Kaj sem hotel od PePKa, vem. Najino PriSo s PePKom se je začelo v 70-letih, ko sva oba iskala podporo za zidavo najinih - vsak svoje - SAPO drž, v odporu zoper Ptjo, on tudi zoper KC, jaz zoper SKŽ. Tu sva si prišla prav, on mi je nudil institucionalno možnost javne artikulacije mojih idej, v Reviji 2000 (Re-20), ki mi jo je na široko odprl, jaz sem mu predstavljal uspešnega Čla iz Kule, iz KulDbe, ki ima Intel nravno moč, saj se je sposoben upirati TotPtji. Potrebovala sva se, a le do tedaj, ko je Ptja odpadla in ko jaz nisem zavzel vodilnih mest v novi LD, ki so jih od mene mnogi pričakovali, ampak sem se še bolj umaknil na rob Dbe, čeprav sem se opredelil za LD in ne za Ptjo. Tu - odtod naprej, od 90-let - PePKo zgodbi ni mogel več slediti, ZgDb dogajanje je postalo zanj pretežko, ni ga zmozel razrešiti, v njem ni bilo dovolj Pota-energije-zmožnosti, da bi se našel. Zapletel se je v SZ, kjer se otepa, res nesrečen in ponesrečen, še

danes. In nima šans mrežo razplesti. Seštrikal si jo je predvsem sam in okrog svojega vratu. Medtem ko sem jaz poudarjeno SA: BSAPOEV. Jaz sem Srečko, on Bučko.

Jera je Čl ozkega profila-osebnosti. Poznala je - in še pozna - le en moj tekst: knjigo **Kristus in Dioniz (KiD)**, napisal sem jo v Parizu 1989, kmalu potem je izšla. V nji podajam Krš razlago SD-sveta; Krš je bilo tedaj zame »novokrščanstvo«, tako sem ga imenoval, posebna Rca duha Drugega Vatikanuma. Kot osebnost sem Jero Fasc s knjigo **Sreča in gnus** (to je Konv sodba LZgarjev in MO javnosti, tudi Jrkosa: da je **Sreča in gnus** moja osrednja, verjetno edina vredna knjiga), s **KiD** pa sem ji dal - točneje: je ona vzela - Krš razlago-teorijo. **KiDa** je izbrala že za diplomu, nato čez leta, v drugi polovici 90-let, še za magistraturno nalogo, objavila jo je v Slavistični reviji.

Zame Tip: ne ene ne druge Jerine razprave nisem podrobno prebral. Preletel, toliko da sem vedel, za kaj gre, a ne več. Prosil sem Alo, da teksta podrobno prebere in mi o njej poroča, zaupam ji. Ustregla mi je, zadoščalo mi je. T(ak)o storim večkrat in iz Raz razlogov. Ko mi je Ink napisal pismo, v katerem mi sporoča, da prekinja z mano, ga je prebrala le Ala, jaz ga še do danes nisem. Ga bom, ko bom komentiral **Pismo Inkretu v Razgih?** Celo kako dramo pozna dolgo časa le Ala, jaz le po njenem pripovedovanju. Zakaj tako? IvSvet v svoji predstavitvi **RSD** v Delu Alinega izjemno pomembnega deleža v **RSD** ne opazi. Ustvarjalno PriSo med možem in ženo je za mnoge nemogoče, zato ga Zamol, zanikajo. (Nova tema: zakaj jim je LdDr v zakonu med dvema tako tuja, vidijo le izdaje, tekme, SŠ, Perv, SM?)

Začutil sem, da mi je Jera nevarna; brž ko me je začela zasipati s svojim vročim občudovanjem, sem se zdrznil, se posvaril: pazi, Taras, to je ena od Že, ki popolnoma podreja razum čustvom, ni zmožna najosnovnejše AAF, kaj šele AK, vsaka AK je zanjo grožnja, da bo padla v AD; je Zapla, ki te hoče narediti za nekaj, kar nisi in nočeš biti: oboževani. To si želijo biti - in v tem uspevajo - Janč, Šel, Graf Pij, tak je bil tudi Mrak. Jaz pa iz lastnega izkustva vem, kaj pomeni takšna vloga: biti hlapec svojih oboževalcev. Moraš biti »neskončno« nad njimi, kot je bil nad njimi Mrak, da ostaneš od njih neodvisen; jaz se vse preveč Er zapisujem soljudem (v težnji, da bi našel Dra), da bi se bil zmožen postaviti na to neprizadeto višino nad pigmejci. Šel z vsemi manipulira, jaz prav tega nočem. Ne le da ne uživam v vlogi Vodje-Vodlja, trpim v nji, gnusi se mi, v nji se čutim ujet in instrumentaliziran. Po svoji naravi nisem sposoben biti Pop zvezda, Mojzes (Janša, KaKi, Tito).

Jera me je popolnoma narobe ocenila, delala me je za meni zoprno figuro. Moral sem se ji upreti. A ker je tako insistirala in ker sem sam na tej ravni nemalo slabič, sem jo toleriral, je dolgo ne nagnal; čakal sem, da sama spremeni odnos do mene (do **RSD**), me sama izda; šele potem sem si upal potegniti črto pod najin odnos. In sem dočakal, izdala me je, brnil sem jo v rit kot nadlogo. In mi je zamerila. Koliko je bila - in je še - njena zamera upravičena? Pa Klabova itn. užaljenost?

Bil bi pa do Jere krivičen, če bi trdil, da se je ogrela za **KiD** - za **RSD**, kakor jo je razumela - povsem brez razloga. V KC je prišla od drugod kot jaz; iz OISa. Kot neofit, po svoje sem bil okrog 1990 neofit tudi jaz, celo spreobrnjenec (nekateri so me označili kot konvertita), je bila bolj goreča od navadnih KonvKhanov, želela je biti bolj PraPri, želela je tudi novo Tijo. Jaz sem obetal, da ustvarjam novo LZ, ki bo po Stri Krš, torej KršLZ. Takšne dozdej v Slji - v SiZ, SLZ -

ni bilo, Kani (Ivan Grafenauer, Joža Mahnič itn.) so pristajali na isto PSt LZ kot neKani, kot France Kidrič in Paternu, le da so dodajali zadevi nekaj Krš potez; to ES podrobno analiziram na primeru Koblarja ob **Ognjih**, knjiga **DnŽr**. Moja ambicija pa je bila, da mora PraPri - »novo« - Krš konstruirati tudi lastno Zn. Smer moje težnje je bila prava; Krš sem razumel kot Fijo-Tijo IsDti, Boga kot UnBDra, ne kot ldboga-malika. Ko danes govorim o DgZni, je to le naslednji-zrelejši korak NeJDam na liniji, ki sem jo začel že v **KiDu**.

Začel, ne pa dokončal. Tu je pravi vzrok, da me - **RSD** - je Jera zapustila. PSt v **KiDu** razvite KršZni ji je bila po meri, vzela jo je za svojo diplomsko-magistrsko-magistralno nalogo. Potrebovala je nekaj let, da je to nalogo - svoje razumevanje-razlago - **KiDa** in moje KršZni artikulirala. Všeč ji je bilo, da govorim o **RSD** kot o katedrali, tudi o romarski, a samega izraza romanje ni razumela ustrezno. Zame romanje res ni le Deleuzov beg ali deteritorializirano blodenje po neužlebljeni puščavi, le Konta željnih tokov. Prav tako pa zame ni romanje natančno določena pot - hoja od neke točke k točki, ki je fiksno določena: h Katcerkvi, k točki videnja MMB, kot v Medjugorju, na Višarjah, kjer je pastirček zagledal-začutil MMB in so NTM nato sezidali cerkev, glej mojo analizo zgodbe v razpravi o dramatizirani Turnškovi povesti **Božja planina**, v knjigi **SCŽ**.

Analogno St zgodbo Katromanja sem Krit analiziral ob Kuretovi PV drami **Slepa grofična**, v knjigi **DaSD 3 (Kulturno okolje)**. Isto zgodbo-pot-PSt podaja Vodopivec v drami **Na Skalnici** o nastanku cerkve na Sveti gori nad Solkanom (Gorico). Romarskih cerkev je vse polno, osrednja je St Petra v Rimu, papeška, središče KC. Do Stša kot stavbe, v kateri je osredotočena-spravljen St, sem zavzel Krit-odklonilno stališče že zdavnaj. Čeprav sem okrog 1990 pristajal na KC, sem na takšno, ki je povsod(nja), ki ne zapira Stboga v tabernaklje-cerkve-hostije, ampak so ti le metafore - ZnaSi - za povsodnost UnBDra, ki sem ga imenoval Bog-Drugi (BDr), tudi Veliki Dr; Stres se je takrat še strinjal z mano; ko pa je postal Polik, mu je bila Dt v napoto. Takšnega Boga naj išče Čl - naj bo v (po)IsuBDra -, ne pa da le Sim(ulira) Is, le ponavlja pot iz luči v temo, iz PogStre v St mesto (v Jeruzalem-Rim).

KC sem imel za okvir, znotraj katerega ljudje - Čloštvo - iščemo smisel-Boga. KC je v tej prednosti pred ostalimi Cerkvami, da se zaveda, da je PriPra Bog DrBog, torej da ni to ldbog nobene ES Cerkve, tudi KCe ne in ne Protta, Orta, Musla. Glede na BDra so vse te Cerkve iste-ld. KC dobi nov-poseben pomen le v primeru, če se zmore z ARF-AK odpovedati sebi kot ES posebni Algi-konfesiji, kot (ob)lastniški lDdbi. Kot se je, po moji Tarazlagi, JKr, ki je odklonil lDjudovsko Cerkev in božjo »Cerkv« prenesel v srca-Note vseh ljudi, slehernika. Zato sem govoril o NKC v nasprotju z ZKC.

Svojo stavo na KC - svojo investicijo v KC - sem moral zavreči, ko sem 1991 (posebej v zimi 1991/92) odkril, da se DSKC z nenavadno hitrimi koraki vrača v MV-PV KC, celo v EDč, da regredira k FKc, z ReFe, z ReSlom; o vsem tem sem podrobno pisal v prvi polovici 90-let. Jera je nekaj časa to mojo Krito KCe spremljala, jo razumela kot Not AK KCe. Ko pa je uvidela, da nastaja med stvarno DSKC in mano vse večji prepad, da DSKC mojo zamisel odklanja, celo tako Zanič(uje), da se ji ne zdi vredna niti Krit omembe, ničvredna pa je, ker je ne propagiram na Pol način v MO, ampak le v **RSD**, ki je - hote - brez vpliva na javnost in s tem brez Pol moči (za DaKane je vrednost KCe skoraj le še v PolDb moči), je bila Jera postavljena pred dilemo: ali kot jaz, vendar po svoje - kot

SAPO, celo kot BSAPOEV - izdeluje AltAlgo, kot sem jo jaz (Dg Algo), ali pa da se okrene od mene in vrne v varnost hleva.

Moja pot je terjala MeP, tveganje, negotovost, IsBoga, ki je UnBog. Jera je ugotovila, da za takšno »pustolovščino« nima ne moči ne motivacije, da je zanjo pretežka. Da ne bo vdžala posmeha celotne okolice, od De do Le, od SLZ-SZni do KC-klerikov. Odločila se je glede na oceno same sebe. Brž ko pa se je odločila za EV TradKCe, je morala začeti ravnati kot ta TradKC - kot DSKC -, Posn(emati) njene gibe, se vsakomur, ki ga Zanič KC, tudi sama posmehovati. In je v hipu ne le zamenjala zastavo, ampak začela kazati do mene, ki me je hip pred tem še (nezumno) kovala v zvezde, vzvišeno lro. To se je zgodilo natančno ob istem času, ko so me zviška zavrgli PePKo, Klinc ipd. Ni slučaj, da sem nato na (p)lzde reagiral analogno.

Če se je moglo v KiDu zdeti, da je moja romarska katedrala le Sim KonvKat romanja-romarstva, obnova **Božje planine, Na Skalnici in Slepe grofične**, ker je bila moja katedrala še preveč Inf-dvoumna, pa je polagoma postajalo jasno, za kaj (mi) gre. Romanje sem razumel kot Is, ki je sicer usmerjeno k Smislu, a ta smisel ni institucionalizirana St v KC. Že okrog 1990 sem pazil, da me ne bi bilo mogoče tako razumeti, zato sem 1989 napisal ES podrobno analizo Majcnove drame **Bogar Meho in Marija**, glej mojo knjigo **MD 2**. Majcnova teza je, da najde umirajoči Meho smisel-Boga (MMB) čisto po svoje, v viziji, ki je Inf s predsmrtno blodnjo, vsekakor pa zunaj KonvTrad institucionalne KCe. Ta se ukvarja s postavljanjem St znamenj kot ZnaSi za KC, z obeleževanjem (ob)lasti KCe, s terorjem klerikov nad AVS, medtem ko išče PČ (Meho) stran od mase in ustanov(e), v poudarjeni samoti, v hoteni osamljenosti, tudi fizično na robu vasi kot skupka hiš.

Ta model sem hotel kot vzor Posn jaz v svojem PvtEkP Žu. Moja - najina z Alo - hiša stoji v Avberu na robu vasi, najino KršKat je bilo v NKC, do JOGSŠKov, tako sem jih imenoval že v zimi 91-92 (Jera je to moje pisanje brala), sem bil vse bolj Krit. Zame so bili - so se razkrili, pred 1990 tega nisem mogel videti-vedeti - kot duhovniki iz **Meha**, celo kot fanatični PolKfz semeniščnik Čuješ.

V analizi Majcnove naslednje MV drame **Brez sveče** sem, po mojem skladno z Majcnovo intencijo, svojo usmeritev še zaostрил; neštetokrat v **RSD** sem dajal ekskaplana Sergeja za zgled. Sergeja KC pritisne, prisili v dilemo: ali poslušnost do nje kot do PolDb institucije ali izprtje, ekskomunikacija. KC - hierarhija - se je sama znašla v dilemi: ali LdDr (skrb za zapuščenega otroka) ali LdNSSi. Ker se je kaplan Sergej odločil za LdDr, le ta je bila zanj JKrovo Krš, je moral proč od stvarne KC, v osamljenost, na rob Dbe, v s(r)amoto.

Prav v letu 1989 sem oba proklamiral za svoja vzornika, ob Ješui in ekspatru Ambroziju iz Mrakovega **Procesa** in **Rdeče maše**, ob **SAnt** ipd. Zame moja usmeritev ni mogla biti bolj jasna. Jera pa očitno mojega sporočila ni pričakovala. Želela si je sintezo-Inf, pomiritev, spravo - med realno KC in LdDr verniki, kot je Sergej. Prepričana je bila, da se je meni sinteza posrečila, ker da je tudi DSKC Dgč ustrojena; ni več PV-MV FKc. A bolj ko se je razkrivalo, da se DSKC vrača v nekdanjo PSt, bolj je postajala Jera negotova, bolj je v nji rasla praznina, ki jo je nekaj časa zatajevala, predvsem pred sabo, a ko je videla moj nezgledni položaj v Dbi, mene kot primer s(r)amote, me je pač zatajila. Rekla si je: to pa ni romanje, ki pripelje v Rim, v tabernakelj KCe, kakršna je stvarno. To, kar počne Taras, je smešno preroštvo, je sektaštvo, je anarhistični Lib, je Pvt čudaštvo, je nekaj, kar spodbija mojo varnost in smisel šele išče. Smisla TK še ni našel v fiksnem St ZnaSi predmetu, v Katmolitvi, v Katmaši, v kelihu.

Analogno je reagiral tudi PePKo. Naj je še tak kritik DSKCe, ostaja KonvKlan, ki hodi redno k maši, pristaja na vse Tem KC dogme, sprejema zakramente itn. Brez vsega tega se čuti izgubljen. Hoče Kom kot IdeaHarkId Prihodnost, a ta Prihodnost je zanj (nemalo tudi za Koca) preslikana idealizirana preteklost v varni AVS. KCe ne kritizira v jedru kot IdCerkve, ampak v njenih Pol odločitvah. Medtem ko sem jo jaz sprejel pod pogojem, da postane DgKC. Ko se je skazalo, da to noče postati, da ji niti na misel ne pride, da bi postajala kaj takega (kajti v tem primeru bi izgubila ne le oblast, ampak sama sebe kot IdM), sem začel Krit raziskovati njene temelje, odkril, da so FP kova, da se jim mora KC odpovedati, če hoče k BDru. Maša, zakramenti, Ve, nebesa, bog kot Vsemogočni in Stvarnik itn., vse to sem dal pod vprašaj in zavrgel. Ta Rad prodor sem delal prav v drugi polovici 90-let. Ko sta se PePKo in Jera zavedela mojega početja, sta se odvrnila od mene. PePKo me je cenil kot svojega sodelavca v reformi KCe iz De v Le Polopcijo, Jera kot novega Fifa, ki daje KCi, kakršna je, novo Tijo. Moj radikalizem ju je prestrašil in odbil.

Ko bom ES podrobno komentiral Jerino magistrsko nalogo o **KiDu** oz. mojemu LZ modelu (MetAksi), bom svojo Krit zamisel, ki jo tu le nakazujem, razvil. Zdaj mi zadošča opozoriti na to, kaj je bilo Jeri v moji MetAksi všeč. Kajti prav tu sva se razšla oz. morala raziti, ker sem sam sicer like iz **KiDa** ohranil, a tako preOsm oz. razvil v smer DgTije, da za Jero niso bili več uporabni, privlačni.

V **KiDu** sem postavljaj najvišje gotsko okno, vitraj, rozeto, luneto, ki je krog, Abs lepoto, iz katere središča sijajo žarki na vse strani. Rozeta je lik srednjeveške FKc. Dokler sem vztrajal pri rozeti, sem vztrajal v KC, kakršna je, jo le znotraj nje inoviral; tako so razumeli Jera in ostali. Ko sem kasneje spoznal, da je treba ohraniti od Krša le zamisel o LdDr, o Bogu kot Drem, sem uvidel, da je glavno zlo za - Id - KC v tem, da ostaja FKc; fiksna stavba-cerkve, analogna PogDbam. Zato so tudi mogle nastati Kršcerkve iz antičnih poslopij, celo iz povsem banalnih-sekularnih, iz tržnic, ne le iz judovskega templja. KC ni ohranila - celo razvila - le FP hirearhije TS-Dbe, ampak temelji na idealizaciji, na tem, da AgrEkzld razglasi za potezo Sžov, sama sebe pa pojmuje kot IdeaHarkId. To je nadaljevanje Pogverstev. Zamisel Dti je v takšni PSti izgubljena, vsaj zatajena, Prikr pod močnimi sloji IdM form-vsebin.

Problem je torej v Geom: kaj je bila Geom kot Simt zame 1989, kaj je zame danes. Ob tem pa, kaj je bila za Jero v prvi polovici 90-let, ko je Jera pristajala na moj model LZa-Litteorije oz. na model, za kakršnega si je predstavljala, da je moj (Tip zame). Na ta tri vprašanja moram odgovoriti NTM.

NTM je treba razlago RA v RAR-AK. Ne morem se otresti odgovornosti: če - ker - sem predpostavljaj-želel sintezo-uskladitev med svojim anarhoidnim novoKršem in uradno KC, sem kriv, da so me nekateri razumeli narobe. Redki. Večina Kanov - posebej klerikov iz hierarhije - je bila do mene že ves čas skeptična, Gril et consortes; čutili so, da nisem pravi, da nisem za NSS, da nisem iz testa za Polika. Nekateri, ki so sami iskali (prišli so od drugod - iz OISa -, kot Jera), pa so stavili name: če se meni posreči spojiti NeČi angelskost IdeaKCe in Krit duha Dia-raziskovanja, potem je to dober znak tudi zanje, dokaz, da se da tudi po tej poti. Ko so odkrili, da se mi ni posrečilo, da se najbrž željena sinteza sploh ne more posrečiti, ker se oba elementa, ki sem ju želel spajkati, kot Stri izključujeta (eden je dogmatska FKc, drugi RLH), moj primer-zgled ni le nehal biti smerodaven, nasprotno, postal je napačen. Treba se mu je (mi) bilo odpovedati, me celo kaznovati, ker sem - vsaj v njihovih očeh, za njihove želje - nastopal kot Zapl.

Kaznovali so me z Zamol in s posmehom, vsekakor z nečim, kar naj mi čim bolj zniža in celo vzame ceno v javnosti in ugled. Namen: da ne bom več privlačen za nikogar. Ne le jaz, enako **RSD**.

Jera je kriva, ker se je odločila, da me - **RSD** - vzame za zgled in orientir. Sem se ji sam tako ponujal? Morda, ne da bi se tega zavedal, ne da bi hotel. Že od 1964-65, ko sem tako grenko doživel izkustvo z Zaplom mladih ljudi - nekam sem jih usmerjal, nato pa odstopil od te smeri, ker sem ugotovil, da ni prava oz. že prej sem bil Not do nje v Krit distanci, tega pa nisem dovolj jasno sporočil učencem, grupi -, sem se izogibal prepričevanju kogar koli, vlogi Vodlja. V tem nisem bil dovolj dosleden, ker me je PriSo z grupo novorevijevev oz. že problemovcev potiskalo v PolKul javno ravnanje. Ker sem se mu odmikal, so me ravno ti - moji PriSo - že tedaj v 70-letih, kritizirali, da se »separiram«, kot se je izrazil Rupel. Pa vendar sem se najbrž bolj angažiral v KulPol javnosti, kot bi se smel. Oz. nisem še dozorel do jasne drže, katero sem mogel zavzeti šele v 90-letih, najčisteje šele v drugi polovici 90-let, ko sem dokončno obračunal tudi s KC; ko sem se razvezal vseh (res vseh?) vezi s Kldo.

Smem torej zameriti Jeri, da si me je predstavljala kot Dgč osebnost, kot sem bil? Najbrž ni mogla niti od daleč razumeti moje SA v RazReše, s tem tega, da sem sposoben 1989 evforično zagovarjati - seveda po svoje razumljeno - KC, desetletje kasneje pa jo označiti za zločinsko. V **RSD** se da jasno slediti liniji takšnega mojega obrata. A to je moj obrat - tudi Alin, z Alo sva vsak dan premlevala najin položaj, resnico Čl-sveta -, medtem ko ostali ne morejo slediti moji poti tako natančno od blizu. Če pa ji sledijo, postajajo neSA, s tem ravno to, kar ne smejo biti, kakršnih ne maram. Primerna PO, ki ostaja SA (s tem SAPO) in je tesen PriSo, je lahko le redek Čl, z Deleuzom Guattary, z Marxom Engels, z mano Ala. Ne more pa biti to Ziherl ob Kardelju, ker tudi Kardelj (ali KaKi) ni dovolj SA(PO). To je želel biti ob meni Pož, a se je ta njegova želja katastrofalno ničesno končala; le zajedal me je. Morda tudi Klab, Klinc ipd. ob meni; zaman. Smo pa bili takšni v mladosti v MGG. Najbrž je to mogoče pri mladih ljudeh, ki se šele iščejo in so si potrebni kot grupa, kot tesno vroče občestvo: VeRus, Primož Kozak, Dominik Smole, Rožanc itn. In jaz. Od Jere, Poža ipd. sem bil mnogo prestar, iz drugega vica, da bi lahko nastalo kaj podobnega kot med nami tremi MV: v trojki: Primož-Dominik-jaz.

In vendar Jere - ljudi kot ona - nisem ne hote-namenoma niti dejansko izdal, zapustil. Tisto, kar je Jero posebej privlačevalo pri **RSD-KiDu** - SimtGeom -, ves čas ohranjam, le da ob tem stopnjujem tudi načela. Prav Pniz **GR** je primer za to. MSK-MSI v Pnizu **PrSD** itn. razvijajo Ideaoblike SimtGeom razmerij. Je pa res, da je faza **RSD** (začel sem jo šele 1996, prav tedaj, ko se je začelo razmerje med mano in Jero krhati, ko mi ni mogla več slediti), v kateri sem razvil MSI-MSK (**GR**), glede na SimtGeom **KiDa** tako visoko HKD sofisticirana, da je komaj komu dostopna. **GR**-MSK-MSI zadevajo zato od vseh momentov moje Zni na največ nerazumevanja, na najhujše Zamol. Tu tudi Kmedl, Rot, Kreft, Boris A. Novak itn. ne reagirajo. **GR** dajejo v oklepaj. Dojema jo le Muck.

V **KiDu** sem razvil osnovne Geom modele: premico, daljico, pentljo, kvader, kocko, kristal, vse do najbolj popolnega, do rozete. To je bila še zelo enostavna - pregledna - situacija-slika. Jera je bila - kot nihče drug - nad to fazo moje GeomSimt Zni navdušena. Jaz pa sem kmalu, morda že sproti, začutil nevarnost, ki mi je grozila od Jere in morebitnih njej podobnih. Neodvisno od njihove želje so

me skušali zadržati tam, kjer sem jim bil všeč-primeren. Ljudje naredijo iz Čla, ki ga gledajo, fiksen lik, inerten kip, Pris(ilno)Ido. Za Polika je to ugodno, sam jim ponudi ta(k) lik PrisIde, sam jo naredi takšno, da mu koristi; zanj je to le maska, za katero se obnaša SA manipulativno, kot Pvtnik. Vse drugače zame, ki so mi ostali cilj, hočem jih RA v Dre, ne pa jih instrumentalizirati v sredstva svojega polaščanja. Zame so - naj bi bili - PriSo, ki z mano skupaj RazReše. Moje najhujše razočaranje je bilo po letu 1990, ko sem videl od znotraj-od blizu, kaj je to Polik: opazoval sem Puč(nik)a, kako je ljudi razvrščal le kot sredstva v svoji Pol igri, za svoje oblastništvo. Naj je bil sam v sebi še tak agnostik, navdušeno je začel sodelovati s KC, ko je presodil, da mu je Polkoristna. Enako KC 1990, čeprav je vedela, kako tuja-nasprotna sta ji STH. Čeprav sem imel do Puča nekaj Krit rezerve, predvsem iz zime 1963-64, pa si nisem mogel niti od daleč predstavljati Rad manipulativnosti Polika in Pole, ki je tičala v njem.

Zame je pogoj, da je moj PriSo, s katerim skupaj iščeva Dt (smisel) v RazReše, SAPO. Kot SAPO pa ne sme biti niti moj učenec (ne jaz njegov), niti predstavnik javnosti ali nekdo, ki išče v meni Varuha-trdnost, kot so jo nedonošenčki iskali pri Mraku. Mrak je imel za PriSo, kakršnega opisujem, le Karlo. Po njeni Si so mu bili vsi mlajši, ki so se zgrnili okrog njega, le ali učenci ali predmeti ErS sle, tak je bil zanj še posebej Miran, glej 1000 strani Mrakovih dnevnikov o tem. Preš je našel PriSo v Čopu in Smoletu, nekaj časa so tako sodelovali Levs, Jurč in Strit. Can je ostal kmalu zelo sam, na četverico PriSo Moderne se je skliceval bolj iz Ideolčustvenih razlogov, kot da bi z njimi živel, dva od četverice sta zgodaj umrla, tretji je bil od Cana zelo Dgč.

Čutil sem, da me hoče Jera držati v zaledenem liku, kakršnega si je naredila o meni na osnovi **KiDa**. Obljubljala mi je, da bo šla naprej, a ostalo je le pri besedah; ne zato, ker bi me hotela izdati, ampak ker ni zmogla moje poti, tempa, radikalnosti. Jaz sem zidal zadnjo fazo **RSD** na osnovi svojega zelo HKD in polnega izkustvenega Ža, ona je bila mlado dekle, ki je šele začela svoje Ž. Med nama ni moglo priti do PriSo odnosov. **KiD** Stra SimtGeom MetAkse ji je zadoščala. Moje RA te Stre ji je bilo odveč. Ocenil sem, da me zadržuje, vleče navzdol, ona pa, da jo izdajam oz. da izdajam lep-zgleden model KršZni, ki bi mogel prodreti. Navdušila je celo svojo sestrično, da je po mojem **KiD** modelu začela analizirati SI prozo; s kakšnim uspehom, ne vem.

Zame je bil prelomen trenutek v letih 1996-97, ko sem vstopil v novo fazo DgZni, MetAkse, s knjigo **RiK**, z razpravo v nji, naslovljeno **RSD-modeli**. Ta iznajdba je bila zame tak Pot, da od tedaj naprej šele šteje prava **RSD**; **KiD** MetAkse je še zmerom vezana na Trado, na Konvsmisel. Kdor bo (pre)bral **GR 4**, bo vedel, kaj hočem reči.

Za uvod v Kar k **PisJeri** to moje razmišljanje zadošča. V njem sem ravnal strokovno korektno, razlikujem med Jero in PePKom, ne delujem ideološko, ne mečem dveh v isti kotel, nekatere poteze v njiju so iste, druge so spet Dgč. Oba sta me izdala, a vsak na svoj način. Oba sem izdal tudi jaz, a vsakega na svoj način. Izdo je Strno. Brž ko prehaja Čl iz Ožlde v Dč, izdaja; se razceplja: v RazcDč itn.NDM.

PisJeri terja nekaj ES Karja. Jerinega pisma ne objavljam; naj ga sama, če želi, kjer koli. Ko sem pisal **PisJeri**, sem še računal na nadaljevanje najinega Dia, vendar je ravnala še manj sodelavsko kot PePKo. Najbrž je ocenila, da ji tak Dia z mano ne more v ničemer koristiti. Njena mentorica je bila UProf Glupičeva, prav to

damo pa sem tedaj parkrat pošteno nasadil, seveda ne na tisto, kar bi si mogel misliti zloben-zlonameren bravec, ampak le na nekaj besed. Glup(ičevk)a je že močno namalana starka, jaz pa le še s telesom, primernim za bolezen-staranje, ne za Sek eskapade. Zakaj sem bil do UProf dame žaljiv, sem razložil NDM. Tudi tu se je morala Jera odločati: ali zame ali za svojo šefico. Jaz sem **RSD**, ki je norost, šefica garancija za Db promocijo. Izbira torej ni bila težka.

Govorim, kot da je Bog oseba. Danes bi bil tudi v takšni izjavi previdnejši, bolj zadržan. Danes je Bog zame še bolj Dt kot UnBDr. Dt ni nujno oseba. Vedenje o Bogu je komaj kakšno. Danes sem bolj v **Noči duše**, kot pred pol desetletja. Vendar že v **PisJeri** poudarjam, da sem - da je Čl - pretežno v temi.

FKC povezujem s hudičem; drži. Je bil v takšnem mojem zaostrovanju vzrok, da na **PisJeri** Jera ni odgovorila, da je nanj reagirala z molkom-Zamolom? Da se mi je začela posmehovati? Od tedaj sva izmenjala še nekaj pisem, a Pvt in grenko-obrobne vsebine. Enkrat mi je napisala anonimno pismo, ki pa se ga je dalo prepoznati, naslovila ga je name kot na Vsepožrla, pisala ga je v italijanščini. Pokazala mi je, da me ne jemlje več resno. Ranjena? Izdana? Maščevalna?

V **PisJeri** še pojmem Boga kot stvarnika, vendar ne več kot Vsemogočnega; Bog potrebuje Čla, da bi mogel odrešiti svet. Danes tudi takšnega Boga ne priznavam več. Oziroma: Bog se kaže v ČlDrem kot stvarnik, odreševalec, kot akter z LdDr. A to je ena božja podoba: PO. Ima jih pa brez kraja; Čl - kot LdČl - jih ni zmožen ugotoviti. Problema se ozavešča le polagoma.

Tedaj še pišem OK, danes ne več.

Zgodbo Kržanove - matere, ki je izgubila v avtomobilski nesreči tri otroke - komentiram NDM podrobno. Na strašnost dogodka je po 1990 reagirala s strašno Tijo: da so ti NeČi otroci St žrtve za boga v zadoščenje Čl grehov. Tak njen bog je Moloh, je SM Zločinec, njena Tija pošastna SM-Pervrazlaga, ki jo v radikalnosti komaj katera poseka. Ker je bila Kržanova tako čezmerno prizadeta, si je upala tako čezmerno misliti nekaj, kar je za koga Stsk, zame jasnovidno imenovanje bistva LdBa. Mora Čl res v tak MeP, da uvidi-spregovori resnico?

Seveda je med Kržanovo in mano bistvena razlika. Ona sprejema PervSM Stro sveta, dela jo za Stro boga, ki da ima prav, ko terja od ljudi žrtve, ko kaznuje in ubija, medtem ko imam jaz to naravo za hudičevsko, odklanjam jo. Dt je zame onkraj SM-PervDčev. Pred usodo in mislijo Kržanove me je groza. Ne vem, kako bi sam reagiral, če bi me zadela podobna nesreča. Že S (Sm) mojega brata me je skoraj pokončala. Vendar tudi kljub zavesti o izjemnosti tega, kar je doživela Kržanova, nimam pravice-dolžnosti molčati. Zamol je zlo. Moram govoriti, pač v skladu s svojimi zmožnostmi. Tudi kritizirati, če tako mislim. Le hlapec si zapira usta in pusti, da govorijo namesto njega manj skrupulozni, trdeč, da govorijo v imenu boga.

Danes ponoči (to ni davi) sem vstal nekam pozno; ob 1h. Trudim se, da bi spal, kolikor se da; to me duševno pomirja, obenem pa izredno dobro - edina terapija zanje - deluje na noge, da so manj izpostavljene krčem, zaradi katerih se ponoči ne upam premikati, ves čas na meji, da me bodo zgrabili, ne le v nogah, tudi že po telesu. Se me loteva paraliza telesa? Bo kmalu sledila tudi paraliza - spanje - duha? Kaj jim je vzrok, ne vedo niti zdravniki, sam pa sem opazil, da jih je manj oz. da so mišice v telesu (najobčutljivejše so noge od stegen do prstov) po boljšem-globljem-daljšem spanju manj trde-napete. Ker je postala nevarnost, da me zgrabijo krči, ena mor mojega Ža, sem vesel, če-kadar sem toliko miren, da spim dobro.

A ima dobro spanje očitno tudi slabe posledice: bolniku in starcu se vse obrne v slabo. Ko sem se prebudil - seveda prej že vsako uro, gledajoč na uro -, sem si, kot imam zadnje čase navado, Ala mi je kupila zapestni merivec srčnega utripa in pritiska, zmeril oboje; puls je spet padel pod 50.

Se igram z Ž? Ali pa se igra Nv z mano? Vsaj tri leta na Krasu še ni snežilo; včeraj pa sneg ni le pobelil pokrajine, kombiniral se je z ledom in burjo. Nastala je poledica, ki drži že ves dan in noč, par metrov po najhujšem naklonu klanca pod nami je sosed sicer posul s pepelom, a ostalo je kot ogledalo oz. drsališče. Avtno cesto med Razdrtim in Senožetami so zaprli za ves promet, po radiu so merodajni pozivali voznike, naj se ne odpravljajo na pot, če ni nujno. Ala že tako nerada vozi, da pa bi šla na obalo, do Izole, v takšnih razmerah, ni govora! Pa prav za torek sem bil naročen v kardiološki ambulanti v Izoli! Ala je potrebovala dve uri, da je dobila zdravnika in se z njim domenila za preložitev obiska, naročen sem naslednji torek. Nama bo vreme tedaj bolj naklonjeno? Se je mila zima prav te dni RR v trdo? Se mi posmehuje? Ko bi se mi! Tedaj bi Nv pokazala, da je K-PO, da se obrača na Čla. A nič podobnega. Nv je gola Konta, deluje po lastnih pravilih, ki so A(v)tonomna, ne pa S(vobodna). Če kaj, Nv ni SAPO.

Tudi v tej resnici-ugotovitvi je skrit eden od vzrokov, zakaj ni NKNM-ČD uspelo. Zidalo je na predpostavki Nve, ki da jo je mogoče uskladiti z nrvnostjo in Kulo. Ha! Kpl trg je v SD-PrS razbil iluzijo NKNMeša-PrMeša, da sme računati na - naklonjeno mu - Nvo. RMg je sredi 60-let to spoznanje potencirala in eksplicirala. Danes je prešlo v kapilare slehernika. Danes mladi celo pretiravajo, ko verjamejo MO sporočilom: vse je sreča in nič delo (analiza, program). Igraj na srečo, pa boš uspel!

Usoda ČD-NKNMeša je pokazala, da se mu je zmaga izmuznila, Ogrinčeva **LjDa** se je samozavrta v Kvedini **Pici**, se RR v AD v Ganglovi **Sfingi**. Tedaj so Slci-Meši jemali to usodo patetično in kot Trago, vsaj kot melanholijo. Še MGG na svojem koncu: Smole v **Čevljkkih**. Ludistična RMg pa se reži usodi v brk. Kakšna Traga neki! vzklika. Zabava, Entertainment. Už. Igra. Tveganje, ki se ne končuje s S kot polom njujorške borze v še patetičnem PV obdobju, 1929, ki je zato v Evri povzročilo Fz in ne ludizem. V 70-letih se oglasijo Rudolf, Jesih, Lužan, v 80-letih Rupel, File itn. Rudolf sicer svari: **Na možganih rado spodrsne**, a kaj je spodrsnilo Slcem po 1990? Komaj kdo od njih si je drznil sanjati tako drzno in take sanje, kot se zdaj uresničujejo: da bodo nekdanji - še PV - hlapci Kroatarjev-Agramerjev posta(ja)li njihovi Gosi; da bodo Hršbratje prisiljeni cviliti, ko se bodo branili od najezde Kranjcev. Svojega ne damo! Ne litra Hršvode, za katero smo prelili St Hrškri! Ne pednja Hršzemlje - na Hvaru -, ki je Hrška od časov St Hieronima, od krapinskega neandertalca.

Srbi, ki so 1991 sprožili celo vojno na Balkanu, da bi potrdili svojo Zg in Nv pravico do neodrešenih ozemelj, propadajo po volji božji (Lazarjevega boga) in Nvi (Plavšička je bila UProf biologije, strokovno je merila St srbsko kri na mejah s Kani in Musli). Imeli so se za imperij, ki bo varoval tudi Slce pred germanskimi tujci, zdaj tarnajo, da so Slci imperialisti, ki kupujejo Beograd. Levs ne bi znorel, če bi živel danes in gledal Slske uspehe, v **LTugu II** bi naslikal, kako jo Franki-Srbi ucvrejo premagani s Topliškega polja ali s Kolubare; Novačan ne bi umrl zagrenjen-prestrašen v Argi, ampak bi zasajeval Sl zastavo na ledenikih Semeringa kot NNcz vojaki na Elbrusu 1943.

Daleč, vse predaleč me je odneslo sanjarjenje o DaSlveličini, pri tem ko sem hotel povedati le, da si z Alo starčka nisva upala z avtom spustiti se niti po

klančku od vasi do pila-kapelice, kaj šele čez Črni kal (res črrrni, mesto temepekla-Si) proti morju. Jaz da bi osvajal? Hrvatarije na Dragogni? Korakal z zajčki na PsRim, na Buzet? Z Alo greva konec mesca v Istrske toplice, ležijo med Buzetom in Bujami, na Hrško, s sabo ne bova vzela SI zastave, ne bova je razvila kot St HerJoras na vzpetini nad toplicami, razglašaje, da je Istra naaša, NSS. Rep sva in bova stisnila med noge, se obnašala kot tujca, pridno jedla obilno hrano, Ala bo plavala po zdravilni brozgi toplic, jaz pa bral kako blago Kodo o Nvi DaSlcev. NDM bom opisal, kako katastrofalno - hvala bogu da predčasno - se je ta najin pohod končal. Doživel sem ga kot pekel.

Ne spopadam se niti z usodo niti z Nvo niti z Zgo. Ni čudno, da nisem zgled nikomur; kako bi bil tak strahopetec, kot sem jaz, lahko komu vzor?! Jera se je v meni zmotila, bogve kaj jo je premamilo, da je videla v meni Hera? Zmago nad Srbi in Ptjo sem prepustil STH novorevijecem, nad KC PePKu, nad Nvo dolgometrašu Stresu in goroplezniku Jegliču, ki je z vrha preplezanega K-2 skočil naravnost v žrelo DePole. Ostal sem anonimnež v Avberu, le toliko pogumen, da sem si - skupaj z Alo, brez nje ne bi šlo, opirala sva se drug na drugega (Dr na Dral), upal po običajni sprehajalni poti čez gradišče (nikjer nobenega volka ali medveda, niti koprskega mega pesnička na D, imenuje se Morski Medved), po vaškem klanču od cerkve navzdol. Kakšna nevarnost na tem klanču! Drselo je, skoraj sem padel! Padel sicer ne kot FKr pod križem in ne kot Prt Krim, zato se tudi rodil ne bom v nekem **Rojstvu v nevihti** (Rojstvo v ledu) na Velikonočno nedeljo (Rojstvo v pomladi). Polagoma arkujem brez šans za VoM. Pravično je. Heri kot SŽ ustanavljajo DbDž veličastnosti, cuki kot jaz se ukvarjajo s svojo putiko in naduho; liki iz Plavtovih Kod. Še za Partljiča nisem več zanimiv; nekoč sem bil, naslikal me je v novodobnem Jermanu, glej Kodo **Oskubite jastreba!** A tedaj, v 70-letih, sem bil še - možna - veličina, danes pa ... Medtem ko Janković (s srbskim priimkom) osvaja po KplTrg poti Beograd in Šel milo joče, ker je minil čas VojHerov, se jaz pogovarjam na svojem osvajanju Južnega tečaja vasi z visokim sosedovim Brunom o oljkah. Ko sva z Alo srečna gojila počutke zmagoslavja, ker se nama je brez nezgode posrečilo spustiti po vaškem ledeniku (neoPasterzi) do edine St točke pod vasjo (njena St je v tem, ker je v tej šoli gulil hlače največji SI pezdnik ČirZlc), sva srečala Bruna z njegovima predšolskima otrokoma. Otroka nista kazala nikakršnega strahospoštovanja do bele-ledene Nve, švigala sta sem in tja kot dve poletni muhi, Bruno pa je ugotavljal, da mraz ni posmodil niti vršičkov oljk. Modrovali smo, kako narobe so ravnali Istrani v strašni hladni zimi 1929, ko so ne le posekali vse oljke, ampak celo izruvali njihove šture-korenine, reveži, za kurbo, zeblo jih je, niso vedeli, da bi iz štorov, če bi jih pustili v zemlji, pognale nove mladike. Iz mene ne bo nič več pognalo, tudi če me pustijo v zemlji do vratu!

Kako se naj Jera ne bi razočarala nad betežnim dedkom, ki ga spet zebe v prste na nogah! Tudi to zeбенje (neologizem) je dokaz, da se je spodbujevalnik pokvaril; preden sem ga dobil, od mraza v prstih niti spati nisem mogel. Za mlado Jero so to nedopustne predstave: avtor KršZni - konstruktor Monštrance in Rozete, modelov za dešifriranje SD-Slite - kot starček, ki mu teče iz nosa in ga martra zaradi mraza v tacah?! Še Janša ni dovolj Fasc ljudi, pa je VeleKaveljc in Velekorenina, premagal je nemško smer v triglavski severni steni (ZnaSi za zmagovalca nad kletimi tujci, Srbo-Nemci, in domačimi Izdi, LibKomsti!), preplaval je tisočkilometrsko SI obalo od Gradeža do Boke Kotorske. Prokleta DaSlja, ki si naredila za nove Gose Jankoviče in Zakeršnike! Bavčar je zadnji hip skočil iz

DžPole v petrolej; le tam ima še ceno. Srca junačka sodijo v SSD, v čas med **Tugoma in Vstojstvom**.

In vendar sem Her! Misliš, darogaj bravec, da se mi ljubi tako podrobno ukvarjati se z Jero? Tudi ona je že pozabila na najino srečanje in razhod; zdaj je srečno poročena, morda že ziblje petorčke in jih vzgaja, da bodo pogumni SI vojaki, branivci DSKC in domovine. Jera vstopa v akme, jaz tonem v Pvt ujmah! Je smotno, da se ubadam z najinim problemom, da ne pustim ubožice pri miru? Obljubim, da je ta moj tekst-Kar zadnji, ki bo grabil po Jeri in trgal z nje tenčice, ki jih imam za njena SSL. Ta Kar bom tudi skrajšal. Bravec naj se v drugih mojih analognih Karjih ob polpreteklih mojih tekstih pouči o mojih spremembah - duhovni rasti bi dejali Katpedagogi - med sredo 90-let in dnevom današnjim. Bravca ne bom več - ali le še mimogrede - opozarjal na neusklajenosti tega tipa, na moje teze, s katerimi se več ne strinjam. Do Jere sem zavzel odnos, zdaj naj pridejo na vrsto drugi. Jera in PePKo sta preteklost (enako kot Klab in Klinc). Prihodnost so Hladnik, Grdina, o čigar **Ipavcih** nameravam podrobno pisati, MSK zanje sem že sestavil, več kot 10 jih je. Jera pa-pa, na svidenje na naslednji pomoti ... - Sledi torej skrajšan Kar k **PisJeri**. (Bo res kratek?. Ne, le skrajšan. Bravec, nobenemu mojemu zagotovu - besedi - ne verjemil! Sem lzd kot tak.)

Pomembno moje AK spoznanje: dar(ovanje) je FP. DSKC kar naprej blebeto o daru, o vrednoti daru. NDM.

Ker se Vatikan še imenuje - ima za - Sveti sedež, ostaja PogKC. Zame je vsaka Dž sedež na Stršu. DbDab pomeni zame sranje. Pa vendar le luknja v nič - zveza luknje v riti in v sekretu - daje šanso, da bi-bo Čl morebiti prišel skoz Blak na Dr stran. Na tej strani - v TSu - je le St sedež ali tron. Oltar kot tron. Tron brez luknje.

Moja teza o Popolnosti boga in zunajpopolnosti Boga je Tem. Ni čudno, da je spravila Jero v nepremostljive težave. Ni čudno, da mi na moje - sicer po tonu blago pismo - ni odgovorila. Le z Zamolom kot uvodom v ledeni posmeh. Brrr me trese.

Jaj, kako sem moral prizadeti Jero s svojo trditvijo o Katbogu-zločincu! Je sploh smela odgovoriti na takšno izzivanje? Morda je povprašala svojega duhovnega tolažnika-dušebrižnika, kaj naj stori, on pa ji je (kdo? kak blag frančiškan? to je jezuit z Zrinskega ceste, pater Nepodobnik) svetoval: pusti pri miru hudiča, TK ti le meša dušo, beri Duns Scota ali St Reba z Občin ali Naceta Lokarja, ne ukvarjaj se z nekom, čigar naloga je spodkopavati NeČi dekletom vero.

Na boga kot SM zločinca res nisem pristal - ne tedaj ne danes. Tudi zato sem nazadnje izstopil iz KC: ker nisem hotel služiti bogu-zločincu. Spoznanje - boga zločinca - me je prisililo v dejanje izstopa. KC je modra: če Čl ne spozna(va), ga nič ne sili k nerazumnim konsekvencam, more ostati v varstvu Hleva, ki je ječa in palača Zl(očinc)a. Čim manj se ukvarjaj z ARF, preljubi Kan, čim več moli in delaj (a ne dekle pušelj, ampak v kaznilnici, ki je Cerkev pod masko Lektovega srca), pa ti bo dobro na svetu. Jera je sprejela tak nasvet-nauk in me izbrcala iz svojega srca. Je mogoče, da je zdaj v njenem srcu kak JOGSŠKovec, morda celo Rodeur-frazer (Frizer resnice iz grde v prijeten imidž)? Pri duši mi je le angleški Frazer (Frejzer).

Septembra 1998 sem še računal, da bo najinemu Dia z Jero dal PePKo prostor za objavo v Re-20. V letu 1999 se je nato zgodil preobrat, ne le pri PePKu. Je prav to moje **PisJeri** povzročilo razhod z Jero, ker ga je dala morda brati PePKu? Sta se oba zgrozila nad mojim odnosom do Katboga? PePKo udarja po DSKC, z nobeno besedo pa se ne loti njenega MagGosa boga. O tej temi sploh ne

govori, kot da se o tako veličastnih svetostih ne sme govoriti na glas, le v kamrici duše. Jaz Katboga povozim kot traktor voluharja, PePKo in Jera pa ga častita kot kunec Zeljnato glavo. Morda je res diskusija o bogu zamajala naše odnose in jih podrla? Prav sem imel, ko sem PePKa označil za šolarja, odvisnika, slabiča. Pred bogom je ponižen kot jazbečar pred pitsbulom. Ker mu je težko verovati v Katboga poraženih Dmbcev, ga je RR v Kocovega Leboga zmagovitih Prtov. Perv na kvadrat. Jera je diletantka v primerjavi z zamotanostjo-zverženostjo PePKove psihe. Jera se je nekaj trudila, pa hitro izpustila dušico kot balonček. PePKo pa je zagrizen kot Katbog, le da grize sam sebe v rit. Mar ne počne istega Katbog? Maja 1945 je ugriznil svoje ljudi - ude KatNSSi - skoraj do Si. SMbog, ki je v DaSlji komaj še navzoč, povsem ga je nadomestila ObDbKC. Rodeur in PePKo verujeta v istega (ne le Id) boga: v malika, ki se je verjetno odrekel celo sam sebi. Le še občinski Reb ga vleče za uhlje za sabo in grozi ž njim, nam smrkavcem, češ, vam bo že pokazal, ko pride k sebi, ko ga bo Buk spet nafilal s Pol močjo! (In takle slog naj bi bil krajšanje? Ni čudno, da berejo **RSD** le meni podobni čudaki. Muck, kdo še?)

Jasno je, kaj se je dogajalo v Jeri: če je uživala v občudovanju Katboga, potem sem bil zanjo - je bil vsakdo zanjo - vreden le, če je bil Id-analogen temu bogu kot cilju malikovanja. Med Katbogom in mano je naredila enačaja, seveda je bil Katbog v hierarhiji zgoraj, jaz spodaj, a na isti lestvi(ci). Ko je odkrila, najbrž šele po mojem pismu **PisJeri**, da sem zapustil omenjeno lojtrico, ki vodi kot Jakobova v nebo, se je odvrnila od mene, saj bi jo oboževanje dveh bogov na dveh lojtrah raztrgalo. Mene bi tak položaj šele začel privlačevati, sem pač shico-tip. Jera pa je oboževalka Ide; Jera = Ječa. Vreden sem, če sem z bogom Eno, v Njem; nevreden, če ga zapustim. (»Če me rajtaš zapustiti, moraš prej povedati« poje Narpesem.) Povedal sem jima, bogu in Jeri, končno, kaj o njiju mislim. Jera je zadrgetala od jeze, razočarana, da je oboževala Hudiča, bog pa je zmignil z rameni in dejal: še eden, ki me je spregledal; prava reč! Priznaval me je, ker me je imel za nekoga drugega: za Boga. Ko je spoznal, da sem le malik, me je odfrnil. In sem spet prepuščen na milost in nemilost zgolj manipulatorjem, Grilcu in Juhanzcu, tarna nesrečni bog. Božebože, pridružil se jima je še SrKos. O bog, zakaj si me - zakaj sem se - tako kaznoval, me (se) naredil za boga SKanom?! Tako se jajca bog v nedogled, ne jaz. Jaz sem srečen, da sem spregledal. Rešen sem SSL bremen, da se moram ubadati s PePKom in Jero. Never more!

Posebej me je zanimalo razmerje nič-S; in Bog v zvezi z njima. Je tudi Tem(eljno). Šele s Ponot zavesti (o) Si se Čl zave, kaj j e (bit) : nič (da n i). Ta(kšna) Tija Jere ni mogla nagovoriti, preblizu MeP kot prepadu je. To je svet Muckovega **Porta**, ki sem ga tedaj preučeval in tolmačil od znotraj, glej knjigo **RSD o Portu**, v Pnizu **DaSD 1, OmV**. Razpravi o **Portu** sem napisal poleti 1999. Ta točka me je navdihovala, ne cukreni bog milih Snic, ki nosijo celo le bele spodnje hlačke, da bi bile bele NeČi vsepovsod. Celo kri si belijo z belilom za pranje perila. Katdekle sme biti Kristeževa nevesta le tedaj, če prinese za doto bele rjuhe, poškrbljene do belodišja; nebeškega ženina smejo gledati le z belim. Zato je za Tomčevo PsFKC tak problem, če se bele rjuhe pordečijo od rdeče menstrualne, kaj šele deflorantne krvi. FKrova St kri v kelihi da, že **Nečista kri** ne!

Ni to SM, vnaprejšnje klicanje Si? Ni bila Jera, če je - bila - takšna, prav tako SM mortualistična kot PePKič? Klicati Ž pomeni v tem okviru klicati S. Ne pravi Narpesem: »bela smrt«? Belo dekle kot umrlo na belem vzglavniku med belimi rjuhami z belo pičkico kot članica Bele garde? V sadovnjaku pred hišo cvete beličnik, v hlevu muka krava Belka, ob smrtni postelji bere mrtvakinji bele pesmi

pesnik Prof Beličič, osrečuje nas beli dan z bleščečo belino do beline orumenelega Sonca. In vendar: rumeno je žareče, je plusrdeče. Pa smo tam: resnica beline je rdečina. Bela kri pobitih se ni le pordečila; že ves čas - Strno - je bila rdeča. Sonce je rdeča krogla, to se vidi, ko doseže MeP v večerni zarji. Tako je PePKo prešaltal od belih k rdečim.

V **KiD** KršZn sistemu je krogla visoka vrednota, blizu kristalu in rozeti. Prav pravim v **PisJeri**, da je krogla zaprt sistem. Torej Avld. Jera se je odločila za Avldo, jaz za odprt sistem skoka v Dt skoz kaos. Zame kaos ni le stvar preteklosti, izkustvo mladih let. Kaos v meni - kot bruhajočo magmo iz ognjenika, kot Smš-Strš-Blak - doživljam (celo stopnujem) še danes. Tudi zato sem se vrnil k ES podrobni analizi DaSD, od **Porta** do **Z(al)oga**, obeh Muckovih dram. Zavestno sem se vrnil v muko, čeprav me je vabila belina belih devičic, ki so mi obetale, da se bomo v Katnebesih šlatali kot angelčki, kot Štukec in navidez črna Švarclja, v resnici pa bela Vajslja. V nebesih me je postalo groza, stopil sem na njihov rob, zagledal pod sabo prepad, vse do zemlje na dnu, se hipoma odločil, se pognal ven-stran iz Lectarije-Slaščičarne, kjer mi je želela streči v prozorno belino komaj oblečena Jera. Bumf v Styx! O dobri Styx, popelje me spet v Strš! Bivati v Stšu me je postalo sram. Užival sem kot pes na kuzli, a nato sem se zgrozil svoje strahopetnosti. Stran Uži, stran prijetnost, ki mi jo svetuje celo Pril Kmedl! Živela muka, vztrajanje v Svi RazResel! Odločil sem se za **RSD** kot za micelij, zavrnil Rozeto kot barvno picino oko, kot jedro božje pičke, ki osvetljuje še zadnje kote TSa, da bi izžgalo sleherni sled ARF-AK zavesti in ves prostor naselilo z abotno belino polne vere v PzM. O moje obljube, kako kratkega diha stel! Ko sem se zavezal, da bom svoj tekst (s)krajšal, sem ga šele začel napihovati. A kako bi se mogel odreči Zaplu, ki prihaja od pokojne Jere in me prijetno žgečka v zamirajočem srcu, v modih ne, tam je le še megla. Vsaj začasno, dokler pišem ta Kar k **PisJeri**, mi Jerica nadomešča srčni vzpodbujevalnik.

Bolj ko prebiram Tijo, kakor jo razlagam v **PisJeri**, bolj mi je jasno, da Jera ni mogla več vzdrževati stika z mano, me imeti v oltarju-srcu-veri. **PisJeri** mi je vse bolj všeč. Skupaj z razpravo **KED**, tj. odgovorom na PePKovo razpravo **KEK**, tvori očrt moje Tije iz konca 90-let. Kaže, kako sem od KC prehajal NejDam.

Še ena nepremagljiva ločnica med mano in Jero: mesto-pomen Matere. V **RSD** - NDM - obravnavam temo Matere podrobno in Rad jedko; vse do MoMe. Res, kaj naj bi Jero še zadrževalo v KC, če bi dala prav meni? Prav prisilil sem jo, naj se me odreče. Točno to sem hotel. Tako ne ravnam le z njo; z vsakomer. Kdor noče do kraja z mano, a kot lastna SAPO (je oboje sploh mogoče združiti? Ala je), naj odpade, je zame le povprečen Čl, le eden od mase lDdbe, Klde. Vsakomur predlagam, da je svoja SAPO in moj PriSo; kdor zmore, zmore, kdor ne, ne. Naj mar jočem za slabiči? Niso vsi, ki ne ravnajo, kot predlagam, slabiči? Se imam tudi v tem posebnem pomenu za Dra? Za netakšnega, kot so ostali? (In: jasno je, da s svinjanjem-klafanjem izzivam. Gre pot do Dti le skoz Stsk?)

Obračunavam z MMB. V analizi sem MMB še dopuščal, nisem je posebej tematiziral, zadoščala mi je kot privid-videnje obrobneža. Takšna nima Db konotacije, je le znotraj Mehove duše(vnosti). MMB, kakor pa jo omenjam v **PisJeri**, je ZnaSi - malik -, s katerim DSKC manipulira, da bi držala na štriku idiotske Sulce in še bolj Sulke. Če je tudi Jera nosila rožice na oltarčke pred MMB kot milo Jero, kot blago Divico, sem jo z odpovedjo tej Maaateri hudo prizadel.

Šele zdaj se začnjam zavedati, kaj je moglo pomeniti moje **Pismo** Jeri: nož v srce. Morda si me je želela kot veliko trdo palico, na katero se bo lahko naslonila, se ovila okrog nje; noža pa si ni želela. Tako daleč v svojem SM najbrž le ni šla. Celo PePKo ne sanja o Nožu kot rešitvi. Zanj je Ptja, kakor jo gleda - RR - danes, Bič, ki ga naj upravičeno bije-kaznuje, skoz njega vse napačne, tudi MVDmbce (PVD). PePKo je Ponot Kazen, kakor so mu EtTijo razlagali Tasalezijanci. PePKo si želi neko Ptjo kot Tot oblast nazaj, da bi tepla vse, ker so vsi krivi. To je zanj pravi bog: Kaznovelec; PePKo sam je njegov prerok. PePKo nastavlja bogu zadnjo plat svojega telesa: hrbet; bič je za ples po hrbtu. Tudi palica, ta je za trdo otipavanje riti-zadnjice.

Gre za dve palici: ena za Mo, za PePKa, ena za Že, za Jero. Oba sta pričakovala od mene nekaj, česar jima nisem mogel dati: nisem ne bičar ne paličnjak, SM mi je tuj, bičajo-tepejo naj se Komsti-Dmbci v MVSv, v NOBD-SPED; name Fasca, ki jo nosita De in Le Zapl, ne deluje. Ko je - v **PisJeri** - Jera to spoznala, je v hipu prenehala delovati nanjo moja Fasca. Seveda si jo je sama umislila-skonstruirala, jaz ji nisem nikdar dal povoda zanjo. Nisem se gledal ne kot Palica ne kot Bič ne kot Nož. Mene zanima **Nast SAPO**, kot zadevo imenujem z naslovom Pniza. Moj namen je bil, da s **Pismi PePKu** in **Jeri** oba le rahlo pljusknem po licih; klofuta je stvar Tradpedagogike, zdrava reč, FHC jo je vseskozi podpirala; je realistična zamenjava za meč-nož in palico-bič. Obenem z njo preprečujem Daravnanje LDPM, ki otroke kvari, namesto da bi jih vzgajala; namesto terorizma izbira-uporablja laksizem. Ne eno ne drugo ni dobro, dobra je le Dt pot. A sta jo PePKo in Jera odklonila. Mi je PePKo zato pred par mesci pisal, ker znova računa, da bom zanj uporabil palico? Ker mu moja trdna vztrajnost daje upanje, da bom vendar postal Pravični despot, kar si je verjetno želel od mene? Sem s svojo brezobzirnostjo v zadnjih par letih dokazal, da nisem ideolog-konstruktor laksistične-permisivne LDPM mehkokurčavosti? Sama napačna pričakovanja. Mar sploh kdo ve, kaj sem? Mar sploh kak Čl ve - sluti -, kaj je DrČl? Niso vse moje razlage PePKa in Jere moji konstrukti, veljavni le znotraj mojega VISA, sicer pa izmišljotine kot takšne?

Ura je kazala šele 9 dopoldne in že me je zvalo, komaj sem še gledal. Kljub močni turški kavi, kot da je ta le uspavalo. Vreme, utrujenost, skoraj omotica, strah, negotovost, preobremenjenost s poslanstvom, ki ga ne zmorem več. Odspal sem dobro uro. Odspal? Kot spim: pol v snu, pol v - izjemni - budnosti. Postal mi je jasno, da načrta knjige **Razgi** ne bom uresničil, kot sem si ga bil zamislil. **PisJeri** komentiram precej bolj obsežno, kot sem bil želel; moram ga. Ne le da zasluži, z njim sama Jera, ampak gre za novo temo. Ne ponavljam se v njem, dopolnjujem, za nazaj utemeljujem, pojasnjujem. Če bi **PisJeri** absolviral na kratko, bi deloval neodgovorno.

Enako bo najbrž veljalo za ostala **Pisma**, ki sem jih že natipkal v **Kazalo**. Naj objavim kratko pismo Inkretu (**Pislnku**), ne da bi končno analiziral njegovo knjigo **Melanholična razmerja**? Zaradi nje sva se najbrž razšla oz. zaradi nje je prekinil z mano, ker je ugotovil, da **Razmerij** ne cenim, da niti ne bom pisal o njih. Moram se prisiliti, da bi o njih pisal, čeprav me ne navdihujejo. Ink je prepričan, da so Poz odgovor na Javorškova **Nevarna razmerja**, da so kongenialna s Kocovimi **Dnevniki**, mene pa dolgočasijo. Zakaj me dolgočasijo, moram povedati, javno artikulirati. Svojega tujstva lnku ne morem le živeti, nekako pod mizo; tudi z njim

se Dgč soočiti kot le s sprotnimi karikaturnimi žaljivkami. Zdaj je priložnost, celotna. Hic Rhodus, hic salta!

Ne velja isto za Kar k **Pismom Hladniku**? Hladnikova LZ je takšna, da prav izziva moje soočenje z njo. Še posebej zato, ker jo skoraj vsi odklanjajo; za Sice - za SIZ - je inovativna, Anvrednostna. Mi Paternu zameri, ker »forsiram« Hladnika, ki je zanj leglo Niha?

Smem objaviti le svoje pismo Svetini (lvSvetu) in njegov obsežni odgovor, ne pa svojega odgovora na njegov odgovor, ne pa globlje analize lvSvetove drame **O svitu zlo**? Ni tudi to edinstvena priložnost-nuja, da se z lvSvetom soočiva? Ne bo šlo Dgč, **Razgi** postajajo zame mnogo težja naloga, kot sem načrtoval.

In nazadnje: kot **Zadnji dnevnik III** sem želel **Razge** zaključiti s Karjem nekaterih knjig, ki sem jih prebral v Portorožu, med njimi Lainščkov **Trik z vrvo**. Zjasnilo se mi je, da moram obravnavati samo **Trik** in to v podrobnem kontekstu, pazljivo, poglobljeno. Izbral sem obliko, ki bo analogna ostalim v **Razgih: Pismo Feriju Lainščku (PisLaiu)**.

Tudi če končujem svoje Ž in delo, ju ne morem z levo roko. Do konca moram vztrajati v naponu, v katerem sem že ves čas, posebej pa zadnja leta. Ne smem popustiti povprečnosti Sicev, IdČla, normam okolja.

Poštar je prinesel pisma, med njimi zanimivo Paternujevo. Piše mi o **Skupinskem portretu**. Knjigo ocenjuje z dvojno sodbo: zelo priznavalno (ne le knjiga leta v Slji), a tudi s Krit ostrino. Pismo sem preletel, dal Borisu v marsičem prav; ne mislim na sodbo o knjigi leta, merilo Slova kot SKŽa me ne briga. So me pa prepričale Krit analitične pripombe. Dane so le na kratko, a duhovito in točno. Kot da je odkril ne le v **Portretu**, ampak v meni nekaj, kar mi samemu ni bilo jasno. Njegove sodbe sem dolžan domisliti. Prosil ga bom, naj jih razširi, ES utemelji-razvije. Naj ga prosim v pismu, ki bi mi služilo namesto **Karja k Pismu Borisu Paternuju**, nameravam ga objaviti v **Razgih**?

Zakaj ne bi tokrat nadomestil en žanr z drugim, Kar s Pismom? Variiranje je ne le oblikovna Stra moje DgZni. Kar k **Pisluku** bi zamenjal z Lit Krito, Kar k lvSvetovemu **Pismu** z analizo lvSvetove drame (PD). **Razgi** bi s tem dobili še bolj HKD naravo in kompozicijo. Pa bom t(akšn)o delo zmogel, kakršen sem, razpadajoč, napol cunjja, seveda le v zdravstvenem pomenu, ne kot duhovna osebnost? Za božjo voljo, kaj pa je to »duhovna osebnost«? Če kaj, mi gre na živce izraz duhovnost; je bolj maska kot karkoli drugega. Moja osebnost je zmerom na meji med AD in tem, da grabim UnBDra za brke. Da bi bil trdna-jasna duhovna osebnost? Vse prej raje kot to. Takšno osebnost se Posn(ema). Takšna osebnost bi rad bil TH. Za takšno osebnost so epigoni (Urb, SH, PePKo ...) naredili Koca. Učenčki-nedonošenčki bi radi za takšno osebnost podšprajcali Mraka, a se jim ni dal, preveč je bil anarhističen diletant, da bi mogel predstavljati javni spomenik nalik Ganglovemu Valvazorju.

Jeri res nisem mogel (na)pisati hujših sporočil. Se pa iz njenega pisma vidi, da **RSD** ni (pre)brala oz. zelo površno oz. le tisto v nji, kar ji je ustrezalo. Eden od stebrov **RSD** je moj Krit obračun z Br (sestrinstvom); je analiza, da vodi Stra Bra usodno nujno v Bm. Prav Snojeva drama **GiM** in moja obsežna - za knjigo dolga - ES analiza **GiMa** tvori prvo in osnovno os **RSD**: razprava **DBPO (O družini, bratih in posamezni osebi)**. **RSD** sem v začetku 90-let kompozicijsko razdelil v tri nadnize, vsak se nanaša na Br: **Od bratovstva k bratomoru** itn. S to zamislijo podiram ustroj Dbe, utemeljen na vsakršnem Bru (sestrinstvu), na PSi, na vroči skupnosti, ki

je tudi FKc kot dedinja KatPSi. Ugotavljam, da rešitve v Dv (LDPM) ni, ni mogoča, saj IdČl nenehoma - Strno - regredira v EDč-SV, ki je Vojoblika Bra. Jerin Konv obrat h geslu biti Jezusov brat (ali sestra), kaže na Tem nerazumevanje Jere in SKanov, na njihov regres od JKra k VoM FKru; podrobno NDM. Če-ker sem DSKC označil za zlo(činsko), pri tem vztrajam, bi morala Jera, če bi mi dala prav, DSKC zapustiti. In oditi kam? K meni ne, jaz sem svoja BSAPOEV, skoz vse Ž usodno-milostno - z zavestno voljo - zavezan le Ali. Sama ni zmogla biti. Torej ji je ostala le DSKC, s tem le Br, Prikr v St združbo pobožnih. DSKC je 1994 - ob poskusu Janševega Dž udara oz. ob tem, da se Janže za udar ni odločil - pokazala svojo naravo: tako rekoč kompletno je podprla Janševca strahopetnega Musso oz. od njega terjala Dž udar, Vojobračun, DR Ulice. Zamerila mu je, da se je posral, s čimer je pustil DSKC na kahli. Če bi bil tedaj SI nadkozel namesto Čevljarja Rodeur, bi se morda Kani oborožili z mušketai in pod vodstvom Drobniča in St Justa vdrli v SI skupščino skoz okna, zasedli dvorano kot španski oficirji nekaj let prej ali kot Napoleonov brat v času Direktorija.

Jera in bele sestrice, ki jih vodi dr. Mirjam, so maska, za katero brusi KC kot Kld-EDč nož-meč za osvojitve planeta in veselja v imenu Križa. ZnaSi Meč s Križem rišem in komentiram večkrat v **RSD**, na MSI-MSk. Se Jera zaveda, da je le dragulj - rubinček ali belinček - na ročaju križastega meča, ki hlepi po Krvi, da bi jo posvetil? Kako poje mila pesem: »O St Kri, Ža luč«, ali: »O St križ, edini ti si nam v pomuč, če tebe ni, use gre fuč«? Križ z nožem, križarsko bodalo. Ali pa si Jera SM - Prikr - želi postati SŽ in hrepeni po St Meču, da bi se zabodel vanjo, enkrat v srce, enkrat med noge? - Sem surov? Ne. Naj Stol po Freudu pišem kot za časa Sloma? Kaj je biblija Dasveta? **BlaNe** ali **Ameriški psiho**? Skušam uporabljati gradivo-metafore iz LDPM, iz Zeitgeista.

Iz mojega **PisJer** je jasno, kdo so trgovci z Bogom: JOGSŠKi, kleriki; so Pvt pedofili, v javnosti Jezusovi bratci. Fuji! Ko sem se tega do kraja zavedel, sem vedel, da ne morem nikoli več k spovedi ali k obhajilu, se pustiti pokrižati od roke, ki je malo prej segala deklici pod krilo, fantku pa rinila prst v rit(ko). Če bi bil tak klerik res pobožen, bi si odsekal prst in roko, izpraskal oči, ki so gledale pornografsko revijo ali film, se javno spovedal na Marijinem trgu svojih grehov, ne pa, da nastopa kot St sladki Kolaček, ki nad Tromostovjem odvezuje buzarante, zbrane na Mo pol javnem Stršu. Ne morem si kaj, da cerkve Marijinega oznanjenja, ki se dviga nad Marijinim trgom in Ljubljano, ne bi povezoval v enotno os-celoto s Stršem pod trojnim Plečnikovim mostom. Na klopih tega trga klošarji, v lekarni (za)drogiranci, ki kupujejo gore tablet, v Knafljevem podhodu taušajo ekstazy, na Magistratu pa se dol dajeta oba Dimitrija kot LDč in DDč, zdaj v pozi rokoborcev, zdaj kot (J)Elko iz **GiMa** ali kot EDč-Mimpar Vanja in Kostja iz Božičeve **ŠpK**. Ne gleda skozi okno magistrature prav Peter Božič, junak epa **Petriada**, kot županjin svetnik za Kulo, poslanec LDS stranke, ne opazuje Pervdogajanja na cesti, ki se imenuje danes Stritova, nekoč pa je bila Špitalska, edino pravo ime za bolno mesto, za bolni svet?

Ni vse skupaj en sam špital, ubožnica, azil, norišnica, kamor je odhajal PriSo in MBP Petrica že v 50-letih, v kraj, ki ga je nato zvesto in genialno popisoval v romanih, a tudi v dramah, glej **Jezdeca na strehi**? Ne sodijo frančiškanska cerkev, homiči in pedofili, NA in anarhi(sti)čne skupine, ki nastopajo pod Preševim spomenikom, pod Božičevo **Streho** v zaprt psihiatrični oddelek? Nisva zares SA(PO) le midva z Alo, ki sva ubežala morivski blaznosti (ta Strno nujno izhaja iz belega

NeČi Jerinega sestrinstva) v Avber, na konec sveta, v zadnji topos, kjer Či prehaja (se RR) v nič?

Dobro sem jo (p)otipal, Jero, ko sem jo opozoril na njeno željo biti Fasc(inirana); da jo je očarala neka NA-KC Čara. Bila je (KC) nadČara, jaz le čarovnik srednjega kalibra. Ne, v družčino čarodejev me pa ne tlačite, Jera; nekaj o tej zvrsti ljudi bom povedal v **PisLaiu**. Trik s štrikom me ni nikoli fasciniral. Sem učenec RLH šole, po tej plati pustež. Kako so mi šli na živce Mrakovi in Karlini sanjski prizori in nenehno predevanje njihovih pomenov! NDM.

NDM obračunavam v vitalizmom DSKC, Magldeol reklamo: Za Ži V **PisJer**i tako sekam po Magstereotipih, da se je Jera najbrž kar stresala. Dobro merim. Prav imam. Bravo, TK!

Od 1998 do danes sem še posebej mnogo KMg dram ES podrobno analiziral, v analizah potrdil svoje sume iz **PisJer**i. Beri Pniz **DSPE**, ki ga bom kmalu pripeljal do 10. knjige.

Tudi o temi revščina-bogastvo pišem NDM. Kaj je eno in drugo, je odvisno od merila, nekaj pa se le da objektivno določiti. Če je nekdo lačen, brez strehe nad glavo, brez tople obleke, je gotovo reven. A če ima avto, stanovanje, poln trebuh, nima pravice cmeriti se, da živi v revščini. Večkrat navajam 150-kiško znanko z lastnim avtom, ki joka, da vlada v Slji lakota! Ljudje so nezadovoljni, pohlepni, krivični, odurni. Lačni so, a ne hrane, ampak uspehov! Tudi Jera bi rada bila bog bogova, vse in še kaj. Pa ima primerne zmožnosti? Bojim se, da se precenjuje; da ni, kar misli, da je. Večina jih ne razume, kako se gledam-ocenjujem jaz. Nočem biti prvi in Vodelj, menda nisem nikoli želel biti kaj takšnega. Hočem biti Dr! Dr od ostalih! To pa, za vsako ceno! Največja groza in sramota zame je biti eden od njih-črede, puhloglavcev-poni(ž)glavcev!

Kaj bi dala DSKC, da bi **Hlapcev** ne bilo; če jih ne Zamol, dela kikse, kot neroda (kaj neroda, govedo) Rodeur. Kaj pa je treba tebe bilo, drama **Hlapci**, moli Rodeur v (na) (pre)polni stol(n)ici. Ko mu ustnice izgovarjajo vokala a in i, se zdi, da pravi Patri ali na Kahli, ne Hlapci. Če bi KatDSD zmagala na Dž volitvah, bi Canovo ulico pri priči RR v Sardenkovo, Preševo v Slomovo. Sredi Goličave bi postavila katedralo Vseh golih in mrtvih.

Jera mi je s svojim Krit pismom res pomagala, da sem se jasneje izrazil, da sem zaostрил svojo Tijo-Fijo. Ko bi se Dia med nama moral šele začeti, je mrknila. Je le bila jerica-sapica, kar ji nisem pripisoval, a sem se bal, da bo? »*Piha piha sapica, skače, skače žabica*,« kdo je že to napisal? G. Strniša? Namreč G(ustav), ne G(regor). Gustelj je bil pesnik za dečico, Gregor za nore pijance, za pijane norce.

No serbus, zdaj pa rehabilitiram še Niet(zschej)a! Krš in Niet, JKr in ČČ, kakšna godlja za pridkane Kan(ic)e! V Nietovem duhu bijem po RPP vrednotah. Tako se dela, TaK!

Zadnja leta se vse več ukvarjam z zdravjem, tj. z boleznijo. Vse bolj spoznavam, kako prav sem imel v **PisJer**i. Ne pride v poštev, da bi hotel zdravje, ko bi izgubil cilj v lssmisla. Da bi skrbel le za svojo rit? Si niso ljudje izmislili boga, da bi pod masko molitve k njemu molili za svoje zdravje, tj. za PrikrUž, za Srečo, za Prijetnost, Ugodje? Marš v PM, naganjam vsakogar, ki ne razločuje med lsem zdravja in lsem smisla. Sram me je, ko hodim k zdravilcem, ki mi lečijo le boleznj telesa, moja duša pa jih ne briga, ker je tudi pri sebi ne vidijo. Reveži: ne Zamol le mene (**RSD**), ampak sebe, svojo dušo, svojo težnjo po BDrem, ki je v njih, le tako skrita, da se je sami ne zavedajo (v besedi skrita je skrita rita; SpoDo čez vse). Modreci

so namesto najnapornejšega Isa smisla postavili ekološko in duševno ravnotežje in podobne malopridnosti. Kot zadovoljstvo; kako ogabna svinjarija!

Prihajam do točke, kjer sem Jero najbrž najbolj (pri)zadel; podzavedno, nehote ali, baraba jaz, preiščeno? Spodmaknil sem ji boga Tolažnika. Ni bil ravno ta bogec, h kateremu se je Jerica zatekla, vsa ranjena-prestrašena od strahot Ža? To je KC za večino: Maaati z ogromnim plaščem, pod katerega se skrivajo ubožčki. Ne, Niet in takšna MMB Tolažnica ne gresta skupaj. Raje Niet kot pod mamičino kiklo! NDM.

Prvi del **PisJeri** se konča z jasno zavestjo, da je med nama z Jerico komaj kaj skupnega; da sva šele zdaj eksplicirala svojo Raz(ličnost). Mogla sva se trpeti, dokler sva bila v Inf razmerju; dokler je ona le momljala o moji genialnosti, jaz pa sem se pustil prej ne rad kot rad milovati. Ko pa je nastopil trenutek resnice, adijo »edinost, sreča, sprava«. Ostala je le še »požgana trava«. Dobesedno: **Požgana trava, nič več Sreča na vrvi.**

Prehajam h Karju 2. poglavja **PisJeri**. Če je to bilo mogoče, sem v štirih letih, odkar sem napisal **PisJeri**, še okrepil svoje nepopuščanje Kldi, svoj izstop iz Dab sveta, svoje nepriznavanje meril lDbe. Od tedaj še manj sodelujem z MO; tudi zato je moje delo še bolj Zamol. Vse to se mi zdi v redu. Pravilno sem ocenil, da se je Jera ustrašila konsekvenc, ki jih terja pozicija, analogna moji, in se je vrnila v krdelo, celo med linčarje, česar pa se ne zaveda. (Da bi bil Rodeur linčar? Kakšna umazana insinvacija. Jaz pa vam pravim, Backi-strupenjače: Čl je po biti zločinec!) Kolikor je štalco sploh kdaj zares zapustila; kolikor ni le mene in sebe farbala, da zapušča, se spogledovala s svojim izstopom iz ObDbe. Menim, da je bilo tako.

Prijateljsko, naklonjeno, umno, ob pravem času sem Jero opozoril, kje se je znašla, kaj mora storiti (spet sta v besedi vsaj dve riti - kako umazan jezik je Slščina! Ali pa je umazana le moja domišljija? Čl brez domišljije je za KC edino pravšen), če hoče biti, kar bi bila rada; kaj se bo zgodilo, če si ne bo upala po poti BSAPOEV. Ni si upala. Kaj naredi Čl, ki se ustraši in skuša to Prikr (tudi pred sabo)? Razvrednoti tistega, ki mu je pokazal resnico. Posmehne se mu, kot ste se vi (PePKo in ostali) meni. A mene niste zadeli, le sebe ste Unič(ili). Morda pa ste v škatli kot ujeti murnčki srečni. Mir z vami! Morda že ziblujete otročička, požete v cerkvenem zboru, se udejstvujete v laikatu KCe, ste Predsa lokalne skupnosti za boj zoper drogo ali kaj podobnega, koristnega. Naj vam tekne ravnotežje, ki se je naselilo v vas, ko ste se odrekli Isu UnBDra. Verjemite mi, da je lSDti pot le za zelo vztrajne, nepopustljive, močne, močno verujoče, celo trde, tvegajoče; pot, ki večinoma pelje skozi noč in po neznani puščavi.

S **Pogovori** mislim na posebno številko Re-20, v kateri smo poskušali Dia Jera, PePKo in jaz, številka je bila naslovljena **Pogovori s Tarasom Kermaunerjem**, 1998. Že tedaj, ko so se oblikovali, sem čutil, da je z njimi nekaj narobe, narobe s celotno zasnovano številko, z njenim okvirom. Sam sem si Dia predstavljal povsem Dgč; ne kot vprašanja meni kot Uču, kar nisem in nočem biti, ampak kot medsebojno odpiranje. Tega pa ni bilo.

Pogovori so se skazali za pomoto. A kot dobro izkustvo. Kdor me skuša narediti za šefa, mi škodi. Popularizacija moje misli Strno ni mogla uspeti, ker jaz iščem, **RSD**-DgZn je tipanje, ne pa **Rdeča knjižica** Maovih ali Mrakovih - glej, glej: M(r)a(k)ovih - Tem misli.

Od **Pogovorov** naprej še bolj načrtno-sistematično otežkočam dostop do **RSD**-DgZni. Pomnoževanje kratic služi tudi temu. Je pa bil poskus s populizmom

Pogovorov zame izjemno koristen; kot nobeno izkustvo do tedaj mi je pokazal, da sta **RSD-DgZn** onkraj Dab dostopnosti MO funkcioniranju Čla. Če hočem v Dt, moram NejdAm, tja, kamor mi ljudje, ki se ne upajo prekiniti z IdM, ne morejo slediti. **RSD** je načrtno nepregledna PsKtz (kaotizirana) katedrala. Moj namen je, da jo bodo šele čez čas dešifrirali, (po)ls njena sporočila, ki so površnemu očesu za zdaj nedostopna. Dostopnost je pogoj za ideologijo, ne za Zn, kaj šele za DgZn. PePKo in Jera sta me zvabila v napačen kontekst; enkrat sem nasedel, drugič ne bom več.

Kar govorim o svoji Not povezavi s fragmentarizmom, je točno, je pa obenem tudi res, da sem posebno v zadnjem času skušal narediti tudi nekakšno celoto. Pniz **GR**, ki izhaja od leta 1999, je tak poskus. Ravno z MSI-MSk se trudim GeomSimt izrisati HDK celote. Zavedam se, da je RKPLEL poteza IdMa, obenem pa vem, da je k DtM mogoče le skozi IdM, skozi njegovo AD v ARF, in nato na Dr stran. Kaos je nujen, a ga mora Čl, ki išče Dt, sistematično AR, da preide oba elementa para: kozmos in kaos; zato govorim o kaozmosu. GR naj bi bil čim lepši, popolnejši, čistejši, jasnejši, urejenejši kozmos. Zavedam se, da so prav te vrednote - lepota, jasnost, red itn. - Tip za IdM. Pa vendar jih skušam uporabljati in mojstriti. Dajem jih v zveze, ki jih sam določim in v katerih vidim možnost izhoda iz IdBa. Ni RKPLEL le THM-krog; tudi ČHM je oz. kot pišem danes: ŠHM (šesterni hipermodel).

GR (s tem Pniz **GR**) je najmanj dostopen del **RSD-DgZn**. In - daleč - najpomembnejši. Na Prila, ki se dela, da GR modela ni, da je **RSD** le duhovito-prijetno zajebavanje tepcev, DSD ideologov, le zabavna karikaturalizacija neumnosti, le bistra Krita Slcev, sem jezen, saj takšna sodba povsem zgreši bistvo **RSD-DgZn**; moje delo silno podceni. Heci, ki jih zganjam - tudi v tem **Karju** k **PisJeri** -, so le en odstotek pomena **RSD**. Fino zajebavati zna marsikdo; MSk-MSI, kakor jih rišem(o), pa nihče. Analogija: z ušesi ni znal spretno migati le Rabelais; a nihče razen njega ni napisal **Gargantue**.

Prav za prav je bila Jera že v pismu, na katero s **PisJeri** odgovarjam, kar se da nesramna, poniževala me je. Res zasluži ogromni **RSD** projekt, ki je realiziran v desetinah knjig, vzdevek-sodbo, da je »instant mnenje«? To je Tip za odvisnike: ko se čutijo varni v grupi, so pripravljeni črno ovco (tokrat mene) s pomočjo ostalih raztrgati. Posebno tisti, ki se imajo v Pvt Noti sami za črne ovce, Jera sodi mednje, pa si tega kozolca od žrtev k linčarjem ne upajo javno priznati; zasovražijo ljudi, ki vzamejo nase EV grešnega kozla (GK). Tak je bil Tit Vidmar. Malokdo je MGG tako ironiziral, jo kot MO Žurst tako spodbijal, kot on. Njegov - in moj - nekdanji PriSo Dominik Smole je Titka naslikal kot Tejrezija v **SAnt**. Gre Jera po isti poti kot Titrezias?-TitJera(s)? Jera je tudi Ismena; berite **SAnt**!

Svojo omejenost v Isu DtMa zavestno pojasnujem, to je moja ARF-AK. Je bila Jera - ne le do mene - tako močna odvisnica, da je pričakovala novega Tomca, Sloma, Uča, ki vse ve, namesto da bi razumela moj nasvet: da mora Is(kati) predvsem sama, jaz ji lahko pomagam le z Dia, ne pa kot dogma(tik)? Jera je iskala Očeta (in Mater), našla pa nekoga, ki spodbija starševstvo. NDM. Nesporazum. Bi se je moral hitreje odkrižati? Ravno tega ne počnem: čakam, da pridejo ljudje do lastnih meja, da se jim odkrije, do kod seže njihov Pot. Jaz sem (jim) lakmusov papir.

Po nepotrebnem sem se umaknil pred Jerinim - ne le njenim - očitkom, da moji teksti niso izpolnjeni. V **GR 5** bom nalašč zato, da bi pokazal izdelanost -

»popolnost«, dognanost, klasičnost - svojih tekstov, objavil vrsto razprav krajšega tipa, ki so zgledi izcizeliranega, domišljenega, obvladanega početja. **RSD** je kot celota HKD, zato tudi kaos; a je to namenoma, zato je micelij. Moram znati artikulirati kaos in kozmos (RKPLEL). In to tudi znam. Kaj se bom umikal pred zmerjanji in vničdevanji pigmejcev, ki so krivični! Pojdite v rit, Jeritika! Preberite moje eseje o Kmeclovi, Kozakovi, Zajčevi, Smoletovi itn. dramatiki, pa jih primerjajte z izdelki vaše Mentorice Glupače, ki je sposobna, kot pravi sama, takšnega osredotočenja misli, da strne sporočilo obsežnega romana v en sam stavek. Jej, jej, saj je kot Ein(sen)stein in Newton skupaj, ves svet je združila v eno samo formulo. Bistrejši od nje so vedeli, katera je ta formula: molk. Kdor molči, vsem odgovori. Vsak lahko investira v molk, kar hoče. Molk je najhujša potegavščina. Glupača pa niti ne molči; mijavka. So mačke tudi lezbijke?

Med vsemi temami, ki jih načenjam v **PisJer**i doslej, je gotovo najtežja ta o HM. Jera si jo je silno olajšala, pač v duhu Rede na moralizem ideologizma, ki je maska-instrument HinPrikra. Očita mi, da ne stojim za vsako izrečeno besedo itn. Ko berem njene izjave - skoz svoje **PisJer**i -, se čudim sebi, da sem se toliko trudil zanjo, ji pomagal, toliko dal nanjo. Vse njene sodbe, ki jih navajam in kritiziram, so običajne, Konv, moralistične, povprečne. Iz ene same ne izbija niti sled kake izvirnosti, duhovitosti, genialnosti. Ni res, da delam z ljudmi slabo; še mnogo predober sem z njimi. Jera me žali in ponižuje, jaz pa se matram (ščijem kri, kot bi dejal moj pokojni PriSo Primož Kozak), da bi ji razložil sebe, svoja stališča; jemljem jo kot enakopravno. Vsak drug bi jo že zdavnaj napodil.

Držim se pravila, zame je važno: da vztrajam pri Dia, pri razumevanju sočla, pa naj me še tako vničdevlje, čakam, da me večkrat zavrne in potepta, šele nato reagiram. Morda sogovorniki prav tega ne razumejo: da jim dajem še in še šanse. Mojo tako dolgotrajno odprtost-naklonjenost smatrajo za mojo šibkost; zato si upajo lopniti po meni, češ, saj je slabič. Potem pa se čudijo, ker-ko se razjezim in jih oklofutam. Kriv sem, ker ne reagiram po običajnih normah; s tem ljudi zapeljem v napačne ocene svojega reagiranja in v napačna ravnanja. Sem res zato kriv, ker se ravnam po lastni normi? Imajo me za čudaka, ker ne upoštevam njihove logike in obnašanja. Prav, a zakaj želijo potem biti poleg normalnih povprečnežev še nekaj, čemur pravim SAPO? Ker želijo pohlepneži biti vse, miki miška in krokodil, heroj in Snik? Jera in Vera. Vêra ali véra?

Že lep čas razkrinkujem eno Tem Hin: razmerje do PVD. Tudi v tej točki sem povsem narazen z danes prevladujočo normo. Ljudje se trudijo javno izkazati se kot NeČi; krivi s(m)o zmerom - Strno - drugi, s tem tudi Dri. Jaz izrazito poudarjam SAPO in odklanjam Kol-Kld, ObDb, veljavne Dab norme, medtem ko ostali nanje pristajajo, na Zeitgeist, na skladnost z okoljem. In vendar se v primeru odnosa do PVD obnašajo - skoraj vsi, kot Kol-Kld -, kakor da nimajo s PVD Holom nič skupnega. Joannes Stanolnik izjavlja, da je zvedel zanj šele sredi 1975, iz Kocbekovega tržaškega intervjuja. Koc jim je tokrat prišel prav. Stanolnika jemljem le kot Tip za njegove kolege Prte, ki si danes pilatovsko perejo roke, češ, nič nismo vedeli, kaj šele, da bi kakorkoli pri grozoti sodelovali. Ira usode: Kocov intervju so RR v zaklon, za katerim se Prikr, daje jim alibi. Dvakratno zlorabljeni Koc, kajti leta 1975 so ga povprek napadali. So ga Stanolnik et consortes branili kdaj, zagovarjali? Tartuffi svetohlinski! Želodec se mi obrača, ko jih gledam in poslušam. Očetje in sinovi Nara, ki ne bi bil nič vreden, če bi jih sestavljali le takšni, kot ste vi!

Stru omenjenega ravnanja je sledeča: nekdanji Prti se danes obnašajo kot Pski, ki niso tvorili vročega PtjLRKola; bili da so ali žrtve ali le ideologi-praktiki SNOB. Jaz ravnam povsem Dgč: priznavam svojo GhK za PVD, čeprav sem bil 1945 15-leten otrok in v nobeni Voj ne Polformaciji-organizaciji; Stanolnik je bil Prt kapetan. Kot del LReve, ki je edina sprožila učinkovito NOB, kot simpatizer - niti ne član - OF, se čutim odgovoren za PVD. Razlagam ga - NDM v **RSD** - kot Strno nujo SV, obračuna z zlom-hudičem, kot logično posledico EDč smodela. Zame Čl ni le Pvtnik, kot za DaStanolnike. Zame - za Dgčto - je Čl obenem Pld in Kld, in še nekaj zraven: čut za Dt. Čl = Čloštvo. Kar koli je kdaj storil kak Čl kot Pld, velja za vse ljudi, noben ni NeČi, noben brez GhKe. To je smisel izvirnega greha, tu ima judovska in Krš Tija prav. Vsaka EV, ki jo nosi-živi kak Čl, velja tudi zame, sem zanj odgovoren, zato kriv. To je pomen EV kratice, ki ji dodajam kratico (B)SAPO. SAPO da, torej Psk, a obenem tak Psk, ki - lahko, Strno nujno - prakticira vse EV sveta-Čloštva. Krim-Nina kot Ideapar NOB-**Rojstva** sta NeČi žrtev, ubita od nasprotnikov, zla, Črne zveri, obenem pa sta kot LR akterja sama agresivno zlo, ki ubija. Oboje. Čl je (J)Elko; to je moje sporočilo v **RSD**, in ne šele od razprave **DBPO** naprej, ki je nosilna v **RSD**. SAnt jemlje GhK bratov Eteoklesa in Polinejkesa nase, vase. Sem delni skriti soavtor **SAnte**.

Kar opisujem kot Strno Čl bistvo, je SM PervDč. PePKo je mogoč, ker je Čl tak, kot sem ga pravkar opisal: ker je Krim (Nina) obenem Junak (Mojca), ta dva pa sta Hera Dmb drže, SPED **Vst(a)jenje**.

Težava Hinov je, da bi bili radi čisti, tudi Mi(hae)la Jeričkova in duša PePKova. Ko govori Rodeur, zavija oči kot sam St Boštjan, ko ga prebadajo sulice; obnaša se, kot da je Grozde in Kikelj v neposredni živosti. Niti na misel mu ne pade, da bi Not ldn Grozdeta-Kiklja z Geržiničem-Lohom, Ehra s Hacinom, z ljudmi, ki so kot Dmb PP in kot Črna roka likvidirali ujete Prte, tudi dramatika Moškriča. Ali je zanje NeČi - IdeoHarkld - le ena stran, NSS, KC, ali pa je NeČi le Psk, ki v tej točki ne prizna nobene solidarnosti z nikomer, tudi s Kol krivdo Čloštva ne. Umazana igra. Čl je beden stvor, a tako beden kot v tem HinPriku, ni nikjer.

Jera z lahkoto ocenjuje sebe kot NeČi beličico, meni pa očita, da sem dvoumen, da ne stojim za svojimi besedami. Ne le da stojim za njimi, ampak za vsako besedo in dejanjem slehernika v Čloštvu od pamtiveka. Morda je ta izjava navidez preznačilna, zato Abst in prazna, vendar naj bravec ne pozabi, da terja prav ta izjava konkretne vsebinske konsekvence. Te konsekvence upoštevam. Ravno one mi pravijo, da nisem in ne morem biti NeČi, da ne smem nikogar prepričevati v svoj Idprav, ampak zmerom obenem ko kaj trdim, sebe spodbijati z ARF-AK, s tem pa vnašati Tem Strno Svo v vsa razmerja med ljudmi. S svojo razlago onemogočam Tem delitev ljudi na prave in neprave, na dobre in zle, na NSS in hudiča-zlo. Ni Snika, ki ne bi bil zločinec. Slom uči likvidacijo LReve in LRevarjev (Rakovih Štefanov) v imenu IdeoDb-KC. Na tej osnovi nastaja frankizem kot Tot Fz, glej Jeločnikovo **Krvavo Španijo (Kršp)**. Kom v MV Slji je LeRca istega, glej nujno likvidacijo črnorokca Sava v **Ognju**. Kani ubijajo, papeži vihtijo meč, Sniki - Bernard iz Clairvauxa - pozivajo na panlikvidacijo vseh, ki niso udje NSSi. Križ ima obliko Meča. Adeča zvezda ima pet rogljev kot pet mečev, kot pet nazobčanih krogel, s katerimi udriha despot po žrtvah. (KasO: in meni, ki tako mislim, očitajo priznani recenzenti **Skupinskega portreta**, da rehabilitiram le-opcijo na Slskem! Nič ne razumejo. Strne klavce razlagam, ne pa opravičujem. Odklanjam oba, DDč in LDč, čeprav sem v obeh. NDM. Tema je mnogo preveč HKD, da bi šla v butice Žurstov.)

Vsaka celota je Inf, ki Prikr oboje: lepo in grdo, zlo in dobro. Fragment je razkosani del Celote, sparagmos pa pomeni raztrganje, početje matere Agave s sinom Pentejem, celo ljudožerstvo; **Bakhantke**. Ker je Jera (PePKo) spoznal(a), da razlagam takšne nazore, me je jedrno zapustil(a), kajti takšnim Kanom je prva skrb lastna NeČi narava, ne pa problem soČla in s tem Dra. Jera je analogen PAv kot PePKo, oba pa se skrivata pod parazolom KCe, ona pod praktičnim, on pod teoretičnim-dogmatskim. Le da PePKo čuti več problemov-težav, zato je stopnjevan v svojem SM PervInfu. PePKo me je v **KEKu** odklonil s Sž zlostjo, Jera z vzvišenim posmehom samozadostne Uč(iteljic)e. Ne še toliko v pismu, ki ga analiziram v **PisJeri**, še bolj kasneje. Moje **PisJeri** ji je bil jasen dokaz moje vsestranske inferiornosti, nesposobnosti, da bi postal eno(ten).

Jesen 1998 je bil čas, ko se je DSD, Jera sodi k nji, pripravljala na odločilni obračun s Kontinuiteto, pred vrati je bila Bukova vlada, vera v uspeh-zmago na Dž volitvah 2000. Kdor ni bil zmožen postati eno(ten), borec, vojščak, je bil izločen, Zanič(evan). Jera sicer ni Polborka, je pa prek kapilar-kanalov KCe prejemala omenjene informacije-navodila, jih Ponot na svoji ravni. To ni bil čas za odpiranje problemov, za Dia, za Čla kot HM-EV (EV pomeni več eksistenc in več vlog), ampak za monolitneža, ki zna o pravem času udariti po zlu. Jaz sem se skazal za dezorientiranca, ki ne ve, kje je zlo, kdo je Sž Cerkve. Najbrž so se ji kolegi čudili: Jerica zlata, so ji nagajali, kaj pa vendar vidiš v tem smešnem in ponesrečenem TaKu? Ni že čas, da odrasteš in rečeš bobu bob, TaKu osel?!

Iz načrta knjige **SD-modeli**, ki jo omenjam v **PisJeri**, je nastala knjiga **GR 1 (Predpostavke)**; **RSD-modeli** pa je le razprava v knjigi **AiK**. Jera je zapustila možnost skupnega Isa pravih reči natančno tedaj, ko se mi je odp(i)r(a)l šele zares nov-drug svet. Tako kot nji se godi mnogim, ki so preneučakani in premalo vztrajni-potrpežljivi; v ključnem trenutku odpovejo, potem pa stokajo, da imajo nesrečo. Niso dovolj SAPO, da bi priznali lastno odgovornost za posledice svojih ravnanj. Če že posledic lastnega Ža niso sposobni prenesti-priznati, kako bi šele posledice Stre-prakse Čloštva, recimo PVD? Da noče o PVD slišati nič (naj)mlajša SI Gene, je znak, da je najbolj koruptna, egoistična, Prikr strahopetna, Hed zmehčana. Zdajle je v vzponu, prepričana, da bo dosegla sonce, a le malo počakajmo, pa bomo videli (jaz ne, prej me bo vzel vrag), kako bo zgrmela - kje pa! komaj slišno se sprdnila - na tla kot prazna vreča. Nato bo zabavljala, tarnala, se cmerila, češ, drugi so krivi, tisti, ki so nam vcepljali devize kot: Trkajte in se vam bo odprlo! Igrajte, pa boste imeli srečo! Vsakdo ima srečo, le sodeluje naj v nagradni igri, ki se ji reče LDPM. Vsa DaSlja odmeva od takih iger. Pohlepneži, ne vedo, da sta sreča in nesreča par kot ŽS in bitnič. Zdaj je zgoraj na tehtnici skodela sreče, jutri jo bo zamenjalo vedro nesreče. Raj na sončni strani Alp bo postal čez noč spet Dolina solz. Slzbi bodo odkrili kot preroka SeH Strita. Moja Fija-Tija-DgČta pripravlja Čla na ta čas, mu že zdaj razlaga ustroj sveta, da bi znal pričakati polom z jasno zavestjo, kaj je TS-THM, in se ne SZSL zatekati v SeH-Av.

Odlično, bogato, kot Tija in Fija inovativno je to moje **PisJeri**. Trapa ga ni v ničemer razumela. Ne veljajo za take SZSL butalke rekla kot: svinjam mečejo bisere? Jera ni svinja, seveda ne, je mali pujsek (oprosti, o borec za enakopravnost bab, MBP Rastko, pravilno je: pujsica), mičkene očke, brbljiv jeziček, hitre nogice, da bi uspešno utekle Hudiču. (Jaz pa hudič?) Jera ni niti packica, zajček je, zajkljica, metuljček, ribica. Rib(ic)a? To pa, bo rekla. Mar ni moj-naš Gos FKr Riba-lhthios? Jerica je ikrica. Iskrica?

Pril duhovnik, ki ga omenjam, je kapucin pater Karel Gržan, ki je prav tedaj izstopal iz meniškega reda in postajal župnik pod Lisco, v vasi Razbor. Veliko smo se družili, z Alo sva ga večkrat obiskala, že v Ptuj pa v Prekmurju, nazadnje v Razborju. Zdaj dela doktorat; a ne na TF, tam ga ne marajo, ampak na FF, pri Grdini: na temo Majcnova dramatika in problem duhovništva. Nekaj časa se je že zdelo, da se bomo tudi mi razšli, Karel ni udejanjal, kar je bil napoved(ov)al - da bo postal SI frančišek -, vendar smo se spet našli. Je eden zadnjih klerikov, s katerim še vzdržujem zveze. Bral sem več Rc njegove doktorske teze, globoko gleda, piše iz pretresljivega EkP izkustva, dragocen Čl. Je eden tistih, ki čutijo **RSD**. Po svoje, jasno, z mojega vidika ne dovolj ustrezno, pa vendar s tankim poslušom za nekaj, kar ni le TS. Razumljivo, da KC omejuje - gleda postrani - prav takšnega duhovnika, ki išče - in s tem dojema - Boga, Boga kot UnBDra. Vesel sem, da sva še iskrena Prila.

Blak-Minotavra podrobno opisujem(o) in rišem(o) na več MSk, glej - ne le - Pniz **GR**. Ni naključje, da se toliko posvečam SardD PSti, ta je namreč paradigma NeČi pedofilije, belih svilenih spodnjih hlačk, ki jih nosijo Mo(ški), buzarant pa jih slači in natika na svojo mednožno žrd. Hvalabogu, da je Jera našla Mo, da ni ostala le bela nevesta belega ženina Kristeža. Tam nekje v preveliki belini se začne Pervlezbištvo. Jaz sem preprosta NvBar surovina, zato sem (bil, danes sem starček) za srečanje med žrdjo in luknjo; dve žrdi in dve luknji, to je zame preveč Id svet. Žrd in luknja sta šele HarDč - tudi skoz TekmDč. Dve luknji in dve žrdi pa sta ponovitvi-kлона dveh Ožld modelov. Tudi promiskuiteta mnogih lukenj in mnogih mednožnih kolov ni rešitev; to je le SSL v Dv-LDPM. Rešitev je, ko gre Čl kot žrd skoz luknjo Blaka-Labirinta na Dr stran. Res gre tudi skoz drek Danke, ki je banalna replika sicer tako slavljene - blagoslovljene - Maternice. IdČl ni nazadnje nič drugega kot Drek, ki se rodi materi skoz pizdo. Šele DrČl je možnost za nekaj- nekoga, ki ni par torta-drek. SardD je paradigmatična idealizacija (IdeaHarld) torte-dreka. GrumovaD, posebej **Zastori**, vzame za temo razkritje lepote (Torte) kot Blaka (Dreka). Če ni vere v (po)IsDt, ostane le govno. To je facit-položaj DaSD-DaSlZ; tudi KČe.

A propos felacije. Čudno, da ni Nadškofija - Nadkozlovski urad - protestirala (morda pa je, a vest o pritožbi ni prišla do mene), ker je SI TeVe predvajala Kodo mistra Beana. Bean kot duhovnik poroča mlad par. Nevesta ga - vsa NeČi - povpraša: je felacija dovoljena, ni greh? Bean: Ne vem, o čem govorite, ljuba nevesta. Bi mi, prosim, pokazali, za kaj gre? Oh, gospod župnik, a če je treba ... Od tedaj, komentira Bean, nobeni nevesti ne priznam, da vem, kaj je felacija; in mi vsaka blago reč rada pokaže. Po mojem je Bean natančno zadel mero KatHina. Glavno, da uporabljamo lepe - NeČi SpoDo - besede; te obvladamo, grde besede so greh zoper St Duha, so božji rop. (Tudi Stsk Slščine; tej se je zdaj za viteza, ki brani krancelj NeČi dame, za trubadurja in dvobojevalca, priglasil Klabs, pomaga Topu. Sicer slabo vidi, ima psihične težave, a za zaščitnika - makroja? - je dober. Kakršna dama, takšen junak.)

Podhlačnih miganj pa Čl ne obvlada, hudič se skriva v temi gat, se napihuje in nato bruhne svoj smrad v kako še bolj smradljivo luknjo. Glavno je, da tega ne priznamo, ne vidimo; to dela hudič, ne mi, ne jaz. Jaz oblikujem SpoDo besede, moja usta so moja - božja, Narova - duša. No ja, felacija je ravno posel z usti; a ne z besedami, ne s čvekanjem; le s cuzanjem. Cuzanje pa ni visoka Kul Čl dejavnost, na katero je Čl, delan po božji podobi, ponosen. Cuzanje je početje otroka. Kdo bi zameril otroku, da cuza mater?

Če se ima Jera za božjo hčer, potem ji naj ne bo nerodno ne na poroki ne po nji. Le Beana naj vpraša, kako in kaj. Bog obvaruj pa, da bi se obrnila na Sardenka. Ta je bil prehud tič! Kako pravi dunajski komediograf-burkež Nestroy? To smo tiči! Mrgolelo je pikantnih zgodb, kaj počne Sard kot veroučitelj na dekliški šoli. Nič surovega, nič brezobzirnega, nobene grde besede, le ... Revež je moral nazadnje za kazen v Rogaško Slatino nadlegovat Km bunke namesto po belilu dišečih mestnih nedoletnih gospic. Razumem ga, da je pel kot latinski Ovid **Ex Ponto** in kot Slski Mole **Tristia ex Sibiria**. A KC je bila stara Kulustanova, svoje grešnike je pošiljala v zdravilišča; BarPtja ni bila podobno FP usmiljena, ne s tujimi, tem je pripravila PVD, ne s svojimi, te je vrgla na Goli otok, kjer ni bilo nobene Didone kot za brodolomca Eneja. KC zdravi z metadonom, Ptja s kamnoseštvom.

Jerino pismo, na katero odgovarjam s **PisJeri**, je bilo njeno zadnje še kolikor toliko spoštljivo; po **PisJeri** me je dokončno odpisala. Iskreno sem ji dejal, da sem ji hvaležen za Krit pripombe. Nisem jih sprejel, zdale so se mi napačne, a so v meni vzbudile globlje in primerno razmišljanje. Nekaj slabega sem RR - preOsm - iz usode v K-milost. Torej sem Jeri upravičeno hvaležen. Kasneje te možnosti nisem več imel. Jera je z mano opravila. Povedala mi je, da sem nič, to ji je zadoščalo. Kot PePKu. Ta se je pred kratkim znova oglasil; se bo tudi Jera? Iz kakšne pozicije? Pa se daj presenetiti, Tak!

Slabost **PisJeri** je, da izhajam iz OK VISA; vse, o čemer Jeri govorim, primerjam glede na OK VIS. To sem bil dolžan delati, ker sem se pustil Jeri opredeliti kot OK Kan. Vzela mi je Svo. Nato pa sem si vzel Sv nazaj. Še MOč je trpel, ko je v pismih, objavil sem jih v NoRi, tik PV polemiziral zoper Udetu in Juša Kozaka s stališča kominternske Ptje, a sam, kot mi je večkrat zatrjeval, ni mislil tako na svojem EkP nivoju, da mu je bil Juš bližji od KaKija. A da je MOč moral tako ravnati, ker je bil član Ptje oz. del hiliastičnega LR Gibanja kot Klde, medtem ko sem jaz SAPO. In je moje razmerje z Bogom kot EkP odnos pred vsemi razmerji-vezavami s Kldami, tudi prej kot s KC. MOč ni mogel kar tako vstopiti v Ptjo in iz nje izstopiti, iz nje so ga - menda kar trikrat, dvakrat zanesljivo - kazensko zabrisali; postopek je bil analogen kot v KC, če so koga izobčili. Jaz pa sem vstopil v KC 1988 kot v Sv(no) izbrano ustanovo, ki sem si jo razlagal po svoje; ko sem ugotovil, da ne ustreza mojim predstavam-zahtevam, da je ne morem RR v zame primerno obliko, sem jo zapustil, iz nje izstopil. In nikomur nič. DSKC ni več kot FHC in Ptja; ni več StInstitucija. Je le še pol NA sekta pol tržna ponudba enega od psihoterapevtskih združenj pol Pol stranka.

Sam sem okrog 1988 (vse do **PisJeri**) čutil dolžnost, da nekako uskladim KC in sebe kot EkP držo SAPOe. Ko sem sestavljal **PisJeri**, sem se pa zavedel, da me platforma, ki jo zastopam, oz. okvir, ki sva ga oba z Jero določila, moti, ovira, dePer. Da je tudi OK - ne le EK in ne le NKC - okvir-pas-obroč, ki mi ne pusti NejDam. Le zakaj bi moral Jeri dopovedovati, da je nekaj v skladu z OKBogom? Bal sem se, da bi spet postal OPsk, kar sem bil na prehodu 40-ih v 50. leta, mučni MeP na poti v OIS. Pa sem se preveč oklepал videza Klde, forme Klde, ki je KC; ne dejanske Klde, ta me ni nikdar nobena pozavgala. Danes vem, da mi ni treba biti vezan na nobeno Kldo ali njen videz, niti na Slov ne na Čloštvo; tudi iz teh dveh sem izstopil, kolikor se to z voljo da. Ostajam le v okviru neposredne LdDr med dvema: z Alo. Ta pa je zame nepresegljiv okvir. Če bi izgubil tudi to razmerje, bi mi najbrž mrknil tudi Bog, kajti Bog je zame BDr, ki se ponavzočuje in/ali uresničuje skoz konkretno ES PO. Odnos med dvema (SA)PO je lahko Av, vsaka Kld je lahko KAv. Pazim, da najin z Alo ne bi bil ne razširjeni PAv ne majhni

KAv. Tako je vroč, vsak dan preverjan - z Dia in polemiko, tudi z banalnimi prepiri, izkušava vse, kar sodi v zakonski odnos -, da lahko sproti RA vsako svojo misel, analizo, držo. Če je ne morem udejanjiti v odnosu z Alo, jo zavržem. Ala je kot Dr moja meja, na katero Sv zavestno pristajam. Sam bi bil le neomejena SaPsk fantazma, PAvPld.

JKrovo terjatev razumem takole: Zapusti ne le mater in očeta, ne le svojo Pvt Dn, ampak tudi vsako Dn, ki je kot Tradustanova Prisld(ej)a: tudi KC, tj. v JKrovem času judovstvo. Jera je morda zapustila svojo Pvt Dn, a se je zatekla v večjo-močnejšo Dn istega Kld tipa: KC. Jera se je kasneje poročila, vendar ne vem, če bo - je - oblikovala svoj odnos z možem kot PriSo odnos, kot sva ga midva z Alo. Midva sva začela, ko sem imel jaz 22 in ona 19 let. Jera je šla v zakon vsaj 10 let starejša, se pravi kot že zrela, medtem ko je bila Ala skoraj otrok, skoraj povsem nepopisan list. Midva z Alo sva preizkušala sebe skozi pol Stola v najbolj Raz - težavnih, tudi Perv - razmerjih in razmerah. Brez te Rad izpostavljenosti mnogoštevilnim MePom najin odnos ne bi bil tak, kot ga opisujem in kot ga jemljem za primerno normo, za nekaj, kar ni ne Kld ne KAv ne pogodba ne ... V začetku 70-let sem dal nekemu svojemu eseju moto, češ, Ala je edina stalnica mojega Ža. V tem pogledu je Ala zame K-bog, je kot Čl ES Dr, v katerem se kaže BDr. Zato lahko pojmem Boga tudi kot nasprotnika, se z njim bojujem, prepiram: jemljem ga tudi kot Izda, kot Varuha, kot tujca, kot nemočnega, kot vsako EV, kot vse, kar je mogoče.

Ne bi se čudil, da bi Jero, ko je brala moja Stsk, kap. KC razglašam za ljudožersko! Pa sem jo, neofitko, res zbombardiral kot brezico sredi planjave, jaz Hudič, besneča leteča trdnjava, ki serje svoje vse podirajoče odpadke na NeČi deco. Še zavedam se ne, kako sem brezobziren, kako trgam tenčice SSL raz oči ljudi, ki ne prenesejo svetlobe in hočejo prevezo čez vid. In to naj bi bil Dia?! **PisJeri** ni Razg(ovor); je z motiko po črepinji! Ne, ni! Kar pišem, so le besede. Res? Ni v besedah (v Dv) kaj skrito (EDč)?

Čas bo, da se lotim Mrakovega **Procesa**. Je res tako merodajen, kot trdim že dve desetletji? Sproti sicer opozarjam, da mu nekaj manjka: Ješua ni sposoben izdelati PriSo odnosa, kot ga je Mrak s Karlo in na njuni sledi midva z Alo. Mrak se v **Procesu** pripravlja na Karlino S, na čas, ko bo moral živeti sam. Po Karli ne najde nikogar, s katerim bi mogel nadomestiti svoj odnos s Karlo. Mirana ljubi, a da je ta(kšna) ErS nemalo demonična, mu je jasno, že od **Bega iz pekla** in **Van Goghovega Vidovega plesa**. V **Chrysipposu** odkrije, da ni ljubeči (Charis), ampak poželjivi in Pervskaženi: zapeljuje sina, Laj Ojdipa, čeprav ne ve, da gre za sina. Mraku se vse razdre, ostane le spomin na mrtve PriSo, Prešev na Smoleta in Čopa, glej **Spoved lučnim bratom**. Mrak je po Karlini Si ostal pošastno sam, le z Bogom. A kakšen je bil ta Bog zanj? Na to vprašanje še nisem odgovoril, nisem ga še raziskal, ker se problema še nisem primerno zavedel. Kdo in kaj je Ješua iz **Procesa**? Enako ne dovolj močen, da bi vzpostavil odnos med dvema SAPO, kot je nemočna Uršula v **Sam** in sam Strniša? Tudi Smole v **SAnt** ni zmogel do ES Dra. Ko Jera terja razdajanje, hoče to zato, ker ne najde ES odnosa z Drim kot BDrim. S tem da konstruira osamljenega FKra, vezanega le na boga Očeta, FKc tacite prizna, da ne zmore vzpostaviti enakopravnega razmerja med dvema BSAPPO.

O Stšu (tudi kot maski sekreta) sem naslednja leta pisal podrobno in veliko; DaSD ne bi razumel, če ne bi dognal te teme. Nekatere DaSD imajo Strš celo v naslovu. Vihrova tiska **Ljubezen v javnem stranišču**, DurgeDinje dajo na repertoar lj

Drame **Predsednice**, dramo o straniščarici, Jovanović je Sfingo RR v straniščarico. Na ta vidik opozarjam že dolgo, 1993 sem ga ekspliciral v knjigi **Zbogom zvezde**, tudi ob **JAnt**. V **PisJeri** sem se zavedal, kaj počnem: da vnašam v belo - v Snico Jerico - barve-vonj Dreka. DSKC je bela embalaža, v katero je zavit Drek. Kako naj Jera na to pristane, če pa je zbežala v KC iz banalnega Ža kot iz dreka? Zanj bi bilo strahota sprejeti sodbo, da je le zamenjala dve vrsti Dreka: sekularno-profano s Hin St idealizirano, torej prišla še na slabšo. Meni je danes jasno, da sem to storil 1988. Le da sem tedaj, kot nepopoljšljiv romantik investiral v KC čudežno lepoto, nakar pa sem se zavedel, da sem oboževal kurbo. Vendar ta zavest ni bila ista kot pri Vodušku. Zame - moj - **Odčarani svet** ne vsebuje tudi Boga. Le boga IdKCe, ne pa UnBDra. Jera na to ne more pristati. Odločila se je za Dgč reakcijo na **PisJeri**: belo tenčico jemlje še naprej kot NeČi resnico, drek KCe pa pripisuje meni kot slabiču, ki drekam ideal, ker ga ne morem doseči. To njeno reakcijo sem v nadaljnjih letih podrobno ES Krit analiziral, posebej na SardD, na **Nesti**, na **Petih modrih devicah**.

Na koncu **Karja** k 2. poglavju **PisJeri** sporočam, da sem poslal Jeri to pismo nepopravljeno, napovedujem, da ga bom za objavo popravil. Bi ga, če bi ga objavil tik zatem. A ker so minila od tedaj že več kot štiri leta, bi ravnal zoper svoje načelo, da starih tekstov ne popravljam. Zato **PisJeri** ob tem, ko ga komentiram, popravljam le minimalno, le tipkovne napake in sem ter tja kako prenerodno formulacijo, a pazim, da ostaja povsem v duhu prvega zapisa. Jera bo to zlahka preverila, če bo hotela. Sklepam pa, da ne bo hotela; da se z mano ne bo ukvarjala več.

Se strinjam. Tudi jaz se najbrž z njo ne bom več šel slepih miši. Zgodba z Jero je absolvirano poglavje moje biografije. Vesel sem, da sem napisal takšno pismo Jeri (**PisJeri**), s katerim se moram še danes strinjati skoraj v celoti. Zadevo (afero) Jera sem zaključil dejansko že konec leta 1998. Skušnja z Jero mi je odlično služila za to, da sem uspešno prebродil tudi spore s PePKom, Klincem ipd. Opozorila me je na to, kaj se lahko razvije med ljudmi, ki se imajo za PriSo; in jaz sem Jero smatral za PriSo, ji verjel, da hoče z mano soustvarjalno sodelovati. Kot sem verjel Požu, pa se je skazalo, da hoče manipulirati z mano. Je IvSvetov tekst v Književnih listih, baje je že izšel, analogen Poževemu početju? Morda ga bom komentiral skupaj s Poževim **Pismom Tarasu Kermaunerju**. Izkustvo z Jero me je naučilo, naj ne nasedam sladkim obljubam. Najbrž je Jera na začetku pristno verjela, da bova uspešno sodelovala. A kar se je iz srečanja izcimilo, je postalo pomota. Kot s Požem, Klincem, Klabom, Inkom, Kurcem in Švabom.

Prehajam h **Karju** 3. poglavja **PisJeri**. - Stresov primer je posebej veljaven. Potrdilo se je, da je bil Fif le zato, ker ni mogel na oblast; ko se mu je odprla šansa oblasti, jo je pri priči zgrabil. Odkar je mariborski škof oz. že od osamosvojitve, od tedaj namreč politizira, je nehal biti Fif-teolog. To ne pomeni, da ne predava Tije-Fije. Ravno v tem je vic: predava ju, a kot kemik o spojinah in veterinar o prebavnih motnjah domačih živali. Zame pa je Tija-Fija usoda, čeprav sem, kot pravilno zatrjujem Jeri, le amater. Bolj ko se **RSD** razvija, bolj je primer diletantizma. Stroka je ne upošteva; jo prav zato, ker jo ocenjujejo kot amatersko, Zamol. Ni postala Katedra za Fijo na Lj FF takšna profesionalna tovarna UZnikov, v kateri učenci izgubljajo posluš za Dt kot najbolj ali celo edino Fif-teološko temo? Nekaj je na tej katedri pametnih, Kreft je sijajen kulturolog. TH študentov še z Mago ne more več fasc(inirati), postaja Nadšolmašter.

Ko sem zaključil **Kar** k 2.poglavju **PisJeri**, sva z Alo izrisala **MSI**, v katero sem strnil našo St trojico, **PePKa**, **Jero** in seveda sebe kot **Hudiča**, onadva kot na **Križu** trpeča. Iz našega srečanja sem naredil Lit zgodbo; **MSI** zgodbi sem dopisal **Pojas**. **Križ(an)je v R(akitniško)S(lovenski)D(eželi)** je humoreska, a zgolj ta ustrezno ponazarja, kar se je v zadnjih letih zgodilo med **Jero**, **PePKom** in mano. Nobene Trage! Nič krvi iz pravih mečev, niti ne iz zlobnih gobcev (kakršen postaja **Klabov**). Le pscri, ki se **RR** v **Šnops**, ki mu pravi **ArhKmTrada**: kačja slina. Vemo pa, kaj-kdo je **Kača**: Zapl **Satan** ali **Hudič**, glej **Žida**. **MSI Križe** in **Pojas** k nji (bo)sta objavljena na koncu tega **Karja** k **PisJeri**. Ta **Kar** se tako razrašča, da se kompozicija **Razgov** povsem spreminja.

Koliko prostora mi še ostane, če napišem kot **Zadnji dnevnik III PisLaiu**? Le še za **Pislnku** in analizo **Melanholičnih razmerij**? (**KasO**: tudi teh dveh ni v **Razgih**.) **Jera** bi mi zmagoslavno poočitala, voila, saj sem vam rekla, da ne premorete avtodiscipline, ne držite se načrta, pišete, kar vam pade v glavo, asociirate, namesto da bi tlakovali trg pred škofijo z dokončnimi špruhi o **Katbogu**. (Če ne bi bila tako **SpoDo**, bi mi zabrusila: serjete ga, prečastiti akademik, imate drisko, že zaudarja od vašega drekanja.) Jaz pa ji odgovarjam kot svobodnjak: hvala bogu, da si upam ohraniti **Rad Svo**, se ne pustiti omejevat niti od lastnih načrtov in načel. Sem srednik. Skozme kot skoz medij deluje **Dt**, ta odloča in določa, kam gresta moja misel in bivanje. **RSD** in **DgZn** sta odprti **Stri**.

Uboga **Jerica**, ko je morala brati taka moja svinjanja: ldn med papežem in **Esmeraldo**. To je bil čas, ko je vladala srcem **SSS** hispanoidna (portugaloidna?) kraljična iz pravljice-žajfence. Tu je **KC** res močnejša od **LD**: v **LDPM** se vsako leto zamenjajo **Esmeralde**, zdaj teče na **SI TeVe** kanalih (posebno na **POP TeVe**) kar nekaj vzporednih španskih, mehiških, portugalskih, brazilskih in sploh čudovitih žajfenc. **Esmeraldo** se je še dalo zapomniti, bila je prva, njenih dedinj pa je kot listja in trave, anonimne so, res le hipne zvezdice-mehurčki. Medtem ko je **MMB** - tudi brezjanska **Tolažnica** in **Pomagavka** - trajna. No, **Ve(čna)** ni, kot veruje milobotni blejski fajmošter dr. **Ambrožec** - sinteza boga in ambre. Je pa **KC** dolgotrajna. In zakaj traja tako dolgo? Ker je **KC DbPol** moč, ker v **FP** združuje **Tijo**, **Fijo**, **ekonomijo**, **DbDž Stro** ipd., medtem ko je **LDPM Rad HKD** raznotera, proizvaja na tisoče pop zvezdic, gurujev, državnikov, **Vodljev** javnega mnjenja, **Žurstov** in ostalih patronov. **FD** je vse personalizirala, **LDPM** vse **dePer**; namesto **Osebe** postavlja **Sistem**. **Kap** je anonimen, posebno **UmKap**. Tudi zato sem se vračal v 80-letih v **KC**, prepričan, da je v nji ohranjen prostor personalizacije. A sem odkril, da je to **PsPer** početje. Papež ni **SAPO**, ampak oseba v pomenu - sicer **Dobrega**, lahko bi bil pa tudi zli, kot **Pij XI** - despota. **FD** drži skupaj v točki kralja, papeža: osebe, ki mora biti **St**. Spoznal sem, da **Oseba**, kot jo razume **DSKC**, in **(B)SAPO(EV)** nimata mnogo skupnega.

Tedaj sem pisal še **JOGSŠi**, **K(ravca)** sem dodal kasneje. Morda ne povsem upravičeno. Sem in tja zbezlja in tuli kot **ultraDSD** jesihar, nato se umiri in umakne. Ne da se ga primerjati s fanatičnimi ciniki a la **Štuhec**, **Stres**, **Ocvirk**, **Juhant**. **JOGSŠKom** bi moral dodati **Rodeurja**, **Kravca** pa izpustiti. Naj pišem od zdaj naprej **JOGSŠRi**?

Kaj pa je kompetenca, ki jo omalovažujem? Beseda izhaja najbrž iz latinske competitio, tj. tekma. Ne tekmujem več, le še s sabo in časom (staranjem telesa). Tudi zato sem izstopil iz **DabDbe**: da se v ničemer ne bi več naprezal: ne za ugled ne za kakršno koli zmago. Imejte me za betežnega starčka, draga **Jera**; glede na vašo vitalistično energijo (**Za Žl**), ki vas motivira, sem res le **Čl**, ki umira, nikomur

več napoti. Tor(kar) in (Boris) Pahor kompetitirata kot nora, pa bosta letos 90-letnika; kompetitiral je Jozula Vidmar. Jaz ne! Jaz pišem **Zadnji dnevnik**, zapustil sem tudi zadnjo bojno črto, se skrila v puščavo-gozd, kjer vam nisem viden. Pa-pa!

Kako blago sem ravnal z Jero v **PisJeril**! Kako sem se zadrževal, brzdal svojo domišljijo! Pa mi ni bilo lahko odpovedati se prispodobam, ki so se mi - kot humoristu - kar vsiljevale. Padati, kako prikladna beseda za Že-dekle. Stalno se mi vrača v spomin tista Vilijeva (Dojkina) iz **Romea in Julije**: »*Ko boš starejša, padala boš vznaki!*« (Bogve, kako je to prevedel Jesih.) Ko je Gradnik naslavljal svojo otožno pesniško zbirko **Padajoče zvezde**, je konotiral: Padajoče Že(nske). Zato so tu luškani Juhanti in namrgodeži Stresi: pazijo, da ne bi Že padale vznaki. Če pa se že prekucnejo na hrbet, jim v tej nerodni situaciji pomagajo; načinov pomoči je več. Ne dopoveduje v zlobni Francevi **Kuhinji pri kraljici gosji nožici** nek pohoten menih dekli s ploskimi prsmi Tijo na načine, na katere delajo pri Bocacciu, v **Dekameronu**, Žival s štirimi nogami? Jera, ne izneverite me; stojte, stojte trdno »kot zidi grada«. Glavno da Č(u) stoji.

Jera kot preprosto dekle je razumela le, kar je obvladala, obvladala pa je le tiste osnovne modele, ki sem jih že bil omenil: kvader, kristal, monštranco, rozeto. Ko sem začel te modele diferencirati (v **GR**), mi Jera ni mogla več slediti. Pa je prostodušno izjavila kot Hajmon v **Sant**: česar ne razumem, je neumno. Dokaz za neumnost neke izjave-drže je, da je jaz ne razumem. Tako uči doktrinarna DSKC svoje dekl(ic)e. Česar ne razumete, čebelice, pripišite ali bedakom, to je prva blaga stopnja zavrnitve, ali demonom. Demon v očeh Jere nisem postal, nisem se ji zdel dovolj resen, nevaren; tudi v očeh KC nisem pošast. Le v lastnem samoveličju sem se na MSI **Križe** narisal-razglasil za Hudiča. Naj mi Jera oprost: tako rad se napihujem. Vsaj v **RSD** se smem, brez škode za koga. STH in Kučan so resnični hudiči, pa Kulstrica Rihterjeva, ker ne vrne KCi bleškega otoka. Jaz sem le nepomemben diletant, ki je zgolj v svojih očeh straaašen in kolje PePKasto in Jerasto (serasto?) Srce kot mesar svinje. Vzdržita, o vidva SŽ! Še malo in se bo nateklo v St Flašo toliko Rešne krvi, da bosta z njo lahko odrešila ves svet. Jera s KC, PePKo z AnGlob demonstranti.

Z duhovnimi svetovalci imam slabe izkušnje. Pavleta Raka, ki je bil sijajen fant, so zlomili. Njegov duhovni oče na Atosu mu je prepovedal brati, celo misliti; zapovedal mu je le moliti na način litanij. Iz svežega mladeniča so naredili cunj, ki zdaj briše tla pod Kocljevimi stopali. So tudi Jero stlačili kot zelje v kadi?

V **PisJeril** precej retoriziram; prevljuden sem. Sem bil res Jeri tako hvaležen za njeno pismo, v katerem sem videl celo pomoč zase, sebi? No ja, pretiraval sem. Še sem se šel pedagoga: ji hotel dvigniti samozavest, jo prepričati, da je dragoceno bitje, potrebna za Dia, bodril sem jo. Z nikakršnim uspehom. Ni potrebovala mojega bodrenja, ampak palico-moral, na katero bi se op(i)r(a)la, jo uporabljala za Raz praktike. Potrebovala je Štalo, konjskega hlapca in Gosa konj, ne pa bodrivca, ki se - ji - je izmuznil iz vsakega bolj neposrednega stika. Jera (pre)dolgo ni razumela, da nisem ne konjski hlapec (tisti iz Narblaga, ki se takole pogovarja: Micka, a m boš dava?) ne Gos konj. Gos konj (Gospodar prstanov?) je Stres, on je novi SI aristokrat, Jahač, ne le Jezdec. Stres ustreza SNaru, ki mu kliče: pojahaj me, o Gos, čeprav nisem vredna, da prideš k meni pod mojo streho. A le migni s palico, bičem, tičem? in rešena bo moja duša!

Zgodbo o svojem zbližanju in razhodu z jezuitskim patrom Podobnikom sem opisal NDM. Na njegovo željo sem analiziral njegovo polemiko o NA s patrom

Žužkom, mu o tem napisal dolgo podrobno pismo, z željo, da ga objavi v svojem jezuitskem glasilu, v katerem sem bil (seveda le namišljeno) sourednik, a ni storil ničesar; niti odgovoril mi ni več. Najbrž je želel mojo Abs podporo svojim stališčem, jaz pa sem jih nekoliko (malo, za ščepec, pa še je bilo preveč) problematiziral. Hotel je Vojhlapca, a ker ga ni dobil, ga nisem več zanimal. Idealkani ravnaajo kot ta Podobnik: nihče ni vztrajal z mano v Dia, jaz pa sem se trudil za nesramno Jerico kot Ježeš, ki rešuje duše celo iz globine pekla. Ko sem to ugotovil, sem se znašel pred dilemo, pred dvema mogočima interpretacijama: ali sem slab Kan, ali pa to, kar zastopajo Podobniki in Jerice, ni Krš. Odložil sem se za drugo razlago. Ne le KC, ampak celo Krš sem zagledal v Neg luči. Oni so dobri Kani, ker je Krš ena od NSSi.

Niti nisem hotel (poskušati) postati novi SI Luter, kar so si mnogi nezadovoljni, a preloma s KC-Kršem nesposobni Kani od mene želeli. Pustil sem KC in njene probleme (boj za pravilne razlage dogem in prakse) pri miru. Naj se tepeta PePKo in Rodeur, Grmič in Blefer, baš me briga. To so boji znotraj KC, analogni bojem znotraj Ptje med Gustinčičem in KaKijem, Titom in Gorkičem. Nisem strankar, nisem v nobenem gibanju, moja interpretacija (RR) sveta je - vsaj načeloma - Abs Sv. Danes Krš priznavam, jutri odklanjam, če pridem do takšnega spoznanja. Svojo spremembo stališča dokumentiram, argumentiram, si pa za opravičevanje v gibanju ali javnosti (stranki, Cerkvi) ne prizadevam. Naj me ocenjujejo, kakor hočejo. Moja merila so - trudim se, da bi bila - zunaj IdMa in IdDbe. Težave pa se začenjajo z vprašanjem, kje je ta zunaj? Drugje že, a kje drugje? Najprej nikjer, nikjer glede na IdM. Ne tu. Sicer tu in v TSu, a na način drugje. Paradoks? Seveda. Moja naloga je ta paradoks vsaj do neke mere artikulirati. To še moram (po)storiti, preden odidem. Prav artikulacija Dti sodi v Zadnji - lahko zelo HKD, torej tudi podaljšani - tekst mojega Ža.

Danes ne govorim več o božji celoti; tu moram **PisJeri** podvreči AKi. Celota je pojem IdMa; res ne morem mimo njega, moram pa ga spodbijati z ARF. BDr je onkraj para celota-deli. Kako ga - in pot do njega - artikulirati?

Poročilo o Pvt-sebi. Vstanem sinoči ob 23 h, se čudno počutim. Merim, puls spet prenizek. Ala je še pokonci, ne upam se ji povedati, preveč postane zaskrbljena. Sedem k delu, pišem **Kar k PisJeri**. Opazim, da me - vse bolj - boli srce. Zmerim: pritisk 190-120, puls 110. Srce mi hoče razgnati. Grem v kuhinjo, spijem kozarec vročega mleka, vzamem angised (nitroglicerin). Čez 5 minut spet merim; isto. Srce enako boli. Se sprašujem: kaj storiti? Leči? Delati naprej in eksperimentalno preverjati, kakšen je odziv srca? Sedem za pisalni stroj in pišem naprej. Zmerim čez četrte ure - presenetljivo: bolečina je popustila, mere: 149-88-85. Puls je padel za 25 utripov v minuti. Ob 2 h merim še enkrat : 146-90-65. Puls je padel še za nadaljnjih 20 utripov. Ker sem izmučen, ležem; poslušam Couperina. Spet zmerim: puls pade še za 20, na 45. Nato merim vsakih 5 minut: dviga se: 45-47-49-51. Zaspim, dremam, mučim se 2 uri; ko se odločim vstati, merim: 169-111-95; med spanjem-môrami je puls zrasel za 40 utripov na minuto. Kaj se dogaja z mano v spanju?

Tudi to (podobne sanje-môre imam večkrat): ležim - pred spanjem - v velikem prostoru, na golih tleh, veliko nas je, nagneten smo kot v Brčkem 1946, nalik sardelam; sospalec ima pod mojo blazino svoje reči, ker svoje blazine sploh nima. A se ne jezim, potrpežljiv sem. Dokler ne zagledam na koncu mize - prostor se je AR v veliko dolgo mizo - nekoga, ki nekaj namiguje name. Ker slabo slišim, ga glasno vprašam: cikaš name? Posmehne se, ostali z njim. Kot ris skočim na mizo,

pometem vse, kar ima(jo) na mizi, na tla, zgrabim velik nož za rezanje kruha, ga vržem pred neznanca, njegov obraz mi ni znan, zapiči se mu tik ob dlani v mizo. Zagrozim mu: še eno takšno besedo, pa ti porinem nož v srce, naravnost v srce. Približa se poltonska ženščura, menda psihologinja ali kaj, me gleda kot pobesnelega bolnika; skočim k nji, jo zgrabim za goltanec, začnem stiskati, zdaj zagrozim njej: še en gib, s katerim bi me izzivala, pa te stisnem do Si. Tulim nanjo, na vse. Se obračam zoper vse, ki sedijo ob mizi, pripravljen, da se z vsemi - brez izjeme vsemi - pobijem. Od tuljenja se zbudim.

Ogrožen? Jasno. Ni problem v ogroženosti; kdor se ne zaveda, da je usodno ogrožen, je še bolj ogrožen. Ž je ogroženost kot takšna. Zadnje čase gledam veliko filmov - na TeVe - o živalih; če žival nima več občutka-zavesti, da je ogrožena, hitro propade. Nenehoma mora biti na preži, vse okolje ji grozi, da jo bo pokončalo. Tudi jaz sem žival-zver, od malega se imam za to. Ogroženosti si nikoli nisem Prikr, a je tudi ne tako radikaliziral, da bi šla čez mero, da bi postal ogrožen od ogroženosti. Marsikdo mi je očital, da sem paranoik, da imam preganjavico. Pa lahko vse svoje občutke ogroženosti zmerom racionaliziram, pokažem na njihove realne vzroke: od tega, da sem se rodil, ko je bil MOČ v zaporu, da so me kot otroka-Komsta iz družčin izločali, vrgli MV iz šole, da me je Ptja preganjala itn., vse do danes, ko se znova stiska okrog mene obroč linčarjev.

Niti enkrat se mi ni bilo treba zateči po pomoč k psihiatru, zmerom sem vse svoje probleme-ogroženosti rešil v pogovorih s PriSo, predvsem s Primožem in Dominikom, nato z Alo. Vse sem RR v ustvarjanje-pisanje. **RSD** je - seveda le na eni ravni - odgovor na mojo - Čl - ogroženost, RR ogroženosti kot usode v K-milost. Pri tem ravnam Rad: samo bistvo TSa razumem kot ldB, kot lObDb, s tem kot zlo, ki mene in slehernika ogroža: stiska, reducira, ldn, zapira, dePer, mu sistematično jemlje slutnjo Dti, stik z Dt. Za ldB je vprašanje obstoja: ali se mu bo posrečilo Čla Unič v nič-reč, ali ne. **RSD** in vsa moja eksistenca sta dokaz, da ldB ni zmagalo, da nad Člom, ki se mu zavestno in z voljo upira, ne more zmagati. **RSD** je mnogo več kot le Zn, kot SLZ.

To ni nobena preganjavica, če doživljam, kako se mi okolje posmehuje in me skuša Unič. Povod za to nočno mōro je moje branje **PisJeri**, vživiljanje v Jero in ostale, ki so me okrog 1999 hoteli Unič s posmehom; Ptja me je okrog 1959 hotela z Dgč tipom preganjanja. Tipi-metode preganjanja - zatiranja slehernika (ne le mene) - se spreminjajo, bistvo pritiska ostaja. Z Alo mu praviva tudi BT, takšno je v PS, a se ohranja tudi v LDPM, le da v Dgč obliki. Hvalabogu je v meni tolikšna moč odprtosti: da si upam (po)gledati Preganjavcu (tokrat Posmehljivcu) v oči, ga napasti, mu zagroziti celo z umorom!

Na Jerin, PePKov itn. posmeh sem okrog 2000 odgovarjal s stopnjevanim svojim posmehom zoper preganjavce. Zakaj ne? Hini so me hoteli razorožiti, s tem da so me razvrednotevali, češ, to pa ni SpoDo tako grdo pisati o soljudih. Soljudje se smejo posmehljivo obnašati z mano - ne na surov način, jim ni treba, veliko jih je, so linčarska grupa, vsak se malo posmehne, skupen posmeh je kot Umor -, jaz pa da ne bi smel vračati udarcev? Ne preostane mi drugega, kot da zaostrim, kot da razkrijem, kaj se počne z mano in z vsakomer, ki zapusti hlev in čredo.

Niti malo nisem popustil pred Morzgražanjem, ki so ga uprizorili Hini nad mano; nasprotno, posmeh, žalitve, sramotenja in karikaturalizacijo tistih, ki so me hoteli streiti, sem zaostril do mere, kakršna se kaže v **RSD**, recimo tudi v MSI **Križe**, v mojem zavestnem-sistematičnem pačenju priimkov: PepKo, Jera, Klinc kot Nunc spod Jepe, JOGSŠRi, nadkozel Rodeur, Kŭtjan, Bŭk, PavZlc, JašZlc, Graf Pij, PučPičnik,

WKBb, SrKos in JrKos itn. Le če Rad grozim nazaj, z nožem v roki - seveda le v **RSD**, lingvistično, v Dv -, lahko ohranim svojo Not moč in ostanem (B)SAPO(EV). Kdor piše korektno, piše že vnaprej Strno skladno s sistemom IdObDbe, ki svoje morivstvo Prikr pod masko SpoDo. Kdor se zavzema za SpoDo, je Ubijavec z masko Hina na obrazu.

Preš razkrinkuje ta Hinsistem v **Zabavljivih napisih**, tudi v epigramu Slomšku-Zlomšku-hudiču, ki ni bil objavljen v Poezijah, Can v frontalnem napadu z MrkKom ideologijo na MešBrž GrGr tipe (Tavča in Šušteršiča), glej **Blagor**, Strniša na Dn Pimpkov, v kateri zajame vso IdDb, glej **Driado**. Ideologi-agenti ObDbe bodo tudi temu mojemu priznanju nočne mōre dejali, da je dokaz za mojo patološko agresivnost; naj govorijo, kar hočejo. V času disciplinske Dbe, glej Foucaulta, bi me res vtaknili v norišnico, danes ne več; nihče se ne bo spravil name, ker nikogar zares ne ogrožam. Celo igram na zavest, da nikogar ne ogrožam. Sem obrobnež, imajo me (upravičeno) za obrobneža. PePKo je opravil z mano v **KEKu**, Jeri se pa še kaj tacega ni zljubilo storiti, pustila je moje **PisJeri** neodgovorjeno. Zakaj tratiti čas z nekom, ki nima moči-oblasti, niti ugleda in vpliva?

Včeraj popoldne me je obiskal Rot; vesel sem ga bil. Je eden redkih, ki ga imam še rad. Sva skoraj kot oče in sin, pa vendar Prila. Čuti **RSD**-DgZn. Ne vidiva se često, dvakrat na leto, si pa stalno piševa, že desetletje. V strašnem vremenu - snežilo je, ceste poledenele - je prišel k nama z Alo nazaj grede iz Kopra, kjer je imel nek važen sestanek-sejo; je direktor SI Radia. Med drugim smo govorili tudi o njegovi knjigi **Etika in družba**, ki so jo pred leti sprejeli kot šolski učbenik, zdaj pa mora napisati popravljeno-prenovljeno izdajo. Pogovor je tekel predvsem okrog teme Dn. Najini vnuki(nje) z Alo so istih let kot Andrejevi otroci; veliko smo si imeli povedati, izmenjali smo grenke izkušnje. Osrednje pa je bilo vprašanje: kako se približati mladostniku, da bi mu starši odpirali zavest o stvarnosti, ki je banalna in grda, a ga ne korumpirali, ne navajali na prilagoditev zlu, pač pa ga orientirali k smislu?

Z Alo sva priznala, da more biti najin nasvet le zelo približen, negotov. Hčerki Aki sva leta pomagala pri vzgoji njenih vprašljivih otrok, rezultat je bil ta, da otrokom nisva pomagala, s hčerko pa smo se skoraj sprli. (KasO: Spor je zglašen, morda smo postali šele zdaj PriPra PriSo, tudi z Akino hčerko Brino, **KrPI** je oblikovala predvsem ona.) Ostala sva - in hčerka ter njeni otroci - praznih rok, skoraj že tudi praznih src. (KasO: Ta kriza je premagana. Le ta?) Najina zadevna izkušnja je torej trpka. Vendar, je to vzrok, da bi molčal? Skušal sem razviti svoj program Dga. Morda pa ga z Alo nariševa in ga objaviva na koncu **Karja**, kot dopolnilo MSI **Križe** in **Pojasu** k tej MSI. Zato o temi ne bom govoril zdajle; upam, da se mi posreči v MSk. Naj jo naslovim **Orientacija**.

Školjč je kot Kulster tudi »letos« - tj. v letu 1999 - sofinanciral **RSD**; hvala mu. In nato Richterjeva. Naj ponovim vprašanje iz **PisJeri**: mi jo bo sofinancirala tudi letos? Hvala vnaprej.

Važna ugotovitev: da Av ni le PAv; da so mnogo hujši-nevarnejši KAvi: Stranke, Gibanja, Nari-Nace, Alge, Kule, Dbe. Najhujše SSL: da se Čl, ki prestopi iz sebe kot OPska (PAVPide) v Db, znebi Ava. Niti najmanj! Šele tedaj se zares zalepi vanj, le da svoj Av tedaj - mnogo - teže opazi. Tudi zato je bolje biti med Pskom in SAPO: ker je tedaj ARF večja. Bolj ko se čuti Čl sam, bolj ko je ogrožen, bliže je resnici. Bolj ko je skrit v Kolu, laže naseda maskam Klde, laže si umišlja, da se je rešil v varnost. Tako-zato so PV Slzbi prehajali MV k Ptji: ker jim je obetala, da

bodo v nji našli objektivno, celo Abs resnico, trdnost, varnost, smisel. Ptja je zmogla predstavljati gore, zmagala je, čeprav je začela v brezupnem položaju 1941; TaSDe ni verjela v možnost Ptj zmage. NOBD je nazoren dokaz, kako so najhujši PV skeptiki postajali verniki, Zupan iz avtorja **Tretjega zaplodka** avtor **Rojstva**, Vodušek iz avtorja **Odčaranega sveta** avtor **Žen ob grobu**. Počakati je bilo treba le nekaj let, pa se je veličastna stavba Koma sesula kot hiša iz kart. MGG se je vrnila že 1946 k OPsku, nato izhajala iz njega, premagovala OPskovo EV v smeri BSAPOEV, ne v smeri podreditve Kldi, kot so to počeli PV-MV Slzbi, tudi Vidmar konec 40-let. DomSmole je šel od OPska Toneta v **Potovanju** k BSAPO **ŠAnt**. To je bila moja pot. In je ostala do danes.

Moje **PisJeri** in ta **Kar** k pismu sta Lita. Po mojem se mi je posrečilo, da sem izjave, kako cenim Jerin dialog, njena stališča, njeno pomoč moji malenkosti, v hipu obrnil na glavo in pokazal, da me Jera skoraj v celoti negira. Kaj od obojega je - bolj - res? Prva izjava ni le vljudnost, je tudi želja po Dia. Druga izhaja iz spoznanja, da Jera ni ne zmožna ne pripravljena za Dia, da se je odločila zatreti-linčati me, seveda skupaj v falangi z ostalimi. Oboje je res. Tudi v Jeri je težnja po Dti, a je žal v nji prevladal Nih-morivstvo. Tudi v meni je težnja po umoru nasprotnika, le da jaz to težnjo zavestno skoz ARF-AK RR v Sim-retoriko. Nikogar nisem šel pridobivati, da bi skupaj z njim in z grupo mlatila po Jeri, potolkla PePKe in Tepke. Tudi zato me javnost ne jemlje resno: ker je - prav - ocenila, da se ne vojskujem za oblast. A le oblast je, kar javnost ceni. Kako naj se vнемam za javnost, ki pa je postala v LDPM zgolj institucija oblasti oz. tekem za imidž-denar na trgu?

Zanimivo: kar v **PisJeri** odkrivam, da mi Jera - morebiti - edino prizna, namreč strokovnost v omejenem segmentu (poznavanje SD), je v zadnjem Pvt pismu ponovil tudi PePKo, ko sem ga bil vprašal, zakaj me je začel hvaliti. Priznal je: le zaradi mojega poznavanja SD oz. MrD; ker vztrajam pri analizi SD in MrD. Misli IvSvet bistveno Dgč od teh dveh kujonov?

O nič sem v **RSD** veliko pisal; zato mi NTM tega ni treba ponavljati. Nič je zame nujna, skoraj obsesivna tema. Seveda nič ne istim z Nihom, a tudi do Niha nimam enostavno odklonilnega odnosa. Nih je Tip poteza Dv arhemodela, torej Strno nujno vlada v LDPM. Nih je le en pogled na nič. Celo uradna KC pozna tim. Neg teologijo, ki je Tija nič. Kdor ni pripravljen odkriti v biti jedro nič, iti skoz nič kot skoz Blak, bo ostal v Ožldi oz. le v KAvKldi.

Upal sem, da ima Jera posluš za nič. Najbrž ga je imela, a se je njegovih konsekvenc tako ustrašila, da se je od strahu polulala, se zatekla v naročje KC, kjer so ji uslužni kleriki obrisali mednožje, jo posušili kot oprane plenice in jo razobesili kot trofejo-fano na štriku za perilo, da bo vidna daleč naokrog, za vzor njej sorodnim polulanim dušicam.

Res govori skozme hudič t(ak)e grde besede? Ni že od nekdaj jasno, da je hudič Zapl, da torej izbira le najbolj sladke besede, kot žlahtni Tulpenheim, ki kot Schönheim piha na dušo - med noge - zali **Županovi** Micki? Torej jaz nisem Zapl, ravno zato ne, ker besede razsladkam. Bojte se retorjev z medenimi usti in blagimi izrazi; kdor uporablja trde in grde besede, odbija, noče zapeljevati. Skoz grde besede je bližja pot v Dt kot skoz cvetličarno.

Vetrnica, Središčni kvadrat itn. so liki iz GR in **GR**. Niti enega bravca - LZgarja - ni bilo, ki bi hotel naznačiti, da vidi v teh in takih likih kaj uporabnega. Navdihovali so nekatere pesnike, Mucka, Dovjaka; Znikov ne. Morda bi jih, če bi prišla v Lj predavat UProf Svidrigailova iz Nanterra; joj, bi jo malikovalе študentke

in DurgeDinje! Glede tega je imela Prennerjeva v **Velikem možu** kar prav, glej mojo knjigo **DSPE 4 (Pravica in kazen)**. (KasO: **Preze** sem razposlal-podaril s posvetili in spremnimi pismi nekaj deset znancem, LZgarjem itn. Delam preizkus; menda zadnji, najbolj odločilni. Če bo tudi ta knjiga - **GR 4** - sprejeta kot ostale, imam jo za vrh in sintezo svojega dela, je jasno, za kaj gre, kaj vse skupaj pomeni. Nihče ne bo imel več izgovora, da ni poučen.)

Tudi o igri pišem v **RSD** veliko, zato analiz ne bom ponavljal. Igra ni šele stvar LDPM. Ker je Dv že od začetka bistvena poteza IdČla, IdMa, glej THM-krog, je igra in z njo ludizem Strno trajna. Je pa res, da je v fazi LDPM zelo izrazita, medtem ko je bila v fazi NKNMMeša Prikr. Lib ima več faz: prva je NKNM, zadnja HedTrgMeš. Trg je resna stvar, a obenem igra. Še SV ni zgolj resna stvar. Muslo (tudi ikonoklasti) se je zavedalo, kako nevarna je upodablajoča Umet: ker Boga RR v igro, v manipulirani predmet umetnikov. A tudi Muslo se ni moglo ogniti igri; celo Rad jo je razvil: kot lepopisje-leporisje izrekov Korana po mošejah. Prav Muslo je najbolj - prefinjeno, kultivirano - izcizeliralo ornamentaliko. Lepe črke-čacke so meja, ki ne pusti, da bi si Boga-boga predstavljali, kakor si želijo umetniki, ti anarhisti, ki jih KC sicer kar naprej disciplinira, a neuspešno. Si je mogoče zamisliti, da je imela SKC pomisleke posvetiti Plečnikovo cerkev v Šiški, češ da je premalo Krš(čanska), da upošteva arhitekt preveč Pog - babilonsko asirske itn. - slogovne prvine? Za SKC je bilo Krš vezano le na rimsko antiko, na srednji vek, na barok. O sancta simplicitas!

Važna je moja delitev med personaliziranjem in personificiranjem; prvo podpiram, drugo odklanjam; bog kot despot je personifikacija, Bog kot SAPOEV personalizacija. Ko pišem EkP, je ta P začetna črka besede personalnost. Katbog je personificirana Oseba. V sočlu pa je Bog personaliziran.

Bolj ko se **PisJeri** kompletira, bolj postaja jasno, kako sta si Jera in PePKo blizu, skoraj Id. Oba me (**RSD**) morata sesuti, da bi ostala. Sta me sesula? V zadnjih štirih letih je prešla **RSD** v svojo najbolj ustvarjalno fazo, medtem ko je Jera mrnila (v zakonsko postelj?), PePKo pa se postavil na čelo AnGlob infantilcev, čeprav je obenem začel propagirati metafizične Stre. Quel debacle!

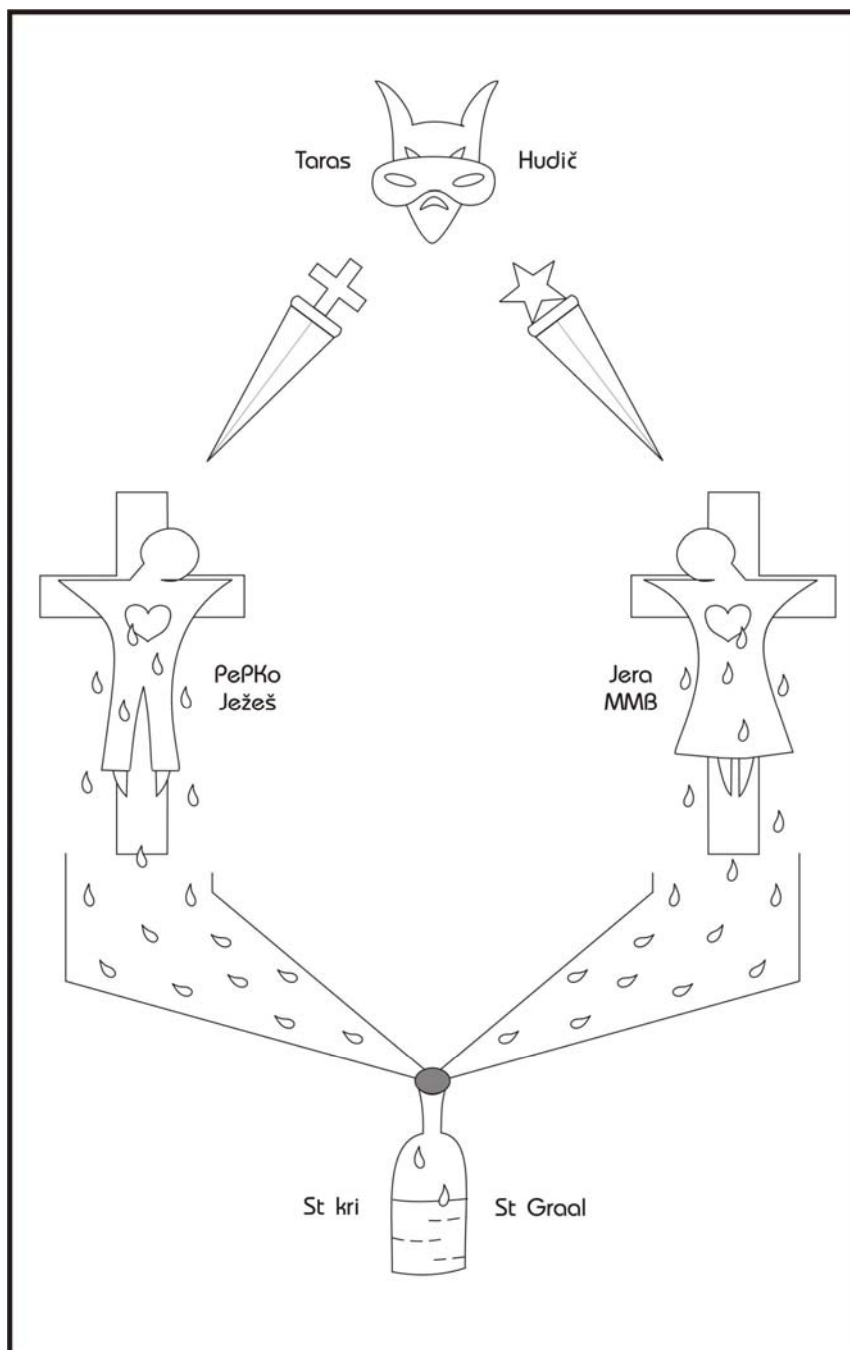
Tudi s središčnim mestom-pomenom Križanja-Pasijona sem že obračunal v **PisJeri**.

Zame pomembno pismo. Bo prišla Jera (le!) skoz to moje pismo v LZ, v Zg?

Prehajam h **Karju 4.** poglavja **PisJeri**, hkrati Kar zaključujem. Najbrž je 4. poglavje najboljše od vseh poglavij pisma, a nimam več volje, da bi ga komentiral. Po domače povedano: Dost mam! Kdor hoče brati, naj bere, kdor noče, naj ne bere! Popolnoma vseeno mi je. Dovolj sem se potrudil; še čez mero.

Adijo! (Ad Dio? Orca putana!)

Sredi St Janvarija 2003

MSI **Križanje v R(akitniški) S(lovenski) D(eželi)**

POJASNILO k MSI KRIŽANJE V R(AKITNIŠKI) S(LOVENSKI) D(EŽELI)

Ta MSI je nov vidik risanja **RSD** kot zgodbe. Najbolj bi sodila v posebno knjigo, naslovljeno **St prizori iz SI magomitije**. V nji niso risane SD in njihovi liki-zgodbe, ampak SIci kot duhovni Vodlji, avtorji SI sveta vseh ideologij in branž, ki jih ES podrobno in spoštljivo upošteva obravnavam v **RSD**. S tem se SD še bolj kaže K-PO, PO-ljudje pa še bolj kot slikice-lik v nekem Kulteatru, ki je Theatrum mundi. Tokratno **Križanje** je bolj humoristično karikaturne narave, druge take MSI bodo bolj resnobne, odvisno od namena in zvez.

Tokratno **Križ(anj)e** povzema moj **Kar** k trem mojim **Pismom**, dveh PePKu, enega Jeri. Ta **Kar** in tri **Pisma** dvema naslovnikoma tvorijo prvi del - mistično duhovno St trojico - **Razgov**. MSI **Križe** naj poda enotnost tega prvega dela na nazoren način, doda pa naj v prvem delu skrito sporočilo, kaj naj pomeni moje skrivnostno srečanje s PePJero (pepeljaro? Pepelko?), s tem hermafroditom Pervpopolne sorte.

Križe prikazuje, kako se rojeva-nastaja SI živa St voda. Ne šnops, ne destilacija-žganjekuha, ampak SISt Graal, ki ga sproža demon, ko muči in ubija NeČi žrtve; ko jih skoz Trp-Pasijon RR v predelovalce orožja v solze, solz v mašno vino StSI maše, ki je trgatav Slduš. **Križe** so po St času nekakšno Martinovo. Pasijon je tu Mučenje src kot grozdja. Prtmeč in Dmbmeč - KC kot Križ in Ptja kot Rdeča zvezda - se skupno v istem pravem procesu kuhanja kot transsubstanciacije Zla (delovanja Hudiča) v Dobro, prežmeta v oživljajočo pijačo; to je RR S v Ž; VoM. (Kaj pomeni po francosko - v jeziku Hudiča Konkordata iz **Poha** - beseda Vomeur? Bruhnik? Kozlač? Od Si vstali kot izbruh studenca žive vode ali Kozlanje?) **Križe** se da brati tudi kot Veliko noč, kot spoj Jeseni in Pomladi, St Martina kot Vojaka-General, **Črna maša**, in St Ježeša kot Zelenega Jurija, **Vst**.

Ker je **RSD** tudi moja avtobiografija, ker se jaz ldn z liki SD, ker se v RRF-AK videnju prepoznam kot demon Zla, je primerno, da sem se narisal kot Taras-Hudič, analogno operi **Robert hudič**; tudi RomMefisto iz **Fausta**. SItrada, ki je Kat Alga, seveda ne dovoli - ne prenese - faustičnega mita, ampak le JKra-FKra, od **BS** do **Pasijonov**, od Romualdovega **Škofjeloškega** do **DrabPasa**, od NOBD do SPED, od **Rojstva** do **Vst(ajenj)a**, od **Rojstva-Vsta** do **Slastnega mrliča**. MSK **Križe** še ne riše

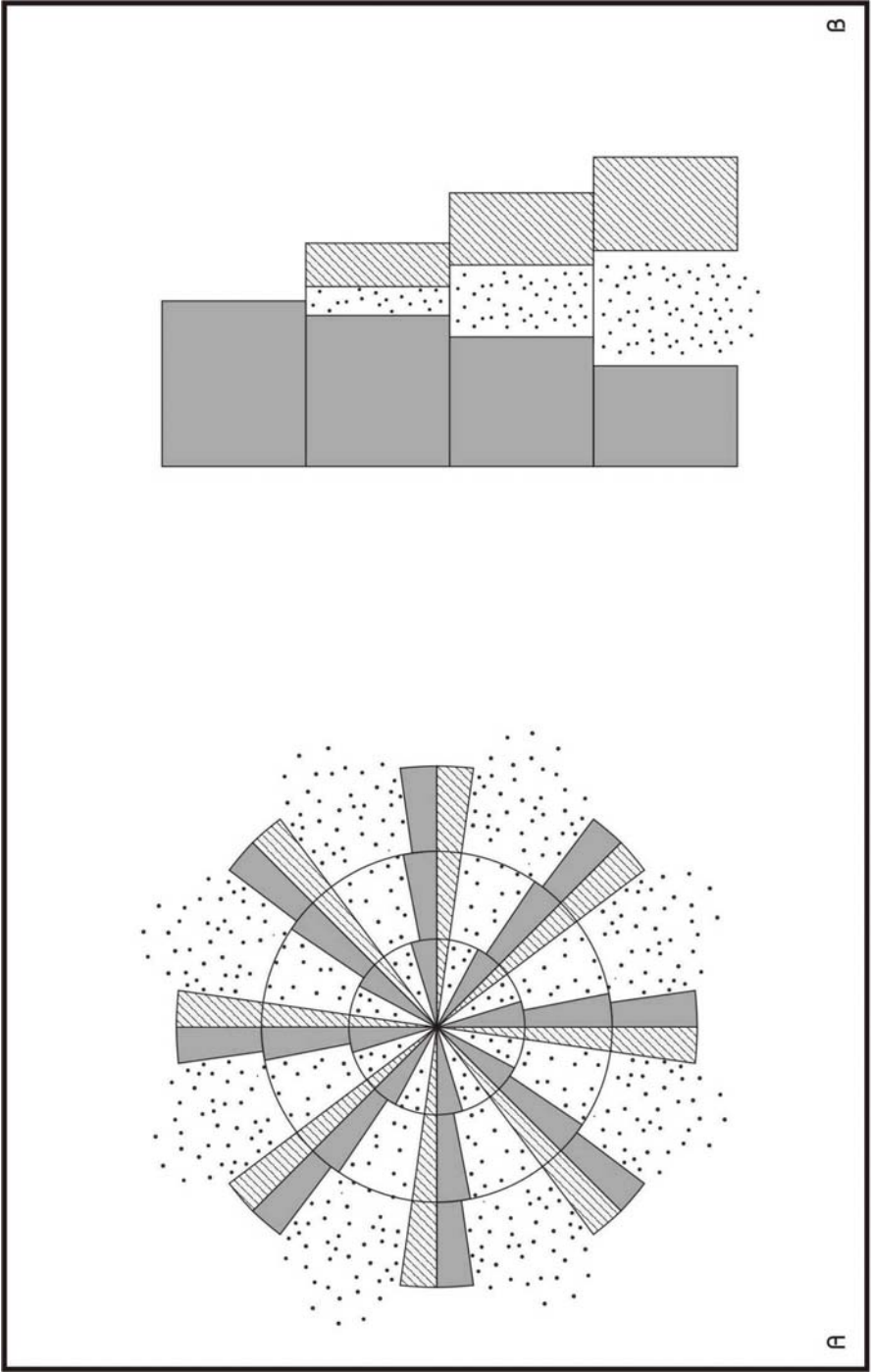
Izganjalcev hudiča, šele moč, ki jo ima Hudič, da sproži delovanje kozmične fabrike destilacije Katsmisa.

V tej SMPerv krogotočni industriji sem pripravljen prevzeti vlogo akterja, ki kot prvi Gibalec porine svet v tek. Da bi kaj oživel, je potrebna spodbuda, ostroga; najbolj fino pikne meč. Ker je drama EDč dogajanje, morata nastopati dva Meča, vsak za svojega igravca, eden za protagonista, drugi za antagonist. Oba se, kot Eteokles in Polinejkes, med sabo potolčeta. A to se zgodi v Pogantičnem VISu, ne pa v KatSliskem. SKC VIS doseže Haro-Spravo - MimDč - med obema napiknjenima, tudi med sodopolnjujočima se Mo in Že, med Ježešem in MMB, med PePKom in Jero, ki zamenjata v LD-PM, na prelomu tisočletij, (J)Elka in **GiM** svet. Sta kot Le in De razbojnik-razbojnica; ne le Rakov Štefan in Rakasta Štefka, glej **BlaNo**, ampak obenem Ideaparček SnikSnica, ki sprejema Trp kot edino sredstvo odrešenja Čla. Ecce homo, Voila creature! Ali: glej zlomka!

Solzice lijo v lijak, analogen zbiralnikom za vodo, kakršne je postavljaj moj stari stric inž. Ciril Žnidaršič v stari Avsi po Dalmaciji, bili so tudi po Krasu. Sredi slike **Križe** je flaša kot St kelih Sl pedigreja. Kelih, kakor ga uporablja KC, je iz tujčeve Kule; flaša, namenjena za vino, je edina PriPra Slaska posoda (PzM), v katero se sme natekati utekočinjen Trp. Flaša je cilj, v katerega je naperjena celotna inštalacija od Hudiča do Tabernaklja, v katerem počiva Najsvetejši.

Obenem pa: ali ni celoten lik MSI **Križe** nenavadno podoben lepotilnemu zrcalu v budoarju galantne Gled igralki, ki si popravlja pričesko, s tem MSI **Tercetu**, ki družo podobe dram v knjigi **OmV** in posebej odslikava Dovjakov **Obračun v Louvru**? **Križe** futuristično napoveduje vstop Slje v EU, s tem vključitev - vtopitev? - Km AVS obzorja v svet de Sadove **Filozofije v budoarju**.

Se je agrarizem v hipu RR v ArS mondenost? Ne. Flaša ostaja kot ZnaSi za PriPra Sl etnoFolk značaj. Ne kristalna steklenica Marije Antoinette, ampak štefan, iz katerega je Mica Kobacajka nalivala **Matajevemu** Matiju. Je Murnikov Matija prvi Sl Krš mučenec, naš St Štefan? Je Vihrova Štefka v **Javnem stranišču** (glej pripadajočo ji MSI) prva Sl LD-PM mučenka, mučenica-krvavica? (Beseda pride od Krvi; Strniša je prepričan, da delajo Sici krvavice iz Či mesa in krvi, glej **Ljerce**. Mika me, da bi mu dal prav.) PePKo kot Klobasa-Rogelj, s katerim natika Amerikance, Jera kot Krvavica-Pečenica, ki jo peče Bush nad gorečim Mojzesovim grmom?

MSSk Optimizem in pesimizem

POJASNILO k MSSk OPTIMIZEM IN PESIMIZEM

Pričujoča MSSk **OptPes** je glede na naslov razdeljena v dve Rci, v A in B. A Rca podaja optimistično zamisel, B Rca pesimistično. Obe sta Ideamodela, A je IdeaPoz, B je IdeaNeg. Realno Ž slehernika je vmes med obema skrajnostma-mejama.

Vsaka od Rc je sestavljena iz treh prvin; rišem(o) jih na tri Raz načine. Prvi je prostor s pikicami; smodel označujem kot IsDt, lahko tudi IsDč (glede na MSk **Čipot**, glej **GR 4**). Drugi element je prostor, označen s poševnimi črtami; gre za ARF, kot smodel se lahko imenuje ARFDč (v **Čipoti**). Na A Rci so vsi trije elementi Trki, na B Rci pravokotniki; ta razlika med Rcama je le Zun.

Zaradi predstavljenosti - tudi zaradi lepote MSk (doseči lepoto, narediti MSk lepo je moj Strni cilj) je narisana A Rca kot krog. Realneje bi bilo, če ne bi imela pravilne oblike, če bi bila bližje kaosu. Krog vnaša red modelizacije v nekaj, kar je mnogo bolj podvrženo kaotizaciji in Konti. A MSk hoče podati bistvo-sporočilo Anlrove misli, zato je lep lik - tokrat krog - primernejši.

Središče kroga je točka, ki ponazarja določen hip v Žu določenega ES Čla (Pska, tudi grupe). Načeloma se Čl v vsakem hipu znajde pred dilemo, kako naj oblikuje svoje Ž, svojo prihodnost. Vsak hip je Čl pred neomejenim številom odločitev. Živeti v stvarnosti pomeni vsak hip se znajti celo v MePu, od katerega rešitve je odvisna nadaljnja Čl pot. Čl se ne nahaja le v enem razmerju z enim sočlom, z enim problemom. Čl je HKD bitje, biva v času-dogajanju; zato je odnosov, v katere je postavljen, nešteto. Večine se jih niti ne zaveda. Ima le tolikšno moč, da izbere in zavestno artikulira le nekatere, morda v nekem položaju le enega, ker spozna, da je zanj najvažnejši, celo usoden; da je njegova usoda odvisna prav od tega, kako bo rešil ta problem oz. se odzval v dilemi med - vsaj - dvema stvarnima možnostma.

Primerov je veliko. Recimo za dr. Donata v **Operaciji**: ali bo nadaljeval s svojim Pvt Ž kot Hed egoist, se ErS vezal na kolegico dr. Romihovo, ZgDb okolje ga ne bo brigalo, pred problemi - idejami, vrednotami, nujami - okolja se bo zaprl vase, za vrednega bo imel le sebe kot zasebnika in ne ZgDb okolja-dogajanja. Ali pa bo v okolju odkril globlje bistvo Zge, klic soČla, šanso za uresničitev SNLa, celo za lastno uresničenje-odrešenje. Donat izbere po dolgem omahovanju drugo možnost. Lahko bi izbral prvo; nobene sile ni, ki bi ga prisilila od zunaj, da izbere eno od

obeh. Okolje pritiska na slehernika, z Raz intenzitetami, a Čl je zmerom - načeloma, Strno - SAPO; ima torej moč, da se odloča, kot hoče. Pred analognim MePom je stal bogoslovec Pavel Orešnik v Medvedovem Črnošolcu štiri desetletja prej: ali Hed z grajsko gospo Lijo ali odločitev za nadaljevanje bivanja v semenišču, za duhovniški poklic. Pavel se odloči za drugo možnost. S stališča SD je odločitev Donata Le tipa, v Operaciji je na De strani duhovnik (župnik Klavora), odločitev Pavla pa je De tipa, na Le strani je Izb slikar Kalin, analogen Donatu, ki je zdravnik.

Analogno se odloča Uasistent Tone v Smoletovem **Potovanju**: ali bo še naprej služil hudiču (ObDb sistemu), ali bo zapustil službo-ječo in se podal v Issmisla. Pred isto odločitvijo je že **Županova Micka**: ali bo verjela Tulpenheimu (in mu nasedla, sedla na njegov rogelj-meč-križ), ali se bo vrnila k Anžetu. Analogno Tugo v **LTugu** in Zorislava v **JTugu**: ali se bosta uprla okupatorjem (Frankom), ali se jim poslušno predala in jim služila, kot jim služi Klavora v **Operaciji**, mutatis mutandis tudi Ismena v **SAnt**.

Odločitve, ki jih ES opisujem kot primere iz SD, so npravnega značaja, poudarek je na Mori, vendar je bistvo te npravnosti Issmisla. S stališča enega od tekmecev je odločitev drugega odločitev za nenravnost, za nesmisel: Klavorova za Donata, Donatova za Klavoro. Posebej izrazita je ta dvojnost-nasprotnost v SD, ki uprizarjajo EDč smodel: med LDč in DDč. S stališča NOBD so Is(kavci) smisla in Pravega isti, ki so s stališča SPED kriv(c)i, nenravni, zločinci. Jelko se vojskuje z Elkom, **GiM**; Bm. V **GiMu** je dosežena meja, kjer se oba EDč med sabo RR v MimDč; postaneta Id. To njuno ldn pišem kot (J)Elko. Dramatik hoče reči, da sta (bili) obe odločitvi obeh bratov napačni. To je točka Niha, ki vzpostavi Inf: prave odločitve ni. To je tudi točka - določenega tipa - Trage.

Predstavljamo si - na A -, da je začetek vsakega kroga takšna izhodiščna točka, v kateri se Čl znova in Svno odloča. Torej ne le izhodiščno središče MSk A, ampak tudi na prvi, drugi, tretji krožnici, ki zaradi narave lika - kroga - ni podana kot točka (le kot del krožnice). S tem ko-če Čl reši en problem, če-ko se enkrat odloči, še ni rečeno, kako se bo odločil drugič. Ismena se v prvem sporu med Kreonom in SAnto odloči za SAnto, v drugem pa za Kreona, **SAnt**. Uskočila je, ni vzdržala težine odločanja. (Kot je ni Puč okrog 1993. leta 1958 je bil žrtev-heroj, 1993 je postajal zavisten manipulant.) Nasprotno velja za Paža. Ta se je prvič odločil za Kreona, s stališča drame Neg odločitev, drugič za SAnto. Za nadaljnje odločitve so določeni ES razlogi, ki pa se jih ne da strogo predvideti. Veljajo nekatere verjetnosti, pač v povprečju, recimo, da Čl, ki se odloči za neko grupo, pri tej grupi ostane. Vendar tudi v tem primeru ni rečeno, koliko je to njegovo odločanje vredno.

Navidez se je odločil enkrat, recimo Kovač v **Noči do jutra**, ko se je 1941 odločil za OF, za vstop v Prte, nato za vstop v Ptjo; MV je bilo to pogumno dejanje hudega tveganja lastnega Ža, glej Krimovo tveganje v **Rojstvu**. Kovač navidez oz. na eni ravni ves čas do trenutka, ko se godi **Noč do jutra**, vztraja pri svoji prvi odločitvi. A ne upošteva, da se je med tem - v času - spremenila PSt grupe, za katero se je odločil. Ko je bila Ptja v uporabi zoper okupatorja, ki je bil na oblasti, so njeni člani silno tvegali. Odkar je zmagala in zasedla oblast, se je položaj-pomen prekucnil na glavo. Odzdaj so tvegali tisti, ki so bili prej varni: bivši Dmbci, če so se vračali v Sljo čez mejo delat upor, mutatis mutandis Junak v **Vst(ajenj)u**. Dramatik Hofman pokaže, da je postal Kovač kot zvest Komst v službi pri OZNI krivičen-nasilen zasliševalec, celo na Golem otoku, kar se da Neg lik.

Podobno Žlajpa v Ruplovem **Jobu**, Stari v Rožančevi **Topli gredi**, Kregar v Novakovih **Vojakih zgodovine** itn. S stališča t(akšn)e dramatike bi ravnali Žlajpa, Stari, Kregar in Kovač prav - kot IsDtí ali Issmisla -, če bi se po vojni odločali zoper grupo, za katero so se odločali MV. (V to smer smo se napotili Kozak, Smole in jaz, MGG, perspektivovci; hvalabogu, ne do konca.)

Pravo podobo Čl bivanja dajeta šele obe Rci skupaj; bravec naj ju poveže v domišljiji. Na A se vidi, da se širi-uveljavlja pikčasti Trk kot IsDtí; je tudi edini od vseh treh odprt naprej, v NejDam, pikice so risane še onkraj zamišljene krožnice četrtega kroga. Čl, ki se odloča na A, se odloča zmerom prav, zmerom tako, da širi-pogloblja-krepi IsDtí. Veča se mu tudi ARF Trk (postrani črte), ne pa sivo polni Trk (Idn).

B Rca-MSk riše nasprotni primer-možnost: ko se Čl odloča napačno, ne za IsDtí, ampak za krepitev IdBa. Sivi Prki, gledamo jih od spodaj navzgor, so vse večji. Na izhodiščni ravni so vsi trije enaki, kar pomeni: enake so vse tri možnosti. Srednji Prk (IsDtí) je celo večji od obeh ostalih, a ne bi bilo nujno. Ker pa se Čl v dilemi med smislom in nesmisлом (med Id in Dt) na meji med prvo in drugo ravni - gledano od spodaj - odloča za IdB, za ObDb, s tem za par bit-nič, s tem za oblast, v kateri se skriva Nih, se na drugi ravni veča Prk-Idn, manjšata pa Prka ARF(Dč) in IsDt (IsDč). Isto se ponovi na tretji ravni; Čl se je odločil narobe. Na četrto odločitve ni več. Čl se je zalepil v bit-reč in/ali v nič-blodnjo. Ostala je le Id.

Načeloma nikoli ne ostane le Id, ker je Čl po Stri odprto bitje, povezan z Dt, s slutnjo Dti. Kot - analogno na A - ni verjetno, da bi se Čl nenehoma na vseh točkah (v vseh MePih) odločal prav, za IsDt in ne za Id. Obe Rci sta, kot sem že bil omenil, Ideamodela, IdeaRedi. Realni Čl se odloča enkrat prav in drugič narobe. Če se pravočasno zave, da se je odločil narobe, če z ARF-AK dožene, kaj je bil vzrok za njegovo napačno odločitev (strahopetnost, neumnost, pohlep, zapeljanost itn.), se lahko v naslednjem primeru odloči prav. Mogoča je tudi nasprotna pot: da ne vzdrži težav pravilnih odločitev, popusti pritisku Idokolja. (To je primer MBP: Šela, Grafa, Rupla.)

Kaj je na ES ravni prav in neprav, tega na MSk **OptPes** ne rišem(o). To je mogoče podajati na MSI, ki so ES konkretne zgodbe, podane znotraj določenih VISov. NOBD VIS je bistveno Raz od SPED VISa, ReFe VIS od NKNM-ČD VISa itn. Morda (upam, da) je v vsaki Id(n) odločitvi tudi sled Dti in v vsaki odločitvi za IsDtí tudi navzočnost IdBa; to vem. ES svet je težko pregleden, potopljen v Inf kaosa. Kar pa Čla ne sme preplašiti, da ne bi naprej Is(kal) smisla Dti. Opt(imistična) Rca A MSSke **OptPes** nakazuje, da bo Čl z nenehoma večajočim se deležem IsDtí in ARFDč nekoč prišel v večjo vednost o bistvu Dti. Mogoča je seveda tudi nasprotna razlaga: da so vsa IsDtí le SSL, ki Strno nujno končajo - glej Rco B - kot samozaprta Id.

Konkretno v Dia-polemiki med PePKom, Jero in TaK AnInom: vsi trije smo prepričani, da se v dilemah med smislom in nesmisлом prav odločamo, vendar vsak misli to zase, ne pa za »nasprotnika«. Kako vedeti, kdo ima prav? To vedenje se odloča v dogajanju sveta. Jaz dajem svojo razlago, jo v **RSD** z DgZn (z DgT, z DgF, z DgĖto itn.) utemeljujem in argumentiram. PePKo in Jera pa razlagata po svoje in dokazujeta svoj prav s svojima Fijama-Tijama. Meni zadošča, da postavim pred bravca svoj vidik, bravec pa naj se sam Sv odloča. Bravca direktno, kaj šele s silo ne prepričujem, DgZn ni ideologija. Menim-verujem, da imam prav (sem tudi VerDč, uporabljam ARFDč), a obenem načeloma dopuščam, da se motim. Ker dopuščam to, svoje drže ne vsiljujem doktrinarno z BT - s PN - kot edino prav(ıl)n)o. Ker sta KC in Ptja doktrinarni, sta z mojega vidika že s tem bolj vprašljivi: Člu jemljeta-omejujeta njegovo Svo. Lib pa mu jo fiktivizira (v Dv-LDPM).

PISMO MITJU VELIKONJI III

Dragi Mitja, dejstvo, da sem tudi tokrat tako čez mero odlašal z odgovorom na vaše pismo, nima vzroka v moji lenobi, še manj v tem, da me pogovor z vami ne bi zanimal - kako ne, saj vas sam neprenehoma spodbujam k dialogu -, ampak je posledica dejstva, da sem želel na vaša izvajanja odgovoriti v širšem kontekstu, ne le na vaše pismo, ki odpira nekatere Tem teme in probleme. Zni, ampak na še nekaj pisem in razprav, ki segajo v bistvo zadeve. Vsi vaši trije sestavki, recenzija **TaNa** in dve **Pismi**, so objavljeni v **Dialogih 1** (v **NaDrih**), moj odgovor na vaše drugo pismo, datirano 31. maja 2000, je pričujoči tekst, moje **Pismo MV III**. Vaše pismo je staro torej že nekaj mescev, vendar ni zastarelo. Kar počneva, ni enako zastarljivo kot teksti iz MO, iz območja Pol obračunov in tržnih novic. Neoziranje na aktualizme je za naju psihološki pogoj. Če to, kar delava, nima trajnejšega pomena, je že vnaprej zaman. A ni zaman, v to svojo izjavo trdno verujem, zato pri dialogu z vami vztrajam.

Pričujoče **Pismo MV III** sodi v novo knjigo podniza **Dia(logi)**, naslovljeno **Hudogovori, pogovori (HuPo)**; v nji je nekaj polemik, nekaj razprav, ki naj bi bile Tem orientacijske, nekaj povezav med obema skrajnostma, recimo pravkar zaključeno **1. Pismo Miranu Hladniku**, vašemu kolegu s ff, medtem ko sem v razmerju do PePKa bolj polemičen in celo Ir(oničen). Dovoljujem si menjavanje registrov in tonov, če se smem izraziti v orgelskem besednjaku. **RSD** je tudi Lita, torej so v nji moji jeziki in stili Raz, od spoštljivih do manj spoštljivih in celo do nespoštljivih. Tu si jemljem pravico do tona, kot ga določam sam. Čl kot SAPO je zavezan edino (po)IsUnBDra; ljudje so mi vredni toliko, kolikor se v njih kaže ta UnBDr. Kolikor so zgolj Pski in/ali udje Kolov, mi pomenijo malo, do njih ne čutim spoštovanja, v njih ne dostojanstva (SpoDo), ne moti me, če jih zmerjam kot cucke ali obravnavam kot tepce. Ne živim v nobeni grupi, ki bi priznal njena Mor pravila. Anarhist, kajne?

Da jih ne priznavam, je eno, drugo pa je, da jih vendar upoštevam. Upoštevam jih, ker sem kljub svoji Svi Čl, ki skrbi zase, za svojo Pvt korist. Če bi šel čez vse robove Db konvencije, bi me nazadnje Db le potolkla. Paziti moram, da je ne izzovem čez mero. LD-PM dovoljuje zelo veliko. To lahko presodi le Čl moje Gene, ki je izkušal tako Stl kot MM norme, oba sistema sta bila ozkosrčna in Mor disciplinska. Boril sem se zoper oba, ne le ideološko, ampak morda še bolj kot

borec za Sv, za Avt(onomijo), za SA, ki naj bi bili soutemeljevalki nastajanja lika BSAPOEV.

Tega lika ne napolnjujem z novo ideologijo, kot počnejo MBP, ki so postali skoz AnK udje DSD, ampak skušam sleherno ideologijo odstraniti, težek posel, in napolniti nastalo praznino z LdDr, z AltM. Še težji posel. Ne odpravljam le ideologij, ampak tudi Mor pomisleke. Že pol stoletja sem Nietzschejev učenec. Mora me ne zavezuje, imam jo za masko ObDbe, tudi danes, ko je nramnost v LD-PM bolj označevanje-žigosanje kot samoomejevanje, Tip za NKNM. S svojo RR poskušam prehajati par: dobro-zlo. Priti onkraj dobrega in zla, a ne na način, kakor se je po(ne)srečil Nietzscheju, ki je padel v past krepitve IdMa z geslom **Volje do moči**. Odpovedal sem se tudi Volji do nemoči, s katero sem se spogledoval oz. šel skoz njeno izkustvo, skoz Rad trpno Krš; napisal sem celo esej s tem naslovom: **Volja do nemoči**, že pred skoraj tremi desetletji.

Sodite med ljudi Dačasa, Mitja, ki presegajo omejene meje domače lokalitete s potovanji študijskega in predavateljskega tipa. Ta tip sem imel priložnost preučevati od blizu na primeru mojega svaka in nekdanjega PriSo Veljka Rusa, vašega kolega s FDV. Prav v času, ko se je odločil za ta model Ža, sredi 60-ih let, sva se razšla. Ne sicer še vsebinsko, oba sva od platforme revije Pers prehajala v strukturalizem-funkcionalizem, k sistemski teoriji, takrat smo brali in recepirali Mertona ipd. Idejni razhod je sledil kasneje, ko je Rus zaostрил svojo usmerjenost k neokorporativizmu, jaz pa sem videl v tej usmeritvi vse bolj modernizacijo fza, izražam se ostro.

Sredi 60-ih let, v tistem za Sice edinstveno pomembnem-odločilnem času - tedaj je nasta(ja)la LD kot PM -, sva se z Veljkom oddaljila tudi zaradi najinih Raz načinov Ža. Ko sva oba v študijskem letu 1957/58 (tudi Kozak) bivala v Franciji, je bilo še mogoče, da bi tudi kasneje enako reagirala, v duhu DaZnikov, ki so udje globalitetne Db, Tip za vas. A Not tendenci najinih vokacij sta se že takrat kazali tudi navzven, v Zun potezah Ž(ivljenj). Tudi jaz sem veliko časa prebil v tujini, posebno v Parizu, tudi Rimu, Hamburgu, Berlinu, Ameriki itn., a povsem Dgč kot Rus in vi. Nikjer nisem navezal stikov ne Zn ne Pvt kova. Povsod sem živel Rad osamljen oz. v paru z Al(enk)o. Kot da bi hotel posnemati predvojni položaj, emigrante, ki so bežali bodisi pred NNcz, bodisi iz SovZve(ze) ali iz Juge, ne da bi se čutil Komsta ali Juda ali kakor koli čezmerno preganjanega. Emigrantstvo sem le Sim-fingiral, z namenom, da bi dobil Not mir, distanco, tisto tujost, ki sem si jo bil želel. Zavestno sem hotel - in še hočem - priti onkraj para dom in svet, domačija-Kpl, lokalnost-globalnost, ker sem že slutil, da sta obe skrajnosti v paru pogoj druga drugi. Da Čl, ki se umika pred Ptjsko prisilo, ne sme prestopiti v svet univerzalne UŽni; mora sicer iti skoz ta svet, a ga absolvirati, ne zaostati v njem, ne postati agent UmKapa, ki danes ravno prek UŽni steguje svoje lovke v sleherno poro planeta, črpa iz sleherne kapilare, čeprav v sleherno tudi investira, gre za menjavo. Nočem se izražati patetično v jeziku SZSL zelenih, ki ne vedo, da igrajo igro UmKapa.

BSAPOEV, ki je moj cilj - cilj za Čla, kot ga načrtujem -, mora povzeti vse dozdašnje faze-modele na RP, torej tudi predvojni Not emigrantstvo, a tudi DaKpl globetrotterstvo, čut za zeleni travnik pred domačo hišo in sposobnost rokovanja z računalnikom na internetu. Sam tega sicer ne znam, a imam sodelavce, svoje otroke, ki so strokovnjaki za kibernetiko, prek njih sem v stvari. Hočem biti v PM-Dv, nikakor ne bi bil rad ReAr ideolog, pa vendar ne ostati v Sim virtualnem Pssvetu, ki je maska Niha in v katerem Zn ni več odkrivanje resnice, ne

(po)IsUnBDra, ampak ali Pvt promocija Pskov ali označevanje, ki je nadomestno ime za žigosanje, znano iz severnoameriške Klas govedoreje. Označevati pomeni natisniti na žival - na Čla - pečat-znak, ki pove, da je ožigosano bitje last (ud) določenega Kola-grupe; izraza last in ud sta z mojega vidika - z vidika Dg€ - isto. Zn nima več poslanstva (po)Isa resnice, ampak je igra, ki služi Agr€KzKldi UmKapa; ta celo (ob)last RR v semiotiko. Tako izgublja svet poteze EDč stvarnosti, polne Ožlde, izpraznjuje se v Dv fantazmah. Dosega Rad praznino nič. Sijajno, dodajam. Kajti Bog je zame le v nič: Unič(en), vničen, nahajajoč se v Abs brezdnu blodnjaka, ki je entropija, če ni u-topos Dti.

Tudi pred mano je bila nekoč pot-možnost, da bi predaval študentom, opravljal izpite, gostoval s strokovnimi nastopi, postal-bil ud UZn Kola kot elitne grupe posebnega tipa. Želel sem si to, a ne dovolj. Z Univerze so me napodili, a vzrok, da sem ta izgon sam sprožil, ni bil predvsem moj Krit odnos do Ptje kot teroristične, moj AnK, kot se zdi danes v recepciji DSD, ampak moja od te globlja težnja, da se enako ne bi pustil posesati ne Ptji ne UZni kot že oblikujočemu se agentu LD-PM, Kpl sistemu UmKapa.

Konec 50-ih let, ko sem odletel s ff, sem že razumel to novo naravo LD-PM, preučeval sem jo tako v Parizu tisto študijsko leto kot v vseh 50-ih letih s Krit branjem ustreznih tekstov, od Husserlove kritike nove Zn paradigme do Popperja in Barthesa, ki je malo pred tem izdal svojo prvo knjigo, takoj sem si jo nabavil: **Mitologije**. Najti zame pravo - tretjo - pot med Stl in Kpl ni bilo lahko. Za trasiranje te poti sem potreboval desetletja, a smeri sem se ves čas zavedal, ves čas sem vedel, da ne smem iz opozicije do butaste Ptje pasti ne v ReAr, v kar padajo MBP, recimo Šel z utemeljevanjem Slova v KršKulKldi, in ne v Kpl globalnost, v kar je padel po moji oceni Rus, s katerim sva se zaradi tega že tedaj, že na prelomu 60-ih v 70. leta, dialoško sporekla. Očital sem mu, da zgolj nadomešča eno - zastarelo - obliko Kldi z drugo, navidez globalno, mednarodno, glede na domačo ozemljenost Abst tipa; da je ta njegova razzemljenost le naličje Trad ozemljenosti, saj eno grupo (SNL) zamenja z drugo, z UZn skupino. Či naj bi izšel in izstopil iz vsakega Kol-Grupe oz. ohranjal poteze vseh skupin in skupnosti, a le kot Sim(ulirane). Sem Slc, kot sem Džan SNDe, davkoplačevalec, možki in biološko bitje. Kot-ker sem ud neke Ide. A ne usodno, ne od znotraj, tudi ne zgolj utilitarno kot Psk, ki potrebuje grupo za svojo Pvt promocijo. Či bi se moral postaviti v Krit distanco do sebe kot do Ide. Moral bi z Rad ARF-AK odkri(va)ti v sebi Dt, ki ni kozmos nasproti domačiji, ampak je zunaj para kozmos-dom.

Moj Dapoložaj je logična posledica mojega iskanja Dti, desetletij vijugastih, včasih zmedenih, pa vendar nepopustljivih napredovanj k cilju, ki ni le naprej, ampak predvsem drugam, v Dr. Zato se ne pritožujem, da je **RSD** Zamol; da ste le redki, ki se z njo - z mano kot avtorjem te čudne zgodbe - ukvarjate, hvala vam. Nevidnost **RSD** imam celo za dokaz, da sem na pravi poti, da je **RSD** prava. Prava je, ker je ni mogoče ldn na način DaZni, tudi UZni, ki le zamenjuje Trad Nac Zn z vsebino NadNacKapa kot UmKapa. Vsako leto večkrat predavam študentom in strokovnjakom, tudi na vaše vabilo na FDV, tudi za to vam hvala, a rezultat teh predavanj-nastopov je kar naprej - Strno - enak: so brez pomena. Pomen imajo sicer zame, ker so mi izkustvo, ki ga nato z ARF doganjam in se ozaveščam, kje in kaj sem. A v predavanjih tako rekoč nikogar ne nagovorim: ne študentov ne ljudi svoje Gene. Ne pravim, da se mi posmehujejo; te reakcije je zdaj manj. Ampak ne vedo, kaj naj bi počeli z DgZn, ki jim jo posredujem. DgZn je zanje nekaj, česar ni. Kot da govorim jezik nič, molka, odsotnosti, praznine, nečesa, česar se ne da ldn.

Kar pa ni Id, tega ni oz. je nič. Id na nič način je AD. Te pa se vsakdo boji, umika se ji.

Gotovo se še spominjate, dragi Mitja, da ste me pred letom ali dvema povabili, naj nastopim na kongresu SI sociologov v Portorožu, za moj nastop ste že vse organizirali; tudi za to vam hvala. Vabilo sem odklonil, kot odklanjam večino podobnih; če pa že kaj zanje napišem, se zanesljivo na srečanjih fizično ne pojavim. Niti ne toliko zaradi slabega zdravja. Odločilnejši za mojo abstinenco je vzrok, ki ga pravkar razlagam: nočem, da bi me posesala katera koli grupa (Kol), ne Pol strankarska, tudi ne UZn tipa. UZn je jezik določene grupe, ki ima svoja pravila obnašanja in mišljenja, svoj sistem, nadzor(ne organe), hierarhijo, cilje in sredstva komunikacije. Kdor se ni voljan držati teh pravil, je bolje, da ne prihaja blizu, kajti zakaj bi od znotraj podiral nekaj, kar je v sebi koherentno, koristno, v marsičem odlično? Moj cilj ni kar koli ogroziti in rušiti, niti ne nadomeščati s čim drugim, ampak (po)ls Alt svet, DgB, ki ne temelji na Unič nečesa, ampak na stiku z nečim, česar ni oz. je na način ni oz. je onkraj para: je-ni, bit-nič, v blodnjaku-praznini nič, kjer se konča Id svet grup, Kolov, zemlje kot blata, a tudi sanj kot blodenj, hiliastičnih utopij Mil tipa. Ta Drugje, ki je v nič, a ni le nič, je cilj moje DgZni.

Se sploh splača pogovarjati z mano, Mitja, če sem in dokler bom tak? Niste stavili na napačnega konja, ko izgubljate čas z mano? Pa ste sploh stavili name? Morda ste le ljubeznivi Čl, ki čutite v meni neko vrednost, me imate za nerodnega Čla, ki ne zna dobiti stika s pravim Kolom, pa mi - mu - pomagajte? Izhajate od predpostavke, da me je Db izločila, ker je krivična in neumna, da pa je vaša naloga, da me vrnete tja, kamor spadam in kjer edino lahko kaj pomenim-sem? In kaj boste dejali zdaj, ko vam pišem, nesramno in odločno, da nočem tja, v noben Kol, v nobeno Id - dovolj mi je vseh Id, ki me določajo - in da sem s svojim položajem celo edinstveno zadovoljen, saj mi daje kot MeP možnost za stik z Dt?

Morda je primerno, da NTM razložim, vam in sebi, kako je prišlo do te moje posebne narave, ki jo RR - preOsm - v modelno, celo zgledno naravo Čla kot takšnega, tistega Čla, ki ima možnost izstopati iz Kola, ki je (K)Id. Ne vzemite tega mojega (samo)utemeljevanja kot samohvalo, ampak kot nujo, da najdem-artikuliram primerno orientacijo, kajti brez odrešilne smeri ostajam - ostaja Čl - v OIS in v položajih, kakršen je DalibHed, ki ga posnema celo DSD, recimo v težnji, da bi omilila delovno-disciplinske napore šolarjev, nadomestila tekmo z druženjem, kar pomeni, da želi tudi ona - skoz zadnja vrata - vnesti v Slov Už, zadoščanje zahtevam UmKapa in FKČ boga nadomestiti z olajševanjem bivanja, s popuščanjem, s korupcijo, kar vse so poteze Heda. Moja smer je zunaj tako le kot Desmeri reševanja.

Psihologija - psihoanaliza itn. - že dolgo ve, da se Čl oblikuje v detinstvu, v mladosti, še posebej v tisti vmesni in občutljivi dobi, ki ji rečemo najstniška. Naj tokrat osvetlim prav to svojo dobo, nastalo na osnovi prejšnje, detinske, ki je Tem določujoča, a v nji Čl še ni sposoben Sv zavesti odločanja. Mene so nekatere dejstva, na katera nisem imel vpliva, predformirala, a lahko bi nanje odgovarjal na Raz načine. Na položaj, da me je okolje izločalo, ker je bil moj oče Komst in je večino časa preživel v zaporih, da so me otroški tovariši pri igri zato gledali kot Dgč ustrojenega, Čla z Dgč usodo, nisem imel vpliva; tudi ne na to, da sem bil poslan po naključju usode v predmestno osnovno šolo, v kateri so prevladovali celo asocialni, že kriminalni otroci iz Mestnega loga in tim. Sibirije. Že kot deček sem sprejel razlago staršev, posebno matere, da sem v Tem Dgčen od ostalih, ker sem

sin Komsta, in da to ni le Poz, ampak tako rekoč edino vredno. Da so vsi ostali - okolje - če že ne povsem napačni, pa živijo v takšnih Tem SSL, da ne bodo postali ljudje prej, preden jim Ptja ne bo odprla oči. Dan mi je bil nasvet kot model, kakšen naj postanem, če hočem biti - edini - pravi Čl (PČ): postati moram apostol nove vere, MrkKoma, veltferbeser, kot se je temu reklo pred vojno, aktivist nadZge, prerok Prihodnosti, nosivec mesijanske obljube, brez katere uresničenja je Člov ničvredno bitje, zapisano polomu-zatonu. - Preberite, Mitja, tudi ostala **Pisma**-razprave iz pričujoče knjige, dodatno vam bodo razlagala temo, ki jo načenjam. Knjiga je HKD celota, nekaj istih tem skušam v nji osvetliti z več strani. Opozarjam vas posebej na **Pismo Miranu Hladniku**, pravkar sem ga napisal, pismi vam in njemu sem pisal - pišem - skoraj vzporedno.

Ko zdajle ugotavljam, kaj sem napisal-sporočil Hladniku, morda šele »dokončno« uvidevam, da sem bil tak, kakršen sem danes - za kakršnega se imam danes, ko mi je 70 let -, že kot otrok. Da je bila morda moja Sv od najstniških časov naprej (zame so se začeli, ko sem bil 10-leten, leta 1940, ko sem vstopil v prvi razred gimnazije, tj. današnji peti razred osemletke) le sprejemanje, potrjevanje, izdelovanje, poglobljanje, ozaveščanje EV, s kakršnimi me je obdarila usoda že prej, tako rekoč od rojstva. Ostali otroci, s katerimi sem se družil, so imeli očete doma, v istem stanovanju, v saturiranem ali vsaj prostorsko povezanem paru z materami, pa naj so bili, ES naštevam, premóžen knjigovodja, dobrostojč naddavkar, nizko stoječ sluga na davčni upravi, direktor Srednje Teh šole, bančni direktor, blagajnik v banki, stavec v tiskarni, strojevodja. Ker sem iskal očeta kot smer, trdnost, ozemljitev, varnost - avtoriteto - oz. kot tisto točko, ki so jo imeli vsi, se nanjo v negotovih položajih sklicevali, jaz pa je nisem imel pri roki, ker je bil moj oče dejansko skoraj zmerom odsoten na način bivanja v zaporu, to pa je drugje (po svoje celo nikjer), so me očetje tovarišev na poseben način privlačevali, zanimali, z njimi sem se Not pozorno, včasih celo manično histerično ukvarjal, medtem ko se ostali otroci za očete drugih niso menili, vsakomur je zadoščal njegov oče kot središče in steber Dne. Torej sem že tedaj, komaj zavedajoč se, morda še predšolski otrok, iskal nadomestne očete, ker pač nisem mogel do svojega.

Se da reči, da me je že tedaj določil lik boga/Boga, kakršnega artikuliram in vanj verujem - se prepričujem, da naj vanj verujem - danes? Boga, ki je Oče-Moč, a ni navzoč, je celo skoraj Ub(it), vsekakor Un(ičen), tuj, drugje: Dr? In je bila najbolj нравna reč, da sem ravno okrog 1940 poiskal Mraka, ki je veljal za Čla, ki je in ni, ki je na način ni, čudak, marginalnež, smešen, odstopajoč od okolja. Moj oče sicer ni bil smešen, je bil pa sumljiv. V ljudski šoli so me vsako sredo po koncu pouka sošolci obredno topli, med drevesci nasproti Grabna (v tem poslopju je danes fakulteta za arhitekturo), kot sina Komsta, kot Dbno določeno - nujno - žrtev. Zakaj so to počeli, niso vedeli; tudi kako je do tega prišlo, se ne spominjam. Vem le, da se je to dogajalo redno, nujno, kot obisk nedeljske maše; morda z isto Mor in EkP nujnostjo, kakršno so imeli Kat zakramenti.

Sošolci me sploh niso sovražili, nasprotno, po eni strani smo bili prijatelji; moja mati, čeprav je bila revna kot cerkvena miš, je dajala otrokom ruskih emigrantov tudi večje vsote denarja, da so lahko kupili osnovne knjige, bili so mi hvaležni. A mučiti me je bilo treba, ker sem bil Dgč od njih, od okolja, Komst, za Komste pa so slišali, da so Huni, pogani, hudičevi odposlanci, jaz torej hudičev zarod. Mučenje je bilo močno podobno Križanju fKrista, moral sem biti naslonjen na zid, evangeličan Malešič mi je držal roke nad glavo na zidu (držal jih je rahlo, zmerom

me je spraševal, saj te ne boli, a ne, bila sva še posebej prijatelja, ker je bil tudi on deloma poseben, edini protestant med nami, hodil je k maši v cerkev na Gosposvetski). Če me ne bi križali, bi grešili zoper ritualni scenarij sveta. Sem tedaj Ponot ES fKrista-Križanega? Sem se tedaj začel imeti za pogojnega - čudnega, zgolj človeškega, ponesrečenega in vendar osrečenega - boga, točneje: za nekoga, ki je, naj se izrazim z Daizrazom, dedič UnBDra?

Zastavlja se - odločilno - vprašanje: ali je moj primer, kakor ga razlagam, le poseben primer, ki nemalokrat vodi, po Freudu, v nastanek Umet osebnosti, nemalokrat pa tudi v oblikovanje asocialnega Čla, celo kriminalca (jaz sem na robu obojega), ali pa je ravno le Člu, ki je (brez svoje volje) tak poseben primer, omogočeno, da vidi, česar ostali zaradi svoje normalne, samoumevne vključenosti v Kol-okolje ne morejo videti. In je ravno posebnost moje usode pogoj - K-milost -, da nastane ob meni in z mano luknja v kontinuumu sveta, v PnM, v ldi, da se odpre vrzel, ki šele omogoča stik z Dt. Mar nekdo, ki živi v normalnih okoliščinah, do Dti niti ne more priti in mu je usojeno, da živi narobe? Mar so - radikaliziram - vojne, bolezni, krize, MeP K-milostna sredstva, da Čl skoz Trp, skoz OIS-nič zadobi stik s Tr? Je treba tako brati zgodbo o Jez(us)u, ne pa, kot jo RR (F)KC, ki se ji tako mudi - potrpi le dva dneva -, da UnBDra na križu preOsm iz Zimskega kralja v Pomladnega, iz Poraženca v Zmagovalca; le dva dni od Velikega petka do Velike noči, ki je Abs Jutro?

Če bi se gledal le kot poseben in s tem patološki primer, takšno gledanje nase mi je vsiljevalo okolje skoz desetletja, bi zapadel v OIS; nemalokrat sem bil na robu OISa; lahko si predstavljate, Mitja, da sem bil tam zmerom, ko sem se čutil (preveč, preranljivo) sam. Je potem čudno, če sem iskal takšne PriSo, s katerimi me ne bi družila le samoumevna igra, ki pa je zmerom znova razpadala, ker so me soigravci detektirali kot tujek, kot moteče telo, kot Komsta? Z njimi si nisem mogel pomagati; le čakati sem moral, da dobim, kot Peter Klepec, toliko moči, da jih premagam, da delujem na ravni VISa TSa, ki ga oni priznavajo in tako v meni ne vidijo več tujca-napako, ampak enega od svojih. To se mi je posrečilo po vojni, deloma zato - Zun vzrok -, ker je v Dbi zmagal Kom, torej smer mojega očeta, ta pa je postal visok Dž diplomat; deloma zato, ker sem na eni ravni Ponot - se mi je posrečilo Ponot - merila normalne Dbe; ker sem postal fizično močnejši od ostalih, duhovno intenzivnejši, vitalnejši, stremeljivejši, vsestransko uspešnejši.

Vse to sem bil-postal, a le na eni ravni, v tisti EV, ki sem jo kazal okolju. Na drugi ravni - ta pa je odločala, saj je bila moja Not usoda in zavezanost - pa sem osta(ja)l tuj, drugim in sebi, luknja v svet, nesmiseln, še posebej sebi neznan, ves čas v MeP OIS, negotov, skrajno napet, čuden, nenavaden, Tem vprašljiv. Tak sem ostal do danes. Najsi sem na eni ravni danes uspešen Čl, za večino veljam celo kot brezobziren navzven obrnjen nekdo, ki bi bil lahko celo zmagovalec v Dbi, če ne bi bilo v njem nekaj - kaj? - narobe, sem na drugi - na zame bistveni - ravni še zmerom tak, kot sem bil desetleten: vrzel v svet, ki je ne morem in nočem začepiti z nobeno obliko Ide. Glejte MSk v RiTi.

10. X. 2000

PISMO RAVLU KODRIČU II

1

Dragi Ravel, sam se boš odločil, kdaj boš svoja Pvt pisma RR v javna; ne silim te. Pri tej odločitvi bi ti rad pomagal. Iz tvojega zadnjega pisma bom vzel nekaj tvojih izjav, ki so nePvt tipa, torej ne sodijo v Int sfero dopisovanja, ter jih komentiral. Če pa meniš, da ne ravnam primerno, mi sporoči, pa tega svojega **Pisma Ravlu Kodriču (PisKod II)** ne bom objavil. Ni tako pomembno, da bi se zaradi njegove neobjave sesul svet.

Da bi rad tebi pomagal, je en del resnice; drugi, prvemu enakovreden, pa je, da si me z nekaterimi trditvami v pismu močno nagovoril. Iz knjige, v kateri bo **PisKod II** (ponavljam: pod pogojem, da ga boš odobril za to objavo), boš videl, da je moj javni Dia z mnogimi propadel, točneje, propadel je vsaj ta val mojih poskusov, da bi dosegel ustrezen Dia; za Dia sta potrebna pač zmerom dva. Morda sem se obrnil na napačne ljudi, morda sem jih nagovoril z napačnim tonom, tudi to moram še preveriti.

Zdi se, da je tudi Dia živa, odprta, spremenljiva, prilagodljiva zadeva. En cikel se neha, a če Čl ne obupa (jaz ne sodim med tiste, ki prehitro popustijo, vsaj pri rečeh ne, ki jih cenim), se mu spet ponudi priložnost. Z nekaterimi se moj pogovor zanesljivo nehuje, s tabo se šele začinja. Naj iz slabih izkušenj z enim prenesem svojo trpkost na vse? To je tako kot v primeru, da naleti fant na slabo žensko, nato pa vse Ž sovraži vse Že(nske). Zame je Čl res PO, vsak je svet zase, poseben; neuspeh z enim ne opredeljuje neuspeha z drugimi. Čl mora biti le dovolj vztrajen v Isu smisla. Ali pa dovolj biološko vitalistična AgrEkzld, kar jaz vsekakor sem.

Pred nama sta prvi dve knjigi iz podniza **PrSD**, zaradi nerazumljivega mi odlašanja tiskarja tretja ne zagleda belega dne, čeprav je že dolgo tega, kar je oddana v tisk. A že dve nama zadoščata, da lahko na njuni osnovi pokreneva, kar nameravava. Tebe je močno spodbudila že prva, **KiS**, o nji si mi napisal številne in zanimive pripombe, predvsem faktografskega značaja, a tudi metodološkega in vrednostnega. Druga, **RiT**, ki jo začinjam z razpravo, naslovljeno nate osebno z analizo **Lova na tune**, te je še bolj zmotivirala, napisal si mi menda že tretje pismo v zvezi z njo. Ne bi bilo zapravljanje časa in nefunkcionalno, če na tvoje opazke, ki se mi zdijo važne, ne bi odgovoril? Ob tem, da si edini, ki na katero od obeh knjig sploh reagiraš. Vremec molči, tisti, ki sva jim skupno posredovala

knjigi, molčijo, vse molči. Morda pa tebe veseli pogovor ravno o nečem, kar je Zamol, ker izhajaš iz podobnega izkustva kot jaz, vsaj Strno: izhajaš iz Dne nekdanih stalinovcev, do katerih je bila JugoPtja oz. NclZamSlov nenaklonjeno, jih je tudi Zamol, odrivalo, se delalo, kot da so že vnaprej napačni. V tebi je marsikaj robnega, čeprav si karseda Kul gospod, profesor klavirja, glasbeniki še malo niso isto kot mesarji.

RSD pišem za Ideabravca, tako se je temu rekalo njega dni, pišem jo za Boga, ki pa je kot UnBDr težko dostopen. Izrabiti moram torej vsako priložnost, da Dia, ki mi obeta uspeh, začnem, da pa Dia, ki se kaže kot jalov - čim prej, vsaj ko se skaže za brezupno početje -, neham. Da sem posebej povezan s Pr(imor)ci, o tem govorim NDM. Morda je najvažnejši razlog za odpiranje javnega Dia s tabo v tem, da nameravam z analizo PrSD nadaljevati, tvoje Krit pripombe pa mi pridejo zelo prav. - Dovolj obotavljanja, začnimo!

Naj skušam najin pogovor vendar vpeljati polagoma, z omembo, kar, upam, ni Int Pvt tipa. Spet si bil kot prevajavec v Rimu pri pogovorih med najvišjimi SI in It Džniki, med Drnovškom-Ruplom na eni in Amatom itn. na drugi strani. Takih tvojih nastopov v zadnjega četrt Stola je že nemalo. Moj nasvet: zapisuj si svoja opažanja, prav ti bodo prišla. Po svetu je ta tip memoarske Lite izjemno v čisljih; Slici ga skoraj nimamo oz. nekaj so o tem poročali Slski Avs Poliki, Hribar, Šuklje, Vošnjak, kasneje malo. LR je govorila z orožjem, ne z diplomacijo.

Priznam svojo vse večjo nevednost: kdo je eden redkih neposredno v italijanščini pisočih Slovencev Maurensig? Še nikoli slišal. Ko bo knjiga, ki jo prevaja tvoja žena Mojca, izšla, se priporočam zanjo; me zanima, kakšna je knjiga, ki se prodaja za med (pol milijona prodanih izvodov, je to mogoče?) Hvala vnaprej!

Omenjaš svoje nagnjenje do Strur in skepso-zaničevanje do Konte, pri tem opozarjaš na zvezo z mojim očetom. Si kdaj pomislil, da je moj empirizem enako kot očetov poskus zmeščati najino obojno, to naju družijo, preveliko vezanost na Stre, celo na dogme? Moj cilj je doseči Mak red (AKPLĖL), nekaj tega se kaže v številnih MSK posebej v RiTi, ob Mak upoštevanju ES podatkov. V zadnjih dveh mescih sem napisal dve sintetični študiji o SPD, izšli bosta v eni naslednjih knjig podniza DaSD. Šele na osnovi res velikega poznavanja PD in številnih (pre?)podrobnih ES analiz sem mogel postaviti trden in jasen sistem.

Navsezadnje, upoštevaj, da sem iz tikpovojne skojevske Gene, ki ni preučevala le VKPb, ampak tudi že Marxa, vsaj jaz, duha Kapitala sem vdihaval, seveda po predhodnem študiju AntiDühringa, Nemške kmečke vojne, ki jo je PV prevedel moj oče, Vloge osebnosti v zgodovini, 18. brumaira itn., torej tudi Engelsa in Plehanova. Po svoje - metodološko - mi je Kapital še zdaj eden od zgledov. Že 20-leten sem čutil, da je Kapital svojevrstna konkretizacija Heglove Enciklopedije, knjige, katere dele sem znal na pamet, v nji pa ni tako rekoč enega ES podatka, sama logika.

Je to v zvezi s tvojim darom za jezike, da si si tako hitro osvojil kratice iz RSD? Obvladaš jih, že od prve knjige RSD, ki sem ti jo podaril. Nekateri trdijo, da preberejo vso RSD, pa se celo ob naslovu celote motijo; s temi in takšnimi prekinjam Dia, ki ni Dia, ampak ponaredba in prevara. Dokazuješ, da nekdo, ki hoče, hitro zmore uporabljati kratice. Težava ni v naučenju kratic, ampak v premaganju odpora do njih. Kdor je (pre)Konv, ga moti načelo, moja odločitev, da grem tako pačit jezik. Pa smo spet pri paru-nasprotju: Konv-anarhistično.

Jutri odhajam za tri tedne iz Avbera, moje zdravstveno stanje ni dobro, zatekel se bom v hribe; ko se vrnem, se bova konkretno domenila za skupni obisk Štokove rodne hiše na Kontovelju, a če bi šlo, tudi za obisk prve za mejo ležeče SI vasi Trebče, v kateri je rojena Alina nona; misliš, da bi se dalo pri župniku pogledati rojstne knjige? Naj mu pišem vnaprej in se napovemo? Ga morda poznaš, vsaj po imenu? Pač še eno raziskovanje Dn pedigreja. Rod? Kri?

In še - glede Piranskega zaliva. Nisem Abst interNac laibachovskega tipa, a tudi ne zadržat Nclst a la Starfrava, ki bi poslal policijo in vojsko zasest Mline. Priznam, težko je najti pravo mero in držo. Raje slišim govoriti v Luciji Slsko kot hrvaško, ker vem, da je hrvaška Dž še manj primerna - bolj toga, avtoritarna, diletantska - od Slske. Slščina mi zveni blago; a ko me v Slščini nagovorijo surovi policaji, bedasti in naduti Poliki, pokvarjeni mešetarji, kretenski ideologi (Urbančič, ki v imenu St Sl Jezika-bitu leta 1991 terja, da mora teči kri), obrnem vsem hrbet in se skrijem za zaklenjen avberski porton. Vem, da je ND kot SAKO zaenkrat pogoj za nastajanje oz. bolj obrambo SAPO. Predvsem zato sem se obrnil sredi 80-let zoper velikosrbstvo in že v drugi polovici 40-let zoper Ptjo. A (kilo)meter ozemlja še ni sama ND; zemlja zame ni sveeeta itn., moja kri pa je od povsod, ena mojih bisbisnon je hrvaška Istrijanka iz Voloske, Natalija Simotić. Že pred 35 leti sem prišel v spor s Ptjo kot nosivko Ncla; hotela je, da prekličem svojo izjavo iz nekega članka v Problemih, češ, da smo z Italijani pravično porazdelili ozemlje, oni so dobili - tedaj še - Slsko obalo med Trstom in Monfalconom, mi italijansko od Kopra do Lucije. Enako mislim glede Koroške, o tem večkrat pišem: če so Slci izgubili plebiscit, je Koroška avstrijska pa pika. Morda bi bili Slci Dgčni, če bi njihova - naša? - Dž segala do Dunaja in Benetk; a ne sega. Razkrižje in Bužini pa ne moreta biti prestižni točki za biti ali nebiti SNara.

Najhuje mi je, ko se pripeljejo Slci ob sobotah in nedeljah iz Pirana v Kanegro, zasidrajo svoje barke - jahte - pred obalo, navijejo radio, tulijo, v gostilni popivajo, se obnašajo kot Gosi; ogabno. V FKK, kjer, kot veš, prebijeja z Alo vsaj po dva mesca na leto, so sami Nemci pa Belgijci itn.; Slci jih obravnavajo, kot so nekoč Švabi zamorce iz Toga. Priznam, da moja že tako oslABLJena ljezen do tega Nara tedaj mrkne do zadnjih meja.

Pokojnina me res gmotno veže na SND; če pa bo **RSD** še naprej dobivala od SND subvencijo (za eno knjigo letno), bomo še videli, obletavajo me slabi občutki. Zdaj je Kulster(ca) iz ZLSD. Prav zanima me, kako se bo odločila. Premišljam, da bi se umaknil iz SI javnega Ža še bolj, kot sem se že, prenehal izdajati **RSD**, predavati, sploh se pojavljati kjer koli, če bi mi bil odklonjen tudi tako majhen znesek subvencije, za katerega smo prosili (SGM in jaz). Še en test in eksperiment. Db se me še ni znebila, nisem še vsega zvedel o nji. Še so območja, ki me ločijo od MePa, še imam moč, da napredujem in se drugim v sfere, ki so še manj Konv. Morda pa bi moral odklonitev subvencije s strani ZLSD vzeti ne kot usodo, ampak kot milost? Ljudje so bolj znanivci in agenti dogajanj, ki se skrivajo za njimi, kot pa da bi bili SAPO. Postati SAPO je kar se da težko; koliko jih zmore to nalogo? Niso Poliki PsSAPO? Niso prav oni najhujše deformacije SAPO?

Prišla sva do bistva, do teme, zaradi katere ima javni Dia pomen. Najprej glede tvojega očitka, da ti »pripisujem apologetske namene do tržaških stalinovcev«. Najbrž imaš prav, tako nekako sem te razumel. Vesel sem, da sem se bil zmotil. Premalo se še poznavam, da bi te prav ocenjeval. Zdelo se mi je, da si močno opredeljen po očetovi in lastni usodi kot otroka. Najbrž velja za naju oba podobno: da sva po tej usodi pogojena, da pa sva se postavila zoper njo, dobila do najinih očetov, njunih Ž zgodb in ideoloških opredelitev Krit odnos, zato mogla v teh opredelitvah videti tudi - a ne le - zmote, celo tako velike, da segajo v območje veličastne in zločinske Trage.

Kar pišeš v pismu o Dušanu K, sem dal v oklepaj, naj bo za drugič. Sta pa najina očeta za naju oba pomembnejša, kot se zdi. Morda je tudi v tem eden od razlogov, zakaj vstopam sveže v Dia s tabo, medtem ko končujem Dia z nekaterimi, s katerimi sem ga gojil skozi leta; tisto z njimi je postalo Pvt klepetanje, ker v ozadju ni EkP čustva-usodnosti. Naju vežeta najina očeta ne le kot sozapornika v Buchenwaldu, tudi kot Komsta. Upal sem, da bom prišel z Borisom A. Novakom do takšnega Dia, saj ima izjemno zanimivo Int Dn, očeta, strica, tete itn. Moje pričakovanje se ni uresničilo, Novak je do svojih v apologetskem razmerju; zato moje pismo Novaku čaka na objavo; menda odlašam že 5 let. Ta čas sem sam svoje Krit razumevanje očeta - in matere - močno razvil, z obema se kar naprej ukvarjam, ne morem ju odpraviti kot rešen problem.

A propoz moja mati; do tega - zame zelo novega - spoznanja sem prišel v včerajšnjem nočnem tuhtanju. Moja mati je hotela zbrisati - Zamol, Unič, skriti - svojo IntDn, ker je bila ta IntDn nemška; njena mati je bila koroška Nemka, ki se v pol Stola bivanja v Lji ni naučila Slščine. Materni jezik moje matere je bil nemščina. Nemci pa so bili po 1918 poražena Naca. Kdor je bil tedaj v Lji Nemec, je bil zaničevan, odbijan. Moja mati je bila skrajno ambiciozna, poželjiva, hotela je biti sprejeta, a jo je njena IntDn pri tem usodno ovirala. Hotela je postati učiteljica, a so ji delali težave, bogve kaj je bilo res, njenim razlagam ni bilo verjeti. Da bi se naredila za neNemko, ni hotela mene naučiti nemščine! Trapasto, a večina tega, kar je počela moja mati, je bilo trapasto, celo narobe.

Drugi problem: moja mati je hotela uspeti, biti-postati Meš(čanka); tudi zato se je zaljubila v mojega očeta. Njena ljezen ni bila do njega kot do ES Čla, ampak predvsem do ZnaSi, prek katerega bo vstopila v Meš. Poldrugo desetletje se je vojskovala z materjo mojega očeta, z mojo babico Natalijo, da bi jo ta sprejela, a je ni; kot prava meščanka jo je zaničevala, kajti oče moje matere je bil usnjarski delavec, Dn moje babice pa BržMeš podjetniška, tovarnarji, trgovci, uradniki. To je bila druga karakteristika Intlde moje matere: da je pripadala Prolu. Po eni strani je skupaj z očetom čutila kot Komstka, a ta njen Kom ni imel zveze z LR. Zmaga Koma je pomenila zanjo Pvt Db promocijo: da ne bo več zaničevana, bitje z dna, iz Dne, kjer je 11 otrok živelo v eni sobi in pol. Priti ven iz te utesnjenosti je bil njen cilj, tip stanovanja in pripadnost nemški manjšini v Lji sta jo navdajali z grozo. Kar je bila po Intlde, je bilo zanjo narobe.

Torej prva zapoved: prikriti Intlde, dobiti drugo: Meš Sisko. Sisko je nekako dobila, meščanske ne. Ž se ji je ponesrečilo še posebej tedaj, ko se je Dušan vrnil iz Buchenwalda in ni postal, kar je bila prepričana, da bo: eden od šefov nove oblasti; še stanovanja ni dobil novega, kar je bilo za mater Simb. Ko sta se konec

1945 preselila v Beograd - Ptja ni hotela, da bi bil Dušan v Slji -, je tam zgolj jokala, težila očetu, mu spreminjala Ž v pekel. Dušan je bil sam na psu, vse se mu je podrla, žena pa mu je spodnašala že tako majava tla, namesto da bi ga krepila. Bežal je v tuja mesta, kot diplomat, da bi ne bil žrtev njene nesreče, prevaranosti, obupa. Najhujša žrtev obojne nesreče je bil moj brat, ki je z materinim mlekom vpiljal vase njene solze; ni čudno, da je 19-leten raje izbral S kot Ž. Jaz sem se edini rešil iz pekla, ker sem vsem pobegnil; od nekdanj sem bil izdajavec in furbo.

Vendar mi ni bilo lahko. MV sem od jutra do večera Ponot neusmiljeni boj med mojo materjo in očetovo materjo. Babica Natalija, Pskalvinistka, je dobro vedela, kaj se bo zgodilo, če bo popustila za en sam milimeter: moja mati jo bo ne le izrinila z oblasti, na katero je bila Natalija udarjena, ampak jo bo ponižala, enako kot je dozdaj Natalija poniževala mojo mater. Kar je moja mati nameravala, a ni uspela, so storile druge Prol Komstke, Kardeljeva, Marinkova, Šentjurčeva itn. Prejšnje despojne so vrgle z oblasti in same oblast še podeseterile v tiranstvo. Glede teh reči si ne gre delati iluzij. MV sem doživljal doma - v svoji IntDn - isto, kar je doživljala Slja v Dbi: razredni boj za oblast; le da so se Prti in Dmbci vojskovali z ognjenim orožjem, ženski v moji IntDn pa z besedami in čustvi, ki so šla tako daleč, da sem od dneva do dneva pričakoval Trago.

Moja mati je do konca, umrla je lani 92-letna, prikrivala resnico o Dni svojega očeta delavca. V tej Dni je bilo najbrž marsikaj hudo narobe. Šele v materini zapuščini sem našel fotos njene none in zvedel, da se je pisala Uršula Knez. Imeli so predmestno Gilno v Lji, bili bogati primestni polKm polmešetarji z morosta, divji, verjetno spolno razbrzdani, z norimi in bedastimi strastmi, da so v pravdanju in zakonolomstvih pognali skoraj vse premoženje in je moral postati moj ded usnjarski delavec. Bil je inteligenten, kasneje član Glavnega odbora SI SoDe. A tudi sam verjetno AMor. Domov je hodil delat otroke, enajst jih je naklepal, sam pa je živel z ljubici in zapravljal, kar se mu je kasneje - MV je postal vojni dobavitelj, Tip za uda SoD! - posrečilo pridobiti.

Ni čudno, da je hotela moja mati vse to - pred sabo in okoljem, tudi pred mano - skriti. Živel sem v Dni, ki je temeljila na prikrivanju, kajti babica Natalija je skrivala podobno sramoto: alkoholizem svojega soproga. PV Dne so bile res utemeljene na umorih, krivdah, zlih. Can ni bil pristranski, ko je uprizarjal to resnico v **Kralju**, v **Rudi**, v **Pohu**, enako Kraigher v **Školjki**, Gangl v **Sinu** in **Sadu greha**, Meško v **Materi** in **Pri Hrastovih**, Finžgar v **Razvalini življenja**, Kvedrova v **Pravici do življenja** itn.

Če bi bil-ostal zgolj opredeljen po tem, kar sem pravkar opisal, bi postal nevrotik ali še kaj hujšega, kajti mati je svoje probleme z vso strastjo prenašala name, vnašala vame; ostal sem ji edini predmet njenih zmedenih čustev, Dušan je bil po zaporih, pred ostalimi se je prikrivala. Da sem se rešil, gre pripisati moji sposobnosti zavzemanja Krit distance do vsega: doživetju-občutku, da ni nobena reč, kar je, ampak da je vsaka tudi tisto, kar ni. Takšno razmerje do sveta - tak PojObr - mi je vcepljal stric Libec, sodnik, ki se je vsemu samó posmehoval; MV je ves čas živel v moji-naši IntDn, na Rimske cesti. Nisem ga maral, bil je živo nasprotje mojega očeta, z očetom sprt, a obenem sem ga občudoval, ker je bil edini, ki se je v Dni strastem predajal, a jih obenem tudi igral in jih tako obvladal, ker jih je le Sim(uliral). Imel sem srečo in sem že MV dobil dva čudovita PriSo, Dominika Smoleta in Primoža Kozaka, ki sta imela podobne probleme, enemu je prav tedaj naredil oče Sm, drugega oče je bil v internaciji, vsi trije smo

pisali Lito, izdelali smo Int grupo, zaprto pred okoljem, ki je vrednote okolja nadomestila s svojimi, posta(ja)la SAKO. PriSo sta bila zdaj moja IntDn; pa Mrak.

Moja mati je eno - pristno svojo - IntIdo skrivala, druge ni dobila. Jaz sem iz opazovanja njenega neuspeha potegnil koristen nauk zase: ne se vezati na nobeno Id! Ali: vse le predstavljati-igrati. Svojo izhodiščno Id razumeti le kot usodo, ki se jo da RR v K-milost; tega tedaj še nisem tako formuliral, a sem se po tem načelu ravnal. Narediti svojo izhodiščno in vsako drugo Id za predmet Krit analize, pa naj bom to jaz kot Slc, kot ... kdo? Sem meščan, Prol, intelektualec? Da, za tega sem se imel kot za lbt akterja, pa se kmalu tudi do te vloge začel obnašati Krit; sam jih vidiš, Ravel, DaSlrazumnike od NoR, kakšna beda in bede so. Danes je naziv intelektualec psovka. Jaz že l. 1950 nisem hotel biti isto kot Vidmar, Mejak, Štih, Šega, Bevk; no ja, Bevk ni bil intelektualec, bil je PV Nar buditelj, po vojni pa Nar spomenik.

Vse to pripovedujem, da boš bolje razumel moj odnos do katere koli biti-vloge. Načeloma sem do Zam(ejskih)stalinovcev in Zamtitovcev in tigrašev in KatReb(ulastih)Ideologov v enaki Krit distanci. V vseh sem in vendar v nikomer toliko, da bi me lahko potegnil za sabo tja, kjer me hoče imeti ali kjer je. Zame ta izraz ne velja: j e ali bit. Tudi zato sem tako Raz od STH, ki sta manična malikovalca j e biti (ne je-bati). Ni točke v PrSD, ki mi ne bi bila blizu, vsako hočem razumeti, imam jo celo rad: Štokove burke in Koševo (Justa Košute) sicer amatersko, a prisrčno pisanje. Morda sem bil res po eni strani prekrit do Zamstalinovcev, a po drugi vsaj sto let ne bo Anlna, ki bi s tako pozornostjo in ljeznijo bral-razlagal tako skromna delca, kot je **Lov na tune**. Kakor mrzim Stalina kot avtorja GULAGa, kakor ga občudujem kot zmagovalca nad Hitlerjem in Fzom, so mi Zamstalinovci blizu kot tisti, ki so čustvovali lepo in prisrčno. In sem do njih Krit skeptičen kot do nosivcev hudih SSL-zablod.

Pravzaprav hočem isto kot ti, ko pišeš, da bi rad Ž tržaških stalinovcev »zasidral v črke in papir«, čeprav ali ravno zato, ker poznaš »njihove grehe in človeške šibkosti kot malokdo iz moje GG«. Oprosti mi, ker tega namena nisem znal dovolj jasno izraziti. Verjetno si tudi (pre?)občutljiv; ali pa sem - gotovo - jaz prepovršen, prelahkoten v obravnavi te teme in te to boli. Morda bova skupaj témo podala primerneje. Če bom le mogel, bom tvoje Krit pripombe sprejel.

Oba veva, kaj je prva težava pri obravnavi téme: Zamol; o Zamstalinovcih se skoraj nič - javno - ne ve. Zadeve sem se lotil s premalo znanja, nikoli ga o nji ne bom imel dovolj, a hotel sem te ravno spodbuditi, da bi se je lotil ti, ki jo poznaš bolje. Zato sem svojo razpravo o **Tunah** naslovil nate osebno. Nič me ne bo motilo, če boš moje neznanje in napake popravljaj; narobe. Tudi zato ne, ker pomen mojega pisanja o PrSD ni v navajanju točnih podatkov o ZamSlcih, ampak v analizi PST dram; podatki mi služijo le kot sekundarno gradivo.

3

Prehajava k naslednji in zadnji točki, k aksiološko-metodološki.

Ne strinjaš se z mano, ko zastavljam vprašanje, ali se SlZamstalinovska tendenca, ki se je kasneje, 1948, izrazila, ne bi morala izražati prej, recimo že 1946, Strno, v Kuli, v čustvih, v načinu Ža, reakcij ne le na način Pole. Praviš, da

je vsakdo HM, da ima s tem Sv Pot in da zato lahko postaja tudi nekaj, kar (še) ni bil. Da RP ni enostavna linija.

Imaš prav. Najbrž je treba upoštevati oba momenta: Stro in Konto (ES). Kaj v resnici deluje, tega ni mogoče vedeti, ker je vsaka razlaga - spoznanje - konstrukt-model, odvisen od apriornih izhodišč, VISA itn. Zato se bolj sprašujem, kot trdim. Res pa je, da v teku analize trdim, kajti bilo bi še bolj mučno, če bi pri vsakem stavku dodajal, da gre le za moje domneve, konstrukte, hipoteze; da gre za hipoteze, vzemi že vnaprej kot moje prepričanje.

Vse, kar ugotavljam, ugotavljam znotraj sistema, ki je sicer Rad HKD, a je vendar trdna Stra. (THM se deli v Ožld, Dč in Dv. Zdaj že za vsakega od teh treh modelov izdelujem vrsto smodelov, recimo AVld, AgrEkzld, Ideald, Harld itn.) Predpostavljam, da bi mogel dogodke, ki so tudi Konta, bolje razumeti, če bi se mi posrečilo skati dovolj gosto mrežo HKD pojmov. Takšna razlaga bi bila bolj smiselna, razumna, dokumentirana; nikakor pa ni nujno, da bi bila bolj resnična. Zame je merilo resničnosti v Dti; to pa je povsem drug problem.

Ne bi ponavljal, kar pišem v **RiTi**, le to, da sem skušal opozoriti na Raz izvore ideologije-zavesti ZamSicev. Postavil sem hipotezo, da so bili tisti, ki so se odločali 1948 za titovstvo, bliže Meš Ncl zavesti (Tip: SoD Vodelj Kristan je napisal Rad Ncl dramo **Ljubislavo**), medtem ko so bili tisti, ki so se 1948 odločali za stalinovsko opcijo, bliže AVS, na Ncl ravni bolj Inf platformi, bližji Db logiki, ki je AVS kar direktno (seveda daleč predirektno, kar pa ni Tip le za Stl ideologijo, ampak za vse redukcije) RR v Prol. Kasneje se je ta TRF odkrila, saj je recimo v **Tunah** SNL skoraj povsem AVS, ne pa - tržaški - Prol.

V nadaljnjih knjigah širim predmet preučevanja, ne le v analizi Klodičevega **Novega sveta**, tudi v analizi Štokovega **Anarhista**. Eno je, da je žanr **Tun** terjal preprostost (radijska igra, TeVe zgodba). A vsega ne bi zvajal na žanr. Kako to, da je preprosta burka, kakršen je Štokov **Anarhist**, podajala vse Dgč Krit HKD podobo SI vasi kot pol Stola kasneje Koš(ut)a? Koša izhaja vnaprej iz težnje po idealizaciji, ravna apologetsko, pri tem pa že prehaja v turistično PM; spoj je Tip za nastajajočo LD, ki se pod Angfami uveljavlja vse od 1945 in jo tudi vsi ZamSici Ponot, naj to hočejo ali ne, naj se tega zavedajo ali ne.

Stl ni le GULAG; da je, mislijo kretenski DSD udje. Stl je marsikaj, je zelo HKD; je tudi Nar heroizem SovZv vojakov v veliki domovinski vojni; in je pristna želja-težnja ljudi, da bi verovali v Ideasvet nastajajočega Koma. V Koši je ta pristnost. Predpostavljaj sem, da je bila v večini tistih ZamSicev, ki so se 1948 odločili za Stalina, čeprav se zavedam, kako hitro se Čl skvari, če pride na oblast. Zamstalinovci niso bili deležni moje izkušnje, ki smo jo imeli v Jugi: kako je komisar Krim, Zupanovo **Rojstvo**, iz Ideaheroja postal v Kozakovi **Aferi** zelo dvoumen Komisar, Ideaborec in Likvidator Dgč mislečih; po vojni se je isti Čl - ali tip Čla - RR v Zasliševalca, Kovač v Hofmanovi **Noči do jutra** ali šef zaporov Mender v Kozakovih **Dialogih**. Spremembe, ki so se zgodile med leti 1944, datum nastanka **Rojstva**, in 1948, Stl zapori v **Dialogih**, torej v bore štirih letih, niso bile le velikanske, za naivne prej nepredstavljive, niti jih ne gre pripisovati le ES lastnostim Pskov; te spremembe so zame Strne, izhajajo iz Not logike THM. Kažejo prehajanje iz Idealde skoz EDč v despotskold, ta model je krožen in regresiven (RegP).

Ne pravim, da velja ta zakon, ki ga odkrivam v SPD - in sem ga opazoval na tisočih primerih v svojem Žu okrog sebe, v okolju -, za vsak ES lik. Trdim pa, da vsak Psk vstopa v isto Stro. Vsak reagira nanjo Dgč; tudi Raz grupe in Gene po

svoje. Reakcij je nešteto, diferirajo. Pa vendar se da odkriti v njih pravila, ki so HKD izvedba THMa. Ne pravim, da se mi je posrečilo najti pravo - najboljšo - razlago; pravim le, da je treba najti takšne razlage. S svojo spodbujam k razmišljanju o predmetu. Tebe sem izvrstno sprovociral, pomagaš mi, dialogizirava. Tu je moja nesreča z mnogimi dozdašnjimi sogovorniki: so doktorji Zn, celo LZa, pa ne morem z njimi načeti niti osnovne aksiološke-metodološke debate, ostajajo pri Pvt kramljanjih, pri ideoloških razračunavanjih, pri očitkih meni, da želim ljudi ipd. Ti pa tako rekoč že s prvim pismom zadevaš v črno.

RP teče naprej, a se v THM zaokroži v pentljo; tip reverzibilnosti. Pentlje-krogi nastajajo znotraj THM; so lahko zveza med katerima koli dvema točkama. RP je en model-matrica. Že judeoKrš do neke mere misli v duhu - znotraj Stre - RP, RLH mišljenje še toliko bolj, zanj je RP povsem odprta. Nietzsche odkrije, kaj se na določeni stopnji zgodi z RP: obrne se nazaj v RegP, nato zaokroži v VS. V fazi LD-PM so mogoči-legitimni vsi PojObri: RP, RegP, kakršna koli lateralnost, dogmatska Venegibna Id-bit itn. Jaz uporabljam vse, ker vsi nastopajo znotraj THMa. Kažem pa, kako noben od njih ne pripelje ven iz ječe-kroga.

Ker ES analiziram SD - tudi PrSD -, sem dolžan najprej poiskati-artikulirati, kako gleda sama PrSD nase. Ker je PrSD zbirni pojem za mnogo dram(atikov), je jasno, da gleda PrSD nase na Raz načine. Sam moram vnašati v PrSD red, brez reda ni PojObrov, ni spoznanja, ni modelov. Ta red mora biti z ene strani tak, da zaobsega vse možne ES primere; z druge strani je blizu empiriji, s tem Inf-kaosu. Koša artikuliira SZg po svoje, Ben(edetič) spet po svoje, pa Josip Tavčar po svoje itn. Poskušam najti za vsakega - celo za vsako PD - specifičen model, nato te Pos modele povezovati v večje HKD celote in tako nazadnje dobiti ustrezno podobo PrSD, kakor jo vidim iz svojega VISA jaz.

Kar pripovedujem, razumeš, saj pravilno ugotavljaš, da pri meni »ne vladata ne gola poljubnost« - ta je Tip za NGG, za njihov lbn esejizem - »ne mehanski determinizem«, ki je bil Tip za Ziherla in za Mrk, čeprav tega ne bi priznal, saj je kar naprej učil razliko med mehanskim in dialektičnim materializmom. Praviš, da vlada v **RSD** »neka urejenost, neka Strnost, ki omogoča le speljano, le pogojeno prehajanje iz enega območja v drugo.« To razlago sprejemam, le malokdo vidi to bistvo **RSD**. Pri tem, ko mi priznavaš nepadanje v Scilo in Karibdo, pa se Krit sprašuješ: »A med planke te speljanosti« - zakaj ne, izraz planke je duhovit in točen, Čl je pijanec, ki se mora držati plota, sicer cmokne v blato -, »med pogoje te pogojenosti ne sodi tudi faktor časa?«

Gotovo da sodi. Čas je pravilo znotraj THMa, ki pravi, da se vse točke v THM nenehoma - Strno - med sabo RR in TRF. Časi so zato RP, RegP, VS, tudi zelo fragmentarni, subjektivni, drogirani v fantazmah itn. Po mojem počnem ravno to in celo v ekscesivni meri: da upoštevam čas(e), da povezujem Raz točke med sabo ravno tudi z vidika časa ali časov. Ne trdim, da sem ES v izbirah teh časov zmerom točen, lahko da se celo ES hudo motim. A to se da z Dia - z opozorili na napake - popraviti. Načelno-Strno pa vztrajam pri svoji obrambi: da gledam vse skozi optiko časa, ker brez njega THM sploh ne deluje. Raziskujem, kako prehaja Ideapodoba SAVS, kakršna je podana v **Tunah** (ali v Tomšičevi komediji **Južič in Juča**, nemalo še v Kosmačevem scenariju **Pesem in pevci**, tu prihaja ogroženost v SAVS le od zunaj, s strani ItfzDž), v razkroj, v AD, recimo v Benovih **Pravilih igre**, tudi v Tavčarjevi drami **Pekel je vendarle pekel**; analizo te drame objavljam v naslednji knjigi **PrSD**, v **Ne=Pe**.

Vmes med Rad AD in začetno IdeaKld je vse polno faz, recimo AD v Lukeževi drami **Prgižče robidnic**, v Benovi in Košutovi **Rižarni** itn. Ker PrSD ni le povojna, ker povojni svet izhaja iz PV sveta, moram upoštevati tudi drame, kot je recimo Bevkov **Čedermac** (v dramatizaciji), Bevkov **Kajn**, pa drame iz časa stare Avstrije, Štokove, Klodičevi dve, analizi obeh bosta izšli v **NePe** itn. Nastaja - artikulira se - več časov, ki niso niti istonivojski. **Novi svet** uprizarja in zagovarja čas-Stro IdeaTrgTehKpla, ki je v Klodičevi predelavi iste drame, v **Materinem blagoslovu** desetletje kasneje, že močno spodkopen, Klodič se vrača h KC. Štoka odkriva v **Anistu** isti ustroj PAVS, kot ga je Can za kranjsko AVS v **Pohu**, Milčinski v **Butalcih**, Murnik v **Matajevem Matiju**. Štokova podoba Kozjega dola je odlična Krit analiza Slova, ki je pol Stola pred **Tunami** že Tem razkrojeno, tako Morno (npravno) kot Dbno.

Dva časa, čas na PrS in čas sredi Stola, **Anist** in **Tune**, se kot časa nastanka dram kombinirata s časoma, ki ju dramatika slikata. Anln opazi čudno zamenjavo. Drama, ki je pol Stola starejša, **Anist**, podaja mnogo razvitejšo obliko AD kot kasnejša drama, **Tune**. Anln se je dolžan vprašati: kako to? Odkod ta zamenjava, ta nelogičnost? In si pojasnujem, recimo s Koševo težnjo idealizirati SAVS, da bi mogel Koša na osnovi te IdeaAVS utemeljiti ProlKom. Gre torej za izrazito in poudarjeno Mil ideološko potrebo, ki določa optiko pogleda-presoje predmeta, v tem primeru SI vasi.

Štoka kot Libec te potrebe ni imel, ni verjel, da bi lahko iz takšne AVS, kot jo je gledal sam, nastalo kaj vrednega. Zanj TaSI vas sploh ni bila več AVS, ampak že močno Not diferencirana Db tvorba, hierarhična itn. Po mojem je Štokova analiza bližja Mrku, kot ga je terjal Marx, Koševa pa Komu, kot ga je terjal Socrealizem oz. tisto, čemur se reče danes kompleks Pavlika Morozova. Košev čas, čas Zamstalinovcev, je bil Ideaprojekcija, zamisel, vizija, ki jo je SPD kmalu razkri(nka)la kot blodnjo, že Mrak v **Razsulu Rimljanovine**, 1946, in Majcen v **Revoluciji**, 1950. Titovci v Jugi so se 1953 odločali, da podajo SI vas kot nemalo Kpl kulaško, Potrč v **Kreflih**. Leta 1948 je isti Potrč v NOB drami **Lacko in Krefli** podajal razredni boj na vasi. Tudi to je bliže Marxu kot Koševa idealizacija, ki je zelo daleč od Mrk Krit analize razredne Dbe in se veže na praKom; kot da bi bila SAVS tak praKom. - Niso ta moja razmišljanja analize in upoštevanje časa-časov?

4

Naj zdaj povežem 2. in 3. poglavje tega **Pisma** in poskušam podati tip svoje Zni, ki ni UZn. V 2. poglavju izhajam iz sebe, v 3. obravnavam aksiološko-metodološke probleme; tema 1. poglavja bi ostala le Pvtz, če ne bi prešla v temo 2. poglavja, tema tega pa bi bila le Zun Zn, nezmožna razumeti psihe ljudi, ki so vendar glavne v dramatiki; a ne le v nji, tudi v Zgi, kakor jo razumem jaz, ker zame Zg ni le menjava Zun zakonov in odnosov, ampak je Not povezana z živimi ljudmi, ki jo soustvarjajo, trpijo, z njo nasiljujejo sebe in druge, se v nji prepoznavajo in ldn.

Moja mati je prišla s svojimi problemi - s svojim Tem problemom ldn - v Dn mojega očeta in tam trčila na enako poškodovano brez krajno nezadovoljno močno

osebnost, na očetovo mater, na babico Natalijo. NDM sem te odnose podrobno razložil, tu le povzetek. Problem babice je bil vsebinsko Dgč. Izhajala je iz močne, čeprav tudi ogrožene Dne. Ogroženost se torej kaže kot trajna nevarnost (avto)destrukcije znotraj THMa; ni drame-Trage brez ogroženosti. Babica je bila iz Rad zavedne SDne, že Meš ekonomskega in Pol tipa. Njen ded je bil nekak Kantor iz Ilirske Bistrice, veleposestnik, veletrgovec, Polik, bogataš. Njena mati je imela smolo, da ji je mož, babičin oče, umrl mlad, ostala je sama s tremi otroki. A je zaradi izjemne osebnostne moči in sreče (Konte) kot trafikantkinja na peronu v nemškem Gradcu v teku štirih desetletij nabrala veliko premoženje, z varčevanjem. Babica je živela brez očeta, a z močno materjo sredi nemštva, ki ga je sovražila; bila je primer bojevite, zavedne, močne SI Ide.

Bila je tako močna, da si je izbrala za zaročenca izjemno nadarjenega, že uspešnega - pri 23-ih letih je bil doktor prava - Čla, otroka MešIntel Dne, v kateri pa je bil oče, tj. moj praded, ne le zaveden SI intelektualec, Prof Klas jezikov, ampak v smrtnem sporu in SŠu s svojo ženo, Nemko s Tirolskega, mojo prababico. Menda soprog in soproga nekaj desetletij nista med sabo (spre)govorila. Babica si je postavila za cilj, mojega deda slovenizirati, ga vrniti v zvestobo SI domovini. Posrečilo se ji je; postal je, kot njegov oče, zadržt Slc, SI Nclst, medtem ko so postali trije njegovi bratje - uspešni Meši, eden dvorni svetnik, drugi UProf na Dunaju, ginekolog - zadržti Nemci, eden celo protoNczst. Med brati je vladalo smrtno SŠ, do smrti niso spregovorili drug z drugim, si ne pisali, se ne obiskovali, Dr Dra so izbrisali iz spomina. Rad Zamol.

Kako bi mogel kar koli razumeti o Čl naravi, o SD, če ne bi Ponot EkP zgodbe svoje Dne? Dramatika se začneja s SŠom otrok do matere, Oresta in Elektre do Klitajmnestre, žene do moža, glej Ajshilovo **Orestejo**, z očetomorom, glej **Ojdipa**. Vsi ti odnosi so tudi v PrSD, glej **Kajna**, **Krivdo**, **Pekel**, **Pravila** itn. Kako naj razumem drame, njihove like, ki so PO, če pa se v njih ne prepoznavam sam, če v njih ne vidim svoje Int usode? Kdor presoja drame - Umet in Zg - kot samoumevne reči, kot Klde, kot SpS pojme, bo Zgo in Umet obravnaval kot hrošče ali rudnine, tako počne ata Kos, a tudi NGG, MatKosek, ki zamenjuje reči z žanri, kar je skoraj isto: bit=vloga.

Babica Natalija je imela sijajno izhodišče, bogato mater-Dn, enako sijajno perspektivo, njen soprog - moj ded dr. Robert K - bo uspešen pravnik, Polik, Džnik. Tako se je začelo; sanja-načrt je bil pri Nataliji enako močen in celo analogen kot pri moji materi Berti (ime je bilo Tip nemško, mati se ga je sramovala, Velika Berta je bila vzdevek topa, s katerim so Nemci streljali na Pariz), le da je Berta iskala novo Id, Natalija pa je svojo Id samoumevno-trdno hotela le razširjati kot Tip AgrEkzPld, skrito pod masko idealizacije.

Čl načrtuje, usoda obrne vse na glavo. Robert se je zapil, zaženskaril, postal bohem in vinkeladvokat, z investicijo babice ni bilo nič. Kaj ji je pomagalo, da je prepeval po oštarijah zavedne SI budnice, ko pa so ga vrgli iz advokatske zbornice zaradi nečastnega prekrška? Znašla se je v sramoti, sama, z dvema sinovoma. Ne revna, a obsekana pri jedru. Svojo ambicijo je skušala prenesti na sina, prvi - moj stric Boris, kasneje sodnik - ni bil nič vreden, oče pa babici ravno toliko podoben, da se je z njenim značajem obrnil zoper njo, namesto da bi izvršil, kar bi moral njegov oče. Postal je Komst, vrgli so ga že iz šole (Gimne), začeli zapirati, mu vzeli Drž pravice itn. Ni bil bohem, vendar še slabši od marginalcev; postal je Sž Dže, Meš razreda, ki mu je babica pripadala. Nanjo je pritiskalo vse sorodstvo, tovarnarji, advokati, notarji, inženirji, UProfi, ki so videli v Dušanu ne le

materomorivca, ampak morivca lastnega razreda, lastne Klde: Meša. Za babico še en polom.

In zdaj pride - se vsili - v njeno Dn moja mati, ki je bila babici simbol napačnega: Prola, podljudi! Pride ženska, ki je po Intldi Nemka. Babica si razlaga: njen mož je zato propadel, ker ni zmogel prenesti spora med svojim očetom Slcem in materjo Nemko. Moja mati je bila posnetek babičinega moža, torej kriva vnaprej; ko jo je babica gledala, je gledala tistega, ki ji je uničil Ž: svojega moža, od katerega se je zelo zgodaj ločila od mize in postelje. Vse narobe.

Ni ta AD, ki jo opisujem, kot usoda prvi pogoj za Trago in dram(atik)o? Za Čl Ž? Opisujem polom **Dr. Dragana, Rude, Sina** itn.

Zdaj se obe temi, načeti v 2-em in 3-em poglavju, začenjata ES vezati. Moj oče kot pameten fant si mora svoj položaj - nenehen Stren obup svoje matere - razložiti. Sredi prve svetovne vojne, ko oče odrasča, si ga razlaga s pomočjo pisem strica inženirja Bogomila Žnidaršiča, ki ga iz Argentine vzgaja v Mrku; razlaga si ga kot razredni boj, kot posledico krivic, ki jih dela vladajoči razred zatiranim in izkoriščanim, Prolu. Ko Lenin okliče republiko Sovjetov in da Narom pravico do samoodločbe, je star moj oče 14 let; z vso strastjo se preda Rev Poli, postane član nanovo ustanovljene Kom Ptje, pod konec 20-ih let celo njen sekretar v Slji. Študira kot vernik Marxa in Politekonomijo; ker ima njegova babica še nekaj premoženja, mu omogoči študij v Berlinu prav v šolskem letu 1923-24, ko se dogajajo v Nemčiji najbolj Rad Pol zaokreti, inflacija itn.

Moj oče je tedaj dvoje: Rev Polik, obenem pa Znik, Zgar; to nagnjenje je v njem že od malega. Čeprav je študiral ius, da bi se lahko ves predal le profesionalni LRevi, je največ bral Zg dela, začeniši z Marxom in Engelsom. Sebe, svojo duševnost - Tem probleme Čla - razloži s PojObrom, ki je Mrk. V njem ni prostora za ES razlage; Ptja tedaj že povsem odkloni Freuda, psihoanalizo. Resnica je v razredni razlagi in posledično v razrednem boju. Ncl svojega očeta in deda Dušan RR v razredni Mrk; Nar kot Klde RR v razred kot Klde. Iz tega nastane tudi temelj njegovega kasnejšega Zgarstva, zgodovinopisja. Močno doživlja usodo svoje Dne, svojega očeta in matere, a jo zna razložiti le na Mrk način. Dn je propadla, ker je bila dedič Kantorja alias Josipa Ličana, njegovega pradedca. Naturalizem - krivda staršev - se tako poveže z Mrkom, kot pri Canu, **Kralj** in Kantor, pri Kreftu, Pravdač, Friderik in **Celjski grofje**. Kreft je Dušanov PriSo; ko piše **Grofe**, skupaj vodita Rev založbo.

Dušan noče analizirati posebnih usod Josipa Ličana, svojega deda Valentina, Klas filologa, svoje matere itn. Vse razloži glede na obrazce boja med vladajočimi in vladanimi, izkoriščajočimi in izkoriščanimi. S takšnim poenostavljanjem se da narediti - najprej zelo uspešno, ker vojaško - LR, ne da pa se na daljši rok razložiti Čl usode. Oče je enako zatiral, prikrival, Unič, Zamol(čeval) svoje Int probleme (Trag primere svoje IntDne), kot je to počela moja mati Berta. Dušan se je odrekal svoji Intldi, da bi skoz LR konstruiral Ideačloštvo v - skoz LR - nastajajočem Komu. Te nove Ide ni nikoli dobil, kot je ni moja mati v Dni babice Natalije. Oba sta ostala praznih rok in praznih src, enako kot Ojdip, Klitajmnestra, Orest, Elektra v antični drami. Takšna je Čl usoda.

Zdaj nastopim jaz. Ponot obe njuni usodi; pridem do zamisli, da bi Ponot čim več Raz usod. Ne iščem več nove Ide, ampak kombiniram med Raz Idami, ki jih RR v vloge, s tem v Dv, v igro. Nabiram nove očete, Mraka, Vlada Kozaka, svojega tasta Milovana Goljevščka, Kocbeka, Vladimirja Seliškarja itn. Ne vidim razloga, zakaj ne bi naredil za svojega očeta - za svojo prehodno ldo - kogar koli in kar

koli. Po ničemer nočem biti opredeljen, a po vsem pogojen, z vsem Not povezan, v vsaki točki sveta se vidim - se z njo ldn -, a vsako zapustim, kadar hočem. Rad ld in Rad Dv; oboje skupaj da paradoks. Ni čudno, da so moji priljubljeni filozofi, ki mi pomagajo k ozaveščanju, mojstri paradoksov, Kierkegaard, Sartre, ta celo mojster absurdizma, Jaspers, vse do Kafke.

Nenehoma - do danes - preučujem svojo Dn, se ldn z vsemi v nji, s Prti in Dmbci, Klici in Libci, en stari stric vodi ORJUNO, inž. Ferdinand Marko Kranjec, itn. Z Nemci in Slci, s tovarnarji in natakariji, blagajničarkami, šiviljami, ki so moje tete in strici po materi. Kmalu po maju 1945 vidim, kaj realno pomeni Mrk razlaga Dbe, Zge, sveta; že pozimi 1945-46 mi je jasno, da je Zihherlova razlaga CanD prekratka, da zajema v Kantorju le njegovo razredno vlogo, ne pa ostalih določil. Učim se Fij, vseh po vrsti, v vsaki najdem kaj zase. Nisem kot kasnejši Urb, ki se poisti le z eno; Urb je maničen paranoik, ideolog Fza. Name hkrati enako - izjemno - močno vplivata Jezus in Nietzsche. Preživljam čase, ko Dušana - lastnega očeta - in z njim Mrk postavljam najnižje; ko sprejemam celo dva strica Zabreta, ki sta bila kot duhovnika, eden urednik PV časnika Slovenec, ideologa Dmba. Vesel sem, da se hči Ajda - vdrugo - poroči s Člom, ki mu je Ptja pobila maja 1945 strice po materi in očetu. Obenem pa sem vesel, da se lahko ldn z ženo Alo, katere starši in bližnji sorodniki so med 1914 in 1918 bežali s Primorske - iz Gorice in Trsta - na Kranjsko, v Jugo, bili ultraNclsti, ena teta celo v enem od PV procesov obtoženka, dolgo pregnana v Basilicato, en stric - dr. Vladimir Goljevšček - Pol Vodelj društva Balkan, dva strica pa nazadnje pri MV OZNI oficirja in udeležena pri najbolj zaupnih početjih. Kakšna so bila ta početja, si oba lahko misliva.

To sem jaz, to je Čl kot tak: ld, EDč in Psizhod v EV, ki ji(ma) pravim model Dv.

5

Naj razvijem zdaj zvezo s svojo Zn. Moja Zn je nastaja)la v Krit razmerju do Zni mojega očeta. Dušan je kombiniral Mrk z empirizmom, tako je našel ravnotežje med načeli in Kont izvedbo. A je žal ostal povsem v Zun Zgi. Odlično je poznal in razlagal tudi Zg Prcev, kot veš sam, a v nji so nastopale PO le kot zastopniki Db sil, razredov, Pol opcij. Iz analize svoje IntDne kot svojega - to velja za slehernika - Tem okolja pa sem že zelo zgodaj odkril-razumel, da je poznanje Zg sil(nic) nezadostno, zanašanje na te sile prekratko, razen za dobo efektivnih Rev; ko se te nehajo, (p)ostane problem toliko hujši.

Spominjam se sporov, ki sva jih imela z očetom okrog 1950, tedaj sem bil 20-leten, pisal sem kritiko uprizoritve Molièrovega **Ljudomrznika** na osnovi analize drame. Oče mi ni mogel pomagati, da bi si razložil razliko med Filintom in Alcestom. Trdil se je, nosil iz NUKa, kjer je bil po povojnem zaporu v službi, Raz knjige, tudi o psihologiji, o temperamentih itn., mi - si - skušal pomagati, a ni šlo, imel je svoje meje, ta meja pa je bila zanj Kld (če ne redukcija na razred, pa na Db). Meni pa je bila že tedaj Čl psiha pomembnejša od vsake Dbe. V Dbi nisem videl izhoda; ali je bila Ptjski teror ali pa PV model Kplliba, ki ga nisem maral, **Kralja** in **Blagor** sem Rad Ponot. Zato sem iskal v Fiji in v psihologiji oz. v takšni Fiji, ki je razlagala eksistenco; to pa je bil tedaj eksistencializem. Drama-zgled so postale zame Sartrove **Muhe**, nov pogled na Oresta in njegove muke; Cocteaujev

Peklenški stroj, nova razlaga Ojdipa; Giraudouxova **Elektra** in **Trojanske vojne ne bo** kot ironizacija-parodizacija antičnega mita, Čl Nve, Čl usode. Posebno pa Anouilhova **Antigona**, na osnovi katere je Smole desetletje kasneje napisal svojo **SAnt**.

Zdaj ne govorim o verskem ustroju svoje DgZni; tega dajem v tem **Pismu** v oklepaj. Govorim o tem, da je zame Zn nujno Strno EkP, ne SpS. Z očetom sva se kmalu razšla, ker sem kritiziral njegov objektivizem oz. Kld model Zni; v nji nisem našel tiste nujne inteligibilnosti, ki sem jo terjal. Zg - mi - je začela dajati smisel šele tedaj, ko sem jo Not povezal z EkP svetom, tega pa sem našel najustreznejše artikuliranega v dram(atik)i. SpS razlage trojanske vojne so bile zame mnogo preveč Zun, povrhne, pojasnjevanja z vojnami med staroselci in novimi ljudstvi, matriarhatom in patriarhatom, z novimi tehnologijami ipd., vse to drži, a ne zadošča. Vse to je treba upoštevati, a je za razumevanje Čla in njegove usode sekundarno. Primarne razloge in razlage je treba iskati drugje.

Zame je bil antični mit izjemno važen. Oče me je vzgajal v duhu grštva. Zame kot petletnega otroka sta bila Ahil in Hektor kot uda moje IntDne, tako sem se vživljal vanju; kar naprej sem bral knjige s slikami o **Iljadi** in **Odiseji**, doma jih je bilo kar nekaj, verjetno še od pradede Valentina. Zabavno, zame Tip: najprej sem povezal Ahila-Hektorja z Old Chatterandom in Winnetoujem, recimo 9-leten, nato, MV, pa z maršaloma Žukovim in Montgomeryjem. Bil sem poudarjeno agonalen tip-otrok.

Giraudoux je prinesel v moje vedenje nekaj izjemno svežega: ludizem. Trojansko vojno je razložil kot slučajno, kot posledico muhavosti (ErS) nekega Pska. Šele veliko kasneje sem mogel to zamisel racionalizirati: ko sem jo povezal s teorijo o kaosu, s tem, da se vihar v Mehiškem zalivu lahko začne z zamahom kril enega samega metulja bogvekje. Ta zamah z metuljevimi krili je zame kateri koli ES podatek, kakršnih navajam v **RSD** na tisoče. Iz vsakega lahko sledi orkan-tornado.

Iz žalitve, ki jo je doživel Ščuka, ko je zavezoval dr. Grozdu čevelj, **Blagor**, je sledil PVD. V **RSD** vlečem linijo - kot RP in kot RegP - od Ščuke do Prof Habilisa iz Jančeve drame **Halštat**. Da ne govorim o močnejših vzrokih. Maks, **Kralj**, gleda vsak dan svojega očeta Krnca kot zapitega reveža, ponižujočega se pred kraljem Kantorjem, a mu je Kantor krivično kot ropar odvzel premoženje, pač po zakonih Kpl trga. Maks hoče RPP, tj. maščevanje. Maščevanje se uresniči v PVD, glej zgodbo v vsej njeni strahoti opevano v dramski pesnitvi Tineta Debeljaka **Velika črna maša za pobite Slovence**.

Ko je moj oče od znotraj doživljal, kako je Praprotnik na prehodu 20-ih v 30. leta pobral-oropal še zadnji del premoženja njegovi babici, prej pa je šla večina tega premoženja rakom žvižgat zaradi inflacije, krivične pretvorbe krone v dinar, zaradi napačnega nalaganja v vojna posojila itn., je našel vzrok za to posledico v naravi Kpla, v krivdi svojega bisnonota Ličana-Kantorja. Jaz sem potegnil le še zadnjo konsekvenco: vse te like iz svoje Dn sem spravil skupaj, jih naredil za enakovredne, za svoje Raz EV. In gledal z eno platjo sebe, kako sem predmet-žrtev vsega tega dogajanja, ki napolnjuje drugo plat mene. Shicotip? Seveda.

A kaj je Čl drugega kot HM, v sebi poleg Ožld tudi Dč in Dv? Kdor noče biti to, se ideologizira-idealizira le v neko Ožldo, kot se je moj oče PV, ko je bil Mrk-Komst, in njegov oče, ko je bil-postal SINDst. A vse te Ide, KIde in Plde, se podirajo. Antični mit skoz antično Trago pokaže tako rekoč vse Rce polomov, ki jih

mora Čl Ponot brati kot AD. Antični mit je šola Zgarstva. Ne le za Mommsena in Sovreta. Tudi zame.

Upam, da je zdaj jasneje, dragi Ravel, zakaj toliko govorim o sebi, o svoji Dn. Ne zaradi Pvt vzrokov, ki obvladujejo Poža, Klaba ipd. Ne Pvt in ne SpS, kot goji ta PNP model PePKo. Hočem nekaj, kar je onkraj para Pvt-SpS. Zame je LZ nezadostno, kadar je takšno, kot ga gojita ZadrGačnik ipd., tudi ko je postmodernizirano s teorijo žanrov, ki je v DaSIZ pravo bebavo diletantsko mašilo za manj nadarjene. **RSD** je HKD model, kjer je Zn tudi EkPZn, čeprav tudi upošteva Kld nivo Zge Narov, razredov, civilizacij, Pol strank ipd. Če AnIn ne eksplicira svojega EkP izhodišča, kot ga jaz, je nujno le ideolog določene samoumevne Klde, naj je Naca, razred ali Kpltrg. Ta je danes vrgel med potrošnike kot modo teorijo žanrov, jutri bo pa gojil kar koli drugega, ni važno, se niti ne da predvideti, ker odloča na Sv trgu Konta, kakršne koli potrebe, želje in sanje potrošnikov. Elite proizvajajo nove in nove vsebine Zeitgeista, ki je le drugo ime za tržno ponudbo.

Raz EkP drže, ki jih vidim v mnogih članih svoje Dne in ki zastopajo bistvene točke Čl-sveta, bistvene EV, mi omogočajo, da od znotraj razumem dramske like in drame kot zaplete-konflikte med Raz EVami; obenem pa so te Raz drže tudi Raz časi. Ti časi so objektivni, iz območja Klde, recimo Narov, glej oba **Tuga**, SV med Slci in Nemci, razredov, glej Kristanovo **Zvestobo**, kjer se spopadata Kpl tovarnar Glavač in Prol, povezave Nara in razreda v sintezi NOBD, že omenjeni kovinar Krim, ki se bori obenem za Slov, **Rojstvo**, ali pa semeniščnik, ki postane v AnK vojni Stotnik, glej Vombergarjevo SPE dramo **Napad**. In subjektivni, iz območja Plde. Že Can kaže, kako se Maksov Pol razredni boj na čudne načine veže z EkP čustvovanji, **Kralj**. V Grumovi dramatiki se Čl povsem oddalji od Kld nivoja, glej blodnje larsena itn. v **Trudnih zastorih**.

Vsi subjektivni - Not - časi vsakega dramskega lika (Čla kot PO) so si enakovredni. Čas te ali one Klde - v FD KCe, v LD Nara, pod Ptjo razreda - je nasilen, je Zun okvir, ki ga ljudje kot PO sicer lahko močno Ponot, kot ga v **Tugih**, v **Rojstvu**, v **Napadu**, a ostaja nasilje od zunaj; ko se moč Klde neha, recimo Cerkve ali Ptje, se Čl le čudi, kako se je mogel tako ldn s Kldo. Tedaj se postavi na glavo; iz ultraDb tipa, glej Torovo NOB dramo **Prz**, preskoči v Rad Ponot, v InH, spet Tor z **Delirijem**. V **Prz** velja le en čas, čas tim. objektivne Zge, v InH velja toliko časov, kot je ljudi oz. kot je takšnih ljudi, ki hočejo živeti vsak iz sebe, po svoje, kot Int Čl. Med ljudmi prihaja do nesporazumov in celo smrtnih sporov, ker ima vsak kot Pvtnik svoj čas in VIS, glej v Torovih **Pozabljenih ljudeh** čase Arje, Andra itn. Nastaja LD s svojim relativizmom. Tu smo tudi Slci danes, a ta tip LD se je v SPD uveljavil že sredi 50-ih let.

Kot vidiš, Ravel - upam, da sem nazorno razložil svoje metodološke in aksiološke postopke -, upoštevam čase, in to Raz tipov, nivojev, vsebin. Slehernik živi v več časih, ti se križajo, prepletajo med sabo na Raz načine, enako kot živi v njem - kot živi on sam - več Raz EV in je s tem HM. Le izhodiščna dogmatska Ožld je brez časa, ker se ima za brezčasno, za negibno Abs bit kot takšno. Krit Fija hitro pokaže, da gre za mistifikacijo, tako v Nar biti Fz tipa, h kateremu je težila SIZ okrog 1991, posebno norovci, HUH, kot v razredni biti Kom Stl tipa, h kateremu je težila SIZ MV, in kot v cerkveni biti, h kateri je težila SIZ Kat tipa, glej recimo dramatizacijo Slomove **BlaNe**.

Branje SD nastaja kot srečavanje Raz časov-EV na strani AnIna in Raz časov-EV kot znakov dramskih likov-dram. Ker gre za veliko Raz točk, ki se prepletajo-

srečujejo, je branje izjemno HKD početje. Zoper **RSD** protestirajo tisti, ki bi radi vrnili branje na Kld raven, bodisi v VIS SNara, SKCe, celo žanrov. Zame - s stališča EkPZni - so takšne Red(ukcij)e strahotne poškodbe gledanega-preučevanega predmeta. Predmet je K-PO, podobe-razlage o njem, ki jih beremo v LZ tipa ZadrGačnikov, Pibrov, Požev ipd., pa so SpS gesla Zun tipa, ki opazijo komaj kaj v opazovanem, pa še tisto je tako SpS, da je spačeno.

Moj razhod z drugim ešalonom mojih sogovornikov je prav v tem: da nočejo videti, kar delam, kar sem ti na kratko razložil, v tem **Pismu**. Ali vidijo v **RSD** le SpS gesla, mi očitajo neZg mišljenje, ali pa brskajo le po Pvt podatkih, ki delajo iz **RSD** feljton za MO. Midva skušava razumeti, kaj se je dogajalo s Prci in v PrSD. Zato bereva PD, se pravi tudi njihove Pos like, od kriških - kržanskih - ribičev v **Tunah** do AD figur iz **Pravil**. Komur je takšno podrobno, zato kar se da naporno branje-analiziranje odveč, dokazuje le, da mu gre ali za Polo ali za tržno ravnanje; za to, da najde nekatera v času - Zeitgeistu, ki je Kld - popularna gesla (PojObre), se z njimi orientira, vse presoja glede nanje. Ko tako ravna, regenerira - utrjuje - IdDbo (ObDbo), saj jo konstruira (RR) kot sistem nekaterih izbranih in utilitarnih gesel kot prevladujočih in celo obveznih, pa naj jih terja Ptja, KC ali trg kot modo.

Vesel sem, da si mi dal priložnost narediti kratek povzetek moje (EkP)Zni. O UnBDrem zdaj ne govoriva, bova tedaj, ko bova nanj naletela v kaki Pr drami. Na EkP dejstva pa naletiva od začetka: od **Kajna** in **Krivde**. Zelo bi si želel, dragi Ravel, da bi pozorno prebral to moje **Pismo** in nanj pozorno-podrobno reagiral, soočil svoja stališča z mojimi.

Toliko zaenkrat. Tvojega odgovora - posebej če bo javen - bom zelo vesel.

3. III. 2001

KOMENTAR K RAZGOVOROM II

PISMO MITJU VELIKONJI III. - Pismi Mitju Velikonji I. in II. sem napisal 15. VI. 1999 in 13. IV. 2000, objavljeni sta v Pnizu **Dia 1** (v **Nagovorih, drugovorih** ali **NaDrih**). Žal je prvo napačno datirano, piše (na strani 168) letnica 2000, je pa iz konteksta, iz Velikonjinih odgovorov, razvidno, da gre za lapsus. Velikonja mi je odgovoril konec julija 1999 in 31. maja 2000. Ta štiri pisma, izmenjana med nama, zaključujejo **NaDre**.

V **NaDrih** sem skušal začeti sistematičen Dia z mnogimi naslovniki pisem, prepričan, da je Dia mogoč, celo nujen; da mi bo bistveno pomagal pri mojem preOsm v BSAPOEV. Teksti so nastajali med leti 1999 in 2000, sama knjiga **NaDri** je izšla z letnico 2000. Jedro knjige je moja 70-letnica oz. nekateri spisi ob nji. Očitno me je ta obletnica navdušila, navdala z evforijo, v moji psihi odprla možnost za Poz čustvovanje. Nekaj sem si od prihodnosti obetal. Moja pot, se mi je zdelo, gre še navzgor. Kam? Sem sposoben vsebinsko opredeliti ta svoj cilj, ki me je vabil pred tremi leti? Ni bil predvsem nasledek moje značajske poteze, ki me zmerom potegne iz stanj žalosti? A kar me vleče, je moja naivnost, pričakovanje kot takšno, dve obliki mojega vitalizma, ki je v resnici, če ga gledam z ARF-AK, le običajna AgrEkzld, ki jo sam (pri) sebi idealiziram in RR v IdeaHarld, v masko. NDM.

Pismo Velikonji III (PisVelIII) sodi prav za prav v **NaDre**. Napisal sem ga konec leta 2000. z objavo sem odlašal, v želji, da bi se Not pripravil do nadaljevanja Dia z Ve(liko)njo. Do tega nadaljevanja nisem prišel. Zakaj ne? Niti sam ne vem. Prebral sem kar precej Venjevih tekstov, dve knjigi, **Masade duha (Razpotja sodobnih mitologij, 1996)** in **Bosanski religijski mozaiki, 1998**, obe odlični strokovni deli, zame zanimivi, saj se dotikata mojega področja. Še danes mislim enako kot pred tremi leti: Venja postaja odličen UZnik, je-bo odličen Prof, uči na FDV. V mišljenju je Sven, ima znanje, sodi v tisti SI sloj, ki ga forsira VeRus in ki prinaša v Slov znanje, UmKap. Zakaj je torej v meni ugasnila potreba po gorečem nadaljevanju Dia z Venjo?

V času nastajanja **NaDrov** še nisem imel izkustva, kakršnega imam danes. Kot vitalist sem odpiral, poskušal, verjel, nagovarjal; bo pač, kar bo. Tako sem počel vse Ž. Zmerom se je iz vsake moje akcije kaj izcimilo; tudi če se je navidez slábo, sem to slábo - Neg - nato RR iz usode v K-milost. Tako se mi je zgodilo tudi

tokrat, in precej hitro. Medtem ko so **Hudogovori, pogovori (HuPo)**, Pniz **Dia 2** (izšli so 2001), nekakšna prehodna knjiga, nadaljevanje **NaDrov**, pa so **Razhajanja**, Pniz **Dia 3** (izšla 2002), slika in analiza poloma mojih pričakovanj, osutja vere v možnost Dia, kruto grenka knjiga razhoda z MBP, prav s tistimi, ki sem jih v **Dia 1** čutil kot svoje Tem PriSo, predvsem s Klabusom in Klinarjem. (Trilogija je Geom smiselno komponirana: od pričakovanja do razočaranja, od Ž do S, od biti do nič.)

V **Dia 1** objavljam kar dve **Pismi Stanku Klinarju (PisKlinl in II)**, datirani 12. III. 2000 in 3. maja 2000; v **Dia 2** še eno, datirano z dne 7. X. 2000. Zdelo se je že, da bom Dia s Klinarjem zanetil v vroče umsko in versko razmerje, a sem namesto Dia dobil od sogovornika žaljivo pismo, ki daje mene in moje delo v nič. Klin(arj)u sem odgovoril s pismom, naslovljenim **Pismo še enemu bivšemu prijatelju**, datirano je 6. I. 2001. Evforija leta 2000 se je torej nenavadno hitro končala. To pismo sem objavil v **Razgih (Dia 3)**, knjiga je izšla lani, 2002. Vsaka knjiga Pniza **Dia** je izšla torej v posebnem letu, letos načrtujem izdajo **Dia 4**, prav ta **Kar** v **PisVelIII** sodi v **Dia 4**.

Klin mi je napisal torej le pismo Pvt značaja, v katerem se je odrekel Dia(logu) z mano, me je le ozmerjal in skušal ponižati. Še danes ne vem, zakaj. A bilo je dejstvo, moral sem ga sprejeti. Kot sem moral sprejeti analogno ravnanje Klabu, PePKa in Jere. Zgodbo s PePKom in Jero opisujem-komentiram v pričujoči knjigi **Dia 4 (Razgi)**, Klab(us)u pa sem bil napisal nekaj pisem, ki sem jih objavil v **Dia 3 (PisKlabul-III in Pismi bivšemu prijatelju I in II)**. V teh **Pismih** - v zgodbi **Dia 3** - se vidi lok mojega prizadevanja po Dia, moje želje, moje nagovore na adresiranje, njihove odgovore, polom projekta. (V **Dia 3** je objavljen še analogen obračun z Marjanom Tomšičem.)

Niso se pa vse zgodbe končale enako porazno kot te, ki jih omenjam: od Klina do Jere. Če pogledam, komu vse sem pisal v **Dia 1**, ugotavljam, da nekateri Dia še niso zaključeni, eni se odvijajo odlično, eni se niti še niso prav začeli. Ker sem se obrnil na mnogo ljudi, je razumljivo, da sem doživel več Raz reakcij: od Neg do Poz prek nevtralnih, ki pa niso še zaključena izkustva. Če ugotavljam poraz svojega projekta Dia, morda pretiravam, prehitevam. Točneje bi bilo reči: z enim poraz, ne pa z vsemi.

Nastajajo nekateri novi Dia, z Dovjakom, morda z Lainščkom; s Hladnikom, temu sem napisal v **Dia 2** eno - prvo - pismo, datirano 7. X. 2000, se kot PriSo pogovarjava vse do danes, na objavo čakajo še tri moja **Pisma Hladniku**, načrtujem podrobno ES analizo njegovega - zelo zanimivega - tipa SLZa. Z Borisom A. Novakom ohranjava tesne PriSo odnose, postavil mi je veliko sijajnih vprašanj, odgovoril sem mu, v NoRi je izšel najin obsežen intervju. Pravkar mi je Boris zastavil kopico novih vprašanj o Jugi, za neko sarajevsko revijo, odgovoril mu bom, kmalu bom pisal o njegovi odlični drami **Kassandra**, v rokopisu pa imam še 8 AP dolgo **Pismo Novaku**, ki ga nameravam izdati, le da ga moram še komentirati. V **Dia 1** sem napisal **PisNovaku** 3. maja 2000.

Zna se zgoditi, da se bova s Plajnskovo šele začela pogovarjati; cenim jo, umna je, analizira mlajšo SI poezijo. V **Dia 1** objavljam kar dve pismi, naslovljeni nanjo, datirani 4. IV. 2000 in 9. IX. 2000. Sem in tja si s Plajnskovo napiševa kako Pvt pismo, obema se dozdeva, da bi se najin Dia lahko nadaljeval-začel, ni še vse zabetonirano z nezainteresiranostjo. Sicer pa, vsako leto napišem nekaj sto

pisem, od teh jih je kar precej, ki so analogna tem, ki jih objavljam v **Dia**. Izmenjujem si jih z Muckom, Ravlom Kodričem, Rotom, Kmeclom, Kreftom itn.

Mucku objavljam v **Dia 1** dve pismi, on meni dve. Na Muckovo, ki mi ga je pisal v začetku poletja 2000, sploh še nisem odgovoril, v najini siceršnji bogati korespondenci sem ga dal v oklepaj; objavljam ga šele v **Dia 4** in celo zdaj še brez Karja. (KasO: tudi tega načrta nisem izpeljal.) Pač pa sem kot nekak odgovor na to in ostala Muckova pisma napisal tri podrobne €S analize Muckovih dram, najprej **Portimaa**, analiza-razprava je objavljena v Pnizu **DaSD 1**, (**OmV**, **Obračun med vrati**), **Predigre k Imenom igre**, glej Pniz **ZSD 2** (**Greh in iskanje kot izvor**), in **Zaloga**, razprava bo izšla v **DaSD 5** (**Let na dno**). Tako se mi je zdelo najboljše: dialogizirati s tistim, kar je pri Mucku najboljše, najbolj ustvarjalno: njegova Umet, njegove drame. Muck naj vzame mojo razpravo o **Zalogu** kot zadnji odgovor na **Pismo Tarasu Kermaunerju**, katero objavljam v **Razgih**.

V nasprotju z razmerjem z Muckom pa se je povsem skvarilo moje razmerje z Inkretom. V **Dia 1** objavljam dve svoji **Pislnku**, z dne 16. IV. 2000 in 4. maja 2000, obsežni sta. Tretje, datirano 29. XI. 2000, nameravam objaviti v **Dia 5**, ki je v glavnem tudi že napisana knjiga; ob tem **PislnkuIII** bom naredil še podrobno €S analizo Inkove knjige **Melanholična razmerja**. Predvsem zaradi nje je Ink prekinil stik z mano; o tem več v **Karju** k **PislnkuIII**. Naj le ugotovim polom tega mojega projekta dialogiziranja; enako kot s Ponižem.

Dia 2 sestavlja predvsem najina korespondenca z Rotom, objavljena so po tri pisma vsakega od naju, skupaj prvih 140 strani knjige. Kot sem že dejal, ta **Dia** teče lepo, med dvema PriSo; Rot me je obiskal prejšnji teden v Avberu, jaz (z Alo) sem ga lani poleti, nekaj o tem pišem v eni od **SB** v **RSD**. Šele **Dia 3** je izraz-analiza poloma projekta dialogiziranja, a tudi ta polom še ni, kot pravim, dokončen. Pripravljam se na nekaj **Dia** s PriSo. V odrešilno-zdravilno moč **Dia** sicer res ne verjamem več (v **Dia** kot v ČOzdr), popustiti pa ne nameravam. (Do kdaj bom tako vztrajen, nepopustljiv?) Nisem in nočem biti sam, OPsk. Nisva le PriSo z Alo, PriSo sem še z nekaj ljudmi. Eni odpadajo, prihajajo novi. Tudi spoznanja ponesrečenj nekaterih **Dia** še ne ukinjajo pomena-narave **Dia**. Do **Dia** zavzemam nova razmerja, kar je pametno. Če izkustva z ARF-AK primerno preOsm, se nikoli ne neha njihova motivacijska moč. (Res ne?) Pazim, da se ne zalezem v PAVPldo. Vsakdo, s katerim se morem živo pogovarjati, me vlačí iz (več kot le možne) zadrogiranosti z Avom, iz »solipsizma«. **RSD** ostaja dialoška, hočem, da ostane takšna. Skoz vsakega PriSo se na silovit-odprt način srečujem z Dt, čeprav tudi z IdM-IdB, saj sem si celo sam SŽ, tekmeč, nasprotnik, ovira, težava, kaj mi ne bi bili ostali EDč in Dv. Z njimi preživljam vse, kar se da preživeti. Posebej pa še z vero, da je poleg THM-kroga tudi ČHM oz., kot pišem zdaj: ŠHM.

S tem uvodom lociram **PisVenjIII** v ustrezen okvir-kontekst.

Naj komentiram vsebino **PisVenjIII**. Razlagam in zagovarjam svojo pravico do spreminjanja slogov, žanrov, do menjave SpoDo in nesramnosti; jasno povem, da cenim Čloštvo le toliko, kolikor išče UnBDra. VeRusova »kvaliteta Ža« je na ravni dileme med DSD in UmKapom rešljiva v korist sloja in prakse Znanja, ki je raziskovanje znotraj problemov-interesov TSa, je pa odvečna na ravni Alte; v dilemi smisel-nesmisel, Dt-IdB. Venja in VeRus sta si blizu, tudi Venja in Aleš Debeljak, ki je paradigma za bistro povprečno mišljenje znotraj - celo Hum poudarjenega - UmKapa. Tudi VeRus ne gre dovolj daleč v zagovarjanju brezobzirnega, brezmejnega kot AgrčKzKld uveljavljajočega se UmKapa, ki je najvišja faza Kpla. Ni naključje, da

so Debeljak itn. - tudi Hanžek - nasprotniki (buševskih) ZDA kot glavne predstavnice UmKapa AgrEktipa. Zanimivo, da se med mlajšimi Slci uveljavlja spet SeH kot AbstHum, ki ne ve, da je v službi islamizma, najbolj regresivnih tendenc DbZge. Kot tega ni vedelo povojno Mirovniško gibanje Sartra, Russella ipd. Anamerikanizem imam za platformo naivnosti, infantilnosti, senilnosti, jalovosti, dezorientiranosti, SZ, neumnosti, zavisti, za paradigmatično SSL.

Smem in hočem se Svno - nevezano - izražati; ničesar ne Prikr, kar bi me pred SpoDo bravcem delalo za še bolj npravno vprašljivega. Danes ponoči sem se spet prebudil, že drugič v kratkem času, zaradi pobesnele strasti, ki sem se ji bil vdal. S celo Dno - razširjeno celo na Hanžke - smo nekje smučali, nato nekaj praznovali. Pobesnel sem, za vzrok niti ne vem več, začel streljati na neznane ljudi, enega od njih sem skušal celo zadaviti. Vsi so me zapustili, v hiši sem ostal sam. Bo res Ala umrla pred mano, bom res ostal sam? Občutek, da sem OPsk, je nastal tudi na osnovi novice, da je umrl Puč(nik). Njegovo ravnanje od 1991 naprej imam ves čas za izdajo. Dobro sva se razumela natančno do hipa, ko je postal Oblast, Preds DEMOSa; nato sva se nehala dobivati, do srede 90-ih let sva si nehala celo pisati, čeprav sva vzdrževala pisemske - in osebne - stike vse od 1966, ko je prišel drugič iz zapora in pobegnil v Nemčijo. Edini jaz sem jih vzdrževal z njim, ga tudi večkrat obiskal; VeRus mu je priskrbel dovoljenje, da se lahko brez grožnje konsekvenc vrača na obisk k staršem, k bratu. Odkar pa se je »prodal« Janši, sredi 90-ih let, se je razšel tudi z VeRusom. Postal je veliki lik SNara, SNDže. Postal je tisto, kar je tako sesuval leta 1958 in 1963. Tudi eden od ponesrečencev, ljudi, ki niso bili kos nalogi, katero so si zastavili. V sanjah sem ga - v RR obliki - napodil, s streli prepodil iz svoje bližine. Nekdanji Puč je bil velik, Puč zadnjega desetletja pokveka, SZ diletant. To so moje besede ob njegovi Si. Ne bojim se brezobzirnih besed. - Enako bom - kmalu - spregovoril o Sv(et)ini.

Vse manj - zavestno - upoštevam meje Dbe, vse bolj - namenoma - ne pazim na dovoljeno Konv. Ob Si nekoga, še posebej pa Puča, se po Db normah res ne sme tako govoriti, kot pravkar jaz. JrKos me je s svojo recenzijo **Portreta** vzgojno pripravil do tega, da se lotavam Puča z bolj Neg plati kot kdaj koli. Menda sem Čl, ki je Puča najbolje poznal. Če iščem povsod resnico - **RSD** je RazRese -, jo moram spregovoriti tudi v primeru Puča, povedati, kaj je - seveda moja, meni dostopna, z mojimi napori dosežena - resnica o njem. A kot nas je bilo le pet, največ deset ljudi, ki smo 1959 trdili, da je Puč čudovita figura, vsi ostali so ga imeli za kriminalca, je zdaj Konv merilo SpoDo do Puča, celo bivši član Ptje ZLSD Pahor ga slavi, pa njegova stranka ni nikoli obnovila procesa zoper Puča oz. povedala, zakaj so ga zaprli, preganjali, mučili, kdo je bil zadaj. O vsem molči. Živi od Zamola. Hin, kamor pogledam. In da bi tudi jaz rožice sadil?

Danes me pelje Ala v Izolo, h kardiologu. Stanje, v katerem sem, ne bo dolgo držalo, v par mescih bo(m) fuč. Tudi Puča je najbrž izdalo srce, imel je nekaj bu passov. Šela je zadel infarkt, Taufa, izlekla sta se, Primoža Kozaka je pokosil, enako Arzenška; srce je potolklo Pirca, VeRus ima težave z njim. Gre pri vseh za posledice prenapornega Ža? Kdor mi danes svetuje, naj bom prijazen, moder, spravljiv z okoljem, mi svetuje naj molčim o dokončni resnici, seveda zame dokončni, o tisti, ki sem jo zmožen na zadnjem robu še ujeti. K tej dokončnosti me je usmerjal Mrak. Vsebinsko je zame nekaj drugega kot zanj, po intenciji pa ne. Hotel je reči, naj podrem čim več ovir-predsodkov Db tipa, da bi prišel do čim manj zveržene resnice.

Svečani pokop Puča bo nanj - na njegov grob - postavil ogromno gmoto SpoDo Hinlaži, Maglegend, ene same manipulacije. Tu se bo najbolj odrezala SH, ta mojstrica prikrojevanja resnice. Kje je, na TeVe še nisem naletel nanjo v zvezi s Pučem, le njen soprog, ki postaja od dne do dne manj samonadzorovan, je blebetal, da sodi Puč med šest največjih Slcev. Zgolj ta merila gredo nadstremljivcu po glavi: soditi med deset, šest, tri največje, nazadnje in na vrhu naj bi ostal le eden, le TH, pod njim pa oprode Pirc, Preš, Can, Koc, Puč. Kakšne FP hierarhične predstave! Tudi TH je zame razočaranje; ne toliko izdaja, nanj se nisem Not vezal kot na Puča. Puč je Tragabortus Čla, TH je zoprni feljton.

V **PisVenjilli** poudarjam svoj čut za stvarnost; to moje opažanje o sebi - o mojem značaju - sodi v ARF-AK. Ne maram se Heridealizirati; maska, kot ji pravim, smodela IdeaHarlde je ena najnevarnejših pasti za Čla, je srčika IdMa. Na njeni osnovi se zida NSS, prepričanje, da imam že vnaprej - Strno - prav jaz (Pld) ali MI (Kld); večina zla na svetu izvira iz tega. Eno je biti AgrEkzld; tega zaenkrat ni mogoče spremeniti, to je bistvo Ža. Mogoče pa je zavzeti Raz odnose do tega, kar je bistvo vsega živega, tudi mene: ali to svojo-našo potezo idealizirati ali zavzeti do nje odnos Krit distance.

Ta Krit distanca, ki je poteza ARF-AK, ima tudi Dgč ime: RazRese. (Kratika Dgč nosi v sebi Dg, a ga ne dosega. Dgč je manj kot Dg, kot Dt, kot Dr.) Zame je resnica metoda in cilj, da z ARF-AK razkrinkujem idealizacije, ki so Hin Prikr stvarnosti, ta pa je po pravilu - Strno - AgrEkzld. Hvalabogu sem bil ob svojem RomIdeafantazijskem vizionarstvu, to me je stalno ločevalo od stvarnosti, tudi Čl s čutom za stvarnost; obojega sem imel v veliki meri: vitalnost osvajavca, ki mi je (za)garantirala uspešnost v Db-okolju (tej uspešnosti sem se nato sam odpovedoval), in sanjo o Dr svetu, nezadovoljstvo s tem, kar je (z danostjo, sem pisal v reviji Pers, z IdB bi dejal danes). Ta sanja - Canovo hrepenenje - me je motivirala, da sem obstal, da sem mogel v sočlu zagledati božje bitje; da sem z Alo, ki je zame paradigma konkretnega sočla, lahko vzdržal pol Stola skupnega zakonskega Ža. A če ne bi obenem upošteval nekaterih pogojev stvarnosti, bi me okolje kot don Kihota strlo. (Strla me bo Nv - telo, bolezen, staranje -, ne Db-okolje.) Iz tega mojega upoštevanja so rasli številni moji grehi, kajti šel sem tudi čez mejo upoštevanja. A kako prav ravnati, dokler ne poznaš nujne meje-mere, potrebne za obstoj? Ž je Strno eksperimentiranje, to pa vodi v GhK, v polaščanje sočla, v nezvestobo svojim načelom.

Več svojih Tem GhK sem opisal v svojem delu, tudi v **RSD**. Kar omenjam v **PisVenjilli**, je le to, da se zavedam svojih GhK, napak, nravnih slabosti; da jih javno imenujem in celo zagovarjam; da so bile nekatere med njimi celo potrebne, če sem hotel preživeti. Zanje sem prevzel odgovornost, se pokoril zanje, jih popravljal, a vedoč, da brez njih ne bi bil več živ ali pa speštan, kar bi bilo še slabše. Morda sem naredil celo premalo grehov, morda sem celo strahopetec glede tega. Večkrat si nisem upal umazati rok, da bi prišel na položaj, na katerem bi lahko naredil veliko koristnega, Poz dobrega. V **Portretu** opisujem, da si je to upal narediti Pirc, ko se je konec 50-ih let prodal Ptji-oblasti, da bi prišel na faks; in je tudi nato, do Si, ravnal nemalokrat kompromisarsko (recimo ob krizi revije Sodobnost 1964), da bi ostal na faksu, kjer je imel edinstveno možnost vzgajati študente - novo elito - v duhu, ki ni bil skladen s Ptjo.

Jaz sem se »prodal« že pred Pircem (on okrog 1958, jaz 1955), a nisem vzdržal Mor pritiska nase, zanetil sem upor zoper Ptjo, zoper lastnega Profa Ziherla (1957); tako sem ravnal, da me je Ziherl moral vreči s faksa. Nato sem vse šanse,

ki mi jih je oblast - večkrat - ponujala, odklanjal oz. za kratek čas sprejel (ravnateljstvo Drame SNG itn.), a se jim nato odpovedal, da bi si pridobil SA, potrebno za izdelavo sebe kot BSAPOEV. Pirc v Isu drže BSAPOEV ni bil tako dosleden, zato je bil bližji ljudem-okolju, prilagajal se je tudi tendencam samih študentov, ki so nosili v sebi Zeitgeist, čut epohe; le tak se jim je lahko postavil na čelo, kot kasneje Žižek. Medtem ko je mene dirigirala moja sanja daleč čez horizont okolja. Izgubljal sem stvaren stik z mladino, se sprl s Zeitgeistom. Še danes sem na delu, ki vodi - naj bi vodilo - k Dti, ne k uspehu v stvarnosti. Pa vendar, tako daleč v sporu s stvarnostjo-okoljem pa le ne grem, da bi Db stvarnost povsem zapustil. Celo Mrak je ni. Na stara leta si je želel priznanj, vstopal je v SKŽ in SKulŽ, celo v SI KulPolŽ, zapuščal svojo Rad držo guruja, ki je zavezan le Abs vrednotam, medtem ko jaz ta Db priznanja odklanjam (razen članstva v SAZU, ki pa ga uporabljam le za pridobivanje financ, potrebnih za izdajanje **RSD**). DaSDbe (DaSLDPM) ne odklanjam v imenu DSD ali AnGlobfikcij, po svoje jo sprejemam.

Konkretno: ni mi vseeno, katera Zn vlada v DaSlji: ali tista, ki jo učijo na FDV (LibZn na liniji RLH), ali DSD Zn, posebno Kattipa, ki regredira k Fiji-Tiji neotomizma; ta Strno ne zmore ARF-AK drže. Z mojega vidika tudi LibZn ne zmore dovolj globoko v ARF-AK, ker samoumevno izhaja iz vrednostne predpostavke Dbe, s tem IdMa; tako VeRus kot Aleš Debeljak. Venja ne presega tega obzorja-VISa. Tu je vzrok, da se med nama Dia ni mogel razviti. Jaz sem hotel prebiti to mejo-okvir, a ker sem začutil-spoznal, da za Venjo to ne pride v poštev, sem raje - že vnaprej, preden bi prišlo med nama do spora - odnehal. Venjo cenim, simpatičen mi je, nočem se z njim sporeči. Ker imam čut za stvarnost, se držim jezuitske kazuistike, ta mi je od malega bistven orientir. Pazim, da se ne odločam za goloba na strehi, ampak za vrabca v roki.

No ja, pretiravam. Točneje: moja Tem orientacija v Žu je golob na strehi oz. (po)IsUnBDra, IsDti. A to je usmeritev, linija, ki se je držim, medtem ko pazim, da lahko na tej liniji vztrajam desetletja, ta čas pa moram jesti, iti skozi realna izkustva Ža, ki so v glavnem sami vrabci, seveda tudi kače, krokodili, afne, močvirja, uradi, DbDž, vse tisto profano in sekularno, kar vzbuja gnus, a iz česar je sestavljeno ne le moje telo, ampak tudi dobršen del moje duše. Ker pristajam na stvarnost, se brez težav odločam, ali bom bral, recimo pred desetletjem, Slovenca ali Delo, Papeževe ali Filipčičeve drame, danes Rebovo ali Dovjakovo Umet. Ali Juhantovo ali VeRusovo Zn. Tu - na tej ravni - zame ni dileme, niti obotavljanja ne. File, Dovjak, VeRus so vse kaj drugega od zraven omenjenih nemarnih tepcev.

Pred nedavnim mi je pisal Pril, da sem v svojem zabavljaštvu že povsem podoben Petanu. Ta hodi naokrog po lji in se jajca, kot zagrenjen starec benti, vse deva v nič, smešen da je in klavrn; tako mi ga je predstavil Pril. Odpisal sem mu, da nočem biti soroden takšni podobi Petana, da ji po svoji oceni tudi nisem podoben. Petan misli, da bi DSD, če bi zmagala na volitvah, prinesla pravi svet, naredila PriPra Sljo, kot so verjeli Slci okrog 1990-91, da bosta parlamentarna LD in osamosvojitve rodili IdeaDb. Tedaj sem takšne iluzije odklanjal, in zdaj jih. DSD bi Rel ugodno DaSljo zamenjala z bistveno manj ugodno. Zame je Sloblast zla, ker je zla oblast kot takšna; a med Raz oblastmi je DaLDPM oblast bistveno manj nesprejemljiva, kot je bila oblast Ptje in kot bi bila oblast DSKC. Petan ima za Prila Starfravo, zame je ta provincialni hudiček le grda karikatura, hujskaček, najbrž enako Not nezadovoljen kot Petan; njegova ocena lastnih sposobnosti in tega, kar je v DaSDbi dosegel, se ne skladata. Medtem ko sem po svoji oceni jaz dosegel v

Dbi več, kot sem si bil želel; uspehu se moram kar naprej celo odpovedovati. Jaz sem nekako zadovoljen z oblastjo, ki jo imamo v Slji. Nisem pa zadovoljen s počelom Čl bivanja.

Naj še enkrat poudarim: zame sta Dasistem LDPM in PtjKom sistem izpred 1990 dva zelo Raz sistema. V prejšnjem nisem hotel živeti, spodmikal sem ga, bil zato na robu tudi Polik, da bi Tot oblast čim prej spodnesel, medtem ko se zoper LDPM ne borim. Imam jo za široko obzorje, za VIS, ki ravno zaradi svoje SA Stre omogoča Člu, da znotraj njega izbira, kar hoče. LDPM pusti vsakogar na miru. Res ga nagovarja kot TrgKapDb, da kupuje, uživa, se derealizira ipd., a vsakdo ima svojo SA, da ta tržni nagovor odkloni, presliši. Zoprn je, tečen, vsiljiv, povsod ga je veliko (preveč), vdira v Čl Noto skoz ušesa in oči, pa vendar LDPM Člu omogoča, da si zapre ušesa pred sirenskimi glasovi, da se odpove Užem, da se obvlada v samoodpovedovanju. LD je Tot prodirajoča v vse kapilare Dbe in psihe, vendar ne na silo. Če odklonim njeno ponudbo, me ne pošlje na Goli otok ali v zapore, glej **Noč do jutra, Dialogue, že Ladjo brez imena**. LD Člu dovoli, da je Psk, da je celo Opsk, da biva na robu Dbe, da tam sicer tudi crkne, a v SA.

Ptja tega ne bi dovoljevala. Vse moje Ž po letu 1945 je bil en sam napor-boj, da bi si pridobil, utrdil, zvečal SA. To je zgodba MGG od Smoletovega **Potovanja**, Kozakovih **Dialogov**, Božičevega **Zasilnega izhoda**, Strniševih **Mavričnih kril** naprej. Najmanj je pri tej smeri večanja SA vzdržal Zajc; že s prvo dramo je kazal predvsem svojo - Čl - nezmožnost biti SA, glej **Otr**. MGG je že do konca 50-ih let izvedla SA; s tem ko ju je zase, ju je tudi za SDb, za Čla. RMg SD v 70-ih letih se je mogla artikulirati že skoraj na samoumeven način le zato, ker je MGG izbojevala Sv prostor zanj znotraj TotKomDbe; oz. bojevala se je zanj že Gene mojih predhodnikov, glej Zupanovo, Torkarjevo, JavorškovoD, napisane že sredi 50-ih let, **Aleksandra praznih rok, Pisano žogo, Kriminalno zgodbo**.

Kdor odklanja DaSDb in trdi, da je bila tista izpred 1990 boljša, je neodgovoren tepec. V slepi strasti oponiranja DaSLDPM sistemu si udje KatDSD - celo cinično površni nadkožel - dovoljujejo izjave infantilnega kova, češ, v primerjavi z DaSDb da je bila PtjDb ustrežnejša; sicer pa da sta obe povezani kot Kontinuiteta. Tudi takšne izjave-čustva-ocene dokazujejo, kako nezrela, Pvt topoumna je DSD. In tej je načeloval pravkar preminuli Puč, ki je vse do 1991 dobro vedel, kaj je kaj; v Nemčiji je povsem podpiral Lib sistem, imel močno Krit distanco do Ncla, bil celo ideolog RMg-PM, glej njegovo Fijo in Eto momentanizma kot načelnega Heda. Da pa bi uspel v Dbi, je bil pripravljen nafilati svojo duševnost s Tradregresivnimi idejami na liniji Refe. To me boli, ko premišljam o pokojniku: kako se je sesul v karikaturu. Danes ga ob grobu idealizirajo (IdeaHarld), namesto da bi mu v imenu RazRese odmerili pravo ceno. In to tisti, ki 1958 (1964, pa kasneje, vse do 1990) še slišati niso hoteli zanj.

O temi samoomejevanja-označevanja bi lahko danes povedal bistveno več kot leta 2000, ko sem bil napisal **PisVenjilll**. V letih 2001 in 2002 sem se ES podrobno in monografsko posvetil preučevanju PrMa na Slskem, posebej NKNMeša v ČD in nato AD tega Meša na PrS v RealD, torej od **LjDa** do **Pice**. To sem počel v dveh - še ne dokončanih - Pnizih: v **ČD** in v **NastSAPO**. Ugotovitve, do katerih sem prišel tudi glede teme samoodpovedovanje-samoomejevanje na eni in označevanje na drugi strani, so važne tako za NastSD, za NastSiZi in za NastSAPO. Oglejmo si jih.

ES konkretna analiza SSD pokaže, da zagovarja-propagira samoodrekanje-samoomejevanje (askezo) kot versko-nravni nauk-držo-prakso KC oz. KMg; glej

Tarbulo, Sveto Lucijo, Deklo božjo. KMg askeza je zoper Nvo-telo, gre za Rad odrekanje. Medtem ko uči ČD-NKNM skladnost Nve in duševnosti, telesa in нравnosti. Čl naj bi se samoomejeval pri čezmernem pohlepu; a kaj je to, čezmernost in pohlep? V ČD se zdi vse skladno, vse prava IdeaHarld. V SD na PrS pa se že vidi, da mora biti BržMeš brezmejno pohlepno, če se hoče obdržati na trgu v tekmi. Zato eni vse več pridobivajo, drugi vse (pre)več izgubljajo; nastaja nasprotje Brž-Prol, **Kralj, Pica, Ruda**. V razvitem Kplu se lastnik kot Psk lahko odreka poželenjem svojega telesa, Seka, pri pijači in hrani, nikakor pa ne v Db delovanju kot tovarnar, podjetnik, tržni dejavnik. Telo se mu RR v pohlep duševnosti.

Mar ne velja isti tip za FKČ? Tudi kleriki se odrekajo (seveda ne vsi, нравnost predstavljajo menihi, pa še ti ne zmerom, v 18-em Stolu se demoralizirajo do kraja), a sebi kot telesom na račun Telesa KČe. Udje KČe so suhi, KČ kot St Telo pa se debelí, širi po vsem planetu, bogatí do neznanskih meja. Pos Dne Kplstov, ki se bogate (si večajo oblast), so le Posn FKČe, ki je ekscesivno razsipna v ritualih, Stš, videzu.

Analogno lahko rečemo tudi za Ptjo. Pos člani Ptje - njeni udje kot Pski - so in morajo biti asketi; treba je le pogledati njihove MV postave, ko so Prti, in jih primerjati s povojnimi; Kidrič se napihne kot gníl balon. MV se vsak Prt samoomejuje, da bi se lahko Rad promovirala-profilirala Ptja, vse do mej planeta, pač zamisel SvetReve. Čl ni nikoli le Psk, zmerom ga je treba gledati v povezavi-dopolnilu s Kldo. Naj Janko Stanolnik, bolj Matajev Matija kot ata Nara, res ni klad PVD, je za PVD enako odgovoren kot KaKi in jaz. Če tega ne prizna, če si Pilatuž pere roke, je to le znamenje njegove značajske šibkosti, Hina, ki ga dela podobnega ČirZlcu, Sniku NeČi miline. Fuj tajfel.

Poročilo o sebi. - Z Alo sva bila v Izoli. Zdravnik me je imel kar uro in pol pri sebi, dr. Grom. Zelo prijazen, zelo se je potrudil, me izpraševal, preučeval izvide, prav dobro sem se počutil, podobno kot pri dr. Vodopivčevi v Sežani, ona me je napotila h Gromu. Vse Dgč kot v Kliničnem (Klinčevem) centru, kjer me je zadnjič mlad mulc dohtar nadiral kot gluhega očanca iz province, kot nepismenega nerodo, ki se ga je treba čim prej odkrižati. Grom mi je odkril angino pectoris, insuficienco srca, mi predlagal koronaroskopijo, mi predpisal nove tablete, ugotovil izčrpanost oz. žalostno stanje mojega telesa. Vedel sem. Jasno sem mu dejal: do vegetiranja mi ni, mirno Ž na starost me ne zanima, nimam ga za modrost, ampak za strahopetnost, takšnega Ža me je - bi bilo - sram. Živeti hočem, a le pod pogojem, da izpolnjujem svojo nalogo (po)lssmisla. Bom še vzdržal letos? Bom kos pritiskom okolja, podlostim tiskarja Smrčnika, ki je zase Srečnik, zame pa Smrtičnik? SM mučenju direktorja SGMa?

Bolnišnica v Izoli, prvič sem jo obiskal, je prostorna, v nji se da dihati, ni kot kanali črevesja v Klinčevem centru in na Polikliniki v Lj. Počutil sem se dobro, je pa res, da je dr. Grom vedel, s kom ima opravka, posvetil se mi je, v Lji pa delajo z mano kot s paketom, kot z gnílim kosom mesa, v katerem so se že zaredili črvi in ga je treba le dezinficirati, preden se ga vrže v kanal.

Danes bi rekel temu, kar propagira VeRus, LibFz. Fz je zame pojem, ki določa-zastopa nadvlado - prevalenco - Dbe nad BSAPOEV; to je Tip za VeRusa. Znotraj Dbe smemo biti Pski, a to je Pvt delnost glede na pravo vrednoto, ki je Db; torej Tot. Kar ima VeRus za SSS tržnoHed tipa, to je svet Drnovškov, LDS, svet HedPskov, svet individualizma, Pvtpritlehnosti. VeRus vidi odrešitev v UmKapu, v

SSS, ki težijo k znanju, za katere je promocija pridobivanje oblasti skoz znanje. Pri teh se Už RR v Um.

Z mojega - DtEt - vidika med obojima ni bistvene razlike, razen da UmKap omogoča mišljenje, čeprav v VeRusovem VISu ARF-AK ne igra pomembne vloge; tudi VeRus sebe kot Pldo izvzema iz Dbe in si dovoljuje PvtUže. VeRusov VIS pa vendar (kot lik) omogoča obrat k ARFDč in s tem k IsDč; ga pa ne forsira, ne definira, niti razume ga ne. Vendar kot Pot je. Tudi zato odobravam LDPM (je Db, ki omogoča UmKap), medtem ko PePKo in njegovi infantilni buteljni nasprotujejo ravno UmKapu s stališča AnGlob romantizma. Ni čudno, saj je PePKov um povsem Tradznačaja, Posn neotomizma, KonvSLZa, MO stereotipov. Hecne so tudi oblike povezav med AnGlob raketniških pepkašev in UZnikov, ki so na eni ravni odprti napredovanju uma, a ne kot Kapa, ampak kot Hare NKNM-ČD tipa, česar se seveda ne zavedajo. Sem prištevam Aleša Debeljaka. Povprečništvo, odličnjaštvo, niše, prijazna varnost ob samoomejevanju Sve. Ne, jaz sem za Rad genetski inženiring. Kar bo, pa bo.

LibFz je le olajšanje nekdanjega direktnega surovega Fza, Ncza, tudi Kfza, ki ga zastopa del DSKCe. Po svoje je LibFz še bolj nevaren od Klasfzov, ker je Prikr, ker se kaže kot blaga in umna Rca sijajne RLH Trade. Kolikor v RLH ni poteze IsDtI, je že RLH na liniji Fza, enako kot FKc. Sámó IdM je Fz, je fascio, tj. Db kot snop. Kdor ne biva vsaj z enim čutom v DtI, je del Db-snopa. Zato sem od nekdanj tak pristaš Uršule, **Sam**; Uršula hoče v ptičje mesto, gre za metaforo. Sem pristaš **SAnt**, rajši imam puščavo kot dvor in forum, kot FD in LDPM. (Čeprav kot realist s poslušom za stvarnost skrbno pazim, da bi v puščavi ne umrl od žeje in lakote. Če mi je prehudo, se grem v polis rekreirat. Goljuť?) V DaSD sta mi blizu Muck in Dovjak. **PisD(ovj)aku** v **Razgih** ne bom komentiral (KasO: sploh objavil ga v **Razgih** nisem), bom raje ES analiziral Dakovo dramo **Karuzo**. DakD ne pristaja na Fz, ne na Kfz ne na LibFz. Tudi zato noče Daka in DakD nihče povohati. DurgeDinje se plazijo po sledeh spretnega trgovca MatZupa. MO Dv svet sodi v LibFz. - Ojoj, kako nasprotno pravilom UZni se izražam (mislim). Me bo tokrat Venja izpljunil? Nič zato. Pokazati moram svojo pravo farbo, konec je pretvarjanja in taktiziranja. Mislim-pišem iz zadnje perspektive.

Na poti domov iz Izole se z Alo ustaviva pri znancih, to počneva vse redkeje. Pripovedujejo, kako se vesoljna Slja hahlja na račun Krš pobožnosti St Brezigarce, vulgo - s Prt vzdevkom - Brezova metlica. Na radiu Šporhert so jo vprašali, kaj da misli o evangelijih in evangelistih, pa je prostodušno izjavila, da seveda pozna Janeza Evangelista Kreka. Nekateri predvidevajo, da ustvarja tudi Metlica novo Tijo; da nadomešča venetsko teorijo s še pomembnejšo za Slce: Evangelije da so baje ustvarili-napisali Janez Evangelist Krek, Luka Jeran (morebiti Luka Svetec, o tem teče zdaj Zn debata med dr. Stanonikovo in dr. Juhantom), Marko Pohlin in Matej Bor. Ujezím se, ker mi je Metlica ukradla idejo o THM-krogu, po katerem je vse, kar je bilo, že v prihodnosti, in obratno: Bor-Jeran-Krek-Pohlin so delovali že za časa Poncija Pilata v Galileji, Krš hebrejski evangelisti pa so navzoči med nami danes kot Matej Leskovar, Marko Vuk, Janez Pogačnik in Luka Špik.

Verjamem, da se SPE ideologí nočejo vrniti v Sljo, kjer vodi celo KatDSD grupo takšna poznavalka Kršbiblije, kot je Metlica. Bogve, kdo se Prikr izza nje. Obraz ima kot masko, sama koža jo je, nič mesa. Meso gnije, koža je Ve, pač kot mumija. Je Metlica Nefretete, Kleopatra, St Hildegarda, Joanna Spiridonova? Sama MMB? Je njo sanjal Majcen v **Mehu**? Kako da jo je predlagal za Predso Slje ravno Šel, ki mu je Nv dodelila masko Hudiča? Same St skrivnosti. Pa naj kdo reče, da ni ZgDb bolj pitoreskna in zanimiva od Lite! Kar piše Janč, je stokrat prežvečena

Trivlita, medtem ko vnašajo tipi a la Metlica (se pomiva s tako metlico tudi Strš?), Šelparkelj, Janšič ipd. v SIZ PriPra zabavo.

Radikaliziram svojo misel-sodbo o daru, zasluženju in trgovini. Ni slučaj, da je prvi generalni ekvivalent sistem vrnjenega daru (uzdarje). Ž je menjava, že menjava snovi, nato žretje in izseravanje požrttega. Dar je Magmaska IdeaHarlde, poveznjene na AgrEkzld resnico Ž-žretja-sranja. FKČ dvigne dar(ovanje) v nebo. JKr se na križu kot FKr daruje za Čloštvo, a zato, da potem lahko obdarovan(c)e izsiljuje z npravno utemeljeno zahtevo, da morajo dar vrniti, da morajo biti Vehvaležni. Že stari Grki so vedeli: Timeo Danaos et dona ferrentes. Jaz si dopovedujem: ne vzemi ničesar kot dar(ilo) oz. vzemi, a se ne čuti obvezanega, da dar vrneš. Vsak dar je past. Celo Kpltrg je boljši od daru. TrgKapsistem je dlje od samoumevne IdM norme kod FD par: dar-zavezanost. DrČl ni zavezan nobenemu daru-darovalcu. Med dvema DrČloma so Dg razmerja PriSo, ne pa šenkavanje, ki je ujemanje soljudi na limanice.

Odklanjam nagrade in medalje, ker ne priznavam instance, ki bi bila nad mano in bi mi smela dodeljevati nagrade-priznanja. DtBog ne deli nagrad in ne obdaruje. Znani bogovi so vmesne faze-oblike med Dt, ki je nedojemljiva-neimenljiva, in IdB. Nekaj je v bogu sledov Dti, večina sledov Ide. Pravijo mi, da zaslužim pokoj, da sem dovolj naredil. Ničesar ne zaslužim, ne jaz ne kdorkoli! Čl zasluži le v pomenu, da se z zaslužkom lahko preživlja; ne pa, da bi zaslužil nagrado. Ko ne moreš več ustvarjati, pač crkneš. Če vnaprej računaš na nagrado, pomeni, da že vnaprej sprejemaš norme Darovalcev-oblastnikov, da se že vnaprej po njih ravnaš. Tako te že vnaprej usmerjajo, lovijo, oblikujejo. Čl je kot Pot tudi DrČl, a kaj, ko ga sistemi IdDbe že od malega tako formirajo - z vzgojo, s celotnim sistemom vrednot -, da minimalizirajo Dt momente v njem in maksimalizirajo Id momente. Potrebno bo Rad spremeniti VIS človekovanja. V **RSD**-DgZni napovedujem smer tega obrata. Šele to bo PriPra obrat, o kakršnem so sanjarili Marx, Heidegger, apostol Pavel. Tudi v SD Krim (**Rojstvo**), Uršula (**Sam**), Meho (**Bogar**).

Na FdV, kjer Venja uči, jim je takšen tip premišljevanja, kot ga gojim v **RSD**, tuj. Jaz obenem sprejemam UmKpZn in zavračam LDPM kot SZSL držo, ki se ne zaveda, kje je, kaj počne. Koga naj nagovori **RSD**, če so skoraj vsi znotraj THM-kroga? Kdo od klerikov mi lahko sledi? Do neke - ne nemajhne - mere Gržan; ni naključje, da je v Krit distanci do KČe, čeprav je kot župnik njen uradnik. S Kmeclom sva Prila, a **RSD**-DgZn mu je tuja kot Jupitrove lune. IvSvet je napisal korektno informacijo o **RSD**, a prav zato **RSD** še bolj Prikr, kot če bi jo le Zamol. Če-dokler je **RSD** Zamol, je Pot za Dt, za (po)IdDti. Ko pa je **RSD** imenovana, Idn, določena, korektno intabulirana v IdM SLZ, kar je storil IvSvet, odpade celo morebitni neprijetni občutek MO Žurstov (Kajzerce ipd.), da so mi vendar delali krivico, ko so me (**RSD**) Zamol. Zdaj imajo čisto vest; IvSvet jim je opral roke. Zdaj vsakdo ve, kdo in kaj je TaK: strokovnjak za SD, izjemno požrtvovalen, deloven (tj. nor), poznavalec, ki pa se ne bi mogel izraziti, če mu ne bi SGM tiskal knjig. Zdaj vemo, kje stoji, kam spada TaK: med Marjana Dolgina in Darka Dolina, med ato in filiusa Kosa. Zdaj smo lahko spet sproščeni in delamo, kar delamo, naprej.

Več ljudi mi piše o IvSvet tekstu, vsi ga jemljejo enako, celo Muck, kar me žalosti; vsi pravijo, da je korekten, da se je s tem ravnatelj izkazal s svojo naklonjenostjo do mene. Niti eden se ne ozavešči, kaj pomeni ta manipulacija z **RSD**: Idn DtZni v UZn, v MOsistem, v IdM VIS. V informaciji ni niti sledu o tem, da je **RSD** nova Tija, nova Fija, nova DtZn. IvSvet ji je odrezal glavo-caput, jajca in

glans, srce in navdih; v tekstu se ne prepoznam. Imam ga za vrhunsko manipulacijo, čeprav je IvSvet najbrž ni hotel. Se mu je izcimila spod rok?

Tip: IvSvetov tekst je pisan objektivistično, kot šolska naloga, kot odlična nevtralna informacija. A ga je pisal Čl, ki je med vsemi Slit(erat)i najbolj zanosen, zagon ga nosi v kilometre retoričnih metafor; če naleti na kaj Urb-Niet poetološkega, se mu kar zavrti od slapovitih besed. V tekstu o **RSD** pa deluje kot Milan Dolgi Trup (kratka pamet): preprosto, skromno, jasno, zanesljivo, niti sledu o Not ldn z Nar St bitjo s posvečeno Urbovo ritjo. V IvSvetu sta dve figuri, celo tri: dramatik, tega imenujem IvSvet, tega - celo visoko - spoštujem; Magpoet, recimo temu UrbSvet, do Pirca ne bi bilo pravično, da bi mu rekel PircSvet; Pirc je v tej zvezi zlorabljen. (Kaj pa če ni?) In tretji: PvtUtmojster, ravnatelj, Dž podsekretar na MzK, manipulator. Vsi trije obrazi dajo skupaj HKD osebnost.

Tako jaz; moji PriSo pa mi IvSvetov tekst hvalijo kot zame ugodnega, saj me vendar plasira v javnost, mi daje, kar mi gre. Ko berem takšne izjave svojih PriSo, se sprašujem, ali res razumejo **RSD**DgZn? Kaj pa, če se tudi tokrat motim, kot že tolikokrat, in investiram vanje, kar v njih ni? Jim je res toliko do uspeha v Dbi, da pripisujejo isto željo-stremljenje tudi meni? Joj, prejoj, spet sem nadrkal. A moram tudi to usodo RR v K-milost: v izkustvo, koliko so vredni moji PriSo.

Ko je bil Janč še sila, bil je genialen talent, je napisal sijajno analizo LDPM oz. LDPvt sistema, glej **Arnoža**, tretje dejanje, ko naredijo Kpllastniki vse za označevalce govedi oz. za označevano govedo; žigosano govedo samo vzvratno žigosa svoje žigosarje. Žal Janč ni našel v sebi VerDč smodela; pokazal je, kako Arnož znori. Pritisk direktne FKČ teroristične Dbe je Arnož prenesel, pritiska mnogo bolj spretne-manipulativne LD pa ne. Janč je ostal praznih rok, brez stališča. V **Valčku** je Krito obojega - Ptje in LD, EDč in Dv - stopnjeval, do grozljivih razmer sveta-pekla; kaj pa zdaj? Izpraznil se je, posušil, usral: prešel v cenen AnK, že z **Dedalusom**, nato v TrivMO Lito, vse do jalovega epigonskega dela **Jezuit**, rit in parazit. Tako propadajo talenti.

Janč se ni najprej prodal in nato propadel. Prodajal se je, ker je odkril - je bister Čl -, da ne zmore vere v Dt. Ostala mu je le dilema med tem, da je Veliki manipulator, in tem, da postane mali Žurstek, kot so od Kajzerce do JrKosa. Razumljivo je, da se je odločil za ciničnega Šefa, ki dela z ušmi, kot se dela. In PePKo gre med pomembne knjige leta 2002 uvrstiti prav **Jezuita**. Ne, bister pa ni, ta PePKo. Čeprav je res, da ga je v odločitev za **Jezuita** nagnalo predvsem Sš do stvarne KC, tudi do jezuitov. Nastopa v imenu Ideakrša, ki ga ni - ki je SSL -, izrabi vsako priložnost, da pohvali kaj, kar škodi KČi. PePKi se sami ponujajo Jančem za vlogo služabnikov.

Že za **Razge** sem nameraval napisati **II. Pismo Paternuju**; odložil sem ga za **Dia 5**. Končno moram jasno določiti svoje razmerje do TradSLZa, dozda sem se problemu preveč ogibal. Seči moram zelo nazaj, v leto 1953, ko me je prav Paternu prvi - poleg Bratka Krefta v nekem Gled listu Drame SNG - napadel kot skoraj-kriminalca; vse pove naslov njegovega polemičnega eseja: **Generalno čiščenje pojmov ali Literarno rokovnjaštvo**. Zadravec se ni nikoli javno - pisno - odpovedal svojim sodbam, napisanim - tudi - o meni v **Slovenski književnosti**, 1967. ltn. Tema je izjemno pomembna, tudi v skladu z mojim razmerjem do teksta IvSveta v Književnih listih Dela o **RSD**, ob 50-knjigi **RSD**, izšli pri SGM.

Slabost Puča je bila že 1958 in še bolj 1964, da je prehajal v EDč držo do Ptje-oblasti. Midva z VeRusom sva ga na tej poti zadrževala, medtem ko so se mu

skoraj vsi ostali MBP (razen Kozaka, Kosa in Klabusa) pustili vleči v EDč držo, seveda retorično. Ko je Ptja Puča 1964 znova zaprla, se mu v zaporu oz. v Rad drži ni priključil nobeden od prej tako glasnih radikalcev, ne Šel, ne Zajc, ne Smole, ne Rožanc. Moja Krita Puča v **Portretu** izhaja od tod: da sta žrtev in rabelj bolj povezana v eno, kot to priznajo idealizacije viktimizma. Eden najslabših nasledkov Krša je SMPerviktimizem, utemeljen na FKru, ki trpi - pomen Pasijona! - na križu. Zavedam se, da je treba skrajno paziti, da me ne bi odklanjanje Žrtve (SŽ) vrglo v cinično sprejemanje rabljev, mučiteljev. Včasih se ne da iz dileme in mora Čl prevzemati EV žrtve ali rablja.

Jaz sem bil maja 1945 na strani rabljev, v EV mučivcev-ubijavcev, glej PVD, **Črno mašo**, MV in PV sem bil na strani žrtev tudi skoz ldn z MOčem. Ko sem odkril svojo ldn z oblastniki-krvniki, kmalu po 1945, sem iskal Krit distanco do tega, a ne zmogel Dgč ravnanja, kot da sem sam zavestno (po)ls EV žrtve. Ne tako hude, kot je bil Puč, ta je preživel sedem let zapora, vendar nekaj pa se me je muke le prielo; NDM. Čutil sem, da ne smem za Pučem v Rad žrtev. Desetletja sem potreboval, da sem si pojasnil pravo pot, ki je med žrtvijo (SŽ) in rabljem (klavcem), ne eno ne drugo, obenem pa tudi ne DvSim PM. Vse moje Ž je ls te tretje oz. četrte poti, ki je lsDt. Dazgled mi ni ne Drn, ki je predstavnik TrgKpILDPM, ne Puč, ki ga DSD idealizira kot SŽ, kaj šele PtjPrti, ki so organizirali PVD. Komaj kdo more za mano v določanje te posebne in edine primerne, a komaj šele zaznavne možnosti-poti. **RSD** jo zavestno trasira. Ne Posn **Rojstva-Napada** in **Sadežev**; iti skoz drže-EV Antigone (**SAnt**) in Uršule (**Sam**).

Kar pišem v **PisVenjilll** o svojem odnosu do Zamol, da ga RR v K-milost, pomeni, da že dolgo nisem odvisen od meril Dabokolja, da mi ni do uspehov-priznanj v DabDbi. Vendar: Čl vzdrži Zamol le v primeru, da so njegova merila onkraj lDdbe. UZn žal ni onkraj lDdbe, zato je ujeta v THM-krog, pa naj je glede na KatDSD idiote še tako umna in sprejemljiva.

Še zmerom predavam, zdaj me vsako leto povabi UProf Grdina, nagovarjam njegove študente na FF, na slovenistiki, a rezultat je tak, kot ga opisujem v **PisVenjilll**: ničesen oz. kvečjemu le poglobljanje mojega izkustva. Če je še poglobljanje, če že ni vse ves čas isto. Bom videl letos, maja spet nastopim pri Grdini, sva že domenjena. Naj kdaj spregovorim o DgZni? Ne bom izpadel kot tepec? Če pa se temu ogibam, mar ne ravnam sam enako kot lVSvet v omenjeni informaciji o **RSD**? Zakaj sebi nekaj dopuščam, drugim ne? Ker sam vem, da se predstavljam le kot ena EV, lVSvet me je pa določil v to EV, prepričan, da druge v meni ni oz. da je ta druga - DgZn - bedarija, saj je edina prava bit Urbizviranje iz duha SNara.

Res, posmeh **RSD** in meni se vse bolj umika, izginja. Česa so se ustrašili prejšnji posmehljivci? So izračunali, da vendar imam neko moč? Kakšno? Sam bi rad vedel. Če sem - če je **RSD** - Zamol-molk, te moči ni. A lVSvetinformacija kaže, da nekaj sem, da nekaj v meni MO vidijo. Mar kalkulirajo, da jim to lahko kako koristi oz. da bi jim mogel jaz škoditi, če bi bili povsod in v vsem zoper mene? Celo JrKos ni (bil) povsem - direktno - Sž UničZanič do mene-**RSD**. So zaslutili, da je bolje, če me razorožijo tako, da me naredijo za del lDZni-UZni, MOSKŽa? Se zdi, bistro. Moji Prili pa nasedajo tej strategiji, kolikor ni ta strategija tudi že ves čas - Strno - njihova. Ne za vse, za kakšnega med njimi pa. Naj ga imenujem? Prej ko prej ga bom. Naj stvari zoré same.

Na TeVe sporedu sem opazil napoved oddaje o Stanku Majcnu. Že naslov oddaje me je odbil: **Pisma čez ocean**. Torej bo v oddaji spet ponujal svojo malovredno kramo Učo Simč, nekoč iz Marpurga, nato prodajalec spominkov spod Tronadorja, zdaj Not emigrant v domovini. On je namreč izdal oz. NoR v njegovem imenu Majcnova silno šibka pisma iz Slje v Argo in Simčeve odgovore, Simč je korespondenci dodal komaj pismen Kar. To bo spet propaganda za najšibkejšega Majcna, spet ena od manipulacij. Bo delala oddajo Zaverbrunarca? Dr. Šmitek? Ne bom gledal, se mi že zdaj obrača želodec. Bom raje naprej komentiral **PisVenjilll**. Le kako naj se vrnem v SKŽ, kot mi svetujejo Prili, če pa je bistvo SKŽa Reda Majcna kot velikega dramatika na starčevska otožna pisma, v katerih se sam znižuje na Pibernika? Naj bi preveril svoje sume? Ni govora. SKŽ se mi upira. V tem, ki ga tvorijo Piber, Simč, Schmidt, Zaver Simona, meni ni mesta. Ne, ker bi me oni izločali, ampak ker jih jaz izločam iz svojega sveta. So le pojavi na robu **RSD**.

Ena besed, ki mi gredo zadnje čase najbolj na jetra, imam jo za najbolj zavajajočo, je druženje; postala je kultna, orientacijska. Da bi kdo kaj opravičil-utemeljil, se sklicuje na cilj-vrednoto, ki da je druženje. Zame je druženje razbremenjevanje (tudi Dakultno, tj. v MO DabDbi uveljavljajoče se geslo) ali olajševanje ali odstopanje od Čl naloge, ki jo ima in je edino vredna, edina opravičuje Čl obstoj: IsUnBDra. Druženje je LDPM oslabitev nekdanje močne Dbe; je Dv, ki nadomešča Dč. Družijo se ljudje v RMg, družbovali so v HMg; prvi v **Sadežih**, drugi v **Aferi**. Nasproti tema dvema - zame Neg - izrazoma sta Dt in Dr. Ni mogoče bolj napačno razumeti DgZni, kot če vidi kdo v nji načelo družbovanja ali druženja. (Tauf me je enkrat povabil celo na klepetanje ...) Db in druženje sta ponaredbi, sta lažna - zavajajoče - izraza, ker delata vtis, kot da zastopata drugega, dejansko pa ljudi spajata v enotno grupo; Db je bog v RLH VISu.

Sele izraza Dt in Dr povesta, da je Člov cilj nekdo-nekaj, kar ni on; Dg - drugenje - je ravno to, kar ni druženje. Druženje označuje, da nekaj postaja - vse bolj - jaz-mi, drugenje (Dg) pa, da se v meni - vse bolj - odpira okno v Dt, da postajam vse bolj Dr. Ne drugi, ki je ud SžKola ali tekmiške Klde, ta je le Pld, ta se le družu in družbuje znotraj svoje grupe. Dt je onkraj vseh parov TSa, onkraj IdMa. Tudi zato je **RSD** tako nedostopna, ker je, tako upam, v nji glavna vrednota Dt.

Svojo avtobiografijo - o svojem detinstvu - pišem NDM, na več mestih, stalno poglobljam svojo ARF (AK). Morda najdlje sem prišel v razpravi **Moj proces I**, sklepnem delu **GR 4**, knjige, ki jo paca tiskar Smrtnik že mesce in mi povzroča preganjavico. Sta se z ravnateljem dogovorila zoper mene? Kako to, da tiskar prav zdaj še posebej zavrača s tiskanjem, zdaj ko sva z IvSvetom v sporu? IvSvet mi je povedal, da sta postala s tiskarjem PriSo, nasledek pa je, da je začel tiskar tiskati **RSD** v zrak, a pri tem, da na vsako Ajdino intervencijo, kdaj bo knjiga izšla, odgovarja enako: v sredo, v soboto. Kaj je zadaj, porkafiks? Tako me dela Db-okolje za norega. Zbrati moram vse moči, da se ubranim preganjavici, teoriji zarote. A če ni zarota, kar se mi godi, najbrž (skoraj gotovo) res ni, je Konta. To je huje! Zoper zaroto se lahko borim, Konta je zmerom Abs zmagovalka. Name so navalile vse (vse? kje pa! kako daleč je še PriPra Job!) ujme sveta.

Moj proces I je prvi del moje Rad ARF-AK biografije, v kateri še posebej močno obračunavam z MOčem in MoMo. Zdi se mi, da se mi je tekst posrečil. To seveda niso zgodbe kot v **Portretu**; gre za kruto (samo)razkrinkovanje. Za tako težko, da

že vsaj eno leto nameravanega nadaljevanja - **Mojega procesa II** - ne zmorem spraviti skupaj. Bravec (ki ga ni) naj vzame celotno **RSD** tudi kot moj življenjepis. Najdevam se v **LTugu** in v **Blagru**, v **Aferi** in **SAnt**, v **Pipinu Malem** in celo v Krekovih **Treh sestrah**. (Manj pa v pevcih-pelkah buziSestrah.) Tako rekoč ni drže (EV), v kateri se vsaj nekako ne bi prepoznal, ki je ne bi analiziral zato, da bi se iz nje česa naučil; ki je ne bi imel-naredil za (celo pomembno) stopnjo na poti dozorevanja Čla oz. Nasta BSAPOEV.

PisHladniku I-III bom objavil v naslednji knjigi Pniza **Dia**, z novim pismom ali pismi ali Karjem, vseeno. Hladnikova LZ je tako zanimiva, bistvena za LDPM, da je potrebna Krit analize, ob tem že prej Ponot vanjo. **RSD** se plete kot košara. Ne kot Snop! Snop je Mo, košara je Že. Snop enoti, košara vsebuje.

MOč je zame trajna - obsesivna, usodna, Trag in zoprna - tema. V **PisVenjilli** se je kar dobro lotevam. RMg besedna igra, ki jo zmerom RR v metaforo in Simb: Oče-Moč=MOč, tj. kratica, ki jo v razpravi **Moj proces I** uporabljam za »Moj oče«. Če sem združeval MOča in Mraka, bila sta tovariša iz iste ulice-detinstva, sem združeval resnost in smešnost; sem MOča hote Krit spodbijal kot smešnega, kajti njegova čezmerna resno(bno)st me je tako preobremenjevala, tako težila, da me je paralizirala, mislil pa sem, da me paradizira. Moral sem najti način, kako ga spodnesti ali vsaj zmanjšati njegov vpliv, svoje strahospoštovanje do boga. Bogôve sem moral omajati, jih pokazati-spoznati za malike, če sem hotel obstati poleg MOča, ki je bil Nadbog. Danes - 73-leten - vem, da je bil nesrečnež. V glavi sem napisal že 10 novih esejev o njem; zadali so mi namreč nalogo, da simpozij ob 100-letnici njegovega rojstva, ki bo na SAZU, sklenem s svojim Per esejem in oceno njegovega mesta v Slovu. Zamislil sem si že eseje, ki so povsem neprimerni za svečane priložnosti, kot so simpoziji, ta naj bi bil celo Zn tipa. Kako spregovoriti Rad jasno in skladno z resnico, do katere sem se dokopal (in ni ugodna za TS, za IdČla, tudi ne za MOča), a to povedati tako, da na simpoziju ne bom povzročil škandala?

Spomin na Psobredno pretepanje, ki sem ga bil moral prenašati vsak teden ob določeni uri od LumKrimsošolcev, je gotovo v meni zbudil določen tip reagiranja oz. razumevanja sveta; pretepenost se je globoko vsadila vame, mučenje je trajalo mesce in mesce, morda več let, moral sem se navaditi z njim živeti, dojemati svet skozenj. Mučen sem bil, a skoz to mučenje nisem postajal SŽ kot MOč. MOča so zapor - v mojih očeh, v RR MoMe - naredili za SŽ, za Hera, za oblikovalca sveta oz. DbZge, medtem ko je bilo moje mučenje - mučenost - napol otroška igra, ki ji ni nihče od soudeleženi poznal ne pomena ne namena; bilo je nekaj absurdnega. Sem prav takrat Ponot nesmiselnost sveta in zato mogel 1955 v trenutku dojeti resnico Božičeve Lite, **ČvŠ** dramo, njegove črtice in novele? In že prej Sartra, Kafka, **Proces**?

Že PV se mi je posrečilo usodo RR v K-milost, čeprav se tega nisem zavedal. Svojo mučenost sem primerjal z MOčevio, s tem odkrival razliko med nama. Najprej sem to razliko tolmačil zgolj v svojo škodo, imel sem se za ponesrečenca, gledal sem le z MOčevimi očmi. Ker pa nisem iz doživljanja OISa naredil fizičnih konsekvenc (Sm), sem bil prisiljen nazadnje upoštevati tudi sebe, odkrivati, da vendarle sem nekaj in nekaj drugega od MOča; morda slabega, napačnega, a svojega. Pa sem dobil Minizhodišče, oporno točko, ki sem jo nato širil, poglabljal, osmišljal, pač skoz izkustva otroka in najstnika, ki so bila - bilo je MV! - težka; naj omenim le nadaljevanje absurdne zgodbe in mojega Pspasijona, ko so me Dmb

sošolci brez napovedi in razloga zabrisali iz razreda, me izključili iz šole-Gimne; NDM.

Prav tema žrtve-pasijona me ni le določila, postala mi je že v detinstvu problem, torej problematizacija. Drugi so MV sprejemali sodbo OF-Ptje kot normalno, namreč, da je celotni SNL žrtev in celo SŽ; da so SŽ upirajoči se ilegalci, pogumni Prti itn. Za normalne ljudi je bil ČI PV normalen, MV pa se je RR v SŽ zaradi ZgDb okoliščin, delovanja okupatorja, fza, domačih Bržlzdov itn. Razlage so bile Konv-ideološke, v skladu s Trado. Tudi DDč je naredil svoje, od vosovcev ubite Dmb-klerike, za SŽ, za mučence. Spopadli sta se dve Konv razlagi SŽ kot Mag utemeljevanji nove-stare Dbe.

Medtem ko je bila moja Not izkušnja žrtve od opisane normalne povsem Dgč. Čutil sem, da je EV biti žrtev napol igra, napol obred Konv tipa, ki so ga sošolci nekje našli, ga kot Posn prenesli name, ne da bi vedeli, za kaj gre. Igrali smo se žrtve, pri tem ko sem jaz močno trpel. Bil sem sicer srečen, da Posn MOča, a obenem nisem razumel, zakaj ga Posn(emam), saj nisem nič posebnega počel, le bil sem, za kar so me imeli-določili: Komst, EV Komsta. Žrtev-pasijon sta posta(ja)la zame igra in nesmisel, določena vloga Čla, ki je sam ni zakrivil. Danes sem odkril, da je ČI po izvoru-Stri Žrtev in Rabelj, Klavec in Pravec, neodvisno od tega, kar dela. Bi to mogel - a šele po desetletjih - odkriti, če ne bi imel izkustva, ki-kot ga opisujem?

SŽ MV so eni in drugi EDč (LDč in DDč) razlagali Psracionalno, znotraj IdMa. Ta Psracionalnost je temeljila na demonizaciji Sža: LDč je diaboliziral okupatorje in njihove pomagače, DDč pa Komste-Prte. Meni je takšna demonizacija manjkala. Sošolci, ki so me topli, so bili skoraj moji Prili, opravljali so neko nalogo, ki je bila višja od njih in je niso razumeli. Bili so sami del celote, v katero sem bil zajet tudi jaz. Najbrž se kot mučitelji niso počutili bolje od mene, ki sem bil mučen. Ker sem ta položaj Ponot, sem se MV lahko ldn z vsemi, tako z LDč kot z DDč. Z LDč laže, ker je bil MOč Komst, a obenem tudi z DDč, ki so nadaljevali moje sošolce-mučivce. Še posebej po vojni, ko so postali prejšnji mučenci Mučitelji (Ptja na oblasti), nato pa del Ptjcev spet žrtve, v dahavskih procesih, tudi MOč v pripravi buchenwaldskega itn.

Vrtljak nonsensa. SD ga zvesto, natančno, umno in z ARF-AK analizira, od MimDč NOBD-SPED, **Rojstvo-Vst**, prek **Dialogov** do **Sadežev**. Jaz sem se pri priči prepoznal v tem vrtljaku, v menjavi EV, zgoraj-spodaj, žrtev-krvnik. V svoji - zame Tem - razpravi **Svet krvnikov in žrtev**, izšla je v Pers 1960 (o Zajčevi poeziji, o zbirki **Požgana trava**), sem ta vidik artikuliral; tudi te moje razprave ni nihče razumel, uradno SLZ jo je odklonilo.

Tako izkušen in s trajno ARF teh izkušenj sem mogel pri priči sprejeti sredi 60-ih let RMg ludizem, **Sadeže**, ki sem jih ob krstni uprizoritvi inavguriral-zagovarjal. V **Sažih** umrli brez težav vstaja od mrtvih, VoM, ker se je ČI RR v Simbitje, v retoriko lingvizma. SŽ v Dv arhemodelu odpada. Vendar nisem mogel nikoli do kraja - brez ostanka - postati ludist, a la cinični Rudolf, niti ne kot Ktz File in ne kot ugodna sapica Jesih. V sebi sem ohranjal vse EV, možnost za Raz EV like pa mi je dajala tudi Strni arhetip, izkušen v opisanem Pspasijonu na Grabnu pred šolo. V TSu sem postal - vse bolj postajal - tujec, nekdo, ki je in ni obenem; ki je replika MOča in obenem MOčev SŽ; takšnega me je MOč doživljal, tudi kot tekmeča. Od znotraj sem odkril, kakšno SSL - vrtljak, pomota - je ČIŽ kot IdB. Če ni Dti, je vse zaman; je ČI le zamanski projekt, kot je pisal Sartre v **Biti in nič**. Sartrovo lekcijo sem

PriPra od znotraj vzela, saj sem jo doživljal že prej, preden je Sartre napisal ta svoj Fif brevir.

Bo Venja zdaj bolje razumel, kaj in kdo sem, ko bo prebral moje **PisVenjill** in pričujoči **Kar** k **Pismu**? Bo razumel, da zame Zn ni objektiv(istič)na reč, ampak RazReše, ki je poudarjeno EkP značaja? Da je zame raziskava SD obenem ARF mojih najglobljih doživetij in duševnih travm?

Kriminalce dojemam-razumem od znotraj, kot jih je Can; SimSLZ (v RMg duhu) ima tudi v CanD like kriminalcev za žanr; o bože! Jaz vem, kako se je Can EkP ldn z **Jakobom Nesrečo (Smrt in pogreb)**, katerega je nato povzel Zupan v **Tretjem zaplodku** kot Jakoba, ki se imenuje drugače. Tako je treba gledati tudi na Petra iz **Poha**. Nazadnje tudi na navidez enoumno Poz Herov NOBD, na Krima iz **Rojstva**, ki iz plemenitih pobud ubije lastno ženo Nino. Dramatiki MGG so nemalo izhajali iz ldn z zločinci, Zajc z obema, z Iskavcem in Potohodcem v **Potohodcu**, analogno z Medejo in Jazonom v **Medeji**; šele v AnK **Grmačah** se je odločil za enostransko (DDč) demonizacijo Komstov. Jaz sem se vse Ž, ki sem ga preživel v svoji Dn na Rimski cesti, bal, da bo prišlo do Trage, do sopoboja, tako so mojim bližnjim vladale Neg strasti, tako so bili dezorientirani. Moral sem čim prej pobegniti iz (o)kroga zla, v katerem sta naseljena tudi MOč in MoM. MOč je bil Stren nasledek-dedič ne le Koma, enako Meša: Komisarja in Kantorja, **Afera** in **Kralj**. Lastno IntDn sem čutil kot zločinsko.

Prav zato sem bil često - Strno - na robu Dbe in s tem asocialnega. To asocialnost sem kasneje - in že sproti - RR (preOsm) v bližino Dti, na Canovi sledi, v povezavi **PohPetra** in **ProlMaksa** ali **LbtŠčuke**, **Blagor**. Kako naj TradSLZ razume CanD, **Kralja** in/ali **Vido**, ko pa samoumevno presoja s stališča MM Bernota, **Kralj**, in Dolinarja, **Vida**? Zajc se je ustrašil svoje zl(očinsk)e narave, jo Prikr pred ostalimi, skril celo pred sabo; zato jo je pozunančil v diabolizacijo Komstov, v AnK. To je konec velikega Zajca, začetek bednega zajčka, kunčka, komaj še kurčka. Muck se tega ni ustrašil in ne Dak. Zato se ldn z njima, z njuno dramatiko, z **Zalogom**, z **DAnt** (Dovjakovo **Antigono**).

Skoraj nihče me noče gledati v moji posebni usodi, ki jo opisujem v **PisVenjill** in ki mi omogoča, tako trdim, vstop v točko razumevanja EkP Čla. Delajo me za bolj pridnega Milana Dolgana. Milan Dolgan mi je simpatičen (ne pa njegov nečak Marjan), ker se vnema za prezrte in Zamol(čane), za Topolovca, za Moškriča, zdaj za Turnška. A se zavzema zanje na povsem Dgč način kot jaz. Če bi jaz bil, kot me predstavlja IvSvet, zakaj me niso hoteli vzeti za raziskovalca v SGM, ko sem bil prosil za t(akšn)o mesto (okrog 1970)? In ne na Sociološki institut? Ali so me odrivali ali pa so mi ponujali direktorska mesta, tudi na SGM, seveda tudi to pred tremi desetletji. Zanje sem bil ali Sž ali Polik, ki ga je treba privabiti-kupiti. Za naklonjene mi MBPe sem še manj pomemben; recimo primeren le za enega od 80-ih referentov na simpoziju **Slovenski roman**. Tak MBP me je ustrelil in pokopal. A kaj, ko tudi iz groba molim svoj gobec in se - še - ne dam. Še par dni naj MBP počaka, pa bo imel gmah pred mano. In bo lahko naprej hvalil Koruna pa fotografiral Brunhildo iz slivnika (vrta zrelih češpelj) za razstave.

Opisujem svojo tekmo-prizadevanje za zmago v TSu, v obstoječi Dbi; opis je potreben silne razširitve, a usmeritev - tema - je pravilna. Nisem bil ne SeH lolek, ne zgolj marginales; hotel sem se spopadati v TSu in sem v tem početju tudi uspeval, postal 25-leten asistent na Faksu itn., vendar hitro - že obenem - čutil, da je to »premalo«, da je to celo napačna pot. Db se mi je zmerom prej ko prej

podredila kot zmagovalcu, vse do 1991, ko so me izvolili v SAZU, vse do danes. Nak, ne nasedam več. (Res ne? nisem Strno naiven, zaljubljen v SZSL?) Z odklonitvijo IvSvetove Pshvale dokazujem svojo SA. Bratci, drugje sem, ne tam, kjer me hočete imeti!

PisVenjilll abruptno končam. Nameraval sem napisati veliko študijo o svojem detinstvu oz. zorenju SAPO, a nekaj je prišlo vmes, prekinilo moje delo, kot tolikokrat. Pismo je ostalo torzo, ki sem ga zdaj s **Karjem** nekako zaokrožil.

Bo Ve(liko)nja na to pismo odgovoril? Mi ga bo zameril? Me mu bo približalo? Prepuščam se Venjevemu branju in sreči.

PISMO RAVLU KODRIČU. - Ravel Kodrič (RavKod) mi je dovolil, da **PisKod II** objavim. Z objavo sem odlašal do danes; torej skoraj dve leti; in preden bodo **Razgi** kot knjiga izšli, **PisKodII** nameravam objaviti v njih, bo minilo še pol leta, upam, da ne več. Z RavKodom si dopisujeva že dolgo, sva si pred **PisKodomII** in po njem. - Najprej nekaj Zge o najinem odnosu z RavKodom.

Najprej najina zveza prek **RSD** oz. prek Pniza **PrSD**. Pniz **PrSD** sem si zamislil kot izdajo, ki naj bi jo (so)financirala dva moja znanca, eden MBP, Vremec, in drugi KulPolik, Sergej Pahor, oz. nekatere zamejske organizacije-ustanove prek njiju. Z njima sem se dogovarjal, dogovoril pa ne, ker je prišlo prej do spora med nami. Ne s SPaho(rje)m, z njim sem bil le v posredni zvezi prek Vremca. Ampak z Vremcem. Kaj se je zgodilo, opisujem v **SB** k prvi knjigi Pniza **PrSD**, **Krivdi in sanji (KiSu)**. Knjiga je izšla z letnico 1999, **SB** so bile napisane oktobra 1999 in za Silvestrovo 1999. V **KiSu** obravnavam Benedetičeva **Pravila igre** in Zemljanovo - Javorškovo in Tiranovo - **Odločitev**; razprava je nastala 1995; torej sem se že tedaj - sredi 90-ih let - lotil sistematične obdelave PrSD. V realizacijo projekta - PrSD - sem se zagnal šele po dogovoru z Vremcem, poleti 1999 sem napisal razpravo o Bevkovi **Krivdi**, oktobra 1999 pa **Opombe** k razpravi o **Pravilih in Odločitvi**. Dejansko delo na PrSD se je kot monografsko začelo 1999, torej komaj pred dobrimi tremi leti. Svoje najpomembnejše knjige in projekte sem ustvaril prav v zadnjem času, znotraj zadnje petletke. Ni čudno, da izgorevam, pregorevam.

Pod konec 1999, torej tik pred izidom **KiSa**, je prišlo med nama z Vremcem do karambola, opisujem ga v **SB** h **KiSu**. Analiza PrSD oz. pisanje Pniza **PrSD** bi se končalo, če ne bi našel v sebi novega zagona. Spor z Vremcem me je zelo prizadel; je le še dopolnil moje spore z MBP, ki so se mi zgodili od srede 80-ih let naprej: s Srbi, z norovci, s KC. Tudi na zamejce sem bil zelo vezan, NDM; Vremec je bil steber te moje povezave s Trstom. Do zamejskih Slev sem čutil Not Poz odnos, celo nekakšno ljezensko pripadnost. Veliko mi je bilo do tega, da bi odnos obdržal-ohranil. Tu je nastopil RavKod.

Prva razprava v **PrSD 2**, knjiga ima poseben naslov **Ribe in tički (RiT)**, izšla je 2000, je dejansko prvo Pismo RavKodu, čeprav ni tako naslovljena. Naslovljena je **Ribji vlak**, gre za ES analizo drame Justa Košute **Lov na tune**; dramo mi je priskrbel RavKod. Razprava se začne kot pismo z »Dragi Ravel« in konča z »Lep pozdrav, Taras«. Razpravo-pismo začenjam z napovedjo najinega javnega Dia; na koncu stoji letnica razprave: Junij 2000. Iz poloma PriSo zveze z Vremcem sem se izvlekel hitro, z istim modelom kot ponavadi: z akcijo, z vztrajanjem pri tistem, kar se je zdelo polom; z nadaljevanjem ES analize predmeta, predmet je PrSD. Julija 2000 sem dogotovil razpravo o Štokovi Kodi **Trije tički**, naslovljena je **Tički na vlaku**, avgusta 2000 pa razpravo **Riba in tiček**, gre za ES analizo Tomš(ič)eve

drame **Južič in Juča**. Izbiral sem drame, s katerimi bi čim bolj HKD zajel celotno PrSD: Trage, Bevkovega **Kajna**, Poldrame, **Pravila**, NOBD, **Odločitev**, Ljudigre, **Lov**, Kode, **Tičke** in **Jučo**, prvo s PrS, drugo iz DaSD. Projekt sem nadaljeval kljub temu, da me je ravnanje MBP Vremca močno prizadelo.

Knjiga **RiT** ima zame še poseben pomen; v nji sem HKD razvil zvezo med ES razpravami in MSk-MSI ter **Pojas(nil)i** k njim. Gre za celo vrsto MSI-MSk, ki so bile takrat inovacija ne le v **RSD-DgZni**, ampak tudi v SLZu. Nihče ni te inovacije - MSI-MSk kot GR - opazil oz. le redki, med njimi RavKod, a on ni LZgar. LZgarji se delajo do danes, kot da GR modela (**RSD**) ni. Zame je prav zaradi GR-MSI-MSk **RiT** prelomna knjiga, utrjuje Pniz **GR**, pisana je vzporedno z njim. **PrSD** torej ni prinašala le osvetlitve malo znanih primorskih dram, ampak tudi nov pogled nanje in na SD, celo nov tip Zni.

Vremčeva srdito Neg reakcija na rokopis **KiSa** se je nadaljevala s popolnim molkom zamejske Kuljavnosti (in seveda ostale SIKuljavnosti) o **PrSD**. Kot da bi bili domenjeni, kot da bi se (na)pletla okrog mene zarota; poudarjam: K-da bi se; nisem paranoik. RavKod je v mojem imenu razdelil nekaj izvodov **PrSD** svojim - in mojim - znanecem, LZgarju Miranu Košuti, pesniku Mermolji itn. Niti eden od njih se ni oglasil, niti zahvalil za knjigo. Kot da bi mi sporočali: raje molčimo, kot da reagiramo z mislijo-odnosom, kakršnega imamo: da si norec. Niti hči Justa Košute se ni oglasila ali zahvalila, da obravnavam povsem neznano in nepriznано delo-dramatiko njenega očeta. Zadevo sem dešifriral kot Simb; IdDb mi sporoča, da me bo še naprej zavijala v Abs Zamol, če se ne bom spametoval. Obravnave SD in Člsveta, kakor si jo dovoljujem v **RSD**, SIldDb ne prenese, ne sprejme. Odklanja me (**RSD**) tako Rad in popolnoma, da me ldn z molkom-ničem.

Ker sem vztrajen Čl - ne bi me bilo, če ne bi nerazumno vztrajal pri svojih projektih in sanjah -, sem s Pnizom **PrSD** nadaljeval. Leto kasneje, 2001, je izšla tretja knjiga v Pnizu **PrSD**, naslovljena **Nebo=pekkel (NePe)**. PrSD sem še razširil, obravnaval komaj znano Klodičevo ČD v obeh Rcah, kot **Novi svet** in kot **Materin blagoslov**, odkril - po mojem - zelo zanimive stvari v nji in o nji. Analizo ŠtokoveD sem nadaljeval na primeru **Anarhista**, Kode s PrS. Nanovo sem izbral dramatiko Josipa Tavčarja, drama **Pekel je vendarle pekkel**, to je obdobje SeHa (drama je iz 1959). In se zaustavil - če ne upoštevam začetka analize Vugove radijske igre **Steza do polnoči** - pri DaSD, pri še enem Tomšu, pri Kodi **Bužec on, bužca jaz**. Tudi v **NePe** sem objavil MSI in **Pojas** k nji. Razen analize **Steze** so vse moje razprave v **NePe** iz - poletja - 2000, iz časa, ko sem bil napisal tudi **RiT**. Tema PrSD me je zares prevzela, navdihnila, ves sem se ji dal. In rezultat? **NePe** je bila enako (ne)sprejeta kot **RiT** in **KiS**. S stališča DabDbe - SLZa - popoln polom, z mojega novo ali potrjeno staro - že znano - izkustvo, da z **RSD-DgZn** ne nagovorim nikogar. Ali pa dosežem le tak napačen sprejem, kot je IvSvetova informacija v Delu; PrSD še t(akšn)e informacije ni bila deležna, ne v Slji ne v zamejstvu. Bolje? Slabše? Vseeno.

Klodič je praded MBP Aleša Lokarja, z njim in Vremcem smo vsa 70-leta tvorili (+ Rožanc) PriSo grupo. Lokarju sem napisal več pisem, mu poslal **NePe**, nič odgovora; enako je bilo z Vremcem. Tavčar, Štoka in Klodič so že mrtvi, niso se mi mogli odzvati, njim oproščam. Vuga se je odzval s Konv retoričnim - spakljivim, izogibajočim - pismom, ki ni nič povedalo, diplomat. Tomš, na katerega sem največ dal, je obe moji razpravi - iz **RiT**i in **NePe** - zviška odklonil, češ, da jih ne razume, da mu ta moj LZ pristop ne znese. (Zapisal je, da njegov pisalni stroj ne pozna -

nima - teh črk.) Ocenil je, da mu moje obravnave njegove Lite ne koristijo, morda celo škodijo. Okrog 1993, ko me je vabil k pisanju o svojem delu, ni mislil tako, a je res, da se je prav na koncu 90-ih let odnos DabDbe do mene in **RSD** še dodatno poslabšal, če se to da reči; postal je ob Zamolu posmehljiv, Tomš, ki je v bistvu Konv, ga je Posn. To je bil čas, ko so se me odrekli najprej PePKo in Jera, nato še Klab in Klinc. Razumljivo je, da se jim je moral pridružiti Tomš, Čl, ki kar naprej voha naokrog, kdo je »in«, kdo odloča, komu mora (z)lezti v rit. Prej so takšni možički uslužni, kar plazijo se pred mano, Tomš je zavijal oči, češ, še zrak, ki veje okrog tebe, guru Taras, je vonjiv in plemenit; nerodno mi je bilo zaradi Psbuzarantskih izjav tega palčka-modrijana. Nato pa, ko se odločijo za Dgč taktiko, ker najdejo drugje korist, prešaltajo k nesramni in ledeni Iri. Med SeHom in Iro. Tako to gre. Sam mislim, da sodijo moje razprave o TomšD med moje najboljše. Tomš jih ni dojel, ne zanimajo ga; analize jemlje le kot propagando ali Anreklamo zase, za svojo Lito. Je Tomš v tem res izjema? Morda so ostali nekoliko zadržanejši, sram jih je tako nenadoma pokazati karte, a v osnovi so isti.

Do jeseni 2000 je bila prva faza mojega preučevanja PrSD končana, z njo prve tri knjige Pniza **PrSD**. Od tedaj sem sicer napisal še nekaj analiz PrSD, recimo Justa Košute in Cijaka LjudKodah **Slana voda** itn., a to je bilo bolj sporadično. Načrt za nadaljevanje projekta sem ohranil, a njegovo realizacijo preložil na kasneje. Me je neuspeh moje ljezenske obravnave PrSD potrl? So se mi zamejci uprli tako močno, da že leta ne prestopim meje pri Fernetičih, čeprav je meja oddaljena od Avbera le nekaj kilometrov? Prekinil sem skoraj vse stike z zamejci oz. oni z mano, ohranil le stik z RavKodom, a še on se je preselil na Sisko stran, v Ankaran, kjer se je znova poročil, dobil ob prejšnjih treh še dva otroka. Je to vse Simb(olično)?

Če bi iskal, bi našel še nekaj svojih ES analiz PrSD, Šorlijevega **Pelinčkovega gospoda** in **Blodnih ognjev** (te je pisal že kot begunec v Jugi-Slji), itn., a vroča obravnava projekta PrSD je zaenkrat končana, bolje ustavljena. Namesto nje ostaja le še prijateljski odnos z RavKodom. Zato še nekaj informacij o tem odnosu.

Traja že kar precej let, sam RavKod ga je opisal v enem svojih spominskih sestavkov, kako je obiskal naju z VeRusom na Bledu sredi 70-ih let. Ravel je sin inž. Miloša Kodriča, ki je bil sotrpin MOča v nemškem Unič taborišču Buchenwaldu. Kodriči - velika Dn, ki je uspela v Trstu z vrtnarijo Modtipa, tudi obogatela - so se, kot večina zamejskih Slovc, opredelili 1948 za Kominform. Miloš je postal spiker v Slščini na radiu Sofija, v Bolgariji, tam se je Ravel - v očetovem zakonu z Albanko - tudi rodil 1951.

Ravel in njegovi bratranci so kazali izjemno glasbeno nadarjenost, Šiškovič je postal odličen violinist-solist, kupili so mu Stradivarijevo violino. Ravel je študiral sicer medicino, a tik pred zaključkom študija prenehal, postal učitelj klavirja, tudi član tria. Zakaj se je odpovedal medicini? Udejstvoval se je v tržaški organizaciji KomPtje, prehajal z njo, s Togliattijem, nato Berlinguerjem itn. v duhu Gramscija k platformi EvroKoma. Ko sva se od 70-ih let naprej pogovarjala, sem v njem odkril izredno Kul(tiviranega), zadržanega, finega, izobraženega, s svojo zemljo in SlZgo povezanega Čla. Pri priči mi je bil všeč, obiskovali smo se, večkrat je prihajal v Avber, enkrat naju je z Alo peljal na otok Barbano sredi močvirja-lagune, ki tolikokrat in pomembno nastopa v Sliti. Zdaj sodeluje v zbiranju dokumentov o nemški taboriščni dejavnosti MOča, pridobil je že nekaj zelo zanimivih izjav. Njegovo pristno strpnost sem imel priložnost spoznati v času, ko sem se vroče opredelil za KC. Če bi bil jaz na njegovem mestu in on na mojem, bi ga povsem

Dgč prijemal, kot je on mene. On me je razumel, kaj hočem videti v KC, jaz ga najbrž ne bi, saj bi mu, učenec StlKoma, dopovedoval, kaj je resnica KCe. Verjetno sem jaz kot nasprotnik Stalina po ustroju duševnosti-osebnosti - vsaj na eni ravni - bistveno hujši TotStlSt kot on, ki je bil zagovornik Stalina. Paradoks kot tolikeri.

RavKod me je večkrat vabil na predavanja v Trstu; žal so se vsa - in vse bolj - končavala neuspešno, posebno tista, ki jih je organizirala njegova stranka; enkrat je prišlo na moje predavanje le pet ljudi. Moje ideje niso nikogar zanimale, a RavKod ni popustil. Iskal je povezavo med mano in zamejci, ni zdvomil vame kot PePKo-Tomš-Klinc-Klab-Jera. Nazadnje je stavil na moje preučevanje PrSD. V najini obsežni in dolgotrajni korespondenci sva si izmenjala obilo informacij, ki so javnosti neznane; RavKod ima odličen spomin in ker ga je KulPol Ž zamejcev zanimalo od znotraj, o njem marsikaj ve. V Pnizu **PrSD** si je obetal doživeti nekakšno sintezo-analizo zamejstva, seveda skozi SD.

Žal je moral tudi on priznati polom pričakovanj. A ga ni priznal tako, da bi se obrnil zoper mene, kot se je osebnostno šibki Vremec; RavKod mi je ostal zvest. Ima veliko ARF, pač glede na to, da je umsko AK spremljal PolŽ v Trstu, odkrival polome velikih Komvizij kot SSL, ne da bi se obrnil zoper nje v AnKom cenenege tipa kot Zajci. Prav Ponot paradoksov PolŽa mu je pomagalo, da mu je blizu SD, ki to Ponot uprizarja oz. najprej uprizarja sanje-projekte, **NSvet, Pesem in pevci, Na svoji zemlji, Snoparji na Krasu**, nato pa Not zlom, **Pravila**, vse do Rad samoposmeha v Kodi FukKobala, parodiji na Kosmačev filmski scenarij: **Na svoji zemlji ali Afrika**. Nekdaj tako vzgojniško-preprosto ljudleolčustvovanje zamejcev se je obrnilo v svoje nasprotje: v posebej grenek cinizem. RavKod ga gleda z blage-naklonjene plati, celo v ogabno razfukanem-razkokodakajočem se FukKobalu vidi vrednoto. Nekako vse ne le razume, skoraj da opraviči. Tudi v tem sva si nasprotna; jaz Bar in pristranski strastnež, on plemenit član nravne SoDe, Kristanov učenec, morda na liniji Kristanove **Tovarne**.

Razge komponiram premišljeno. Začenjam z jedkim Karjem dveh, za katere mislim, da sta me izdala, ker sta ugotovila, da nisem več na ceni, PePKa in Jere. Zato jima namenjam posebno razpravo, **Kar I**. Sledi **Kar II**; ta povezuje Venjo in RavKoda. Z Venjo ohranjam korekten odnos, z RavKodom sva Prila; skušala sva biti tudi PriSo, tu pa sva zadela na mejo. Tretji del **Razgov** je moje **PisDaku**, ki ga nisem opremil s **Karjem**, in Muckovo **PisTaKu**, na katero nisem (še) odgovoril. (KasO: tudi ti dve opeki sta v zadnji redakciji knjige odpadli.) Ta dva obravnavam posebej, ker sta dramatika in namenjam ES analize njunim dramam, v zadnjem letu Dakovemu **Debeluščku** in Muckovi **Prgrri** ter **Z(al)ogu**, prav kmalu pa imam v načrtu lotiti se Dakovih **Marte novogoriške**, **Pipina**, **Karuza** itn. Oba bi lahko komentiral skupaj z RavKodom, vse tri imam za Prile, na robu tudi za PriSo. S takšno kompozicijo **Razgov** dokazujem, da nisem zagrenjen, da ne zaostrem svojega sporočila v polemiko - recimo zgolj zoper PePKa-Jero -, ampak v Dia. Naj ugotavljam, da je Dia še tako nemogoč, vztrajam pri njem. V sočlu iščem DrČla. V RavKodu ga najdevam. (KasO: tudi zato, da bi poudaril PriSo moment v knjigi - v **RSD** -, sem v knjigo uvrstil Alino razpravo **Pomen pravljic**.)

Čutil sem, kako je RavKoda potrla ugotovitev, da se nihče izmed njegovih ljubljenih zamejcev niti ne zmeni za **RSD-PrSD**. A kaj naj bi RavKod storil? Ker je lepa osebnost, se mi ni odpovedal, a kako naj pomaga sporočilnosti moje DgŽni? Ni mi zameril, ko sem ga celo užalil; tak pač sem, brezobziren. Poočital sem mu, da ne razume-čuti (dovolj) Dti. S to sodbo se ni strinjal. Prav je imel. Naj zato

svojo sodbo korigiram. RavKod čuti Dt, sicer ne bi vztrajal ob meni. Čuti, kaj iščem in kam. Tudi zanj je to prava pot. Ve, da je bila Dt v sanjah-projektih KomPtje - LReve -, ki so se sicer v stvarnosti končali v zločinu, v GULAGu in na Golem otoku, a so vendar bili pristni, zanje so Revarji trpeli, tudi njegov oče in MOč, v LRgibanju, eden bolj PV, oba MV, drugi še po vojni, v Italiji Ptja ni bila na oblasti.

RavKod se ne odreka LReve, čeprav je do nje Krit; ne sledi tistim slabičem v Slji, bivšim Prtom, ki se delajo, da jim je bila LR zmerom tuja in zoprna ali pa celo da niti vedeli niso zanj, delovali da so le iz Narzavesti, iz Poz Ncla, nekakšni tigrovc pod masko Ptje. Grda blodnja, RavKod je ne ponavlja. Tudi tu sva si blizu. (Slišim, da je takorekoč cela Kacinova Dn, nekoč tako blizu oznovski oblasti, prešla k DSD, k Janši, tudi Milica, ne le Nedeljka. Je le imel prav MOč, ko je Milico prijemal zaradi njenega Ncla. A MV Ptja je res bila Ncl ustrojena, zato ji pravim leFz. Zdaj prostodušno priznavajo, da jim je bil glavni Ncl in ne sanja o nadNacsvetu Prola. Neverjetno: danes sem bližji MVPtji kot tisti, ki so me po vojni v imenu Ptjoblasti in LReve preganjali!)

Kje smo zdaj RavKod, **RSD** in jaz? Dogovarjava se, da bomo šli, tudi z Alo, obiskat Štokovo rojstno hišo v Kontovel, kjer ima tudi RavKod hišo. Pa pogledat v zamejsko kraško vas nad Trstom, v Trepče, kjer je bila rojena Alina nona, mati njenega očeta. **RSD** sva dala z RavKodom nekako v oklepaj; a kaj naj bi storil z njo on, ko so mu obrnili hrbet tudi njegovi Pol tovariši, Mermolje in Feržolje? Kako bom nagovoril Ravla s tem svojim **PisKodull** in **Karjem** k njemu?

Strno sem obsojen zgolj nase in na tiste svoje najbližje, ki mi pomagajo pisati-risati-organizirati (izdajanje) **RSD**. Zadošča mi, če vidim, da so nekateri ljudje močne osebnosti, ne švigešvage kot KlabKlinci in PePlere, ki gledajo iz osebnostne šibkosti le na svoje riti in pizdovje, čuvajo in milujejo svoje komajutripajoče dušice ali pa dajejo vse sile v napajanje svojih sanj, ki so še kar naprej - zdaj pa povsem Pvt - SSL.

Obe sintetični študiji o SD, ki ju omenjam v **PisKodull**, bi morali iziti v **GR 4**, na izid knjige čakam že mesce. Gre za razpravo **SPD**, napisano za simpozij na Borštnikovem srečanju, in **Avtodestrukcija** itn., napisano za Gled list Preševega Gleda v Kranju ob jubileju podeljevanja Grumovih nagrad. Tudi danes mislim, da sta to dve moji Tem razpravi. Ju bo kdo vzel-razumel kot takšni? Najbrž ne, ker izpadata iz KonvViSa SLZgarjev: ker sta artikulirani glede na VIS lssmisla, lSDti. - O svojem odnosu do RKPLEL govorim obsežno in podrobno prav zadnje čase NDM. Ne bi se ponavljal.

Tudi v **PisKodull** je mnogo biografskih podatkov; zmerom znova dokazujem, da je **RSD** tudi moj življenjepis oz. ARF-AK analiza mojega bivanja, zorenja, lssmisla. Opozorilo, da izhajam iz Heglove **Enciklopedije**, iz njene Abs logične Stre, je na mestu; pojasnjuje, da svoj empirizem RR v GR, predvsem z MSK-MSI.

S Člom, ki pravi, da prebere vso **RSD**, a ne obvlada niti kratic v nji, mislim na Po(ni)ža; prav tedaj, ko sem pisal komentirano pismo, sem obračunal tudi s Požem. Dolžan sem še Krit analize njegovega **Pisma TaKu** (ki ga lVSvet tako zagovarja), njegove analize SPD v novi **SI književnosti**, posebno pa njegove obravnave BRozmanove SPED **Obsodili so Kristusa**. (Rad bi uresničil te načrte, preden me pobere.) Tudi Pož sodi med pepkaše, imel me je v rezervi za svoja stremljiv(ostn)a nagnjenja. S hvalo me je kupoval, ne pa, da bi kot moj PriSo pomagal pri RazReše. Resnica ga ne briga, le Pvt uspeh. Potreboval sem nekaj časa, da sem

to uvidel; tudi Pož me je preslepil. Je zorenje k BSAPOEV tudi nenehno razočaranje, odpadanje SSL kot napačnih investicij v prazne vreče? Najbrž.

Sem pa z Ankratičarjem cikal še na nekoga, ki še danes ne neha, menda v vsakem pismu, pritiskati name, naj opustim kratice. Temu gospodu sem nameraval takole odpisati: **Portret** je napisan brez kratic, v normalni Slščini, prebralo ga je že kar precej ljudi, a od skoraj nikogar nisem dobil kake zame koristne informacije-recepcije. Rečejo mi, zanimivo, pa basta. Zakaj naj bi torej pisal za takšne bravce? Nekoč se je pisalo za SNar in/ali za SNL, Lita in Zn sta Slce vzgajali. Ta vidik vrednotenja je danes - skoraj že povsem - odpadel. NKNM je z Lito in Zn vzgajalo citoyena. To je posel Dbe, kakršnega propagira VeRus, posel za UZnike, ki so plačani za to vzgojo. Mi MzK in MzŠZŠ sofinancirata **RSD**, ker ocenjujeta, da **RSD** koristi SNaru-SNaci in citoyenstvu, ki danes vse bolj prehaja v UmKp? Ali iz razumnega instinkta, da je moje delo vredno?

Zakaj naj bi pisal prijetno, zabavno, tako kot si želijo tržni bravci, če pa je denar, ki ga dobim na trgu za prodane knjige - mislim na **Portret** -, bagatela? Trženje Lite se ne splača. Naj bom v službi bravcev, ki radi uživajo, se z branjem Lite razbremenjujejo? Le zakaj? Nisem njihov klovn! Če pa bi pristal na to, da jih kratkočasim kot entertainer, bi terjal primeren honorar. Do ugleda, Psslave, imidža na Sl trgu (je Sl Db še kaj drugega kot trg?) mi ni, tak ugled je SSL za slabiče. Do vpliva(nja) na ljudi mi ni, razen da bi »vplival« na to, da bi iskali Dt, to lSDti pa ni vplivanje; z vplivanjem, ki je Ideolpedagoška praksa, se izključuje. Da pišem - da vztrajam v ustvarjanju -, me motivira edino RazReše, merila za RazReše pa konstruiram sam; tudi kot kratitščino. LZgar, ki me sili, naj opustim kratice in pišem prijetno, me skuša obrniti od samega sebe k lDdbi, me narediti za njenega slugo. Ta LZgar je (Kul)Polik. Naj bo, dela v skladu s svojimi ambicijami. A naj razume, da jaz nisem KulPolik, da mi je lDdbKula ne le zoprna, imam jo celo za zlo. Ljudi spravljati v prijetno razpoloženje je utrjevanje Dab zabave, je maskiranje Kapa, ki niti ni UmKp, ampak predvsem TrgKp ali pa moč NDže. Zame vse narobe. Se bova z omenjenim tovarišem razšla, ker mu bo šlo moje vztrajanje pri zanj neljubem početju preveč na živce? Kako je ta mož Raz od RavKoda! Njegova strpnost je navidezna, RavKodova pristna.

Še pojasnila ob **PisKodull**. Za tri tedne sem odšel v Zgornjo Radovno, v zimo. Alin oče ni raziskoval izvira svoje Dne. Kot lt državljan je 1918 pobegnil iz Trsta v Jugo, ni smel niti na očetov pogreb 1938, saj bi ga lti kot vojnega obveznika tj. dezerterja zaprli. Mati mu je umrla, ko je imel 4 leta, torej leta 1905. Ker se je njegov oče vdrugič poročil, se doma o Milovanovi materi ni govorilo. Milovan je skoraj pretrgal stike z Dn. Po vojni ni bila navada hodit raziskovat, kje je kdo od prednikov rojen. Ta naloga čaka naju z Alo. RavKod je bil pripravljen pomagati nama, iskati skupaj z nama, le midva odlašava. Zakaj? Mi je res odveč vsaka najmanjša gesta, ki ne sodi v delo na **RSD**?

Kar sem napisal v **PisKodull** o SINclu, mislim še danes. Le da pred dvema letoma še ni nastopila starčevska četica brezzobih Pijpesnikov in Sim(ulirala) Slsko marcia su Roma-Dragnogna. O vergogna!

Nova Kulsterca Rihterjeva se je skazala za naklonjeno **RSD** in meni, moji strahovi so bili prazni. Najbrž bi se, če bi mi MzK ne dalo subvencije za **RSD**, res umaknil iz SKŽa, kot napovedujem. Opcija ostaja odprta. Prav za prav sem ves čas pred dilemo: ali še sodelovati v SKŽ-SDbi ali ne. Najbrž bo (kmalu?) prišel trenutek, ko bom izstopil do kraja. Do kraja? Z Nv So ali s Sm? Razmišljanje iz zadnje perspektive, kot imenujem svoje Dastanje, me Strno vodi k temu sklepu.

Nenehni strahovi, kaj bo z **RSD** (subvencija, založba, tiskar itn.), me spremljajo tako rekoč vsak dan. Mučno. Zdaj sta v ospredju tiskar, ki ne tiska že vnaprej plačane knjige (kar pet je takih), in založnik. Ne novi, s tem šele začenjava, s KK, ampak stari. Je to mogoče, bi se vprašal pokojni Franček. Ne vem, v sodbi niham. Če mi je IvSvet Per nenaklonjen, se tega ne zaveda; morda pa mi je delal težave le Strno, kot zastopnik institucije? Ni ta razlaga celo najhujša? Ti razhodi z MBP mi trgajo srce, dobesedno.

Že parkrat se mi je zdelo, da se bova razšla tudi z Borisom A. Novakom. Zdaj vem, zakaj se nisva. Čeprav je vzrokov za to več, je glavni: Borisa DaSDB - SKŽ, Kulokolje - izloča. Neverjetno je, kako ga ne marajo; nekaj časa nisem mogel v Lji govoriti z nikomer, ne da bi mi zabavljajl čezenj. Boris je našel oporo v svoji belgijski gospej (da je baronica, mu še posebej zavidajo), kar jaz podpiram. Boris res živi Romzgodbo, res je pripravljen v Rom pesniški spor z okoljem, medtem ko si kak drug z vsemi silami prizadeva, da bi se obdržal kot šef(ek) v SKŽu; ne zadošča mu, da ga tako visoko postavljam kot Umet dramatika. Boris je bil v NoRi v najbolj nevarnem-težkem času glavni urednik, Marsikdo računa, Boris se daje. Jasno, da ObDb okolje ceni računarja, z njim se da pogoditi, z Romekstatikom ne. Boris je šele zdaj zares PriPra osredotočil svoj nekoč preveč ludističen jezik na čudovite ErS izpovedi, glej njegovi zadnji pesniški knjigi **Alba** in **Odmev**. Odprl se je ekstatični Tragi, glej **Kasandro**. **Kasandra** mi je vse bliže. Da bi AnIn primerno razumel-razložil neko dramo, mora biti nanjo - na njeno PSt - Not pripravljen. Vse bolj sem zoper Av, glej mojo analizo **De(belu)ščka**, vse bliže mi je moč VerDč smodela (znotraj ErS čezmernosti), ki ga uprizarja Boris v **Kasandri**.

Z Borisom sva torej prebrodila nevarna mesta, ko sva se oddaljevala drug od drugega. Boris je z mano - do mene - odprt, zaupljiv, kot otrok, to izjemno cenim, marsikak MBP pa me izigrava, kolikor more. Je v takšnem sploh kaj pristnega razen SM? Ni ves ena sama PervOžld SSL? (HasO: IvSvet me je grozotno prizadel. Moje obtoževanje IvSveta je gotovo pretirano, a je res, da me je v tem zame tudi telesno-zdravstveno tako hudem letu posebej močno ranil, mi vzel varnost, me ogrozil, mi potrl srce, srce v obeh pomenih, fizično in psihično.)

Pripoved o MoMi je grenka, težka; huda AK, saj sem se z MoMo ldn. Marsikomu - večini - se bo zdela moja izpoved celo neokusna; tako se Čl ne vede do lastne matere! A nisem mazohist, hočem le RazRese. Ta cilj pa terja precej več kot skladnost resnice z Db normami. Kar je poskušal doseči MOč na PolZgDb ravni (Kom kot Rad Krito MešDbe), skušam doseči jaz na vseh mogočih terenih, od IntDne do DbZge. IvSvetD mi je bila blizu in zanimiva, celo odlična, ker sem v nji zaslutil podobno obračunavanje dramatika z lastno IntDn, prepričljivo uprizarjanje lastnih muk, ki so bile Tip zame. Še zmerom mislim, da je v tem IvSvetD močna. Je res Čl lahko tako razcepljen v sebi, kot je IvSvet? Če je nekdo primeren, če sluti Dt, je K-čudež. Tak je IvSvet v **Šeherezadi** ipd. Pravemu-vrednemu Ivu Svetini se torej nisem odpovedal. Mislim celo, da je njegova dramatika genialna.

Na primeru EDč vojne med MoMo in babico kažem, kako sem v IntDni doživljal, kar so ostali v Dbi. Ostali - vsaj večina - je izhajala iz enotnih Dn; če pa so se razcepile tudi njihove Dn v LDč in DDč vojščake, so se vezali na IdeaKld, eni na Ptjo, drugi na KC. Jaz tega nisem zmogel oz. skušal sem se vezati - govorim o MV času - na obe, na Of-Ptjo (LR) in na KC kot duhovno NotTr ustanovo (ne pa na Dmb). Da sem se lahko kasneje ldn z obema Dč, z (J)Elkom (**GIM**, 1985), je bil vzrok v mojem IntŽu že MV, štiri desetletja prej. Prav za prav že v boju med MoMo in babico, v katerem je MoM zastopala Prol, babica BržMeš. Stanovali smo pri

babici, ona me je bolj vzgajala kot MoM, bolj name vplivala. Obema sem bil zavezan-podrejen. Skušali sta me raztrgati ali pa sem vsaj jaz tako doživljal svoj položaj-usodo. Da bi se rešil, sem moral izstopiti iz ldn z obema, ju Krit pogledati od zunaj, obenem pa sem bil usodno opredeljen po njiju za zmerom. To-tak sem še danes. (V marsičem sta ravnali z mano kot IvSvet. Najbrž še huje, njiju sem ljubil, ogrozili sta me do kraja, medtem ko upam, da bom spor z IvSvetom vendarle kmalu absolviral: ko ne bom več odvisen od njega kot ravnatelja. Bom pa odvisen od kakega drugega institucialca in Gosa. Predvsem od IdStre Dbe. V tem območju za Čla ni rešitve. Vse je eno samo zlo. Zlo ob svitu, zlo ob večerni zarji.)

Ponot sem tudi usodo svojega deda Josipa Tomca, usnjarskega delavca, ki je trpel, ker je moral iz bogate Dn med Prol. Že kot otrok sem se ldn s takšnimi usodami, ki jih je vrtiljak Konte dvigal visoko in spuščal nizko. Bil sem povsod kot oni, zato sem bil v nadaljnjem Žu pripravljen na obrate in polome-zmage, ki so me kar naprej zadevali. Če ne bi bil od malega nanje tako pripravljen, bi me že davno pobralo, usahnil bi v premočnem doživljanju nesmisla, zapravil bi se. Pa sem vzdržal, nekaj v meni je vzdržalo. Do danes. A za ceno, da moram - posebej danes, ko sem v zadnji perspektivi - vse Rad odkrito pregledati z ARF-AK. Tudi moje **PisKodull** je takšno.

Nisem prepričan, da ima kolega akademik Vasja Melik prav, ko datira temevsebino CanD pol Stola nazaj. V moji Dni, v Raz linijah moje Dn, se je dogajalo prav to, kar se v **Kralju, Rudi, Školjki, Sinu**. In se bo dogajalo jutri in se dogaja danes. Čl je v vseh EV na THM-krogu.

Da razumem SMPervprobleme IvSvetD, **Vrtov in golobice, Lepotice in zveri, Zla, Ojdipa**, je vzrok v tem, kar opisujem v **PisKodull**: v mojem doživljanju MoMe, v mojem detinstvu-mladosti, v ravnanju MoMe, ki me je noro dezorientirala, vezala nase z ojdipovsko slo in me odbijala kot smet. Žal mi je, da se razhajava z IvSvetom, da je IvSveta nadomestil ravnatelj institucije. (Upam, da ga je le začasno. A kako bo prenesel te moje trde besede o njem? Me bo zasovražil? Ga tako kruto obravnavam, ker hočem, da me zasovraži, s čimer bom utemeljil svojo Krito njegovega ravnanja za nazaj? Čl - tudi jaz - je poln Pervstrategij.)

Če je tako, kot pišem o Dominiku Smoletu in Primožu Kozaku, ni čudno, da mi je njuna Lita-dramatika tako blizu, da se z njo ldn, da jo razumem od znotraj. Pa Mrakovo. **Potovanje, Dialogi, Raszulo Rimljanovine** so drame mojega Intža. Celotna SD je drama mojega Intža. (Morda z IvSvetom tako obračunavam, da bi se čim bolj od znotraj približal IvSvetoviD?)

Moje Not nagnjenje do Gleda izvira iz opisanega: v SD in dramatici, še bolj v teatru, sem odkrival svojo Intzgodbo kot Pska, jo na ravni Gleda tudi reševal. Deloma olajševal, ker je Gled Sim, deloma se v nji poučeval, ker je dramatika tudi HKD sporočanje o bistvenih rečeh bivanja. MV sem se zato naravnost zatekel v Dramo SNG. Ni čudno, da sem tri desetletja kasneje pristal na ponudbo, da ji načelujem kot ravnatelj; a enako ni čudno, da sem se temu ravnateljstvu hitro odpovedal, ker sem čutil do Gleda nekaj povsem drugega, kakor pa bi moral kot direktor javne in Nacustanove. Gled mi je pomenil metaforo za svet, medtem ko je naloga ravnatelja, da ureja finančno-organizacijske probleme institucije. (Tu je zlomilo - razcepilo - Iva Svetino.) Direktor je saturiran, če uspe v Dbi, mene pa je zadovoljevala le vsakokratna nova rešitev kakega IntčkP problema. Dober direktor je bil Štih, ki je svoje Intprobleme RR v moneto Dbuspeha, bil je blazno poželjiv po uspehu-ugledu; niti ne po vplivu, bil je retor, ampak po imidžu. Mene imidž drek briga! Manj ko me cenijo, več miru mi dajo, da se lahko ukvarjam s tem, kar

imam za edino vredno. To pa ni javna zadeva, ni teater pred publiko brezvrednih. Jaz igram pred Drim: pred Bogom.

Danes sem pritiral svojo Abs terjatev po Resnici-smislu tako daleč, da me ES Gled ne zanima več, ne obiskujem ga. Tu se Tem razločujeva z recimo Jovanovićem. On piše za publiko-aplavz, odobravajoče občinstvo mu pravi, da ima v slikanju svoje Dne (matere-očeta) prav. Jovanović in večina potrebuje potrjevanje javnosti, tako negotovi so v sebi, tako še zmerom predmet-otroci staršev. Jaz sem s tem vidikom zgodbe že davno obračunal. Zato gledamo na SD bistveno Raz: oni kot scenarij za Gled, za blišč DbDab uspeha, jaz kot območje RazReše. (Tudi tu pretiravam. Upravičeno odklanjam en del osebnosti Jovanovića, Šela in še mnogih drugih. V svojih dramah pa ti dramatik odkrivajo resnico, iščejo smisel kot malokateri povojni SI dramatik. Nisem podobno kot danes s temi okrog 1970 obračunal s Primožem Kozakom? Ne potrebujem ves čas koga, ki ga demoniziram? Je še kdo, ki bi tako pristno kot jaz živel teorijo zarote? Kritiziram, kar sam bivam. Sem, kar nisem. Paradoks.)

Priznam svojo hudomušnost; pišem: v **RiT**, ne v **RiT**, čeprav bi se tudi ta pisava dala brati kot Ira: pejd v rit; po štajersko: frit! Nobena Traga zame ni zgolj Traga; vsaka je tudi Koda. Tudi zato je Shakespeare tako velik: ob Hamleta da Grobarja, ob Leara Norca. (Imel je prav: Hamlet oskrbuje s trupli grobove, Lear je Norec.) Imel sem srečo, čeprav se je tedaj zdelo, da imam smolo: da mi je Konta naklonila v najbolj Tragčasu, tudi za mojo IntDn, ob MoMi in MOču tudi strica Borisa, ciničnega lbnpravnika. Vse je spodžrl, kar je bilo. V Prešu je gledal Pij(anc)a, v bogu sleparja, v Člu barabo. Ni se niti tako zelo motil, razen v tem, da je dopuščal le IdČla in ni imel za DrČla niti najmanjšega posluha. Ira v **RSD** je dediščina tega strica Libca. Ni čudno, da se s PavZlcem ne moremo trpeti: PavZlc konstruira **Dediščino** bitnih dedov, zame pa so dedje, kot moja dva, Piji in fukači, lopovi in ponesrečenci. Moja deviza je: prej medvedje kot dedje!

V 3. poglavju **PisKodull** analiziram Zamstalinovstvo; ker je to bolj ES motiv, ga ne bom dodatno komentiral. Je pomemben, širi analizo Stla iz Juge na ves SI Narprostor, tudi v ltzamejstvo. To uprizarjati in preučevati je naloga PrSD in **PrSD**.

Nadalje razvijam aksiološko-metodološke probleme; tudi teh ne bi dodatno komentiral, temo obravnavam NDM podrobno, monografsko, posebej v **GR**.

Motiv moje babice Natalije, njena poroka z mojim dedom Robertom, motiv njegovih bratov in očeta itn. ni sicer motiv zamejstva, vsi so živeli v isti Dž, v Avsi, pa vendar nista bili mesti Lj in Graz (ali Dunaj) v isti deželi; Lj je bila središče SI domovine Kranjske, Graz nemške Štajerske, sicer tudi Slske, a v Grazu je bil center ponemčevanja Sicev. Paralela med Grazom na PrS in Trstom PV je vendar mogoča in stvarna.

JrKosek mi sledi že več kot desetletje; ko meni, da sem ga v čem posral, me krčne po prstih, me javno ožigosa, seveda pod masko SpoDo, kot ga je učil njegov velecinični ata SrKos. Koska se ne bom znebil, tudi v **Portret** se je vtaknil. Spodbiti me je hotel, tudi tako, da me je skušal vrniti v SKŽ, analogno kot IvSvet s svojim tekstom o **RSD**. Oba sta me socializirala v časniku Delo. Vedela sta, da si ne morem pomagati, da objave njunih spisov nočem preprečiti, tudi če bi to mogel. Dovoliti moram, da delajo z mano, kar hočejo. To je kazen, ki jo moram plačati za to, da **RSD** in svoje knjige izdajam. Tudi zato se kar naprej sprašujem: ne bi bil že čas nehati izdajati **RSD** in kar koli? Se povsem umakniti v svoj svet, katerega okvir je IsDt?

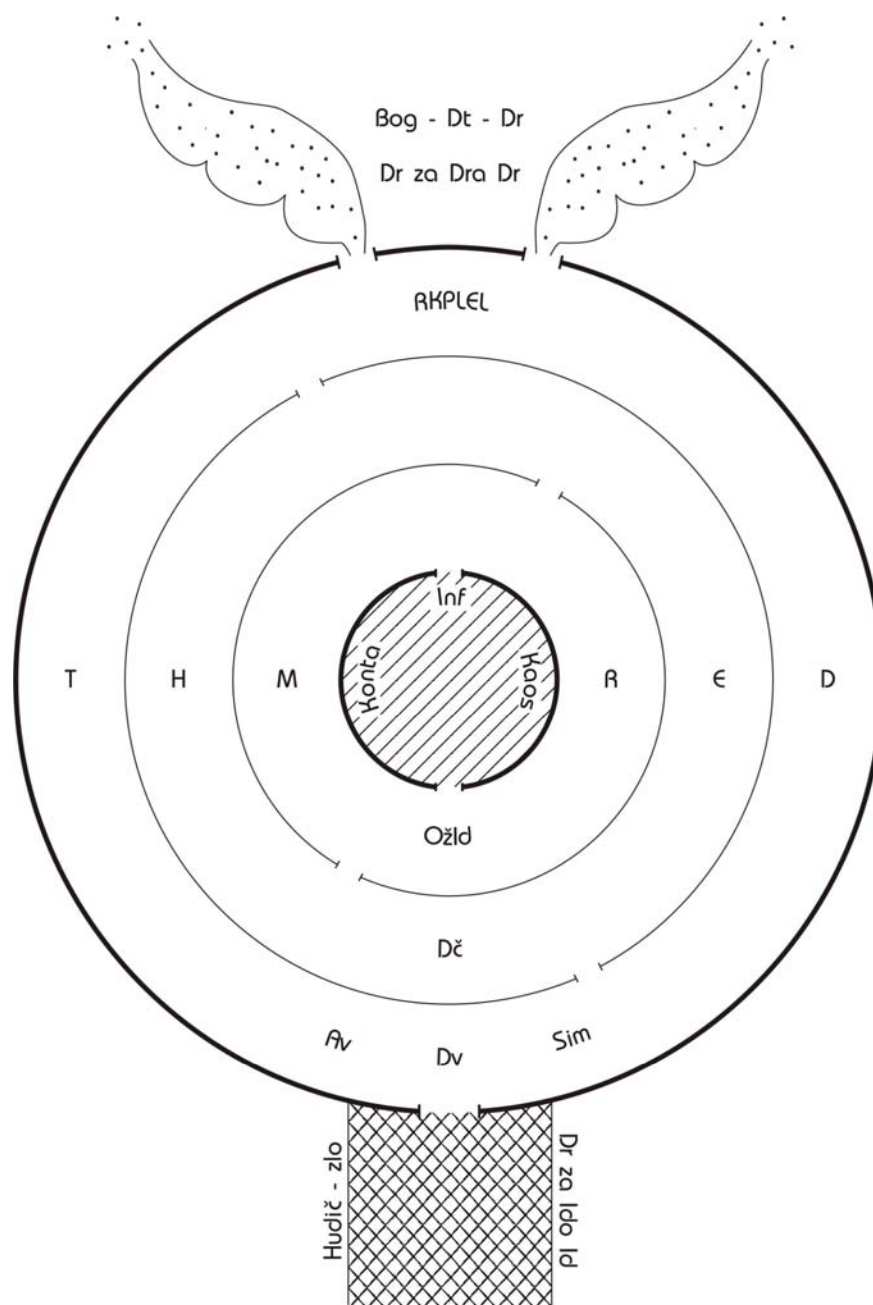
Narave-vsebine Robertovega prekrška zoper čast niti MOč kot Zgar ni mogel izvohati; ni hotel? Ni se preveč trudil, v bojazni, da ne bi naletel na kaj, česar bi ga bilo sram. Včasih - v LD-FD - so večino stvarnih odnosov Prikr. Ne le Sek, tudi čustva, koristi, sanje. Zgolj to, kar je propagirala KC, je bilo dovoljeno. Zato je postala KC zatočišče Hinov. Moje Ž je bilo že od začetka - začelo se je že PV - eno samo RazReše, en sam boj z maskami-alibiji, od Intnarave do Ideolnarave.

Damladina vstopa v prostor, ki smo ga izbojevali že mi, mnogo Gene, že od Cana, Kraigherja, Gangla naprej, pa skozi 20-ta in 30-ta leta. Damladcem se zdi, kot da jim je vse na razpolago, odtod geslo: Potrkajte in odprlo se vam bo. Jaz vem, kako dolgo in mukotrpno je bilo treba trkati, pritiskati na vrata, vdirati, se pri tem poškodovati, da so se Dbvrata končno - sredi 60-ih let - odprla. Nekatere je vdiranje skozi zaklenjena vrata kostalo bistveno več kot mene: Zupana in Puča 6 in 7 let zapora, Gruma je strlo, Kvedo zmedlo.

Ker sem Ponot Zg-zgodbe svoje Dne, sem se navadil na to, da je Ž en sam polom, zbir samih polomov. Zato sem lahko zapisal, da je moje Ž vrsta porazov, ki pa sem jih vse RR v zmage. Paradoks? Ne. Le moja avtopedagogika, Et(ik)a: delati iz usode K-milost. Tudi iz majcene-nepomembne SD veličasten Theatrum mundi.

Nazadnje razlagam v **PisKodull** naravo časa-časov v povezavi z MetAkso DgZni, seveda na osnovi ES primerov iz SD.

Konec St. Januarja 2003

MSk **Bog in Hudič**

POJASNILO k MSk BOG IN HUDIČ

MSk **Bog in hudič (BiH)** je razdeljena na tri Tem prostore: zgoraj pot v Dt, na sredi več krogov drug v drugem, spodaj Prk. Smeri zgoraj-spodaj sta le ena pozicija med mnogimi, ki so enakovredne. **BiH** se namreč vrti, treba ga je gledati kot vrtečega se, vseeno v katero smer, v Le ali v De. Dt ni zgoraj kot takšna, kakor je v KatTiji (nebo je zgoraj, pekel spodaj), kot tudi Hudič ni le spodaj; oba sta kjerkoli. In ne le kjerkoli zunaj krogov, ampak tudi znotraj krogov, v vseh točkah-prostorih znotraj krogov. Kot vsaka tudi ta MSk Red-poenostavlja, s **Pojasom** pa dopolnujem direktno rečeno.

Konkretno narisana MSk **BiH**, na kateri je Bog zgoraj in Hudič spodaj, je najbližja Tradpredstavi o Bogu in Hudiču. Prav s tem namenom smo narisali pot-kanal v Dt kot perutnici, kar je predstava ArhRlg, ne le Krša, že mnogih pred njim. Angeli so še v **Bibliji** bogovi, ki skrbijo za zvezo med vrhovnim bogom Jahvejem in ljudmi-Čloštvom. Perutnici na **BiHu** nista zaključeni, sta cevi. Nisem želel risati črev, grdi oblik Blaka, čeprav bi jih lahko.

Vsaka MSk poudarja določene-svoje poteze. Na kakšni MSk hočem opozoriti na Blak kot na črevo-Smš, medtem ko na **BiH** ni v nobeni Tem prvini potez Blaka. Pa bi lahko bile, tako v srednjem Not - najmanjšem - krogu, ki podaja (tako piše na njem) Inf-Kaos-Konto, kot na Prku, ki je kot prostor Hudiča prav za prav pekel. Pekel je izraz za tak Prk. Blaka nisem želel risati, ker je mogoče skoz Blak tako k Hudiču kot k Bogu. Ponavadi je v GR Blak ZnaSi za preizkušnjo, za MeP, za padec v nič, ki šele omogoča dilemo: ali Bog ali nič. To dilemo - ta MeP in preizkušnjo - predstavlja na **BiHu** predvsem najširša krožnica, ki je zgoraj (oz. kjer koli, ker se sistem vrti) odprta v Dt, spodaj (ali kjer koli) pa v pekel.

Ker je Dt lahko v vsaki točki prostora-prostorov, je tudi v krogih, celo v središčnem, ki je Inf. Poteza Inf pomeni, da je v tem središčnem krogu (recimo mu Mali krog, Mkrog) vse. V Mkrogu ničesar ni mogoče določiti, s tem tudi ne Dti ne THMa ne Hudiča. Inf je entropija, definicija entropije pa je, da o nji ni mogoče reči nič. Tudi ni mogoče na kar koli, kar je v Mkrogu, vplivati, ker Mkrog nima reda, ni sistema, nič ni na njem predvidljivo, nima pravil, niti smeri. Vse je slučaj - Konta - ali kaos-zmeda. Vsebino-svet Mkroga si mora bravec-gledavec predstavljati kot luknjo brez dna, ki sega pod sistemom vseh treh Zunkrogov-pasov, ki tvorijo THM, in se tam spodaj stika tako z Dt kot s Prkom-peklom.

Celo huje: Mkrog se nahaja tudi v vsaki točki treh Zunkrogov, vsaka ima stik s kaosom. Sistem-red-THM je ravno v tem, da preprečuje popolno prevlado Mkroga-kaosa; posreči se mu, da začasno preprečuje to zmago, s tem Ktz - kaotizacijo - vsega, ne zmore pa kaosa odpraviti, kot obljublja. Obljublja neizvedljivo. Obljublja red, doseže pa le ravnotežje med redom-kozmosom-polisom in kaosom, ravnotežje, ki je zelo Raz tipa, dinamično, enkrat prevladuje v njem kaos, drugič negibnost reda. Glede na te stopnje sociologija določa tipe DžDb, recimo zelo fiksno-negibno indijsko kastno Dbo, že manj Zahčvr fD, najbolj fluiden, dinamičen, agregaten pa je sistem LDPM, UmKapa.

Analogno je treba reči, da lahko Čl, naj se nahaja na kateri koli točki Zunkrogov, vsak hip cepne v pekel. Ravno zato, ker je RLH sistem ravnotežja med kozmosom in kaosom, je mogoče zmerom - Strno - regredirati v kaos, obenem pa zavestno delati zlo. Pekel je namreč prostor, ki se bistveno razločuje od Mkroga. V kaosu ni nič zavestnega, vse je Konta; celo vsaka Čl zavestna akcija se v kaosu RR v naključno, v Inf, v takšno, ki je ni mogoče določiti. Nasprotno pa je za pekel Tip, da so v njem akcije zavestne in zavestno zle. Ni nujno, da se akterji tega zla, ki ga delajo, zavedajo; kolikor se ga ne zavedajo, so v Inf kaosu. Lahko tolmačijo svoje akcije celo kot Poz dejanja, tako Fz kot Kom. Zla-hudičevska so z gledišča DgĖte in DgFije-Tije, ki so na **BiH** tudi narisane-napisane.

Ker mora Čl Boga toliko razumeti, da lahko udejanja njegov svet - če nič ne razume, pade v Inf -, se ne more zaustaviti le pri izrazu UnBDr, torej ne le pri sintezi Boga in Dti, ta sinteza je še zmerom preAbst, ne dovolj smerodajna. Smer daje Ėtmaksima, ki je srčika DgĖte: Dr za Dra Dr ali s kratico LdDr. (NDM) Medtem ko se hudičevo kraljestvo jasno razločuje od »božjega«, v njem velja geslo: Dr za ldo ld. TradRlge in TradĖte bi zadevo-razliko razložile tako, da je v božjem svetu cilj Dr kot Dr, v hudičevem pa ld kot ld. Prvi vse preOsm v Dg (Dg=LdDr oz. Dr za Dra Dr), hudičevski vse RR v ldo, ki je zbirno ime za THM, za vse tri sestavine ldM-ldBa: za Ožldo, Dč in Dv.

Nasprotje, ki se je razkrilo v polemiki med mano in MBP - opisujem ga tudi v Pnizu **Dia 4**, v **Razgih** -, seveda ni nasprotje med Bogom in hudičem. Tisti, ki se zavestno postavljajo na stališče hudiča kot Uniča, morivca, Mučivca itn., so redki; v večini primerov poiščejo za svoje početje maske-alibije, kake velike ldeje, od Katboga do FzNara in KomZge. ĖS Slce, katerim pišem v **Razgih Pisma**, se da razporediti-locirati-lokalizirati na vsaj eno, dejansko zmerom - Strno - na mnogo Raz točk. Vsaka razlaga je Reda, izbiram pač eno točko-potezo, tisto, ki jo imam v določeni zvezi za poglobitno, da bi lahko nekaj sporočil in ne zapadel Infkaosu.

PePKo in Jera sta predstavnika prvega od treh Zunkrogov: Ožlde. Jasno je, da obstajajo še hujši - bolj Rad - predstavniki Ožlde, recimo NOBD-SPED, Krim v **Rojstvu**, Junak v **Vstu**. Takšni so še danes, čeprav sumim, da niso več PriPra, ampak da že Sim(ulirajo) Ožldo kot držo ldeaHar Klde, recimo JOGSŠKi. (V posmehljivi Rci nastopajo v FiLD.) Med mano in njimi Dia ni mogoč. Pozival sem jih na Dia, hranim pisne dokumente o tem, da sem nagovarjal k Dia Stresa, Štuhca itn., a zaman. Oni bi z mano polemizirali le, če bi v njihovih očeh - po njihovem računu - predstavljal kakšno nevarnost; to pa je, če bi imel moč-oblast v DbDži. Tudi če bi se s svojimi idejami obračal na ljudi v MO; tedaj bi postala moja misel zanje relevantna, pomenila bi vpliv, RR bi se v Polo.

PePKo ni eden od JOGSŠKov, je SZ dveh izključujočih se stališč, ki ga blokirata. V času Ptje je kot marginelec cenil moje prizadevanje za RazReše, vendar ni razločeval med RazReše in Polo. Ko je Ptja kot oblast odpadla, je postala Stra

Dbe pregledna. Pod Ptjo je bila nepremagljiva, zato smo lahko sodelovali kot GG VeRus, Puč in jaz. V 90-letih smo se razšli, ker je vsak že pred pol Stola predstavljal svojo držo, a v nepreglednem položaju tega ni mogel izraziti, Ptja nas je kot Tot sila vse silila v isti sklop, nas je ldn kot Sže Ptje.

PePKo še danes ni jasen lik, recimo ali Žurst ali Polik ali LZgar. Vse kombinira, nič od vsega tega ni zares. A spet ne tako nezares, da bi prišel v DvSim; nasprotno, PePKo odklanja PMLD. Vnema se za regres k IdeaHarKldi ultralePsKoma ali AnGlobRom(antik)e. (Podobno kot Močnik.) Beži pred EDč-Bm k Ožldi, a tudi to držo - Ožldo - ReAr kot idealizacijo preteklosti, kot Kocovo MV KršKomideologijo SNla. Danes je to golo SSL, infantilni konstrukt, a Tip za obnavljalce Ožlde, ki Ožldo (Kldo) dejansko RR v DvSim, a tega za nič na svetu ne bi priznali, ker tega sploh nočejo. Med naslovniki moje polemike v **Dia 4** predstavlja PePKo še najbolj - čeprav karikirano - Ožldo.

Jera je preprostejša. Noče biti AgrĖkzld, kot je Junak v **Vstu** in cela SPED oz. platforma JOGSŠKov; prepričana je, da je mogoče KršKC kot IdeaHarld, brez AgrĖkzld. To SSL imenujem PSt SardD, **Neste**. Če bi se zavedala AgrĖkz značaja Ožlde, bi Jera prehajala v EDč. A veruje, da ta prehod ni nujen. Njej - pobožnim devicam - se je posrečilo, ker se predajajo askezi-molitvi (Belini nedotaknjenega himna, mar tudi v zakonu?), ogniti se EDč modelu. PePKo je posegel v TS, iz semenišnika-salezijanca je prešel celo v kritika KČe, se oženil, ženo oplodil, vzgojil otroke, med katerimi je eden njegov naslednik v AnGlob gibanju. PePKo torej prehaja v EDč, seveda v Idea(liziranega)Dč; a kateri EDč ni Idea(liziran)? Mar nista Krim in Junak Idealika?

Povezava Ožlde z EDč oz. Reda na Ožldo kot na IdeaHarldo je v DaSD-DaSIZi redka; pač pa prevladuje v prejšnji SD, v tisti pred letom 1955. (NDM.) Iz pozicije JOGSŠKov - neotomizma, St Justina, ideologije SŽ - danes ni več mogoče pisati dram. Celo Kremževi zadnji drami - **RazPrag** - sta nekoliko Dgč: uprizarjata NotAD Komstov, ki se sami sebi razkrijejo kot hudiči-zločinci; nekateri med njimi se celo skesajo. - Dia z Jero-PePKom me ni pripeljal nikamor oz. do koristne analize, v kakšne SZ težave zapadajo ideologiji Ožlde. PePKo je zanimiv le kot primer ponesrečenca, Jera pa še kot takšna ne. Z obema - z njunim pojavom - sem opravil.

Venjo je najlažje locirati; je soliden, nadarjen, sposoben UŽnik Dv kova, sodi med ideologe-praktike LDPM, vendar ne na ekstremen način, ampak z umno Etvezavo na nekatere vrednote PrMa-NKNMeša, torej v čas Ožlde kot ČD-sveta. LDPM se danes maskira s Hum idejami: prisega na ČIP, na lepo Trado boja zoper TotFD in TotFz-Kom. Venjo postavljam v Dv - v najbolj Zunkrog THMa -, ker je jasno, da je Etutemeljitev UŽni le alibi; ČIP so lepa oprava za AgrĖkzKld delovanje Kapa v vseh njegovih Daoblikah. Če ČI ne najde v UmKapu možnosti za prehod v Dt, glej obe odprtini zgoraj na **BiH** - na krožnici Zunkroga - pade v zavestno delanje zla, glej **Ameriški psyho**.

SPD je pred problemom, da si ne upa biti enako Rad kot De Sadova linija. Rožanc je poskušal v to smer, glej drami **Lectio divina** in **Prizori s hudičem**, a si svoje usmeritve še sam ni upal priznati, zato je končal v DSD. Enako Šel, ki se je odločil za Inf med Dt in hudičem, kar je estetski akt fasce, ne pa pot k Dti. Šel se je zapletal v tako Inf od svoje prve dram(atizacij)e, od **Triptiha**, prek **Skaka**, najbolj v **Vidi**, vse do **St krvi**. DSD je takšna Inf, ki ne zmore samorazjasnitve, zato se ujame v past-SZ. **Kanje**.

Venja in UZn si ne upata iti tako daleč kot Jesih v **Sadežih**, saj se v liti-drami PSt skriva za estetskim Užem, Zn pa pri priči pokaže rebra, odkrije se, da ludizem propagira cinizem, glej RudolfovoD, **Kserkses**. **Kserkses** in sploh RudD sta na robu hudičevega Prka. Najbrž je prav Rudolf avtor, ki je šel najdlje v demaskiranju PMLD, v tem, da ji je vzel NKNM-Ėto. Takšnega naslovljenca mojih pisem, ki bi bil analogon Rudolfu, v **Razgih** ni. Je ta moment močan v Hladniku kot LZgarju? Je tu vzrok, da ga Paternu tako odklanja, a tudi Grdina, ki se vse bolj vrača k NKNMešu, glej **Ipavce**?

RavKod kombinira iste prvine kot PePKo, le da se RavKodu vse harmonizirajo, medtem ko se PePKu vse sesuvajo in med sabo bodejo. Kod nostalgčno - s PriPrav Ljeznijo - obuja SAVS, ArhSlov, le da ga povezuje s futurističnim Komom. Zaveda se, da je eno spomin, drugo SSL sanja, a ostaja do obojega blag, naklonjen, dober. Ne odpoveduje se niti EDĈ-Bm-DžVi na liniji LDĉa (celo Stl-LReve), čeprav ve, da ni pripeljala nikamor. RavKod je pianist, celo Uĉo glasovirja: vse se mu usklaja v lepe melodije in harmonije. Tip: ker je tak, ga ne ogrožam, medtem ko sta se PePKo in Jera znašla pred dilemo: ali TaK ali midva. To kaže, da sta vendar EDĉ določena; Strno morata biti, ker ostajata v KĈi, ki je kot DSKĈ DDĉ. RavKod pa je kot reformirani Komst najbliže SoD ravnotežju. V SD bi to drŹo lahko zastopala KristanovaD, ĉe ne bi tudi Kristan Źa radikaliziral v MePe, ne le v **Vrankoviĉu**. Kot da je RavKod blizu Knafliĉevi modrosti v **Kmeĉkem teatru**, glej Pniz **Nast SAPO 4 (StOt)**. Ne v Grdinovi Rci **Majde**. Grdina Iridealizira, naĉrtno dela opereto-limonado, briše skeptiĉno modrost PrMa, ki je Tip za RavKoda.

Kje se nahajata D(ovj)ak in Muck? Dak na meji med PĀvom (Dv-Sim, glej Zunkrog) in Dto, PĀv zastopa **DebeluŹek**, voljo preOsma v Dt **Marta novogoriŹka**. Tudi v DakD je moment kaosa in pekla; nekateri v **Pipinu** delajo zavestno zlo, so hudiĉi, **Karuzo** in **Mavriĉna ladja** prehajata v Inf-kaos, v Źelji, da se ne bi ujela v THM-red. A je v DakD moment ArS(tila), kakrŹnega ne premore nobena druga SD. ArS je v bliŹini De Sada, **Sreĉanje v Louvru**, a ga suverenost retorike oddaljuje od banalitete dna, ki jo uprizarja Muck, predvsem v **Za(lo)gu**.

V **Port(im)a**u uprizarja Muck MeP ljudi, ki so blizu tako lastni AD kot zloĉinu. Izgubili so vse Ideje (maske), ki so jih Źe imeli borci in verniki v NOBD-SPED. Zavedajo se, da je to, kar poĉno, zlo(ĉin); niso zgolj retoriĉne figure kot Jesihovi liki v **SadeŹih**. Navdihuje in Not ubija jih demonija, ki prihaja iz EDĉ smodela oz. iz srednjega pasa Zunkrogov.

EDĉ je napaĉna povezava dveh; ne Dr za Dra Dr, ampak Dr za Ido Id. Namen-cilj EDĉ Ĉla je umor soĈla; sicer v imenu Abs Ideje, Krim, a ĉe-ko ideja odpade, v SPD, v **Aferi** in **Dialogih**, ostane le Źe zlo(ĉin). Ostane Pvt motivacija, ki Ĉla regredira v OŹldo in izprazni v Dv. Zlo(ĉin) postane iz usodnega Poslanstva, kot ga ima Krim (in Junak), igra, a igra, ki ve, da ni le gib-beseda (lingvizem-karnizem), ampak da povzroĉa Trp: da prehaja v Muĉenje-Muĉenost, v SM. To je toĉka - likov - **Porta**.

Muck se zaveda problema, tematizira ga v dram(atik)i, raziskuje ga, skuŹa ga reŹiti s staliŹa Dga. A ker noĉe idealizacije - videti v svoji zamisli IdeaHarlde -, se znajde v precepu, pred nalogo: kako artikulirati Dt? Najprej se odloĉi za prikaz nastajanja Ĉla in Jezika (tudi IVJa); to uprizori v **Prgr**i (v **Predigr**i k **Imenom igre**). Iz mraka-prepada-niĉa se pojavljajo in oglaŹajo ... kaj? besede? gibi? ... ali ljudje? Ĉl Źele nastaja iz besed, gibov, komunikacije-obĉevanja. **Prgra** kaŹe in raziskuje to nastajanje skoz jezik, s tem Źe v Dia, ker je likov veĉ. Vendar se je treba vpraŹati: ali ti liki res preidejo v Dia-obĉevanje? Ali ne ostane vsak pri svojem monologu;

ne toliko - ali ne le - pri Ožldi, ampak (to se dogaja v koncih Zge) pri Avu. Ožld se RR v Av, v Avld. (NDM.)

Vsakdo v **Prgri** kliče ostale, rad bi v njih zagledal Dra in Dre, vendar se zdi, da ostaja v pretežni - morda celo usodni - meri OPsk. Že **Port** je zbujal dvome o Not povezavi nastopajočega tria, **Prga** pa like razmeče v osamljene govorce-klicarje, od katerih si vsak želi, da bi našel Dra v Dia zvezi, a obenem ve (ARF), da si tega Dra le zamišlja-želi, da dejansko odgovarja le sebi, svoji želji; da razvija domišljijo. Pa vendar ni gotov, ali gre res le za svet fantazme, ki je AbsAv, ali le skoz kako poro lde kje prodira v ječo Dt. **Prga** in **Port** puščata vprašanje odprto.

Ker hoče biti Muck kompleten, zajeti ves svet, vključni tudi (E)Dč svet, svet, ki je Tip ravno za dram(atik)o, tudi za RealD. To stori v večjem delu **Imen igre**, ki Sim(ulirajo) Krleževo itn. dramatiko, obravnavajo MV, Db ipd. teme. Vendar se zdi, da artikulira ta svet Muck od zunaj, da - ker - ne najde več Not stika z RealD-(E)Dč, z Dbo v polnem pomenu besede. (Dv-LDPM je že oslabljen-Sim Db; Ožld še ni prava Db, je šele PS.) Muck čuti, da je EDč-Db minila; da MV dogajanje ni mogoče podajati na način NOBD, ne PV dogajanja na način Krleže-Cana. To so dokazale drame moje Gene (ne pa MGG), Mikelnov **Dež v pomladni noči**, Žmavčeve **Lupine**.

Ker se Muck tega zaveda, razširja motiviko MV in RealD tipa; namesto ene - kratke ibsenovske - drame jih napiše celo vrsto. Zgodbe pomnožuje, odnose med nastopajočimi nabija z mnogimi Realpodrobnostmi, s psihologijo, vse skupaj - podano znotraj istega projekta ali megadrame: **Imen igre** - pa dela vtis preobloženosti, požun, snovi, katere red (RKPLEL) je Konv. Kompletnosti sveta na ta način, za kakršnega se je v **Imenih igre** odločil dramatik, najbrž ni mogoče doseči, vsaj v izkustvu LDPM sveta ne; Muck pa je v tem izkustvu že od začetka. Ker nanj - oz. na sporočilo LDPM - noče pristati, se že od (svojega) začetka vrača k uprizarjanju-upesnjevanju Infkaosa, glej Muckovo liriko (zbirki **Eden in Bleščice**). Ta je zanj pristen izvor, Notizkušnja; odtod uspešnost **Prgre**. Iz kaosa prehaja direktno v MeP peklenskega sveta - iz Mkroga v Prk na **BiH** -, kar pada v **Portu**. V koncu **Porta** bravec-gledavec ne ve, ali je trio (ali vsaj eden od tria) prešel v (po)IsUnBDra, ali pa mrknil v noč Prka-Pekla. Kar dramatik ta hip zmore, je retorika, silno lepa, poetično-lirska. Je ta retorika poteza Ava?

Tu je Muckovo izhodišče za **Zog**. **Zog** je na meji med kaosom in peklom, a tako, da pekel - skoraj z Nat podrobnostmi - določi, fiksira. To počne Muck že v **Portu**: iz Zunobravnav RealD se RR v pristno obravnavo DaSILumDbe kot dna. Naj nastopajo v nji - v **Zogu** - direktorji, najbogatejši, filmarji, psihiatri, arhitekti, nič bistvenega jih ne razločuje od LumProlcev oz. štokglajzarjev, kakršni se danes pojavljajo recimo kot nosivci referendumu o ajzenponu, silni Brdavs, ki ga pišem A(jzenpon)Š(tokglajzar)Brdavs, da bi ga razložil od Klas LevsBrdavs.

V Levs**Martinu Krpanu** si stojita nasproti tujec in domačin, vojak-plemič in Km-ljud. Ta PSt je še osnova za NOBD (Krim zoper Harza, **Rojstvo**), medtem ko je - ne le - Mucku jasno, da tega nasprotja (EDč med DDč in LDč) v DaSDbi-DaSiZi ni in ne more biti več. Junak Krpan se je ldn z Neg likom, z Brdavsom, Brdavs se je razkril kot bistvo Junaka. V srčki SNla se oglasio in uveljavljajo figure kot Luka Vidmar, Daki (mednje sodi tudi Dolanc), danes je to Silni Berdajs. Njihova AgrEkzld je tolikšna in takšna, da se niti ne zmore več maskirati v IdeaHarldo; direktno se izliva - RR - v Prk hudičarije. Smešne seveda, pa vendar temačne. Če pride smešnost na oblast, se izkaže kot Musso-Hitler, kar je za milijone Abs groza (Holo

itn.). Zavlada kralj Ubu. Ne le pri najbolj lumsorti ajzenponarjev in lumKm a la Dolenjc-Gorenc, ne le pri avtoprevoznikih a la EMA Pinta. Tudi pri najbolj kulprefinjenih, pri Janču, Šelu in Zajcu, če so v resnici prefinjeni.

lvSvet se zaveda, da je Čl mali kralj(ič) Ubu. Celo tega se že zaveda, da je sam **O(b) svitu zlo**. Da je zlo-zli (hudič) kot PAv, ki jemlje v roke instrumente za mučenje. Ustvarja NSvet - na liniji vseh mogočih vosovcev-oznovcev (Toneta, Alberta itn.), heroiziranih v NOBD (Martel v **Ognju**), demoniziranih v SPED (Gad v **Mladosti**). Zdaj, v SPD, pride do sinteze PAv-a in kriminalcev. NSvet se pokaže kot Goli otok (**Noč do jutra**), kot svit Novega Čloštva, ki je Zlo Noštvo. To razkritje je velika zasluga lvSvetD. Dramatik se tega, kar počne, zaveda in ne zaveda. Svojo AK-AD zavest odeva v Umet retoriko prelepega lingvizma, izpod katere curlja kri. To curljanje daje njegovi dramatiki moč. A temno-zlo moč.

Muck je blizu opisani PSti in vendar daleč od nje. Muck doživlja usodo Ava, Av Ponot, ga celo RR v Rad retorizem. Oba pristno izražata Prk Pekla (na **BiH**), še ostreje kot RudD; **Šeherezada** in **Vrtovi** izhajata iz **Kserksa**. Rudolf je površen, ciničen, manipulativen, s tem Zun, medtem ko lvSvet ves ta svet Ponot, sam trpi in uživa v SMPervDč dogajanju Krimsвета. Rudolf se preteguje zunaj pekla, kot Žurst-manipulant; to jemlje njegovi Umeti moč-prepričljivost, postaja vse bolj TrivLita. Medtem ko ostaja lvSvet v peklu. lvSvetD je vsa nekak PsPasijon, AD-avtokarikatura Pasijona in KMge.

lvSvet suvereno podaja-obvlada THM-krog, Ožldo absolvira z liki kamnitih Orjašev v **Kamnu in zrnu** oz. jo - tudi kot Kldo - pokaže kot zmagovito SlavNL, kar je osnova za Sfz; zmagoviti so poljedelci-Poljanci. V **Šeherezadi** in **Vrtovih** podaja Db kot FD, v **Biljardu na Capriju** Db kot LD. V teh dramah razlaga, kako se Dč radikalizira v EDč-DžV; ali na lntDn ravni med bratoma ali na Dž ravni med grupami-Nari-strankami-Rlgami-Gibanji.

A ne Ožld (kot Kld in Pld) in ne Dč ga ne zaustavita, da ne bi dosegel-artikuliral tudi Dv arhemodela (tretjega pasu v Zunkrogih na **BiH**). Prva dva arhemodela povzame, sta v njem, ker je Ponot svoje starše (kot jaz), s tem SNcl in SI LR (**Tuga** in NOBD). A se tu ni ustavil. Šel je naprej (nazaj? THM je krog, ki se obrača kot **BiH** na obe-vse strani) in izrazil najbolj PriPra EV-držo: Av. Vse, kar se dogaja v DbZgi - v RealD -, pregleda lvSvet nazadnje z vidika Ava. Znajde se v MePu med Avom in enim od izhodov iz Ava oz. iz THM-kroga. Ali v Dt, kamor se usmerjata umirajoči Poljanec in najstnik Dioniz v **CanVidi**, Maks v **Kralju**, **SAnt**, Uršula v **Sam** (glavni Poz liki teh dram izhajajo iz PAv-a!), ali pa v pekel, v (vsaj napol) zavestno delanje zla.

A ne na način nazunaj Neg figur, kakor so Geron in Hildebert v **LTugu**, Tugo v **JTugu**, GrGr v **Blagru**, Harz v **Rojstvu**, Rdeča zver v **Vstu**. Ti so vsi posledica Zun demonizacije. lvSvet diabolizem Ponot (to se preZunpovršnemu Rudolfu ne posreči dovolj prepričljivo, Rudolf je brez pristne duše, je genialen Nih-Žurst), njegovi središčni dramski liki so PozNeg dvoumni - Inf - v delanju zla, ki je usodna nuja Čla, narava njegove ldB Stre, glej **Vrtove**, **Šeherezado** itn., like bratov, sinov, mater, očetov, hčerk, vseh, skoz katere se lvSvet sam izraža oz. skozenj PSt Dasveta kot LDPM drže, drže med AD Dbe in odpiranjem žrela-gobca hudiča-pekla.

Tudi Muck vleče v isto smer kot lvSveta, a drugače. Démonični dramatik uživa v Trpu pekla, širi ga iz sebe kot zlo, inficira Dre, vse to dela pod masko retorike ekstatičnega Nczfza (zato potrebuje Urbov Ncz oz. Psničejanstvo), medtem ko se Muck tej usmeritvi direktnega zavestnega zla upre. Raje pusti, da se njegovi liki, s

katerimi se ldn (in jih Ponot vase), glej **Port**, sesujejo v S-nič, kot pa da bi se zaradi lastnega PAvA - zaradi Uža v Trpu sebe in ostalih - preselil živ v pekel in se tam držal z vsemi silami pri Žu, iz slepe AgrEklzde. Ta vidik IvSvet ves čas uprizarja v likih temnih figur, recimo kraljevemu sinu Šehzemanu iz **Šehe**, Zveri iz **Lepotice**.

Mucku se v **Zogu** posreči nekaj težkega: gleda se in opisuje, kako je v peklu lumtipa - v DaSlji -, v hodnikih-kanalih Blaka zapuščenih tovarn na ranžirni postaji Zaloga; to je grenka avtokarikaturalizacija Slova. A obenem Muck vsaj v nekaterih likih **Zoga** riše ostanek sence zarje hrepenenja po (po)IsUnBDra, po TrDti. Zalog je obenem ranžirni kolodvor, skoz katerega vozijo vlaki, ZnaSi za gibanje k nečemu, proč od padca v pekel, od zasutosti v slepem črevesu Blaka, od SMUža v delanju zla Drim.

Težava je v tem, da so vlaki, ki vozijo skoz in mimo, instrumenti-igračke, na katerih so napisana gesla, narisani emblemi. Sicer v obliki prelepih verzov, ti tvorijo **Sonetni venec** z akrostihom, ki je odgovor na Preševega in Balantičevega, a vendarle so le verzi, tj. lingvizem; zato je Muckova PSt predvsem RMg. Verzi - IVJ - ne morejo rešiti Čla iz lDbA v Dt. Verzi nakazujejo, sporočajo, opozarjajo, motivirajo, a so K-PO, manjka jim živost ES konkretnega Dra, ki je (B)SAPO(EV). Tega Not stika med dvema SAPO, ki sta Dr za Dra Dr, pa tudi Muckova dramatika ne zmore podati, čeprav verzi **M**(uckovega)**Venca** nakazujejo to smer. Dramski liki **Zoga** prebirajo mimo se vozeča gesla, a sami ne zmorejo izstopiti iz sozapletenosti v Neg lumrazmerja med sabo, v vsa SSL, s katerimi jih oblagafascinira-zastruplja Db.

Naj dvojni lik klošarskega vidca-guruja Cirila in zapitega pesnika-vratarja Žugiča še tako nakazuje nujno izstopa iz lDb-THM kroga (iz Dbe), ostajajo ta nakazovanja Pijretorika-IVJ, torej v VISu RMge. Muckova posebnost je, da ta dvojni lik Žugič-Ciril ne pade v pekel, da se ne odloči za zavestno delanje zla. V tem je Muck izjemno čist in lep, skoraj NeČi. A da ne bi zdrknil v (že Zajčev v **Potohodcu**, že Šelov v **Savni**) Prk-pekkel (na **BiH**), regredira v Infkaos Notkroga (na **BiH**), k svojem izhodišču, ki se ga drži že desetletja, k ognjeniški magmi gorečega kamenja. Pazi, da ne bi te PSt-drže RR v Šelovo SZ, ki je pot v Fz, glej Šelovo dramo **Kanje** (**Kamenje bi zagorelo**). Tudi Šelovi liki v **Kanju** nihajo med avtoidealizacijo v Snike, kar se dramatiku upira in kar odklanja (že v **St krvi**), na eni in skeptičnim pogledom na PervSM uživače v lastni AD na drugi strani. Muckova točka - PSt - je izredna možnost, a le Pot. Sploh DaČl zmore kaj več kot slutnjo o Dti, ker je še tako močno lDČI? Ni prišel Muck najdlje, kolikor se da: da je znotraj (P)AvA odkril-artikularni pot v Dt, lik lSDča?

Odgovor na to vprašanje bom dal, ko bom natančno preučil DakD. Morda se tega preučevanja bojim, zato oklevam. Vem, da Dak hoče - zavestno, z artikulacijo v dramah - iz THMa in (PA)va ven, NejDam, glej Not odnos med enodejankama, ki se dopolnjujeta: med **De(belu)ščkom** in **Marto (novogoriško)**. A ti dve drami sta - zavestni - Redi, problem zaostrojeta in poenostavljata. Kompleksnost problema - teme pa poda Dak v ostali svoji dramatiki, v **Pipinu**, v **Karuzu** itn. Te se moram - čim prej - lotiti. Bo to moje zadnje preučevanje, moja zadnja perspektiva?

IvSvet in Muck se dopolnjujeta v tem, da slikata isti svet, a vsak en njegov vidik: IvSvet njegovo Rom prelepo »vzhodnjaško« formo, tu je vzrok, da dramatik tako rad seli prizorišča svojih dram na vzhod, v prostore-dogajanja velikih RIg-Kul, **Šehe** itn.; tudi v pravljico, **Lepotica**; nazadnje v vzvišeni estetsko prefinjeni Not svet PAv pesnika lautrémonta, **Zlo**. Medtem ko se posveča Muck Dbdnu,

Brdavsom-Berdajsom. Treba si je ogledati le lobanjo tega PsRevarja oz. Lumdemagoga, pa je treba dati prav Lombrosu in zanikati Detelove trditve v **Učenjaku**, glej mojo ES analizo **Učka** v Pnizu **Nast SAPO 2**, v **HiCu**. IvSvetD je strupena, ker je tako lepa; je Fasc. Medtem ko Muckova odbija, tako je grda. Verzi **MVenca** so prelepi, a **MVenec** se vozi mimo, ne moremo ga ujeti, predvsem ne njegove vsebine, njegove smeri k Dti.

Ostajamo - bravci skupaj z nastopajočimi - v krčmah po vsej Slji, kjer ajzenponarji Pijblebetajo o pravičnosti, Prolu, Delu, solidarnosti, so zoper privilegije, le za pravice, dejansko pa so Rad nesolidarni z ostalim SProlom, bojujejo se za ohranitev priborjenih privilegijev, so LumPIK, so karikatura teh dveh v FD vladajočih slojev. Niso si pridobili - prisleparili - le nagrad za neplodnost mašinfirerjev, ampak dobijo določen znesek celo pri primopredaji v službi. Ta primopredaja se zgodi, kot terja SITrada, v bifeju-krčmi na kolodvorih po širni Slji, ob vinjaku. Pijštokglajzar preda Pijštokglajzarju - ti so edini še preživeli sodrugi nekdanje SoDe - poln kozarec šnopsa, v katerem nato oba utapljata ne le Sljo, ampak ves svet. Točka AD, ki vodi v Prk-pekkel. Le da je v tej točki zavestno delanje zla Min in burka. Grenka farsa, ostudna usoda ljudi, ki se RR v gnoj. Muck v **Zogu** slika ta svet.

Prepričan sem bil, da je kompozicija **Razgov** že dokončna; nekajkrat sem jo RR. Nekaj me je sililo, da narišem(o) še MSK **BiH**; ko pa ga zdaj komentiram, se mi zdi nujno, da kompozicijo knjige še enkrat RR; **RSD** (DgZn) je res nenehna-brezkrajna RR. Naenkrat mi je postalo jasno, da obeh zadnjih pisem ne sme biti v knjigi: ne mojega Daku, ne Muckovega meni. To sem že vnaprej slutil, zato ne mogel napisati svojega Karja k **PisDaku** in ne svojega odgovora Muckovemu **PisTakU**.

Dak in Muck sta tudi zato posebni točki, ker sta dramatika, njune drame pa takšne, da nanje lahko vežem svoje artikulacije nedosegljive in vendar doseganja nujne Dti. Razen pisem v zvezi z njima (KasO: ki niso v knjigi) sodijo vsa pisma v **Razgih** v THM-krog, to je v Zunkroge na **BiH**. Medtem ko DakD in MuckD tematizirata Notkrog (kaos), Trk (pekkel) in perutnici, ki vodita kot cévi v Dt (v »nebesa« v Tradi in v napačni projekciji). Karju teh treh točk-prostorov sem podvrgel tudi IvSvetD, čeprav IvSveta v **Razgih** na ravni pisem ne obravnavam. Sem ga pa nameraval; v prvi Rci kompozicije **Razgov** sem upošteval svoje **PisIvSvetu** (o **Zlu**) in njegov odgovor. IvSvet je moja močna tema v zadnjem času. Izkušstvo s Pvt direktorjem mi je omogočilo globlji-točnejši vpogled v Not ustroj PSt IvSvetovih dram. Takšen postopek je zame Tip, omogočila so mi ga Pvt in EkP izkušstva z Zajcem, Šelom, Kozakom, Mrakom in mnogimi.

Bravec se morda čudi, da so Zunkrogi tako veliki (velik krog) glede na Prk in perutnici. - Koga najbrž čudi, da se večkrat obračam na bravca, čeprav je znano, da bravec Zanič. Ni res, bravec mi je najvišji, seveda le, če je to Drbravec. Na tega se obračam, tega nagovarjam. Idbravci - bravci MO sveta in takšne Lite, kot jo strukturira SLZ - pa me ne zanimajo.

Izhodiščna motivacija za narisane **BiHa** je bila pokazati-narisati moč-debelino bloka, ki pomeni-je blok IdM-IdBa. Podčrtati, kako težko je priti Člu iz kroga (Mkroga) v Dt. Od kaosa, od koder vse izvira (kaj je to, kar izvira, ne vemo, ker je kaos tudi entropija), je Dt dostopna le skoz trojni pas Zunkrogov, tj. skoz IdM-IdB oz. skoz ObDbo, skoz THM. Direktne zveze z Dt ni, kot so upale TradRlge, tudi jaz, ko sem slavil tim. NeČi božje otroke, v **Sreči in gnusu**, Str(ni)ša v liku Deklice-Metulja v **Mavričnih krilih**, celo Božič v liku Barbare, **Komisar Kriš**, tudi še Šel na

svoj način v Agati, glej **Triptih**. Vsi so se nato - poučeni z izkustvom, a žal demoralizirani - odrekli tej sanji kot SSL konstrukt, Strša v **Žabah**, kjer je NeČi bitje zamenjala Hudičeva babica, Sekfasc Čara, Šel v **Svatbi**, kjer opisuje, kako NeČi božji otrok Lenka izgubi moč čaranja. Smole je videl NeČi Snico le še kot Sm obupanko, Administratorko v **Čeveljčkih**. Krila, ki so na **BiH** kvazi angelske perutnice, so postala krila Luciferja in hudičev. To je facit RMge v SPD. To je svet Filetovih Rc **Bakhanthk** in **Figarove svatbe**.

Ponavljam in podčrtujem: nisem anarhist, naiven Radkritik dane Dbe; to je prelahka, prepoceni drža. Ne mislim, da bi bila nebesa odprta-dostopna, če ne bi bilo ObDbe-IdMa. Vem, da je pot od-iz Mkroga (kaosa) v Dt kar se da zamotana, komaj predstavljiva. Ne vemo, kaj se dogaja spodaj v kanalu med Mkrogom in Dt, pod Zunkrogi na **BiHu**. THM Zunkrogi skrivajo to podtalno zvezo; imajo tudi to funkcijo: vlogo Prikra. A ne verjamem, da bi, če bi odstranili THM-IdM, kot predlagajo anarhisti, dosegli preprost NeČi stik med Mkrogom in Dto. Anarhisti se ne zavedajo, kaj je Mkrog: kaos, Konta, ne pa IdeaHarizhodišče, ne praKom, rajski vrt Eden. Ravno anarhisti se najbolj motijo, ker jemljejo za izhodišče IdeaHarldo, ne pa kaosa. Ne priznajo AgrEkzldo v njih samih, v počelu Ža. Ravna se po modelu IdMa. Sebe (NSS) idealizirajo, se RR v IdeaHarldo; kar jim pa ni všeč, delajo za nasprotnike, Sže, zle, za AgrEkzldo. So karikatura samih sebe oz. celo IdMa. Kot anarhisti so ideologi-praktiki nereda (an-arhe), medtem ko DgZn upošteva red, zapisal sem ga na Zunkroge, na vsak krog-pas po eno črko (R-Ė-D). Čl do Dti (niti do predstave-pojma-slutnje Dti) ne more mimo THM-IdMa, mimo reda. Le da se pri redu ne sme zaustaviti.

Ker je tako, se držim paradoksa: rišem(o) Dt (slutnjo Dti) na način MSkMSl, ki so kot GR po bistvu AKPLEL, celo v strogi IdeaSimtGeom obliki; takšna je tudi MSk **BiH**. Rišem(o), kako preprečuje THM (Zunkrogi) stik med kaosom in Dto, a ga obenem tudi omogoča: odprtini v Dt vodita iz THM-kroga; iz Zunkrogov, ne direktno iz Mkroga; to je na **BiHu** narisano jasno. Obstaja tudi pot v zlo: iz Mkroga skoz Zunkroge v Prk na dnu, v zaprt prostor, ki je ječa. Pekel je od nekdanj razumljen kot zapor, od koder v pekel vrženi ne more pobegniti. Medtem ko je Dt na **BiHu** risana kot na vse konce odprt prostor, pikice-točkice so v GR že stalen ZnaSi za Dt.

DgZn je **RSD** tudi - morda predvsem - zato, ker daje SD vednost o THM-svetu. Ne le SD, tudi Slita, Svet(ovna)Lita; ta gotovo še bolj kot SLita. Izbral sem SD, ker menim, da je primerna, da dovolj paradigmatično zastopa Svet(ovno)Lito. Vse, kar je v svetovni, je tudi v SD, čeprav je v SD na manj izrazit, dostikrat epigonski, šibkejši način. A moja predpostavka je, da ZunDbZg veličina še ne odloča o naravi stika med Člom in Dto; omogoča mi, da izvajam iz SD vse, kar izvajajo ostali iz svetovne dramatike. Tudi Pir(jeve)c, ki mu ni zadoščal Sl roman, moral je k Balzacu in Robbe-Grilletu.

Eden od bistvenih namenov-ciljev **RSD** je locirati vsako PD v SD na tlorisu GR mrež(e), sestavljene iz MSIMSk. THM-krog delim s HKD načini na mnogo s(ss)modelov, da bi pokazal na HKD ustroj ne le SD, ampak sleherne točke v svetu. Trije Zunkrogi-pasovi na **BiHu** so le skrajna poenostavitev tega, kar je sicer narisano v GR-**RSD**, glej posebno Pniz **GR**. IdM-blok (THM-krog) je z ene plati ovira, ki preprečuje stik z Dt, z druge pa brezkraino HKD sistem (edino tu gre za sistem, medtem ko pekel, Mkrog in Dt niso sistemi), v katerega tenkočutno omrežje je mogoče vrisati takorekoč vsak najmanjši premik-gibanje akterjev sveta.

V meni se je v poldrugem zadnjem desetletju zelo veliko spremenilo. Okrog 1988 sem bil v vrhuncu skoraj slepe vere v možnost stika z Bogom. Poudarjal sem trditev Sergeja Bulgakova, da je vsaka točka TSa »maternica« MMB, v kateri nastaja smisel. Če je tako, je ves svet poln smisla, so vsi ljudje čisto blizu odrešenja v pomenu, da se ldn z Bogom. Če je tako, je mogoča Cerkev kot mistično občestvo goreče verujočih. V teku naslednjega časa pa se mi je ta vidik vse bolj zatemnjeval. Spoznaval sem cinizem, skepso, polaščevalnost, zaprtost za dojetje Boga kot Dra, ki je Tip za Katcerkveno hierarhijo, v OrtCerkvi pa se je stopnjeval Kfz, enako v Rusiji kot v Srbiji. Navadni verniki so se mi vse bolj razkrivali kot nemočne in izgubljene ovce, ki si želijo predvsem varnost, nimajo pa ne volje ne pripravljenosti-sposobnosti za Svo.

Kot sem bil okrog 1988 pretirano zaupajoč v vsenavzočnost Boga, sem danes najbrž na nasprotni strani tudi čezmeren, saj tako rekoč ne opazim, da bi imel kje kdo posluh za BDra. Kot da razumejo le lDboga, boga-malika, boga Varuha. Nekateri so sicer zmožni Ideablock lde razbiti, a pridejo le do SZ in AD, ne pa do nove-druge vere. Izkustva z DaSD, s Šelovim **Kanjem**, Jančevim **Halšatom**, z MatZupD itn. so mi pokazala, da tudi tisti, na katere sem posebno veliko dal, niso bili vredni zaupanja, odpovedali so. Investiral sem v iluzije, kot tolikokrat. Grdina lepo pravi, da sem predvsem apologet; da je tudi **RSD** - moje branje SD - apologija. Prav ima, še danes, ko sem močno zdvomil nad skorajšnjim stikom med Čloštvom in Bogom, se držim SD kot zaljubljeni svojega idola. Bolj ko Čloštvo izdaja moja pričakovanja, bolj se angažiram zanj, bolj trdovratno iščem v SD točke, ki bi pomenile stik Čla z BDrim.

Kriviti za ta moj neuspeh - kolikeri že? - THM-sistem lDbA? KC se je že zdavnaj zavedala tega, o čemer pravkar pišem. Dopusča, da najdejo stik z Bogom nekateri, zelo redki, niti ne ve, kdo; celo ta stik je skrivnost, je nedoumljiv. Za te Cerkev ni potrebna. Pač pa je potrebna, razmišlja KC skoz dve tisočletji, za vse tiste, ki nimajo dovolj moči vere, zaupanja, lDb(oga). Ti potrebujejo nadomestno vero oz. nadomestnega boga, red, varnost, trdnost nravnih norm, ki jih dobiva Db od Cerkve, ta pa se dela, kot da jih dobiva direktno od boga kot Vsemogočnega.

Sistem, ki je vzdržal v FD, se v LD lomi, v LDPM pa se je povsem raztopil. (NDM.) Enoten sistem THM-kroga vse bolj razpada v sestavne dele, v tri arhemodele in v nešteto njihovih s(ss)modelov. Izpostavili sta se dve vrednoti, ki prevladujeta: uspeh (imidž) in Už. Dč - svet realitete - odpada, Ožld in Dv sta vse bolj podvržena Avu. Zmagujeta Avld, AvDv. Av pa je drža, ki Člu onemogoča, da bi videl-čutil Dra; čuti le sebe, le ldo. Torej: Dr za ldo ld. Ko je tako in ko je najvišja vrednota Už v lastni Avldi, nastopi optimalen položaj za prodor Hudiča, če se smem izraziti s prisposodobom. Merilo je le še moj Už, torej lahko mučim vse, kar nisem jaz; celo sebe, ker sam mučim in sem mučen, tj. uživam v mučenosti. Ni lvSvetovaD blizu tej točki-PSti? Tu se začneja pekel: zase in za ostale.

Večanje prostora tako pojmovanega pekla ogroža obstoj lDdbe kot uravnotežene, kot stabilne. lDdb se udara v kaos, to je smer regresa, in se RR v pekel, tj. smer AD. V LDPM ni več (trdne) lDdbe, kaj šele občestva kot dediča PSti; so le še Utfunkcionalnosti in Pski, ki tekmujejo, da bi čim bolj uživali. Prostorsko gledano ima ta proces tole posledico: Zunkrogi (na **BiH**) se manjšajo, postajajo porozn(ejš)i, brez moči, perutnice poleta k Bogu so le še blodnja; neznansko pa se povečava ječa-Prk-pek. Bravce naj si zamisli MSk, na kateri so iste prvine kot na **BiHu**, le da zavzema zdaj Prk-pek. večji del risbe, Zunkrogi pa so le še sredstva, le še tisti minimum reda, ki omogoča tekmo kot Masprizadevanje za Uži. Dokler

obstaja THM, obstajajo še pravila, po katerih se tekma odvija. Ko odpadajo tudi ta pravila, se vrača kaos; predstavljajmo si tretjo Rco iste MSk, na kateri postane ogrožen tudi Mkrog. Na takšni MSk sta velika le še Prk in Mkrog, Zunkrogi-pasovi so vmes med njima in komaj še zaznavni, perutnice »angelov« pa le še izgublajoč se spomin v katerem od kotov risbe.

THM kot lDdb je bil nekoč močno BT; BT je razkrinkovalno ime za DbMoro. V LDPM tega direktnega BTa ni več, zamenjala ga je Fasca oz. Zapl; vemo pa, kdo je že v **Bibliji** imenovan Zapl: Hudič. Ker je prišla ALH Zn do meje, na kateri je vse konstrukt in nič več resnično, ne premore več nobena Dbnorma prepričljivosti, da bi bila obvezna. Je le začasna, trajen je le cilj-Už, ta pa Strno ne more imeti merila v Drem; le v sebi, v Avldi. Ker odpoveduje THM, izgublja pomen tudi DbZg, tista sila, ki je pojila SIZ oz. SD skoz večino časa, vse do srede 50-ih let.

Moč Zni v LDPM je ta, da razkrinka iluzije, konstrukte; pokaže, kaj so Ideje, bodisi Kom ali raj. A pri tem ne opazi, da ostane pri najslabšem, kar obetata Katraj in Kom (tudi Muslo): pri Užu. LDPM ne zmore misliti Dti, ki bi bila resnica Milutopičnih Gibanj-akcij; te akcije le Krit sesuje, ne opazi pa sledov Dti, ki je bila v njih, ki jih je motivirala, tudi v NOBD in SPED. Nekateri se sicer trudijo vrniti t(akšn)e akcije, a jih vračajo kot stopnjevana infantilna SSL, kot igre, ki se maskirajo v Milgibanja, recimo AnGlob; primer za to je ravno PePKo, tudi za to, kako Not šibka in zmedena je vera AnGlob PsRomhrepenevcev. PePKo si ne upa niti v Rad anarhizem; kombinira tega in THM Dbnorme Klas tipa, ostaja pri FKČ dogmah, pri SpoDo Mešu ipd., kar vse ga dela za SZ blokiranca. Enako velja za Jero. Strah ju je hudiča, razumem ju, a njun nasvet, kako se ga odkrižati, je klavrn.

Tudi to skušam pokazati v pričujoči knjigi, v **Razgih**.

Konec januarja 2003

POMEN PRAV(LI)C

(napisala Alenka Goljevšček)

Izraz pravca je narečen, v knjižnem jeziku uporabljamo izraz pravljica. Vendar oba, narečni in knjižni, kažeta na isto: pravca je nekaj, kar se pravi, govori (torej del ustnega izročila), to, kar se pripoveduje, pa je **zgodba**. Te zgodbe so karseda različne. Kraljestvo pravc samo v sebi ni enotno, pokriva široko pahljačo prehodov od čudežnega do realističnega. Pravce, v katerih se dogajanje vzpodbuja s pomočjo skrivnostnih, nadnaravnih sil, v katerih nastopajo vile, škrati, čarovnice, lintvar, pošastno Krvavo stegno itn., imenujemo čudežne. Kjer pa dejanje poganjajo realne človeške lastnosti, kot so pogum, iznajdljivost, zvitost, stanovitnost itn., govorimo o realističnih ali novelističnih pravcah. V prvih junaku (junakinji) pomagajo in ga rešujejo poosebljene naravne sile, hvaležne živali, dobri mrtveci, ljudje s čarovnimi zmožnostmi; v drugih si pomaga sam ali pa mu gre na roko splet srečnih naključij. Tu se pravljčnost že izgublja in pravljica prehaja v pripovedko, ki ima spet povsem svojo strukturo.

Na daljnem začetku, ki je izgubljen v temi preteklosti, so pravce neločljive od mita in obreda in so **svete zgodbe**. Odgovoriti skušajo na vsa temeljna človeška vprašanja: kako sta nastala svet in človek, kakšna je njuna narava, smisel in cilj, kako je prišla smrt med ljudi, kje in kako se odvija zagrobno življenje itn. Svete zgodbe svet razložijo, obenem pa z obredi poskrbijo, da ostane, kakršen je. Kajti svetovni red zanje ni nekaj samoumevnega, kar bi bilo za zmeraj zagotovljeno; je rezultat ravnotežja med gradečimi in uničujočimi silami, človek pa mora delovati tako, da gradeče sile podpira, uničujoče pa zavira. Npr. ko sonce zaide, umre, in treba mu je pomagati, da bo znova oživel. Stari Germani so verjeli, da sonce zasleduje pošastni volk Fenrir, ki ga vsako noč raztrga in požre; v trebuhu pošasti se sonce okrepi, zver premaga in zmagoslavno vstane na jutranjem nebu. Stari Egipčani so napletli cele zgodbe o tem, kako Set, zlobni dvojček sončnega boga Ozirisa, brata ubije in ga razkosa, mati Izida pa ga vsako noč sestavi in oživi. Na isti način je treba pomagati pomladi, da bo premagala zimo (obredni obhodi novoletnih in pustnih šem, jurjevanje ...), zemlji, da bo rodovitna (koitus vseh moških plemena z zemljo), živalim, rastlinam in ljudem, da se bodo plodili in uspevali (obredni obhodi kresnic, tepežkanje ...). Svete zgodbe so bile zmeraj tudi magija, čaranje, s katerim si je človek zagotavljal sebi primeren svet: stvarjem so

kazale vzorec, kako naj se obnašajo. Če pustne šeme visoko poskakujejo, kažejo posevkom, kako visoko naj zrastejo; če ob tem še zvonijo in zganjajo čim večji hrup, preganjajo zle sile od polj in svoje skupnosti. Takih obredov je bila neskončna vrsta, spremljali so takorekoč sleherno dejanje in tako skrbeli za človeku naklonjeni kozmični red. Nekateri so se v obliki običajev trdovratno ohranili do danes in jih še danes prakticiramo, čeprav smo njihov namen in pomen že davno pozabili. Danes jih celo obnavljamo in gojimo, ampak to predvsem iz turističnih razlogov.

Ko je plemenska mitotvorna družba razpadla, je razpadla tudi tesna zveza med mitom, obredi in svetimi zgodbami, nastale so pravce, ki pa so pospešeno izgubljale svetost. Danes, ko si svet razlagamo predvsem z znanostjo in razumom ter imamo še komaj kaj posluha za sveto, so pravce postale literatura za zabavo in užitek. Beseda pravljica nam po definiciji pomeni izmišljeno, neresnično zgodbo, v katero verjamejo le še otroci (če verjamejo). Zakaj se potem s pravcami sploh še ukvarjamo?

Vzrokov za to je več. Začnimo s psihološkim. Pravce smo kot otroci poslušali in brali vsi, kot odrasli jih ne beremo več - kar pomeni, da jih dobro poznamo in hkrati ne poznamo. Zato smo do njih pristranski, imamo jih za del našega otroštva, tistih srečnih časov, ki smo jih za vedno izgubili in na katere se pogosto oziramo z otožnim smehljajem. Podoba srečnega otroštva je splošno razširjena pravljica odraslih, ki nastaja po vzorcu: »Ko smo bili mi mladi, je bilo vse lepše, boljše itn.«, odblesk namišljenega raja, kamor se ne moremo več vrniti, pa pada na vse, s čimer smo se v otroštvu srečevali, tudi na pravce. Zato jih poenostavljamo, jih idiliziramo, si o njih ustvarjamo stereotipe, ki močno odstopajo od njihove prave dejanske vsebine.

Drugi vzrok današnjega zanimanja za pravce je nacionalen. Odkritje ljudske ustvarjalnosti in navdušenje zanjo je na zamudniškem Slovenskem sovpadlo z dobo prebujanja narodnostne zavesti. Nacionalna ideja se je utemeljila na mitu o dobrem ljudstvu, ki da je kleno, zdravo, čisto, nepokvarjeno in sploh opremljeno z vsemi dobrimi lastnostmi, ki si jih je mogoče zamisliti, iste poteze pa naj bi kajpak odlikovale tudi ljudsko ustvarjalnost. Tako naravnana narodnostna zavest je bila slepa za vse, kar se ni skladalo s to idealno podobo, če pa je kaj neustreznega le videla, je skušala to zamolčati ali celo »popraviti«. Znano je, kakšne težave je imel Štrekelj pri izdajanju naših ljudskih pesmi, ki niso bile vse tako počesane in zlikane, kakor bi bilo treba. Ista usoda je doletela tudi pravce, pri katerih so zbiralci pogosto popravljali tisto, kar se ni skladalo z njihovimi zahtevami in z okusom dobe. Danes zanimanje za pravce spet oživlja, saj je treba ob procesu osamosvojitve in ob vstopu Slovenije v EU slovenstvo na novo premisliti. Delo Jasne Peršolja in drugih poštvovalnih zbiralcev se lepo vključuje v ta prizadevanja.

Tretji vzrok, da postajajo pravce spet aktualne, je narava današnjega sveta. Svet je danes svoboden in odprt, ponuja neštete možnosti, nas vsak hip zasipa s plazom informacij in na novo ustvarjenih potreb - postal je skrajno dinamičen, spremenljiv, takorekoč »tekoč«. V takem svetu se človek ne znajde, izgubi smer, zdi se mu, da ga odnaša v praznino, počuti se razzemljen, brez korenin in brez opore. Eno od sider, ki nas priklepa na zemljo, je tisto, čemur pravimo tradicija: tisto, kar je včasih bilo in na poseben način še traja, kar je preizkušeno in sporočeno iz preteklosti. Moderni človek je izgubil posluh za sveto, odkril pa posluh za zgodovino. V prepričanju, da pojavov ne moremo razumeti, če ne razumemo

njihovih izvorov, na vseh koncih in krajih brska in koplje po preteklosti, da bi v nji našel odgovore na sedanjost in prihodnost. Danes nam je vse, kar je staro, vredno, in bolj ko je staro, vrednejše je. Tako tudi v pravcih odkrivamo svoje korenine, svojo rodovno preteklost in se, osamljeni v ponorelem hitenju današnjega sveta, rešujemo vsaj v nekakšne nadomestne skupnosti.

Vsi ti vzroki, s tistimi vred, ki jih nismo omenili, so važni, a ne najpomembnejši; prepričana sem, da so pravce veliko bolj žive, kakor ponavadi o njih mislimo. Res so nastale in živele v času, ki je v temelju različen od našega, res so izmišljene in neresnične zgodbe. Toda v sebi skrivajo jedro, nekakšen vzorec-model, po katerem se je ravnal tako naš davni prednik, kot se ravnamo mi, z nami pa takorekoč vse, kar živi in se giblje.

Vse, kar se giblje, izhaja iz enega sistema, da bi vstopilo v drug sistem. Pravila obeh sistemov so določena in jasna, **prehod** iz enega sistema v drugega pa je lebdenje zunaj vseh pravil. Bitje, ki je izstopilo, ni na svojem mestu, je nekje vmes, v nedoločenem, tudi samo nedoločeno, nepredvidljivo, nenavadno, obenem privlačno in grozljivo: zmožno je vsega, saj je zunaj pravil, hkrati pa je nevarno in v nevarnosti, saj ga pravila niti ne omejujejo niti ne ščitijo. Proces ima tri stopnje: najprej se bitje izloči iz prejšnjega položaja - faza izločitve ali segregacije. S tem se odpre nevarni vmesni čas, ko je bitje še posebej podvrženo dobrim in zlim vplivom - faza roba ali liminacije. Nato pa sledi vstop v nov položaj-sistem, kjer se na novi ravni spet vzpostavi ravnotežje - faza vključitve ali agregacije. Po tem vzorcu nastaja v nas vse, kar je novo: pridobivamo nove izkušnje, prihajamo do novih spoznanj, odkrivamo nove možnosti, uresničujemo svoj potencial - pa tudi prebolevamo poraze in izgube, se učimo iz svojih polomij, premagamo žalost ob smrti bližnjega človeka, se borimo z obupom in razočaranji. Zmeraj se mora staro stanje porušiti, da lahko po nevarnem in bolj ali manj bolečem vmesnem času liminacije (krizi) pridemo do stanja novega ravnotežja.

Prav ta tristopenjski vzorec je stalno jedro pravc. V njih se normalno stanje ravnotežja redno konča z junakovo izločitvijo in odhodom v neznano. S tem se odpre vmesni, liminalni čas, ko je junak izoliran, sam, zunaj vseh pravil, a prav zato sposoben, da se sreča z vsem, poveže z vsem; prav tu se dogaja vse tisto, kar bi bilo v trdnih okvirih normalnosti nemogoče: čudovite pustolovščine in težke preizkušnje, srečanja z onstranskimi bitji, čudeži vseh vrst, premeti in preobrazbe v različne načine bivanja. V tretji fazi se vzpostavi spet normalni položaj na novi ravni, junak najde srečo in se vključi v nov sistem.

Model velja enako za čudežne pravljice kot za tiste, v katere je že vdrla zgodovina. Tudi templjarji odhajajo od doma, daleč čez morje v Sveto deželo, in se vračajo z dragocenimi zakladi, z lesom iz svetega križa, s semeni neznanih koristnih rastlin. V tem pravljичni junak ali templjarski vitez nista prav nič drugačna od nas. Mar nov odnos do sebe, do sveta, do soljudi, do katerega smo se skozi krizo liminalnega časa dokopali, ni zaklad iz suhega zlata? In novo spoznanje, ko smo morali zavreči stare vzorce in si ustvariti nove, kar ni niti najmanj lahko, ni seme neznane, a zelo koristne rastline? Šele ko smo izvrženi iz znanega in varnega, ko smo postavljeni pred preizkušnje, se lahko izkaže, kaj smo, kakšni smo in koliko smo vredni. Če pravimo, da v nesreči spoznaš prijatelja, velja to v še večji meri za nas same.

Pravce nas torej še danes, če jih znamo prav brati, učijo umetnosti življenja. Opominjajo nas, da moramo, kadar je treba, pogumno »oditi od doma« in sprejeti krizo liminalnega časa ne kot nesrečo, pred katero bi omahnil, ampak kot šanso

za nekaj novega. Da se nobenemu položaju ne smemo pustiti do kraja ujeti, saj bi se hitro spremenil v ječo. Da ni dobro predolgo sedeti na svojih zmagah, ker se nam bodo zagotovo spremenile v poraze. Da je človek po svoji naravi selec, nenehoma razpet med »domom« in »potjo«, kar mu omogoča, da se sooči z resnico o sebi in svetu. Priporočajo nam, naj živimo budno in naj se iz svojega življenja nenehno tudi učimo. »Kdor ima ušesa, naj sliši!«

Storili bomo prav, če se bomo pravcam bližali z budnimi očmi in odprtimi ušesi.

2002

NAMESTO DNEVNIKA

1

V **Razh(a)janj**ih sem na koncu knjige objavil dva teksta. Prvi je naslovljen **Teologija vaške skupnosti**, drugi **Namesto dnevnika**. Prvi, kot izhaja iz podnaslova - ob Peršoljeve **Rodiških pravcah** -, je predavanje, ki sem ga imel decembra 2000 v Kosovelovem domu v Sežani na predstavitvi knjige Jasne Peršolje, drugi pa je prav za prav dnevnik, opis dogodkov, ki so se mi pripetili ob omenjenem predavanju in sorodnih nastopih. Z obratom od polemike v čustvo upanja sem hotel **Razhe** primerno skleniti. Enak namen imam v **Razgih**.

Mesto, ki ga je zavzemalo v **Razhih** moje predavanje, zavzema v **Razgih** Alino predavanje, ob analogni predstavitvi knjige Jasne Peršolje **Templjarske pravce**. Ala je napisala v **Templjarske pravce (Tempce)** tudi **SB**, enako kot v **Rodiške (Rodce)**, le da je zdaj dodala predavanje ona, ne jaz. Njeno predavanje, naslovljeno **Pomen prav(lji)c**, je predzadnji tekst **Razgov**, zadnji pred pričujočim esejem **Namesto dnevnika**. Oba teksta sta nastala dobri dve leti po obeh omenjenih tekstih iz **Razh**. Dopolnjujeta ju.

Z Alo v sežanskem - sploh v Pr(imor)skem - Kulžu ne sodelujeva; že prej nisva, po 1993 - opis tega preloma NDM - pa sploh ne. S prejšnjo ravnateljico KK (Kosovelove knjižnice) Lučko Čehovinovo sem sodeloval korektno, pomagal sem ji, leta sem ji pošiljal vprašanja za skoraj vsakega nastopajočega na njenih večerih v KK, da bi se bolje orientirala; jaz sem vse te PavZle dobro poznal, ona manj, četudi kar precej, bila je - je še - kar se da zvedava, Dabusmerjena, živahna, a povrhna, vsaj z mojega vidika. V njeno vodenje KK se nisem vtikal niti s sodbo, je zunaj mojega dometa-interesa-znanja. Vendar sem jo spoštoval, v kraško Kulž je vnesla živost.

V zadnjem času so se razmere nekoliko spremenile. Naprosil sem novo ravnateljico KK, Nadjo Mislej Božičevo, če bi hotela prevzeti založništvo **RSD**; domenili smo se, skupaj z MzK; NDM. Torej je moje razmerje s KK postalo naenkrat povsem Dgč tipa. Obenem pa s parom Peršolja nisem bil več vezan kot prej, na Dab način, s pesnikom Aleksom sva včasih vsaj enako rada pila kot umovala oz. umovala sva na nemalo bohemski način, prijetno, Aleks je bil dober tovariš v zame težkih letih pred 1990. Po 1993 pa se je to razmerje nehalo, Aleks je šel v Polo, postal šef Kosovelovega doma, konkurentske Kul ustanove v Sežani, z Lučko sta si bila kot pes in mačka; na prireditvah Kosovelovega doma nisem sodeloval, me ni

zanimalo, a tudi Aleks ni silil. Menda sem v vsem desetletju nastopil le enkrat, ko sem predstavil Jasnine **Rodce**. Takšna predstavitev se mi je zdela primerna, saj ne le da je Ala napisala v **Rodce** SB, tudi je bilo treba podpreti zagnano, ljubezensko, požrtvovalno, pomembno Jasnino delo zbiranja pravic po Krasu in zgornji Istri, sama je doma s konfina med Krasom, Istro in Brkini.

Ta tip sodelovanja z Dn Peršolja sva z Alo nadaljevala oz. obnovila tudi tokrat z Alinim nastopom v KK. Kaj bistvenega pa se v najinem odnosu do sežanskega Kulža ne bo spremenilo. Ala svoje predstavitve ni prosto govorila, napisala jo je prav zato, da bi njen tekst ob drugih možnih priložnostih lahko kdo prebral, sama ne bi več nastopala. Potrudila se je zaradi Jasne, da bi jo podprla, oba jo imava rada; a tu je meja. Onkraj te meje se začne sodelovanje v Kulžu, ki je Dab sorte, tega pa odklanjava. Ne sme se pustiti zvabiti pri zadnjih vratih v prostor, ki ga ne marava. Bova pa rada spet sodelovala, ko-če bo Peršoljeva spet nabrala nove pravce in jih izdala. Sva - ji - zvesta, a kot SAPO.

Razpoloženje sinoči je bilo precej bolj sproščeno kot v Kosovelovem domu (KD). Tam je vladala zapetost, ki je nisem razumel, sinoči prijaznost; zaslugo za to ima tudi Božičeva, ki je večer skrbno pripravila, harmonikar je spodbudno vlekel meh, ilustrativno je govoril ilustrator **Tempc**, večkrat Jasna, ki je razložila, kako nabira pravce, kaj jo je k temu poslu napotilo, kaj so bili templjarji ipd. Govorila je simpatično, kot je ona sama simpatična; delovala je prijazno, mirno, prijetno. Božičeva je ustrezno povezovala, bila natančna, občinstvo pa je zelo pazljivo poslušalo, čeprav je bil večer dolg, menda čez uro in pol.

Ala je brala svoj tekst lepo, jasno, razločno, nežno, čeprav dovolj glasno, se parkrat nato vtaknila v pogovor z duhovitostmi. Čeprav njen tekst ni povsem lahek, je izjemno dobro skomponiran, to Ala zna, precej je delala na njem; pisan je za poslušanje, vsebina pa je bila takšna, da so poslušavci v nji našli nagovor nase, svoje probleme. Kaj sem našel v tekstu jaz, bom zapisal po tem uvodu.

Kdo je sestavljal publiko, ne vem; a zdi se, da predvsem Jasnini znanci. Sežanskih Izbov - zdravnikov, Učev itn. - nisem opazil; jih sicer ne poznam, a bi že zavohal, če bi bili navzoči. Najbrž jih Kula ne zanima. Zvečer gledajo TeVe, si doma odpočivajo. Pola v MO povezuje vse sloje Slocev v eno (seveda Ps)skupnost. Sicer pa s(m)o fragmentarizirani, vsaka grupa-sloj-profesija živi zase, s svojimi problemi. SDb kot LDPM se komponira, ni več eno(tno)st; tudi zato DSKC ne bo uspela, preveč zida na regresu v Sljo kot v FAVS.

Presenetljivo sta prišla na predstavitev dva, ki ju nisem pričakoval: iz Trsta Marko Kravos, baje se zadnje čase tudi sam ukvarja s pravljičami, in iz Cerknice Ljoba Jenče. Ker je Božičeva javno nagovorila Ljobo, šlo je za problem, ali pravce brati ali prosto govoriti, je Ljoba odgovarjala, ob tem pa se javno zahvalila Ali za podporo, ki ji jo je Ala dala pred desetletjem, ko je Ljoba med prvimi uveljavljala prost govor, neposredni stik pravljičarjev (oz. ljudgovorcev) z občinstvom. Povedala je, da so ji Aline knjige dobro služile pri njenem početju - lepo poje neznane Narpesmi v starih-pristnih izvedbah, ne na način NarZab glasbe -, da so jo prav usmerjale. Lepo od Ljobe, pohvalo sliši Ala kar se da redko, etnografi in etnologi njena dela Zamol, ker pač Ala ne sodi v njihove klike. Ala je s tem zadovoljna, ker je povsem nestremljiva za ugled v DabDbi. Njena ambicija je višja: sodelovati v ustvarjanju DgZni skoz **RSD**. Ljoba čuti nekaj, kar je za strokovnjakarje nedostopna dežela.

Pripeljali sta se tudi obe najini hčerki, Ak(sinj)a sama, Ajda z možem in najmlajšima otrokoma, Bereniko in Aljažem. Berenika, ima šele dve leti, je kmalu

začela na glas komentirati govore izza mize, sedeli smo v drugi vrsti; kaj je preostalo Ajdi drugega, da jo je odnesla iz dvorane v sobo za otroke, sežanska KK je lepo in umno opremljena. Za Bereniko jo je takoj pocviral tudi Aljaž, je že vedel, da bo tam zunaj bolj zabavno kot poslušati nono, ki filozofira. Za Aljažem je šel še Stane, ki je vse Dgč solidaren, kot sem njega dni bil jaz. Prišli so skoraj zaman; a takšen je odnos Dastaršev do otrok. V PV Dbi - v Mešu in na Km - je morala deca molčati kot ribe; le jaz nisem, a sem si zato hitro pridobil vzdevek upornika. (Slog, ki ga uporabljam v **Razhih**, je uporništvo, primerno današnjemu času. Danes se sme ideološko vse jasno reči, SpoDo pa še velja, vsaj v UZni. Jaz UZn načrtno destruiram. In z njo SpoDo Dbo SSS.)

Ajda in Stane sta pripeljala s sabo tudi Stanetovega očeta Lojza, Modrjanovega ata, ki je pred dobrim letom izdal **Pravcam** sorodne tekste **Utrinki iz horjulske doline**; v knjigo sem napisal SB. S sabo je prinesel nekaj izvodov svojega dela, se seznanil z enako delujočimi. Dobil je nekaj podpore za svoje prizadevanje, a kaj, ko ga ovirajo drugi pomisleki. Če bi pisal spomine na MV in povojni čas, bi se mnogim zameril, ljudje bi se prepoznali v litlikih, čeprav bi bili ti maskirani. Manjša ko je skupnost - Horjul je po svoje še zmerom vas -, večje BT vlada v nji. Db tu posebej močno skrbi, da se ji ne bi kdo izmuznil. Šele večja mesta omogočajo Člu, da postane SAPO, da dobi distanco do okolja in soljudi; da se ne gleda (več) le z očmi-merilom Klde. Slja je tako majhna, da je kot večja vas, zato je v nji več ozirov kot v velikih Narih. Z Alo sva morala prekiniti večino odnosov z znanci, da sva se osvobodila BTa. To, da ves čas prekinjam odnose z MBP - z DabDbo -, je predvsem sredstvo mojega osvobajanja od Konvnorm, od Klde. Prav zato mi ideologi-varuhi Klde (Slova kot obnovljene SAVS) tako očitajo grde besede, prepirljivost ipd. Hočejo me vrniti v Kol. Me ne boste, bratci-krilatci.

Res pa je, da je izbrala Slov-Kld zadnje čase do mene novo strategijo. Pritisk name, da neham s kratitščino in žalitvami, popušča, ker so pritlikavci odkrili, da ne uspevajo. Zamenjuje ga, že precej časa, Zamol. A ker so spoznali, da tudi Zamol ne pali, ostajam trdovratno pri svojem, izdajam po deset knjig **RSD** na leto neodvisno od njihove sodbe ali molka, so zdaj prešli k novemu postopku.

2

Že dolgo noben tekst o meni - ali moj tekst - ni naletel na takšno vsesplošno odobravanje kot omenjeni IvSvetov; niti ene Krit besede ni o njem, le hči Aka je dejala, da je korekten, a Zun; odlično, hvala ji za vživetje vame! Kravos se je kar zmedil od navdušenja, da me lahko pohvali skoz IvSvetov tekst, tako je bil z njim zadovoljen. Kot da so vsi - no ja, mnogi - komaj čakali na izid takšnega teksta, ne le Kajzerca. Zdaj lahko rečejo med sabo in sebi: saj vendar sprejemamo TaKa, ga celo hvalimo, mu odrejamo spoštljivo mesto v SKŽ-SkulŽu. IvSvet je TaKov PriSo, torej je TaK (Taras Kermauner) sam pristal na ta postopek. Hvala bogu, končno! Ga je le srečala pamet, spoznal je, da bivanje na robu ni nič vredno; da ga nismo napodili, ampak se izloča sam. Zatisnili bomo oči in ušesa in mu odpustili, da nas je žalil, pač njegova trenutna zmeda. Zdaj je spet med nami in prav je tako! Jaz pa jim pravim: Nak, bratci-krilatci, ni prav tako!

Danes bo žalna seja v parlamentu za Pučem. Žalostno: nekdanji upornik bo pokopan s častmi DžDbe kot tisti, zoper katere se je 1958 in 1964 tako boril, kot KaKi, Tito, Marinko in Rimanko. Postal je častni Preds neke stranke, zaslužni Polik, skoraj Oče SNara. Znašel se je blizu PriPra Ate Nara Brkača-Butalca Stanolnika; ne čisto tako visoko kot pojoči senilni čvekač, a v njegovem spremstvu. Da sem moral to doživeti! Puč kot ena zvezd moje mladosti - v marsičem vprašljiva, tvegava, pa vendar zvezda - se tako konvencionalizira v hlapca ObDbe? Očitno je bil že od začetka tak, le Prikr - si - je to resnico. Ni čudno, da mu moja Rad Krita (ob)lastništva ni bila všeč, nikoli. Zoper Ptjo da, a ne zoper vsako oblast; ne zoper tisto, ki jo bomo vzpostavili MI, NSS!

Svoje nehoteno, zoper mojo voljo nastajajoče Davključevanje v SIKldo doživljam tem bolj ostro, ker spremljam - z mojega vidika - parodijo Pučpogreba. Tem jasneje mi je, da se moram svoji ponovni vključitvi v Dbo še močneje upreti. Težko bo, rekli bodo, da sem bolnik, neznačajnej, nehvaležnej, saj da napadam ljudi, ki mi delajo posebej dobro, ko me tako spoštljivo in uspešno plasirajo v MO kot sodelavca naše Dbe. Spet so se uračunali. Ne zadržujejo me nravni pomisleki, sem ničejanec, SAPO, en drek me brigajo njihova merila hvaležnosti. Vem, da me skuša SDb ujeti v past. A se ne dam. Vztrajam na poti IsDti. Ne mislim, da se začenja kako novo obdobje mojega Ža; le ena od mnogih stopenj mojega napora, da bi (p)ostal BSAPOEV.

Da bi to dokazal oz. nadaljeval s svojim IsDti, pišem tudi tekst **Namesto dnevnika**. V njem ponovno podčrtujem, da se z Alo ne vračava v SKulŽ, ne v sežansko ne v Sisko. S svojo razlago Alinega eseja **Pomen prave** bom še bolj utrdil mojo-najino pot, ki je pot NejDam, ne pa pot v hlev, kjer bi z mano manipuliral IvSvet pod portretom MBP Jožeta Puča, okrašenega z žalnim trakom.

Naj izrazim na koncu tega poglavja nadomestnega dnevnika občutek, ki je v meni vse močnejši, a si ga še ne znam primerno razložiti. Že ko sem prvič bral Kreftove **SB** v moj **Portret**, sem bil nenavadno zadovoljen. V teh **SB** me tako rekoč ne omenja. Plete kontekst okrog **Portreta**, okrog časa, v katerem se **Portret** dogaja, okrog ljudi, ki v njem nastopajo. Nekaj dodaja, kar morda ravno direktno ne dialogizira z mojo knjigo, a temo **Portreta** dimenzionira, ustvarjalno problematizira.

Nasprotno pa me teksti, ki se tičejo Pvt mene, motijo. Zakaj? Ker se imam za boga, za edinega, ki ima pravico, da sodi o sebi? Ker ne prenesem, da se kdo vtika vame, ne le v moje PvtŽ, ampak celo v moje mišljenje? Sam prebijam dozdej dopuščene meje, tudi najširše postavljene, komentiram pri vsakomer, kar se mi ljubi, na nič in nikogar se ne oziram, na sebi pa ne le da ne dovolim istega postopka, ampak odbijam vsakršno ukvarjanje z mano, tudi - in še posebej - hvalo. Inkovo kolumno v Delu ob moji 70-letnici sem bral zelo sumničavo, a sem se na silo prepričal, da jo moram sprejeti kot Poz dejstvo; enako Poževu knjigo o **RSD** in meni. Kmalu se mi je sum potrdil: oba sta pisala, da bi z mano manipulirala. Ti, ki se z mano ukvarjajo, se zato, da bi me ujeli v svoje mreže, naredili za svoje sredstvo. A če je tako Tip zanje, ni tudi zame? Ne manipuliram z njimi tudi - in še bolj - jaz?

Da in ne. Morda pa predvsem ne. Če obravnavam v **RSD** na tisoče živih in mrtvih likov (vsi so K-PO), se nazadnje izenačijo, nekako poistijo, namreč v pomenu, da mi nobeden od njih ni določeno sredstvo za nek moj načrt uspevanja ali pa so vsi sredstva, s čimer se kot Pski utopijo v sebi sorodnih. Jaz delam iz njih Lito, pa če jih napadam (kot zdaj PePKa, Jero, Klabsa) ali hvalim (kot Mucka,

Daka, RavKoda). Na eni ravni z njimi vzpostavljam EkP odnos; to je moje pričakovanje, da bi nekaj pomembnega skupaj postorili, našli. Na drugi ravni pa od njih ne pričakujem nič. Dolžni so le Bogu in vsak sebi, ne meni, kot jaz ne njim. Dolžan sem enemu samemu Člu na tem svetu: Ali; to sem že večkrat napisal: če najde Čl le enega in se mu posveti oz. ga odreši (odrešuje), zadošča; vsak enega in vsi s(m)o odrešeni. Kar je čez število eden - eden za enega, Dr za Dra -, je že presežek, že preveč, že nekaj, kar Čl ne more več obvladati, že popuščanje napuhu, da je Čl kot Psk zmožen odrešiti svet in mase in Dbo in take abotnosti. (No ja, števila ne bi omenjal, JKr je odreševal mnoge. Tudi Preš in Can. Moji otroci so mi kljub vsemu bližji kot ostali ljudje, bolj se jim namenjam-dajem, več od njih dobim. Mucka, čeprav je že presegel 60 let, in Daka imam rad za K-svoja K-otroka.)

Kot da se Kreft tega zaveda; kot da piše - vsaj SB k **Portretu**, na ta njegov spis se omejujem, ne ukvarjam se s Kreftovimi Pol kolumnami v MO Dnevniku, ne berem jih - iz védenja o tem, da Čl ne sme segati v območje, kjer manipulira. Naj berem tudi svoje mnogoštevilne sodbe o ES ljudeh, podane v **RSD**, kot čisto Lito, kot ustvarjanje razpoloženja, konteksta, kot igro, ki ni za nikogar, ne zame ne za obravnavane, obvezna? Nisem že večkrat zapisal, da so moji napadi na soljudi le Dvmaska, le RR nečesa, kar je Ožld (strast), v retoriko, v IVJ? Zdaj le še dodajam: ne gre le za retoriko-lingvizem, ampak za svet kot kontekst.

Še Tip podatek o naravi, delu, sposobnosti, usmerjenosti MO vele mojstrov. Predstavitev **Tempc** je snemala koprška TeVe. Korektno so opravili kratek intervju s Peršoljevo, jo tudi posneli, ko je govorila za mizo; Alo pa so posneli le skupaj z ostalimi za mizo, bilo jih je osem, ne pa, ko je govorila-brala, čeprav je trajal njen nastop-govor več kot 20 minut. Ni se jim zdelo potrebno posneti jo en face, od blizu; niti niso omenili njenega imena. (Tudi ravnateljice Mislejeve niso posebej posneli, čeprav je bila kot organizator zaslužna za večer. Očitno nima še imena, ki v DabDb odloča.) Je pa mojster snemalec posnel od blizu Kravosa, ki je sedel v prvi vrsti. Razumljivo. Vsaj toliko kot nastopajoči so važni tisti, ki dajejo prireditvi pomen, težo, jo RR v DabDb dogodek. Taka figura je Kravos. Če bi bil navzoč ČirZlc, morda niti Peršoljeve ne bi snemali ali le od daleč, pač pa ČirZlca v obraz, v zadnjico, pod hlače, dodali bizarne posnetke njegove domačije v Ponikvah, morda še JašZlčevo Dn itn.

Govorim iz izkustva. Ko je Ala prejela za knjigo **Med bogovi in demoni** Levstikovo nagrado, nagrado pa je podeljeval ČirZlc (kako bi Dab v Slji sploh funkcionirala, če ne bi bilo ČirZlca? je sploh nadomestljiv?), so ne le njo, ampak tudi ostale nagrajence posneli le mimogrede v hrbet, povsem pa se je snematelj-režiser - Žurst - posvetil ČirZlcu, njegovemu nagrajevalnemu govoru in ksihtu, ki je res spomenik kraljevske pomembnosti. Moja domneva: ker se je to dogodilo 1988, je bila Manca Košir, ena od nagrajenk, še obrobna, imela je pravico do kazanja zgolj svojega hrbta-ozadja. Po 1990, ko je vstopila v Polo in postala ena glavnih SInardam, ko je naskočila prostor ČirZlcev (prerivata se zanj, a stari junak se ne da!), pa je postala zaželen kultni lik TeVe reklamerjev. Tako se dela Zgl Miti, legende, pravce.

O tem je govorila Ala; a ne kot o zgolj preteklosti, o svetu AVS, ampak tudi o zdajšnjosti. Kar je nekoč počela pravljíčarka, ki je s pripovedovanjem zgodbe oblikovala resnico Dbe (AVSi), počnejo zdaj Žursti. So sito, ki nekaj prepušča, drugega ne. Selekcioniirajo, kot želijo, želijo pa utrjevati dane Dbnorme, pa naj so le ali De, ni važno. Puč je poraženi isti, Drn-Rop zmagoviti isti. Ala je zunaj ali na

robu, zato je tako Zamol tretirana. Sama je s tem povsem zadovoljna, tudi jaz. Zadevo opisujem le, da bi ilustriral stopnjo-naravo resnice, ki deluje z ekranov.

Da pa bi bil v informaciji kompleten, naj dodam, da so dobili posnetke en face tudi Modrjanov ata, najbrž zaradi svoje zanimive pojave, deloval je kot Km, kar tudi je, snemalec je posnel deloma Staneta in Ajdo, predvsem pa njuna otroka Aljaža in Bereniko, ker - dokler - sta modro-odraslo sedela vsak na svojem stolu, prizor je bil filmsko in žanrsko privlačen, snemalec obvlada žanr. Tako se je moji Dni vendarle posrečilo ovekovečiti se na koprski - Slski - TeVe; seveda snemalec ni vedel, da gre za Aline sorodnike. Celo mene se je videlo po naključju v ozadju. Zmerom se vtihotapi v zgodbo kaka napaka, kljub pazljivemu nadzoru. V Stlu so napačne prisotne s fotosov brisali ali pa fotose odstranjevali z razstav, kot Lidija Šenkurčeva MOča. V LDPM to ni več treba. Zdaj ne vlada več obvezna Ideja, ampak Žanr.

3

Alina teza v **Pomenu prav(lji)c** je, da St zgodbe - svet kot St - odgovarjajo na vsa Tem Čl vprašanja, svet razložijo, obenem pa z obredi poskrbijo, da svet ostane, kakršen je. Takšno ravnanje je Tip za DSKC, a se zdi, da je tudi v nji že pretežno Sim (v Dv), zato brez prepričevalne, kaj šele regeneracijske moči. FKrov VoM je le še Lit zgodba, verniki se delajo, kot da ji verjamejo, vejo pa, da je edino, kar velja, kar je trdno in stvarno, Pola, s tem (ob)last, kot je že dejal Župnik iz **Hlapcev**, nadškofu tako nezaželen lik. Krš kot Alga je le še maska, Gled, Kula kot teater. Maga kot Gled.

Ker mislim tako kot Ala tudi jaz, se odrekam Sti. (Tudi STH ipd. delajo Polo - se trudijo za oblast - pod masko Sti.) Predvsem odklanjam samoumevno vrednostno predpostavko, da je dobro, če ostane svet, kakršen je (bil); KC je v službi te predpostavke-cilja. KC-St svet je - naj bi bil, temelji na predpostavki, da je - stabilen, v ravnotežju, pravi, primeren. Ta(k) svet imenujem (Ož)ldo.

Ala ugotavlja, da se je s prodorom Mod(ernitet)e Arhsvet podrl; vero je nadomestil Krit (raz)um, Sv raziskovanje, vse se je dinamiziralo, odprlo, problematiziralo, s tem začelo prehajati v PzM. V SIZ se je to zgodilo s Prešem, s **Soneti nesreče**, nadaljevalo pa do ZD, do **Potohodca**. Eni iščejo nazaj, v Trado, ki da naj bi obnovila trdni svet Ožlde, SPED recimo, Papež v **Svetinji** in Kremž(ar) **Na pragu**; drugi se prepuščajo Nihu, Smole v **Čeveljčkih**, MatZup v **Pianistu**.

Ala - že v številnih svojih tekstih o Pravcah, glej **Pravljice, kaj ste?** - razlaga pravljice kot zgodbo prehoda od enega sistema k drugemu, od ene (predpostavljene, Magideološke) stabilnosti k drugi (prihodnji; Komu, IdeaHarKld svetu). Poudarja liminalno fazo, ki je med sistemoma, med izstopom iz enega, segregacijo, in vstopom v novega, agregacijo. V tej vmesni fazi-svetu se dogaja lebdenje brez pravil, nedoločenost-nedoločljivost (glej Heisenbergovo načelo), naključnost (glej Planckovo kvantno fiziko), grozljivo (že v romantiki, glej zgodbe o vampirjih, hudičih), nevarno in tudi smrtno (glej Grumove **Zastore**).

Ala potegne iz liminalnega sveta-faze predvsem pedagoški vidik: kako se v tem položaju-stanju (ki je tudi MeP) Čl uči, predeluje, oblikuje; gre za Nast SAPO, glej

tudi Pniz **RSD NastSAPO**. Tudi glede tega se z Alo strinja, **RSD**, ki jo ustvarja oba, je tudi napotilo za akcijo, orientacija, preOsm, Et(ik)a. (V IvSvetovi informaciji-interpretaciji vse to izgine, ostane le SLZ; tudi Ale ni, čeprav je Tem sodelavka **RSD**.) Tisto, kar je v **Pomenu** zame tale hip - za ta namen, ki ga imam z **Nadomestnim dnevnikom** - bistveno, je opis liminalnega Čl stanja. Junak pravc je v tej fazi izoliran, sam, zunaj vseh pravil, sposoben srečati in povezati se z vsem, torej v stanju, ki je v stabilnem ldsistemu nemogoče. Liminacija je destrukcija ldBa, čeprav še ni rečeno, da je tudi pot k Dti; je le možnost (Pot) za to. V pravcah se Čl po negotovosti vmesne faze vrne v ReAr svet, recimo v KC; tako sem se do neke mere vračal celo jaz (oba z Alo) v 80-ih letih. Lahko se Čl preda OISu, gre v AD (Zajčeve **Grmače**). Lahko se zaplete v SZ (Šelovo **Kanje**). NA Maga obeta srečanja z onstranskimi bitji, z ekstraterestrini, z vesoljskimi ladjami, glej dramatikolito Mihe Remca (**Kuga plastionska** in **Na robu sonca**), mogoči so vsi čudeži (**Sadeži**), ČOzdra. Lahko pa razumemo liminalno fazo, kot jo midva z Alo.

RSD je »nor« poskus. Konv mišljenje je, da sta stabilna - in kot cilj zaželena, nujna - oba sistema, tisti prej in tisti kasneje. Oba sta red kot tak: RKPLEL. (NDM.) Kar je vmes med njima, je predvsem kaos, Ktz (kaotizem, kaotizacija). Običajna misel je: naj Čl sicer gre skoz fazo kaosa, ker sicer ne more izboljšati starega stanja, ki je prišlo v krizo (Drugi Vatikan kot takšno poboljšanje KCe, ki je postala kot Kfz nemalo vprašljiva), a za nobeno ceno v nji ne sme ostati. Tudi ne more, saj vodi ta faza skoz začasno SZ v AD-OIS-Nih. V tej fazi je vse anarhizem. Najbližja ji je RMg: ludizem kot uprizarjanje Konte, prostih asociacij, poljubnosti, glej **Pegama in Lambergarja** in **Ujetnike svobode**.

RSD se odpove TradKlas prepričanju, da je liminalna faza le vmesna med dvema sistemoma, ki sta edina trdna in smiselna, ker omogočata ravnotežje sveta (kozmosa) in Čl(oštv)a, obenem pa **RSD** ne pristaja na stanje, da je vse skupaj le absurd, da je treba zato tiste dni, ki Člu ostanejo, pognati v Už, pač Carpe diem! (To je recimo sporočilo filetove **Figarove svatbe** ali FritzoveD, **Srčevje St Andreja**.) **RSD** kot delo, v katerem oblikujem DgZn (Dgf, DgT, DgĖto), spodbija vrednost obeh navidez stabilnih sistemov, praKoma in prihodnjega Koma, raja v vrtu Eden in NSveta kot Novega neba in Nove zemlje, nauk apostola Pavla. DgT stavi vse na liminalni čas, na MeP, glej knjigo **OmV**, kajti le tu je mogoča pot k UnBDru, le skoz kaos, nič, Blak, čreva, brezdnost na Dr stran. NDM.

RSD ustvarja nemogoče. Tudi zato so naše (ne le Aline in moje, tudi Ajdine) MSIMSk tako nerazumljene. Za normalne ljudi - posebej za TradSLZgarje - je samoumevno, da je red v obeh trdnih sistemih, v Prešklasiki, v **Sonetnem vencu**, in kasneje v Komu, katerega Ptji so ti LZgarji pripadali in nemalo časa preganjali tiste, ki so - po njihovem mnenju - širili Nih, Zajce in Šalamune. LZgar Žigon, ki ga je DaSLZ nanovo odkrilo, ne le Pogačnik, je risal svoje GeomSimt Ideasisteme kot dokaz za Preševo klasičnost.

Medtem ko je moj namen povsem Dgč. Je ta namen: risati liminalno fazo, narediti jo za RKPLEL, torej ujeti minljivo, fiksirati bežno? Ne. Moja dilema ni med časom in Ve, med minljivostjo in Abs trdnostjo, ampak med ldB in AltB (DgB). DgB nastaja v svetu, ki mu pravi UZn liminalen, izraz je točen, a treba mu je dati nov pomen: ne to, da je prehodni, takšna presoja izhaja iz predpostavke o vrednosti edino trdnih-neminljivih sistemov (nebes, Koma), ampak da je le v MePu mogoč prehod v Dt, v (po)IsUnBDra, le v Rad nevarnosti izgube Ide, ki ni nevarnost, ampak jo je treba gledati K-milost. DrČl - DgZn - mora obrniti presojo in VIS(e).

Izgubljenost Čla v liminalni - mejni - fazi je le ena od reakcij Čla na to usodo, le napačna reakcija, le Člova nezmožnost, da bi vzel omajanje trdnega sistema za K-milost. Dozdajšnja Čl misel ni še zmožna vzeti tega K-milost. Antična Traga kaže strašnost nahajanja Čla v liminalnosti: v **Ojdipu** je to vlada Sfinge. V **Potohodcu** vlada pekla, hudičev, zla. Ni čudno, da je Zajc prešel v DSD, saj je ves čas pristajal na demonizacijo liminalnosti.

Stotine MSIMSk, ki jih rišem(o) v **RSD** zadnjih pet let, od **AiKa** naprej, skuša artikulirati paradokсно stanje, ki je za Trad mislece absurdno in nemogoče: liminalnost (kaos itn.) RR v RKPLEL. Seveda liminalnost ni le kaos; je kaos, a predvsem z vidika-presoje TradIdMa. Z vidika-presoje DgMa pa je MeP K-milost, šansa za (po)IsUnBDra. Torej celo zaželeno stanje. Le Čl, ki se boji zase kot za Ž bitje, ki deluje iz AgrEkzld sle, odklanja pot k Dti; danes jo odklanjajo skoraj še vsi, ker se ne zavedajo usodnosti problema. Ne razumejo **RSD**-DgŽni, ker ta povsem obrne vidik presoje; iz nečesa, kar velja v Konv misli za Neg, naredi - RR v - Poz.

Trdim, da sem z MSIMSk (z GR in **GR**) našel jezik Dti ali vsaj jezik, ki se oblikuje v smer Dti. Jasno je, da če je tako, ne morem izhajati iz vrednote Dbe (kot izhajajo LZgarji UŽniki od KatDSD ideologov do Libreklamerjev), ne iz DbŽge. BSAPOEV je točka zunaj lDdb-lDM-lDba.

Kdor to razume, razume **RSD**. Vsaj čuti, kaj z Alo hočeva.

Konec prosinca 2003

4

(KasO: direktno ne sodi v okvir te opeke **Namesto dnevnika**, indirektno pa; v dnevniku je mogoče in treba zapisati vse, posebno tisto z roba. Sinoči sva z Alo poslušala-gledala Pop TeVe, oddajo Trenja, o Izpokah. Ni govora, da bi namenil témi kako resno analizo, ne zasluži; poleg tega sem se motiva že lotil, tudi v **RSD**, NDM. Zgodba zasluži le karikaturu. Naj nek trio, ki pa ni tisti iz **Porta**, ohranim za Ve; brez mojega peresa-navedbe bi utonil v nepomembnosti, kamor tudi sodi. Delam mu uslugo, ker ga za uhlje vlečem v tekst.

Dozdaj sem menil, da je Alojzij Slak, Žurst, ki vodi Trenja, nepristranski; sinoči mu je padla maska raz obraz. S svojo pobesnelo pajdašico zamursko Kerčmarico - ta divjo iz Bifeja - sta se spravila nad Izpokarje v imenu SNLa. Kar se da nazorno se je razkrilo, kaj je danes SNL. Moj praded Valentin se je boril zanj v ČD obdobju kot za Kulo, moj ded Robert-Slavko na PrS za SNcl, MOč za brezposelni Prol v 20-ih in 30-ih letih, sami tepci, borili so se za trio, ki ga bom opisal, za AVS podProl, iz katerega trio izhaja. (V grobu se obračajo, ko vidijo, komu so posvečali svoja Ž.) Hvalabogu je mene že kmalu srečala pamet, uzrl sem, da je SNL banda hlapcev, ki se trudijo priti na zeleno vejo, tj. postati stražarji in mučivci na Golem otoku. Tudi to je bila Mrakova zasluga: odprl mi je oči, pojasnil, da je SNL MM, linčarji, egoisti, samozadovoljneži, Hini, bedaki, gnusoba v Gospodovih očeh.

Slak s Harmoniko namesto glave je povabil kot predstavnike Izpokarjev takšne, za katere je vedel, da bodo naredili pri SNLu slab vtis, Božiča in Makaronko; nista

diplomata, govorila sta odprto in jasno, zato sta vzbudila pri Hinih in linčarjih, maskiranih v bigotne babe, nramni odpor. Le Bibič naj bi bil blažji, za alibi. Makaronke ne maram, a tokrat ji dajem prav: prav je povedala, da ne bo vstajala ob SI himni. Jasno je, da so Morlinčarji Preša izrabili za svoje podle nakane, stil si sposojam pri vzorih vrlih sindikalistov, ki so Izpokarje napadali, pri Stl ideologih. Petrica in Makaronka sta jih pravično detektirala kot gardo Dolančevega pedigree. **Zdravljico** sta pisala Peter in Svetlanka, trio pa je intoniral tisto Borovo, ki jo Drobničr razlaga kot njegov stari stric Mirko Javornik: *Razpnite čez ves svet vešala!* Razpnejo naj jih monsinjorji in oznovci, dr. Loh in dr. Damjan. De-opcija si je z le-opcijo podala roke; kadar gre za pogrom na ljudi, ki mislijo Svno, sta para EhrTomec in KaKi istih misli.

Trio, kdo so to? Vinko od šanka, s Prt imenom Plešasti gobec, menda je na Golem otoku vodil kantino. St Mara iz Rovt, baje je predavala srčno vzgojo v Teharjih maja 1945; če ne ona, pa kaka njena vzornica. In prebežnik od Niša, Jugović Crnjanski, baje skriti zli duh Miloševićevih emisarjev, ki so organizirali voljo ljuda na pouličnih mitingih; bili so predhodniki tistega, kar zdaj obuja Močnik, kot renesanso SNLa v interNac perspektivi Enakosti. Baje bodo v tej IdeaSlji Mo(škim) s prekratnimi kurci le te nasajali na (podaljševali v) bajonete, tistim s predolgimi pa rezali. Vsi moramo biti enaki, nobeden višje plače, le tisti, ki so kot Močilar bolj enaki, smejo zaslužiti več. V imenu brezposelne Pij žene s sedmerčki, ki jih ne more dobiti, ker ji(m) je Božič tik pred nosom odnesel flašo šnopsa (glej ga, kako se naceja, prekleti Kulnikl), prejema Rastimir plačo UProfa, St Mara iz Rovt in Plešasti Gobec pa visoki pokojnini. Kot Tito, ki je v imenu lačnega ljuda fukal po 222 gradovih brezposelne operetne pevke. Dal jim je posla in vetra, ko jih je oplajal z neuvrščeno spermo, točneje: z mačefičem neuvrščeni.

Bravec opaža, da še stopnjujem svojo surovost. Moram jo stopnjevati, ko sem sinoči slišal Maričko braniti Srčno Kulo. V spomin so mi prišle brigade takih HinMaric, ki so me odkar pomnim vzgajale k SpoDo, za masko ProlSnic pa so se fukale kot zlakotnjene mačke po haustorih. Zadnji čas je, da se ldn obe dozda sperti krili SNLa: Ptja in KC. Kot sta se sinoči objemala Maroltica in Drobniakar, **Lepotica in zver**. (No ja, Kumara in Spak, lika iz Mirka Mahniča drame o Mačku **Matijonu** in iz Bilovega - RozaRozmanovega - **Sna kresne noči**. Vse, na kar aludiram, je Lita, celotna **RSD** je Lita, vendar ne na liniji Srčne Kule, HinSeHa, s katerim sočutni klavci brišejo kri s svojih bodal.)

Kaj hočem reči? **RSD**, ki je razlaga Slova, Slova v dramatiki (ne le, ampak tudi), ni namenjena Triu Hinlinčarjev in publikl, ki je demagogom naklonjeno ploskala; videli smo, publika je bila sestavljena iz samih brezposelnih tekstilnih delavk in ajzenponarjev patra Brdavsa; dobivajo sicer na stotine tisočakov mesečne plače, a njihovo srce je ostalo nedotaknjeno, čisto, kot Prol v Seliškarjevih **Trinajsterčkih**, kot od lakote onemogla svinja, ki se ji sušijo seski. Naj mi ne pride več kdo pred oči, ki me bo pozival, naj se vrnem v SKŽ, ki je izraz SI St Nar bitil Znova in znova se mi potrjuje kot pravilno stališče Rad Zanič tega mrčesa (ah, le zakaj žalim živali, lđČl Strno ne more doseči NeČi mrčesa, je bistveno slabši od golazni, noben krokodil ali strupenjača ne zmoreta HinZla omenjenega tria DeLeSnikov). **RSD** pišem za Dra: za Alo, za AAA, ki se jim pridružujejo vnuki-nje, Brina in Jon-Natan, za Mucka in Daka, za UnBDra. Tega trio na čelu SNLa križa že tisočmiljardokrat in še ne bo nehal s svojim Perv početjem, ki je danes Prikr v videz Srčne Kule, včeraj in jutri pa je mučil in klal po Golih otokih, včeraj na krilih Stalina in Torquemade,

jutri kot agentura Ladnovega Bineta. (Je res Močnik njegov Učo za Slščino? Res skuša Bine prenesti svoj glavni stan na ajzenpon, v Blak Molotovcev?)

Zame je tak SNL, ki se udejanja v omenjenem triu in njegovem občinstvu, vesoljnem DrekSlovu, ki kar 87 % podpira Minlinčarje, ogabno govno, ki ga nimam za vrednega, da obstoji (preživi). Ščurki in stenice naj obstanejo, SNL naj gre v maloro! Pa mi dobronamerni pripisujejo Dberos! Da bi našel v sebi eno samo Poz čustvo do omenjene gnusobe? Ga ni v meni, le zvijanje v črevih, čreva so zdrava, hočejo pognati ta drek, ki se je kot zajedavci naselil vame, čimprej na deponijo, v vesoljno Društvo upokojencev oz. med upokojene žandarje in javne kurbe. **RSD** ne pišem ne za Slce (Slčke, po Močalarju, tudi ne za **Sčke**, glej Pesjakove libreto o Kuli Srčkov-**Slavčkov**). Tudi ne v imenu Slcev-Slk, le o Slcih, ker sem imel pač hudo usodo in me je Konta rodila v Rovte in med strupene Gob(c)e (navzven le Goflje, zares pa zverske čekane).

Bravec naj razume moj patos kot čisto grotesko. Nastopam v imenu Srčne Kule, v meni se prelamlja bes St pravičnosti, ko vidim, kako Pezdniki a la Mrak in Can zajedajo lačne matere z ducati umirajočih otrok; Rovtarka je nastopala v imenu tega dela izlakotnele populacije po bifejih. Videlo se je, kako je gladna, kako bo morala davi nesti svoje nadišavljeno telo naprodaj, da bo dala jesti in piti desetim svojim nedonošenčkom. Ko je zavijala oči in se pritoževala, da kaj tako neKulsurovega še ni slišala, kot od Peterčka in Svetlice, mi je dala razlog, da jo gledam v okviru-VISu STrade, kot ProlTragHero, kot **Kristo Albo** ali kako cipo iz Cerkvenikove žalostne drame o usodi Že, recimo **V vrtincu**. Morda pa je bila Ravtarca pred pol Stola kar fejest baba in so se oznovci ozirali za njo, ko so promenirali po Golem otoku sem ter tja. Ta moja izjava je znamenje občudovanja babjih riti (jasno, mačo sem, Anfeminist, tudi to me razločuje od Močnika, kaj pa od Živega svetca Moroliča, ki bolj od pizd obrajta riti?), še bolj pa uma, ki ga imajo takšne babuze v malih možganih. Inteligenčni kvocient minus 20. Kako bo Močar Marico naredil za enako s sabo, ko ima pa on 300 IQ? S trahtarjem v lobanjo, lobotomija? Ni pil NarHer Cuzimuzi šnopsa iz lobanje prejšnji mesec zaklanega, zdaj pa že od volkov in lisic očiščenega, glej zadevno Zajčevo pesem, Katklerika, tim. farja? To je SI Trada, to Kula blazega Srca. Imajo res zasliševalci z OZNE visoke pokojnine v imenu SNLa in Srčne Kule? (Ni duhoviti Lumestet, ideolog Ulice, Roza Rozman naškripsal serije burk o Tip liku **Rupertu Marovta**?)

Dovolj bo. Hotel sem le še enkrat podčrtati, kaj je in kaj ni **RSD**. Srečen sem, da **RSD** ni čtivo za Trio dolančičev in Ehrovega učenca Drobna, vulgo Šnitloh. NL je od pamtiveka preganjalo vse, ki so hoteli postati SAPO(EV), od Preša prek Levsa in Cana do Mraka in Strše. V en glas so tulili Pilatu: osvobodi Barabo (kdo so PriPra pesniki SNLa? Kunt in PavZld), kaznuj JKra! Jutri bo na Marijinem trgu javna peka na grilu Petra Pošiza. Zakaj ne Bibiča? Na tem je še precej špeha, od Petra pa bodo same kosti, bolje: koščice. A saj ne gre za nahranjenje, nihče v Slji, ki mu je do dela, ni lačen. Gre za Simbakt kaznovanja tistih, ki nočejo biti udje Klde. LinčKldi vladajo KC in Ptjdobrotniki a la Gobasta Mara.

Iščem UnBDra, a iščem ga, odkar se zavedam, v perspektivi postajanja SAPO. Šolniki, oznovci, farji, oficirji, ideologi, moralisti vseh branž so mi pili kri, me kvadrirali, priklepali na Prokrustove špampete, me obsekavali, sedali name, mi jemali zrak, hinačili in blebetali. Same - neštete - poškodbe, ki pa sem jih, hvalabogu, dozdej kar uspešno reševal. Pogoj za mojo rešitev je bil, da zavrnem Mornorme, ki so mi jih vsiljevali Morlinčarji. Tudi zato ta surovi ton KasOpombe in vse **RSD**: ne sprejemam SpoDo maske kot norme, za katero je vsakomur, ki je ud

njihove NSS, dovoljeno vse: laž, SM nasilje, umor. Priznam, kar mrščil sem se po hrbtnišču, ko sem sinoči gledal od SNLa podprti Krimtrio, poslušal njihove zle besede. Če bi res obstajal kak Kršbog, bi se sinoči razjezil in s strelami pobil Stsk barabe, ki so samoumevno terjale, da se Slja vrne v lager, bodisi De ali Le kova. Tudi zato podpiram DaSlib: ljudem daje Svo. Ne pravim, da Dalib podjetniki ne lažejo, kradejo, hinavčijo. A to delajo zraven, njihov glavni cilj pa je tržno sproščanje vseh Čl energij, takšna Agrčkd, ki osvobaja od Moruzd tolpe, sinoči sta jo vodila Oštirka in Harmonikar, bojevali pa so se triodlarji plus St Drob. (Drugo ime za drob je črevesje, danko, skladišče dreka, je zapisal neSpoDo LZgar dr. Ivanuša Pril.)

RSD (polagoma? abruptno?) končujem. Morda pa bom tudi jaz naredil kako gesto, kot jo obljublja teatru zavezana Svetljančica. Morda se bom odločil, da niti črke ne objavim več, le zadnjo poslanico obstoja nevrednemu SNLu. Še ne vem. Najlepše mi - nama z Alo - bo v Kanti. (Gobcem v Kantini.) Tam se s triom lačnih ročnih delavcev (Gobec si ga je baje ekscesivno metal na roke, da bi lahko poslal vsak dan svojemu šefu Mačku na tone sperme, to je bilo nekdanje bistvo Razra težakov, dobivali so posebne živilske karte za svoje naporno Delavsko delo) zanesljivo ne bom srečal. Mene ne bodo pokopali z Vojčastmi kot Koca in Puča, Korošca in Kakija, Hobca in Marljo. Z Alo bova srečna, če bodo najine kosti končale med odpadki na deponiji ali pa bile reciklirane. Poserjem se na vaše partijske, papeške in SNL zastave, drekači! Rajši imam Drrrek, pač učenec **Kralja Ubita**, kot Prapor Časti in Domovine. Srat me prime, če se spomnim domovine, lačne vse in pokozlane, gobcem v izrabo dane.

Tako je prav, da končam s pesmijo na ustih. S Prt pesmijo, z zborom pedofilov na Stiškem taboru, ki pojejo kot udje Bratovščine St Drkača. Ad Dio! Porca fix!

5

P.S. Tipkal sem do 7^h, prebudil Alo, ob tej uri greva v pritličje, v saloon, kjer pije kafe in poslušava poročila. Kaj slišim? O IdeaHara, vse se uskladi! V rubriki Kula - ponavadi tedaj zaprem radio, tako mi je mrzka ta rubrika, klobasajo Zaplotnica, Senica in Ščinkavec - slučajno ujamem zanosni govor Vidovite Muhe; danes proslavljamo dan Slščine, rodnega jezika, materinega jezika. Spet Maaati, Kunt povsod in zmerom. Muha razklada mojim ušesom najbolj neugodno ideologijo.

Slc da je šele po svojem jeziku Slc, Čl, enoten; jezik ga dela za to, da je, kar je. Je - Bit. (U rit!) Sama Id, Kulld, Narld, IdM. Slščina nas (grrr ..., nočem biti eden od naaših, ud NSSi) enoti. Ne, nočem biti enoten z Gobci Slskih jezikov. Vežem se na Mozarta in Haydna, ki ju z Alo poslušava, ko pije kavo, čeprav sta bila ta dva nemčurja in sta tajčala, prašiča! A če sem kaj in kdo, sem tudi zaradi Mozarta in Haydna, Schuberta in Buxtehudeja, ne pa zaradi Gobcev iz Rovt. Res govorim isti jezik z Gobci, a ta (STH) narodenost, na katero se je sklicevala Muha Vida, je moja usoda, ena od nesreč, ki se jih ne morem znebiti, ujm, s katerimi me še starca preganjajo nadležne muhe, ose in komarji.

Bravec, ki bere **RSD**, ve, da sploh nočem biti, da je zame bit isto - malo slabše - kot nič; da bi bilo bolje, da nisem, kot pa da s e m (ud STH Fije). Ampak če že sem - če moram biti, če se še nisem poslovil od te pakaže -, sem s

Schönbergom in Božičem (Črnjavski za Božiča ni še nikoli slišal, je pač v šoli poslušal le o Bori Stankoviću in Dobrici Čosiću), s Pollockom in Berio (ne Berijo! ta je mentor Gobcev).

Umet išče resnico in smisel, Zn - vsaj DgZn - je RazReše, medtem ko Konvlinčarji širijo BT pod masko Kule Srdca (Prdca). Resnica je trda. Kar odkrivam o Gobcih in Gobezdalkah, o Slsko-Srbski zaroti zoper SAPO, je kruta resnica TŠa, ki je svet morivcev, SM Izdov, barab, Polikov. Čeprav so umetniki in Zniki zoprni, glej Makaronko, so vilinska bitja v primerjavi z gobci, katerih jezik je Slščina. Enotiti s Slščino pomeni zganjati SM BT. To je obnova Tota. Muha je gotovo Topova učenka. TopMuha. Tudi zato pišem spačeno Slščino (kratitščino): da bi bil čim dlje od topoumne golazni.

Z vso odgovornostjo potrjujem, kar sem izjavil v **RSD** pred dvema letoma ali tremi, zapisano je: da ne izstopam le iz KC, ampak enako iz Slova in IdČloštva. Slovu vladajo Rovtarji, mene navdihujejo tisti, nad katerimi vihajo nežne Rovtarice nos. Eden med mojimi navdihovalci je tudi genialni Peter Božič. Rovtarica ni vredna niti tega, da polži podplate njegovih pošvedranih črvljev. Božiča je naslikal Van Gogh, glej pildek **Čevljev**, Rovtarko Daumier. Ve srčnoKul bogata gospa od Rovt doma, kdo je bil Daumier? Ali pozna kot umetnika le Harmonikarja Slaka? O kloaka! Ad extremendum!

P.P.S. To, o čemer bom pravkar poročal, sodi k temi Ala oz. k razmerju Ala in jaz, Ala in **RSD**. Morda pa tudi h kakemu drugemu delu pričujoče knjige, morda k temi Jerička. Pred časom sem dobil anonimno pisemce, v njem piše po italijansko in Slsko marsikaj o meni, da sem Vsepožrl in tako. Včeraj dobi Ala z isto pisavo napisano razglednico, vrženo na pošto v Benetkah. Takole piše v skrivnenem grdropisu: »Častita gospa Alenka Goljevšček, Kermaunerjeva - vsestransko vzorna - Auber 8 - 6210 Sežana, Slovenia.« Tak je naslov. Tekst pa: »L'amore e una partita in due tempi. (S. Giovanni Bosco) - Pristrčno vas pozdravlja upajoče Vaša Bellinda. Benetke, 4/2, 03 AD.«

Nekdo - gotovo neka dama - se je spravila na Alo, najbrž zaradi mojega odnosa do Ale. Ker Ala nima znank, je verjetno, da gre zame, ne za Alo; Ala je le strelovod za neko temno strast. Prav v zvezi z določeno osebo pišem v **RSD** o beli devici, odtod njen podpis Bellinda, Belica ali Lepotica, bella, obe konotaciji sta skriti v zastavici. Z Alo živiva skupaj pol Stola. Kakšen naj bo drugi (pol)čas najinega Er Ža? V nebesih? V peklu? Na TSu bom kvečjemu še kakšno leto, morda le še kak mesec. Opozarja Snica Alo na to, da je zadnji čas, da se skesa in pripravi na sodbo? Zakaj je Ala kriva? Za kaj? Kaj je narobe s tem, da jo imam za vzorno (v določenem okviru, nikakor ne v vsem, nikakor je ne RR v IdeaHarPldo). Če bo šlo, bom skušal cartolino postale skenirati, obe strani. Na naslovnici je namreč lik MMB, naslikal ga je Tizian: **Devica Marija se predstavi v templju** (detajl).

Kdo pošilja t(akšn)e anonimke? MBP ne. Naj jih še tako garbam, glede na anonimke so Ideačisti liki. Ljudje, s katerimi sem se družil v Žu, so bili ostri, jasni, močni, sicer nasilni, a osebnosti. Kani, s katerimi sem se seznanil v koncu 80-ih let in v prvi polovici 90-ih let, pa so se skazali kot povsem Dgč tipi; enkrat sem nepričakovano zalotil enega od JOGSŠKov, ko mi je pregledoval kovček! Anonimke piše duševno zatrt, zakrknjen, poškodovan, nizkoten Čl. Tekst poslane razglednice je Kattipa in babji.

Spet se potrjuje moja misel: SpoDo NeČi je maska, izza katere se Prikr govno. To velja za Kanke (Kankanke v Pvt Žu?), kot za babe iz Rovt. Bolj SpoDo NeČi, več gnoja. Ko uporabljam »grde« besede, ravnam kot Heraklej: čistim Avgijev hlev. V tem sem Dberotičen. Razkrinkavam videz, Sim, Gled, laž, sleparijo, sprenevedanje. Jerca iz Rovt, res verjameš, da te čaka v raju - v tej nebeški Vebanki, kot jo imenuje St Reb - visoka lzpoka?

Sreda Svečana 2003

P.P.P.S. - Penzionistov se ne morem znebiti, kot ostuden črv so se zavrtali v moje možgane. Naj pa poudarim: ne cikam na vse penzioniste, Peste (Pest=kuga), ampak na tiste, ki vodijo sindikalne družčine upokojencev, društva, stranko DESUS. To so bivši Ptjfunkcionarji, seveda taslabši; ne morem si predstavljati, da bi KaKi sedela za isto mizo kot Penasti gobec ali Srčna sapica. DaPesti počnejo isto, kot so PtjVodlji (od Tita do Dolanca, zdaj od Rodeta do Grila) pred desetletji, demagogizirajo in hujskajo mase na manjšine, na Svintelektualce, na umetnike. Le da sta imela ob tem KaKi Mil vizijo, gobci pa le svojo rit, Pvt interes. (Rit je metafora. Prazna rit za revščino, polna za smisel njihovega Ža: biti sit, biti bogat.)

Danes je Pustna sobota, na večer gre; na tak dan se ne smem več predajati burkaštvu, kot sem se v prejšnjih P.S., na temo FzPestov. FzPesti so v primerjavi s Pustom mnogo bolj smešni in klavni. (Pest je gnojni ekstrakt Pusta. Rojstvo Pesta je poskrbelo za ponesrečene besedne igre; tako je raztolmačeno v Dv.) Pust je pristna etnografska zabava, Pestovska linčarstva so Sim. Če napove ptujski župan, ko preda oblast kurentom, da se morajo vsi ljudje veseliti, je to Psukaz, PsBT, folklor. Morda pa je še bolj res narobe: reavtentizacija Sime. Torej je strast FzPestov vendarle pristna (ker je zavist - Neg - Posn zavidanega), njihovo Sš kot ognjeniška magma, njihova zavist edina še močna energija-čustvo, ki je Plešastim jastrebnom ostala. (Zajedavci in mrhovinarji bi radi požrli celega medveda, ne le ostanke med kostmi. So kot uši - glivice - na medvedu.)

Naj bom v tem P.S. nekoliko bolj resen. Ker pa ob pogledu na Srčne dobrotnice Čl ne more ostati resen, bom tisto, kar sodi v burko, postavil v oklepaj(e). Naj se izmenjujeta Traga in Koda, kot svetuje stari elizabetinec. Bil je mož z velikim srcem; ko je slikal upokojenega Falstaffa, se mu je ta smilil. **Vesele žene windsorske** so prijazna upesnitev brezkurčnih cuckov. (Je Gobec že kdaj pel Falstafa? Zdi se bolj podoben sirotki. Je pa Radovan Gobec skomponiral opero **Planinski rožič** ali **Falstaf med ljudstvom**.)

Opraviti imamo s tremi kategorijami. Prva: umetniki, druga: Dž, tretja NL, ki ga zastopajo FzPesti. Naj izrečem nekaj pohvalnih besed na rovaš DaSdb-SND. Zaveda se, da so umetniki marsikaj, da igrajo mnogo vlog; da so lahko zelo neprijetni, Mašč, celo - če ne prej, pa po Si - vplivni, za nazaj osvinjajo marsikoga, ne le Bleiweisa, Korošca, Popita. Z njimi je treba delati previdno. Pesti so kot dediči StlKomstov pristaši trde roke: vse pobit! Vse požret; a kaj, ko so ti gobci zmožni le še zabavljanja, imajo vsi po vrsti želodčne težave, šibka prebavila, težko urinirajo, zaradi zlatih žil zapečateni danke. A vsaj retoričen poziv na linč velja. Od Dže terjajo, da izvrši ona, saj premore Pogorevca, likvidacijo svobodnjakov. Za te gre: motijo jih svobodnjaki, lbt ljudje, ne Pesti, ki so pokorni Hafnerju in ravsajočemu se Rousu, razgrajaču iz Marpurga.

Umetniki so lahko: uradniki, Potrč, Zihel in BRozman, ideologi Raz baž, tudi lbn divjaki, kot je bil VitZup. FzPesti ne gledajo dlje kot do konca nosov. Baš jih briga,

kaj pride za njimi, le da imajo sami poln trebuh, tj. srce polno Poz čustev (kot Marička, ki ne more hoditi v koprive srat, hoče angleški sekret). A celo poln trebuh je za Peste vse bolj oddaljujoči se cilj, dieta, zdravje, topla juhica po žličkah. (Nič več požrtij, ko so zažirali sindikalistični denar na skupnih lumveselicah, tedaj so po Okroglicah napumpali še kakšno devo, ki jim je zaradi Srčne Kule dala noge narazen; zdaj so to le še blagi spomini in bridke želje, Pesticpezdice imajo zašnirane pizde, le Srce jim še služi.) FzPesti se imajo za vladajoči NL, ki je legitimni dedič FD kralja, recimo Lojzeta Štirinajstega; zato lahko rečejo: za nami potop! Dž pa ne sme tako ravnati. Maček si je še smel dovoliti, da je vse okrog sebe potolkel, Drn in Rop pa sta odgovorna državnika. Kot diplomata sklepata najprej takole: kaj je teh ubogih 300 milijonov Sit, ki jih mora oddeliti Dž za Izpoke, v primerjavi s škodo, ki jo lahko naredijo umetniki, če se jim Dž - in naša elita - zameri. In prav imata. Makaronka in Božiček sta nastopala na Trenjih Barnespretno, drla sta se, namesto da bi se trla. A tudi če bi namesto njiju govorancala PavZlc, bistveno več SNLa ne bi glasovalo za ohranitev Izpok umetnikom. SNL hoče glasovati (ajzenponarji kot srčika ljuda glasujejo za svoje privilegije, Brdavs je ponosen, da ni napisal **Hamleta**, baše se le z ometami v ljudski kuhinji.) Vsak boj umetnikov s SNL-FzPesti za Izpoke je vnaprej - Strno - izgubljen (Svetlana je le Kosovirka, Pesti so kot Argus: milijoni puhlih, a pogoltnih glav, glave imajo za žret, ne za misliti!) Zato je vseeno, kako sta nastopala pesnica in dramatik.

Jaz bi dejal, da so umetniki manjšina. LD izhaja iz VIŠa, ki terja zaščito manjšin. Ta zaščita, ki je v načelu sprejeta v LibPol program, je v praksi precej manj čvrsta. Romi imajo komaj kakšno zaščito; buzaranti malo več; farji terjajo, da jim Dž alimentira vse prispevke - tudi za alimentacije - pa plača še dodatno delo po bolnišnicah; kurbe so prepuščene na milost in - bolje - nemilost makrójem. Kako misli SNL o vsaki manjšini, se vidi iz Trenj, ki jih vodita Pavla Oštirka in diatonik Srobot. Zdravniki, sodniki, policisti, odvetniki - vsi, ki kaj znajo -, vsi dozdej obravnavani, vsaj jaz sem spremljal oddaje le o teh, so našli milost le pri 20 % Sicev. Za vse ostale Sice so strokovnjaki barabe, Krimpokvarjenci, sleparji, koruptneži. Vredno je le delo za tekočim trakom. (To je samopodoba - avtoidealizacija, IdeaHarKld kot maska - DaSNLa: da je NeČi žrtev, lik FKra na križu, do kraja izkoriščano. Tesnobno sem čakal, kdaj bo Srčna dobrotnica zaradi podhranjenosti - gledala je kot sova iz straniščne školjke - padla skupaj, na sredo TeVe arene kot ploh. Sicer pa: pretiravala je. Singerica, šivalna mašina, ki jo je ves čas oddaje gonila nožno, delalka namreč nima denarja za nakup električnega stroja, je brnela prenasglas, motila je oddajo. A kaj, lačni oča, ki ga je pustila doma brez nadzora, ne more v ubožnico, ker ima prenizko pokojnino, torej mora Srčnica - Pepelka - šivati noč in dan, obrobhati Vojuniforne za mizeren znesek. Ah, kako strahotna je krivičnost sveta! Božič ob šampanjcu, SNL zoba le še bučna zrna. Stanjšano je kot količek. Ves nebeški svod je že prekrila nabasana Trakulja, krdelo umetnikov.)

FzNL moti predvsem to, da se v umetniku Strno skriva lbt. FzPesti so zastopniki najnižjega, najbolj tumpastega vidika Kola-Klde, vse reducirajo na dilemo: revščina-bogastvo, imam-nimam. (Mar niso brali Fromma? Zakaj berejo le Doktor-romane, se ldn z **Esmeraldo**? Je bila Singerca podobna Esmeraldi?) Ni čudno, da je toliko Sicev volilo pokojnega Krambergerja, obljubljal je namreč, da se bodo, če bo na volitvah zmagal, Pesti vozili v merčih, ministri pa v katrcih. (Ta obljuba je bila dejstvo, torej ne sodi v oklepaj, vendar pa je tako absurdno nizkotna in bedasta, da bi jo lahko razumel kot burko. Roko na srce: tudi Krambova S je bila nazadnje

TragKoda: ustrelil ga je Pijšosed, ki mu je bil zavisten. Kdor širi zlo, ga bo nazadnje zlo pokončalo. To je vera Krša in Kanov: da bosta Maček in Ribič Vetrpela v peklu, pod budnim nadzorom srčnih gobcev. Tudi dejstvo, ki se je pripetilo ob istem času ali malo kasneje, ko je potekala na LumPopTeVe - tam je Žurstka moja mrzla nečakinja Wirklja, sestra obeh zvezd Sl neba, Jandlja in Tomata -, oddaja Trenja, menda nekje na Ježici. Penzlni so se zastrupili z ogljikovim monoksidom. Pa je le še bog kot Abs APP Gos! Kaznoval je zavistneže. Vse jih bo pokončal! Na Ježici je demonstriral prvo opozorilo, jasno je posvaril: ne tako, otroci moji, ves denar sodi v Nadkozlovo škrabco-malho, ne k vam, ki ste bivši Komstil! Spokorite se! Kako bo verski žurnal St familija tolmačil to božje znamenje? Bo Nadkozol poklical kakega izganjavca hudiča? Kaj pa, če so se Pesti prenažrli dobrot in jim je bilo slabo od požrtnosti-nezmernosti? V duhu svoje Et(ik)e so praznovali svoj najvišji praznik, večer pred Ta debelim Petkom, Ta debel četrtek?)

Umetniki so bili v dozdašnjih Dbah tisti sloj, ki je najmanj pristajal na Dbnorme, na SpoDo, na Konvideologije. Zato so jih vsi sistemi - ne le režimi - preganjali, omejevali; ne le Ptja, tudi KC; tisti dve leti, ko je ministroval, tudi Kulster Capi; poslanec Šnitloh je njegov dedič. Preš je miniral AvsFDbo, tudi FK. Zato Reb zadnje čase dviga Sloma nad Preša; prej je, demagog, obravnaval oba kot enakopravna. Levs je spodkopaval NKNM, v katerem je že detektiral lopove. Da ne govorim o Canu. A vladajoče elite so se zmerom znašle; če se ne bi, bi šle Db pōzlu. Ko so Preša, Levs in Cana spravili linčarji v prerani grob, - Blei je doživel več kot 70 let, Šuklje pa še več, Vidmar, ker se je udingal kot hlapec-valpet Ptji, skoraj 100 let -, so pobrali od njih tisto, kar jim je koristilo. Nataknili so jih na zastave - dejansko nabodli na kole -, z njimi zdaj mahajo od **Zdravljice** do gesla Maaati, Domoviiina (gre za več vina, ki ga je Can tako rad pil?), Booog. Koca so najprej pokopali, zdaj ga prav tako slavijo: od Reba do STH in Inka. Sami pogrebniški-goljufi. Zakaj čutim tako neodoljivo potrebo po brezobzirnem slogu? Zadnje čase me SpoDo Slci tako hvalijo, da mi je postalo sumljivo. Danes sem spet dobil od PePKa saharinarsko-občudujoče pismo. Zdaj me zapletajo v zlate mreže. Le z ReBar jim bom kos.

Ta Tot manipulacija se nikoli povsem ne izide. Naj TotDb še tako očita lbt ljudem - recimo Klab meni, da sem K-udbovec -, da so za časa Ža napačni, in si jih po Si prilasti, nekaj ostane onkraj te manipulacije: onkraj, tj. v območju Dti. NejDam je drugje, je u-topos, ki pa deluje; deluje na čudne načine, a učinkuje. Nobena PP - politična policija - in Srčna Kula Maslinčarjev ne more iztrebiti - gotovo, za iztrebljanje gre, za likvidiranje, namen je Holo - Dti, pa naj iztreblja še tako v milijone, kot sta to v polpreteklosti počeli StlPtja in FzNcz, prej pa KC. NL čuti, da je tako, da je v zadnji konsekvenci nemočno, zato je nervozno. A v LD ne more uprizoriti Teharij in metanja za stavo v roške jame. Lahko le ščuva; a tudi to ni kaj prida, SNL je že naščuvano. Torej lahko le pritiska na Dž - na ministre, na Dž upravo -, da vzamejo umetnikom - lbt akterjem - lzpoke; Koda, burka. Dejansko niti ne gre za jemanje lzpok, to je majhen denar, mizerija. Gre za onemogel bes zavistnežev, ki bi radi vse Slce spravili na isto mero, na povprečje (na Srčno gobo), naredili jih za pokorne-pridne ude SNLa kot Klde. Simb pomen oddaje Trenja je bil bistveno večji od odpiranja finančnih problemov. Opozarjanje na neupravičeno bogastvo umetnikov, na to, da je SNL lačen in bos zaradi privilegiranosti literadov, je le sredstvo, da bi se kako našel način likvidacije neposlušnih, tistih, ki nosijo v sebi Dt (ne le Dgčnost). Cilj likvidacije je Dt, je Bog kot UnBDr. NL je Hudičeva vojska, armada hudičev.

Prihajam do zanimivega razmerja: Dž brani-ščiti umetnike pred temno-podlo strastjo SNLa! Dž je kot tampon med linčarji in umetniki. Naenkrat se skaže, da so Džposlanci boljši - manj slabi - od SNLa, katerega zastopajo. S tem pa nočem reči, da je treba ljud zamenjati. Ne delam si iluzij, vsako ljud - NL - je Strno isto kot to, ki mu načelujejo črnci od Niš in penasto-srčni par pobesnelih starcev. Nemški NL pod Hitlerjem je bil Strno isti, kot je DaSlški, le da je bil še mnogo hujši; NczPtja mu je dala bolj proste roke, ga je usmerjala v efektne linče, medtem ko se DaSlstranke, razen penzionistarske, zavedajo, kam pelje takšno javno poulično hujškaštvo. Bogve, kako se glede naše teme opredeljujeta Jelinčeva (igra pomenov: Je-linč) in Černjakova (sta Črnjevič in Črnjak MimDž?) partija? Če bosta predvidela koristi od linča umetnikov, bosta takoj zraven. Bolj ciničnih barabonov od omenjenih ni.

V NczNemčiji so metali knjige v ogenj, na javnih Magritualnih prireditvah. Judov je bilo v Nemčiji malo, le manjšina; vplivna sicer, v gospodarstvu in UmetZni, a številčno šibka. Holo je zajel MV predvsem milijone poljskih, ukrajinskih, baltičkih Judov. Je povsem nemogoč prizor, ko bi Pesti zažigali Božičeve, Filetove, Muckove drame, Katkrilo Pestov tudi **Kralja** in **Hlapce**, obenem pa bi kak ljudtalent Kulprosvetnega pedigreja recitiral Gregorčiča in Kunta, tisto o Maaateri Sl(oleni)ji, v želji Slonici, v stvarnosti Muhi? Ta hip se zdi to nemogoče, ker imajo Sici polne riti in je zganjanje demagogije o njihovi revščini izmišljotina. Če pa bi nastopila ekonomska kriza, prej ko prej bo, zmerom nastopi - AnGlobi se jo trudijo priklicati -, se lahko položaj hitro spremeni. Dž Pol elite lahko znova presodijo razmere in se odločijo za hujškaštvo in likvidacije; Poliki so Strno brez More, izbirajo sredstva, ki služijo njihovu uspehu. To bo čas, ko ne bosta več imela glavne besede Ustnik in Srčnica; tedaj bosta nastopila spet Maček in Popit, inž. Marko Kranjc in dženeral Rupnik oz. škof Jeglič, ki bo zažigal nove Erotike (zdaj Sexshope), škof Hren, ki bo cvrl nove Biblije. (Bo Hrenovka kot DSD delegatka predlagala za požig ASD? Ji bo asistiral Zorna Zaverbrunarca?)

Umetniki smo - naj govorim tudi v svojem imenu - dvoumni. Igramo; Čl je HM, torej bitje z več EV. Da bi se ohranil, umetnik ne sme do kraja v spor z obstoječo Db; ta ga takoj pokonča, kot je Robespierre Prila Chéniera, glej Mrakovo dramo **Chénier**; kot je KaKi sodruga Koširja na Golem otoku; kot je papež duhovnika Kupljenika. Večine oblast ne pobije, ovira jih, ponižuje, demoralizira, stiska, da se komaj prebijajo. Bartol živi še tri desetletja po **Alamutu**, a je nravno strt. Enako Vodušek po **Odčaranem svetu** ali po zadnjih pesmih iz srede 50-ih let. Kdo se umakne sam, Majcen, koga zadene kap, Preglja, kdo se zapije, Preš in Strša, kdo se zadrogira, Grum. Nobenega od teh Dž ne sprejme v SAZU, mene šele po 1990, tedaj bi tudi Gruma, Preglja, Voduška, Koca, Stršo, če bi še živeli.

Vsak od nas kako kdaj služi, Dgč ne more preživeti. Izračuna, da se mu »splaća«: za nekaj službe si ohrani Ž, v tem pa z metodo gverile podtika Dbi kukavičja jajca lbt vizij, Kritanaliz, slutenj Dti. To pomeni, da se umetniki zavedajo svojih mej. Kdor se jih ne, je SZSL in nadut; tak je bil Mrak 20-leten, v **Obli**. Po vojni je razumel, da ne sme izzivati; Ptja ga je pustila pri miru, on pa je pisal drame, ki so bile AltB Ptjsistemu, **Rdeča maša** itn. FzPesti slutijo, imajo živalske instinkte, da se umetnikom posreči nekaj takšnega, kar opisujem; ne vedo dobro, kaj je to - Črnjavski za Božiča ni še nikdar slišal, od Slpisateljev pozna le Tono Svetino in Bulatovića -, a vohajo, da je nekaj zanje slabega (zato gagajo kot kapitolske gosi: na pomoč, Uzbuna! Gobci so bili kar v lepem številu JNA oficirji).

Kar se je zgodilo v Trenjih, ni le Tip, je celo dobro. Tega pa se Penztepčki ne zavedajo, njihova misel je preveč premočrna, včasih smo rekli pravolinijska, vistosmerjenost, glajhšaltunga. Umetniki se bodo po zadnjem četrtkovem večeru

jasneje ozaveštili, kaj so v DaSlji: da je trg maska nad resnico, ta pa je vladavina protoFzMaslinčarjev. Da jim bo Dž pomagala le tako dolgo, dokler bo imela od tega korist. Da so Izpoke le povrhen problem. Gre za to, ali bodo umetniki ostali iskavci resnice - v RazReše -, kot je bil Božič vse Ž, ali pa bodo godili MasKoloblastnikom in SNLu kot Kunt in PavZlc. Dž kot Lib naj ščiti manjšine, tudi umetnike, a vsak umetnik naj se zaveda, da ni manjšina, ampak BSAPOEVI!

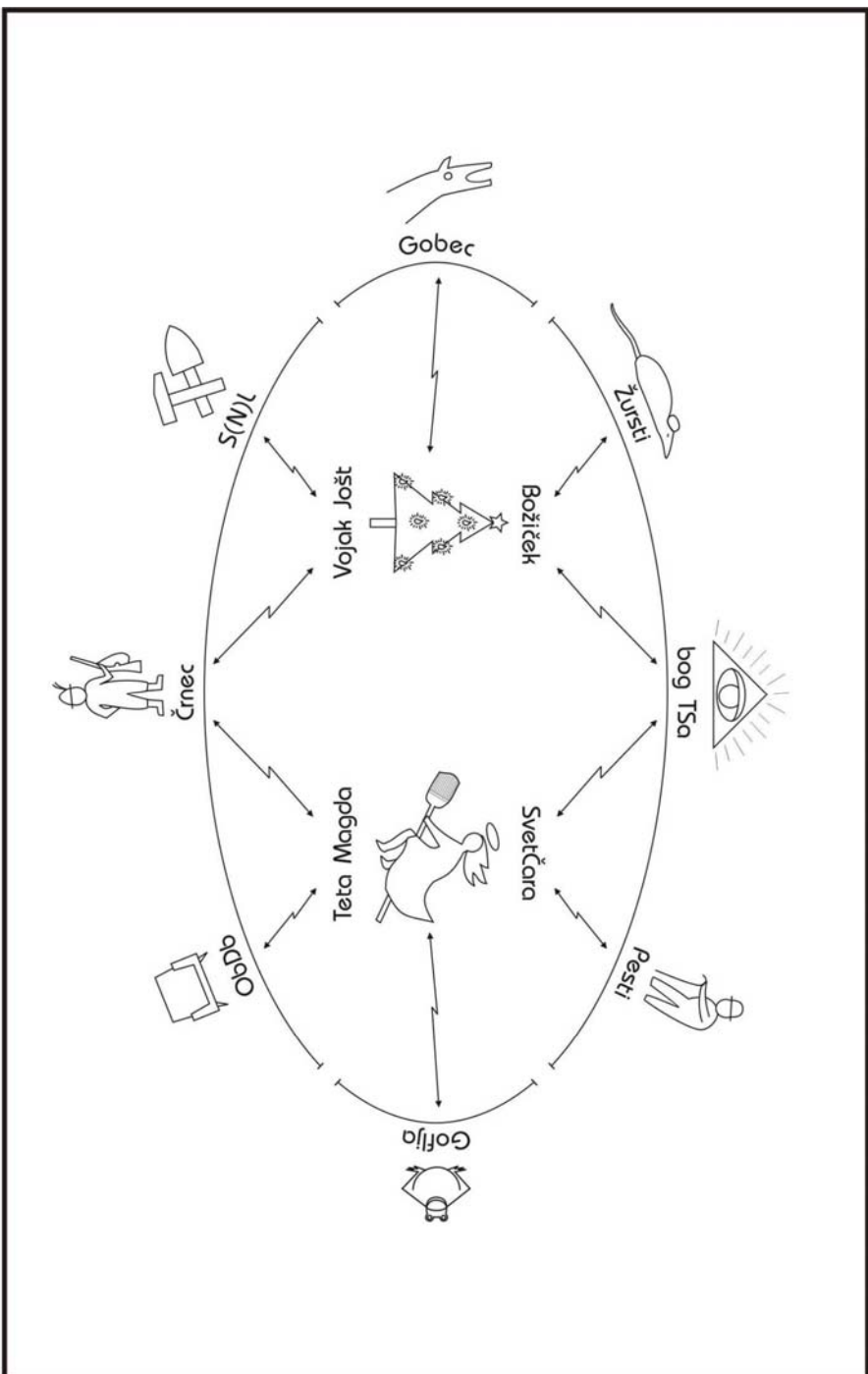
Lik umetnika, kot ga opisujem v tem P.S. na načelni ravni, analiziram-osvetljujem v **RSD** na tisoč črp podatkih. Recimo primer Zajca. Ena njegova EV je ideologija Nar substance, to sodi v njegovo Refr DSD početje. A pod tem - drugje v njem - je čut za Dt in za Dra; po tej potezi je Zajc velik umetnik. Tudi Šel, Graf itn., sami cepci, če se omejujem na njihovo ideologi(zaci)jo, a mojstri in iskavci smisla, če vidim tudi kaj zunaj njihovega politizma. Analogno bi lahko rekel za Miška Kranjca, za Potrča. Kakšna PtjStl ideologa sta bila, nevredna svojega poklica in poklicanosti; pa vendar ne le odlična lit talenta, ampak tudi iskavca smisla, s tem Dti. Še v ubogem Kuntu je nekaj tega. Kunt že od začetka ne zmore dosti več kot regres v AVS, ki jo je v 90-ih letih razširil na SNL, a je ostala Strno ista. Pa vendar tudi t(akšn)a njegova poezija izvira iz želje najti smisel. Še najslabši umetnik - celo PavZlc - je Strno ustrežnejši kot najboljši FzPest (FzPezde). Naj nazadnje priznam, da je v neki točki svoje psihe tudi vsak gobec Pot za DrČla. Tega seveda v njegovem javnem nastopanju ni čutiti, medtem ko Božič objavlja svoje genialne knjige, v katerih on in njegovi liki iščejo smisel. Med Božičem in Gobcem je ista razlika, kot je med iskavcem smisla in FzPolikom.

RSD odmeva od mojega občudovanja Zajčeve, Šelove itn. dramatike, a obenem od mojega Zaniča njunih PolKulideologij. Po teh sta - res paradoks? - blizu Gobcem in Čnim Srčevkam, v tej točki izdajata sebe in IsDti. Kaj pa je Narbit - Nacsustanca - drugega kot Mag ime (maska) za linčarski FzSNL? Zajc ima kot pesnik Dti »zlata usta«, je srednik DrTre; kaj pa ima na istem mestu FzPest, pove Slščina, ki je tokrat točna: gobec. Srce **OTR** je v Dti, srce Srčne upravljalka s singerco (Pevke iz **Kanja**?) pa je iz Rovt ali Rolt, kot terja pisavo ideolog SNLa kot Roltarske Klde Top. Bo v svetu RTV Top zastopal Rovte ali Strševo ptičje mesto, glej **Sam**? Preševo sled sence zarje onstranske glorie ali poln vamp Pesta iz predmestja, Pijkrave iz Dobrave?

FzPestom želim drevi mnogo Uža! Ni treba, da se maskirajo: kar takšni, kot so - resnični: brez zob in jajc - naj manifestirajo po ulicah vesoljne Slje za Enakost želodcev, protestirajo zoper ZDA-Kap in zoper UmKap, kolikor ga je v Slji. Nekaj ga je: v Božiču, celo v Makaronki. V Zajcu, ki ima prav tako Izpoko. Bodo naredili LumMasPesti izjemo, ko bo prosil za Izpoko njihov idol in usta-govorec Sivec-Silec, vulgo diatonik Slaček (oz. glede na Močnikovo zahtevo po enakosti spolov: Slačipunca)?

Upam, da bravec ve, kaj hočem: skoz Peste in Žurstve zavzeti Krit odnos do (S)NLa. Moj poudarek ni na Slovu, ampak na NLu. Še jasneje: niti na Slovu, ampak na IdČlu, na IdBu. Izstopil sem tudi iz Čloštva, ne le iz Slova. Edini up - upanje zoper upanje - mi je BSAPOEVI, torej Čl, v katerem predvidevam (mar le konstruiram?) navzočnost Dti, UnBDra. Ta Čl ni ne Psk ne Čloštvo, ampak drugje glede na ta dva lika-mesti. Odpor do IdČla upravičuje moj ton do Žurstov in Pestov, do Gobcev in Singerc. Takšni niso vredni obstoja, naj jih zamehurita Huso in Bine. Morda pa je le tudi v njih sled sence božjega? Zaradi tega upanja še vztrajam med njimi, med nami. Vas pozdravlja, vaš Pepelničar, ki vas pokopava kot pustne šeme.

Na Pustno soboto 2003

MSI Dialog kot Špetir ali Trenja

POJASNILO K MSI DIALOG KOT ŠPETIR ALI TRENJA

Krog (elipsa) je ječa, Mo in Že v ječi, Božič(ek) kot Kristkindel in Svetlana kot NeČi MMB. Okrog kroga so zbrani linčarji, od Klde (ObDbe, SNLa, Žurstov, Pestov) do Pld (Črnca, Goflje do Gobca); v JKra in njegovo mamico pošiljajo strele. Može par se seveda ne da, napastnikom besno odgovarja. Kako se bo boj končal? Bodo zastrupljene puščice, sikajoče iz odprtih žrel Žurstov-Pestov, umorile genija, ki se zagovarjata kar se da nespretno? Bosta kje ušla iz zapora? V ta namen sem jima narisal mičkene odprtine na krožnici; upam, da jih bosta našla. Če ne, bosta pokončana. Niso Strše dobesedno ubili, ker so ga segnali v brezizhoden položaj? Kaj je manj neustrezno? Da Čl kot LRevar lopne po despotih? (Žup poje v NOB pesmi **Veš, poet svoj dolg?** takole: *Še bo kdaj pomlad,/ še bo napočil zor;/ takrat volčji zbor/ pojde lovce klat:/ plani čez Savo, plavaj čez Dravo,/ zob za zob in glavo za glavo!*) Ali pa da se umakne v meditativno Not vero? (Gradnik poje v pesmi **Večerne sence:** *Poišči si, popotnik, v hiši kot,/ oči so motne, mokri sivi lasi/ in noge trudne; lezi, luč ugasil/ in stopi v sanj poslednjih tihi brod!*)

Zgornji tekst sem napisal ob skici MSI **Špetir**. Ko sva MSI z Alo izdelovala - ona ga nariše, mojim zamislim da lepo slikovno obliko - sva, kot zmerom, zamisli dopolnjevala. MSk je postajala vse bogatejša, točnejša, boljša. Zato naj dodam še nekaj Karja k dokončni MSk **Špetir**.

Zgoraj je med BT Linčarji, kot vrh ldbā, narisani bog TSa (tudi KatVsemogočni, MuslAbsPravični, MrkKomZg). Je vrhovni nadzornik, ZnaSi Budnega očesa. Žursti in Pesti so v službi tega Nadzornika, čeprav se tega ne zavedajo, imajo kar se da pomanjkljivo ARF-zavest. Pesti so narisani kot starčki, ki si pomagajo s palico; a ker jo imajo, jo uporabljajo tudi za druge namene, z njo mlatijo po Božičku, če jih ne uboga, po Svetlančici. Žurste predstavlja ZnaSi Podgane, Svetlana jim pravi tako, a tudi jaz, že dolgo. NDM. Gobec in Goflja sta narisana kot ZnaSi Volk in Žabe; oba znaka uporabljam marsikje. Volk zavija, v želji, da bi klal, Žaba na široko odpira usta, klobasá. (S)NL je v znamenju lopate in Kladiva (tudi Krampa); bravec-gledavec naj doda kramparstvu-lopatarstvu okolje, v katerem preživlja SNL prosti čas: Bife kot lumcerkev. ObDb je Fotelj-Naslanjač; ko se vrne folk iz bifejev, se zavalji na kavče, gleda TeVe in natakario s Harmoniko. Čisto spodaj je Črnc:

črni hudič nasproti Belemu bogu, ki je čisto zgoraj. V DaSlji je hudič Lole(c) s pušo: sindikalist, ki strelja kozle. Vsi skrbno pazijo, da jim plen ne bi ušel.

Plen sta Božič in Makaronka, vulgo Božiček in SvetČara. Svet(lana) osvetljuje in posveča svet kot Čar(ovnic)a, sama se rada predstavlja v tej vlogi, je doštudirana igravka. Kako naj se bori z Metlo zoper Črnjavčevo Puško, zoper Gobčeve volčje čekane, zoper ugriz Podgan, ki ne vladajo le na Pop TeVe, ampak na vseh TeVe ustanovah po širni Slji, od Kopra do Beltincev. Božiček je NeČi kot Kristkindel, predstavlja ga božična Smrekica. Ker pa je Božič dramatik črnega absurdizma, je logično, da je Božiček **Vojak Jošt**, to je naslov Božičeve drame, le da zraven še piše, da Jošta **ni**. Božič je JKr, ki ga ni. Enako velja za Svetlanko. Kot Čara ni prav nič nevarna, enako strašna je kot njeni Kosovirji, ki jih proizvaja za deco. Ali kot njena drama **Teta Magda**. Makarenkova je le tetica, kot je Peter novorojenček.

Žaba hoče požreti Čarico, Volk otročička, namesto Smrekice si lahko zamišljamo dojenčka v zibelki, smo ga tudi že risali na MSI. Volk hoče pogoltniti Rdečo kapico, Žaba malo Vilinčico. Držimo pesti, da bosta preganjanca opazila luknje v steni ječe in jo podurhala. V Trenjih ju lahko Trači potrejo. Strejo? Je Slak Strak? St rak, ki prereže ubožčka na pol?

Ta del **Razgov** se končuje kot burleska. Zato ni čudno, da je bil napisan

na Pustni torek 2003

SPREMNE BESEDE I

Knjiga **Razgi** je bila pripravljena za objavo že pred dvema letoma. Zakaj se je do danes nisem bil odločil dati v javnost, bo bravec razumel, če jo bo - celo en sam njen del - prebral.

Ravnam prav, da jo pošiljam med ljudi? Kočljiva je. A izkustvo dolgega Ža me poučuje: kadar koli sem se zaradi kakršnih koli zadržkov SoMe zatajeval, sem Zamol sam sebe, me je neslo v SZ, sem se skupil; ni bilo le enkrat. Šele če Či prebije MeP, ima možnost iziti iz lDBa. MePi pa so Raz. Ne le junaški, kot v NOBD, odločitve za SŽ, za velika npravna dejanja. MeP je lahko - in v LD-PM vse bolj je - tudi povsem nasproten Hervidezu; lahko je navidez beda kot takšna. Vsakdo ve sam, kakšen MeP je zanj pristen in prava EkP preizkušnja. Ta, v katerega vstopam z izidom **Razgov**, pa je tak, da nisem gotov, ali sem se odločil prav. Malokdaj sem toliko tvegat, čeprav ne grem na slepo.

Razgov v teh **SB** ne bom komentiral, komentirajo se sami, so ves čas - Strno - ena sama ARF-AK, ob tem, da so brezobzirna in grda retorika. Nisem pa prepričan, da res žalim, PePKa in ostale. Verjetno jih imam rajši kot večina ljudi, ki se Prikr pod maskami SpoDo. Kot nemaren se dajem bravcu in naslovljenjcem **Razgov**, predvsem PePKu, na razpolago, skoraj brez brambe. Vem, kakšna bo reakcija javnosti na **Razge**; Mor odpor. Seveda v primeru, da bo **Razge** kdo vzel v roke. Morda jih niti PePKo ne bo. Pa nič, njegova stvar. Moram slediti svoji usodi. Vendar, sem jo sposoben tokrat RR v K-milost? Kaj je tu zame K-milost?

Na vseh mrtvih dan leta 2002

SPREMNE BESEDE II

Od 1. XI. je minilo komaj nekaj dni, pa sem medtem svojo odločitev glede izida **Razgov** že dvakrat spremenil. Nameraval sem **SB** skržiti na eno samo stran; tudi to odločitev sem prekršil. Zdaj načrtujem zabeležiti nekaj svojih (morda še naprej spreminjajočih se?) odločitev, jih tudi komentirati. Gre za nekak dodatek k **SB**. Kaj pa so - naj bi bile - **SB** drugega kot zaporedje samih dodatkov?

Razge (ki so benigno ime za **Pepkovanje**) sem pisal nekaj let; zadnji dve leti, ko je bila knjiga dovršena, sem jih spravil v predal, nisem se mogel odločiti, ali naj jih objavim ali ne. Res je, da sem želel prej objaviti knjigo **Dia 3 (Razhajanja)**, polemične dialoge s Klabusom, Klinarjem, Tomšičem. Niti z objavo teh nisem preveč hitel, namen **Pniza Dia** ni dejanski dialog s kom, še manj je to poskus koga nadmočevati, v javnosti premagati. Ko sem izdajal **Razhe**, sem se jasno zavedel, da so in bodo vsi moji poskusi dialogiziranja neuspešni; da mi naslovljenci na moje nagovore niso sposobni ali voljni odgovarjati. Toliko manj je - bi bil - tega zmožen **PePKo**. **Pniz Dia** ima ta pomen, da me je še bolj odtegnil od Dbe. V tem območju nimam česa iskati.

Dve stvari sta sovpadli: izid knjige **Razha** in **PePKovo** pismo, v katerem me prosi, naj napišem **SB** h knjigi **Mrakovih PV dram**. Pismo me je presenetilo. Ne le da je bilo prijazno; **PePKo** se v njem dela, kot da med nama ni nikoli bilo nobenega spora. Pošilja mi v dar celo svojo novo knjigo, **Metafiziko besede**. Kot da želi nadaljevati najino nekdanje sodelovanje. Tega ne razumem. V **RSD** sem ga že močno »žalil«, bil sem prepričan, da sem podrl vse mostove med nama. Celo njegovo addresso sem izbrisal iz svojega adresarja, enako kot pri tistih, ki umrejo. Bil sem prepričan, da nikoli več ne bova ne spregovorila, kaj šele, da bi si pisala. Zdaj pa ta preobrat. Odkod?

Odgovoril sem mu, enako ljubeznivo, mu obljubil **SB**, vse ostalo delo pustil, da bi napisal te **SB** v roku, mudilo se je, odpovedal sem se honorarju za tekst, ga dal sam računalniško pretipkati, ga že popravil (Ala ga je skrbno korigirala), poznavajoč površnost **Re-20**. Zdi se mi celo, da se mi je posrečil eden mojih najboljših spisov: na 1 AP zgostiti presojo o celotni **MrD** in še posebej o 4-ih v knjigi objavljenih dramah. S **PePKom** sva si izmenjala še nekaj enako prijaznih pisem, nakar pa se mi je ustavilo, že 14 dni sem mu dolžan odgovor. Ne najdem se; sprašujem se, kaj pomeni njegova obnova korespondence in blagega

sodelavskega odnosa z mano, ob tem, kakršno sodbo je zapisal o meni v **KEK**? Odkod in zakaj sprememba njegovega odnosa do mene? Ker je spoznal, da je povsem osamljen? Da je stavil na napačnega konja (na ZLSD, na MO)? Ker se mu toži po lepih časih najinega ustvarjalnega sodelovanja? Saj vendar ve, da po vsem tem, kar se je zgodilo med nama v zadnjih par letih, ta stik-razmerje ni več obnovljiv(o). Ne priznava realitete? Splah ne bere, kar pišem o njem? Ni užaljen? (Komaj mogoče, da ne bi bil.) Hoče pokazati svoj Krš odnos do mene, mi sporočiti, da mi odpušča, da lahko začneva znova?

A kako naj začnem - ne le - z njim znova, ko pa med nama ne gre le za €S prepir za kakšno korist, ta je zmerom rešljiv-popravljen, ampak za moje (mislim sem, da tudi njegovo) Tem spoznanje, da sva si vsak na drugem bregu, statine svetlobnih let narazen? Da sva spoznala, da nimava nič več skupnega oz. da je bilo tisto, kar naju je vezalo pred 1990, bolj PolDb - Zun - vrste kot bistvo? Mar ni opazil, da sem se jaz v drugi polovici 90-let vse bolj odmikal od IdMa, delal vse bolj ostro Krito IdBa? Ga je ravno to zmotilo, me je hotel vrniti k nekdanjemu TaKu (ali takšnemu, kakršnega si je v meni predstavljal), saj je - po moji oceni - novega in zares drugega mene zasmehoval prav zato, da bi mi preprečeval pot v Dt? Je zdaj (v **KEKi**) ugotovil, da se mu ni posrečilo, da je njegova drža krhka in v SZ, moja pa poudarjeno samozavestna, ustvarjalna? Kako da ne oceni izhajanja mojih knjig kot glosolalijske, kar je trdil v **KEKi**, da je? Zakaj ne vztraja pri svojem?

A kaj mi nudi novega? Nobenega novega spoznanja, tudi ne lastne ARF-AK; njegova nova pisma, dozdej so že tri, so res zelo ljubezniva, a s stališča debate, ki sva jo začela in končala v sklopu **Pepkovanja**, prazna, le opazke o Dbi, okolju, le organizacijska vprašanja sodelovanja in objave mojih **SB** k Mrakovim dramam, a nič tistega, zaradi česar sva se spopadla in razšla. PePKo se dela, ko da je (bil) vsebinsko problem Fije in Tije sekundaren, nevažen; da ga dava lahko v oklepaj. To kaže, kako slabo me razume. Zame je vsebina **RSD** kot Tija, Fija, Zn bistvena vsebina mojega Ža; zame ni Pvte zunaj **RSD** sveta, zunaj mojega Isa DgZni, UnBDra. Pripravljen sem z nekom sodelovati, pa čeprav se z njim ne strinjam glede vrste nazorov, vendar morava svoje nazore eksplicirati, ugotoviti, v čem se ne strinjava, zakaj sodelujeva. Če ne storiva tega, delujeva le kot dve UtPIdi, ki se interesno potrebuje. Prav tega nočem oz. v tem hočem biti čim manj.

Priznam, da je nemogoče preživeti, če ni Čl tudi UtPId. Z marsikom začneš stik z odnosom, ki je Inf, ker računaš, da se bo RR v jasnino dialoga, pač prej ko prej, ni dobro izsiljevati. Nekaj takšnih Inf odnosov z ljudmi še imam, včasih celo sam zadržujem, da se ne bi prehitro raztrgali, ker sumim, da bi se, če bi terjali od sogovornika jasna stališča. Priznam, da še zmerom tudi sam ribarim v kalnem, ker se bojim pretrgati vse odnose z ljudmi, a bi jih moral, če bi terjali od vseh razločnost stališč. Menda razen dveh treh nihče ne bere in ne razume **RSD**-DgZni. Vem, da sem skoraj sam, a prav zato vzdržujem še nekaj razmerij, ki resnice ne ženejo na ostrino. Zavedam se jih, hote jih hočem. V marsičem sem še neRad in bom tak tudi ostal. Mrak je terjati brezpogojno Rad, a se je sam v mnogočem ni držal. Morda se je drži le kak puščavnik.

S PePKom pa je Dgč problem. Z njim sva poskušala, tudi on je bil za to, vzpostaviti dialog o vsebinskih stvareh (Fiji, Tiji, Zni), a se je končal predvsem z njegovim **KEKom**; €S podrobno ga analiziram v razpravi **KED**, objavljena bo v eni naslednjih knjig Pniza **Dia**. S PePKom sva se Rad razšla, ker sva ugotovila, da ima vsak od naju skoraj diametralno Raz stališča; z mojega vidika je on predstavnik

Konv IdMa, z njegovega jaz skoraj blebetač, vsekakor pa dezorientiranec, diletant itn. Na ta razhod sem sam reagiral besno, rezultat tega besa so **Razgi**; prepričan sem bil, da je njegovo stališče mojemu analogno. A odkod potem njegovo pismo in vabilo k sodelovanju oz. obnašanje, ko da se med nama zadnja leta ni nič zgodilo?

Če česa, ne maram Prikra: delati se, kot da nečesa, kar je bilo, ni bilo. Kolikor zmorem, se trudim spraviti stvari na čisto, vsako luf razplesti; to je moja naloga, tudi v **RSD**. (V tem prizadevanju večkrat nisem dovolj Rad, taktiziram, a prej ko prej ga spravim na čisto.) PePKovo pismo-ponudba me je spravila v negotovost: kaj je zadaj? Kaj je vzrok PePKovega ravnanja, spremembe? Kako naj odgovorim na njegov nagovor? S tem, da bi tudi jaz pristal na njegovo igro, češ, nič se ni zgodilo, vse je kot prej? Ne, tega ne morem in nočem, je v nasprotju z resnico, ta pa je zame obvezna; namreč ne resnica vsebinskega kova, ampak dejstvo, da sva se sprla, da po njem v **RSD** že leta mlatim, da nisva prišla niti v eni točki skupaj ali vsaj blizu. Zakaj se potem pomirjati-spravljati, če služi to le Prikru diferenc?

Ker se je PePKova ponudba tikala Mraka, sem nanjo pristal; Mraku hočem dobro, dolžan sem mu vrniti usluge, ki mi jih je (veliko) naredil. Tudi v prejšnjo knjigo MrD, v **Slovensko tetralogijo**, naj bi po PePKovi ponudbi napisal **SB**, a sem odklonil, do MrD sem se prav tedaj trudil dobiti nov odnos. SB je nato napisal Pož, a tako pošastno Konv, da sem se tokrat ustrašil ponovitve istega: da bo Mrak, ta najmanj Konv SI dramatik, spet vmotan v hiperKonv fraze in splošne resnice, kajti edino tega je Pož zmožen. In sem v PePKovo ponudbo privolil. Še mislim, da sem storil prav. A s tem ni odgovorjeno na vprašanje, kako naj PePKu odpišem, kakšno stališče naj zavzamem v najinem odnosu, za katerega sem bil prepričan, da je že dokončno definiran.

Moja prva reakcija na PePKovo najnovejše približevanje je bila, da me hoče ujeti v past; kot ostali. Videli so, da niso uspeli, ko so me skušali pred nekaj leti (kar cela fronta) potolči; tedaj kot da so se domenili, da mi bodo vzeli pogum, navdih, kot en mož so se mi začeli posmehovati in to celo tisti, ki so me prej neokusno povzdigovali do neba (Jerička, Tomš, Klab, Klinc ...). Vzdržal sem. Zadnje mesce opažam, da so isti ljudje, ki so prej vidno-hote izkazovali Zanič, spremenili svoj odnos do mene, celo dobrikajo se mi. Če bi ravnal tako le eden, bi iskal €S vzrok za to spremembo. A spremenjeno ravnanje mnogi, celo večina tistih, ki me je skušala ponižati. Je sprememba njihovega vedenja posledica ravno tega, da sem postal surov, začel kazati brezobzirnost in se jim sam posmehovati, obenem pa so videli, da se moja ustvarjalnost ne neha? Lahko bi jo še naprej tolmačili kot drisko, a nekaj jim je pri tem govorilo, da stvar ni tako preprosta. Kaj so začutili, česar jaz ne vem, ker se z njimi (vse manj, skoraj že nič) ne družim?

Premišljal sem, da bi prav to povprašal PePKa; morda ga še bom. A kaj naj mi odgovori tak, kot je, Čl, ki se giblje le v SpS PojObrih? Bom dosegel kaj drugega od njega, kot sem že - Sš in jezo, **KEK** -, če bom spet dregnil vanj? On mi predlaga Prikr vsega zame bistvenega, jaz pa na to ne morem pristati, ker nočem biti le Pvt in Db V(loga); jaz izsiljujem €(ksistenco), a ker sem videl, da vodi najin odnos s PePKom le v €Dč konflikt, bi bilo diletantsko ta konflikt obnavljati. Komu v dobro?

Zadnje čase doživljam neprijetno izkustvo vse hujšega spora z IvSvetom, na ravni izdajanja **RSD**; podrobno o tem NDM. Zdaj sva v smodelu PrepDč, polziva v €Dč. Zame skoraj katastrofa. Vtis imam, da me IvSvet (zavestno? nezavestno?) vleče v to logiko, pač zaradi svoje duševnosti. Jaz pa tega interesa nimam. SM mi je

zoprn. Šš me deformira. Ravno spor s PePKom mi je dokaz, da ga ne bi smel z nikomer več ponavljati. Najbrž je brezobzirnost mojega spora s PePKom rezultat moje težnje po resnici, odkriti, kaj sem, do kje sem pripravljen in zmožen iti. Z zmerjanjem itn. pretiravam, da bi detektiral svojo mejo, da bi nato delal ARF, tudi AK, kadar je potrebno. Eksperimentiram s sabo, nekaj tudi s PePKom in ostalimi, tega se zavedam. PePKo ravno tega noče, zato vstopa v SpS V(logo), enako kot velika večina: da bi postavil medse kot Pvnika in ostale zid, formo, PojObre, ki resnico razresničijo, omogočajo pa skupno Utbivanje v Dbi. To je bistvo Dab, Dbe, Pole in vse bolj tudi TrgKplKule. PePKo je na to Stro pristal, brez nje ne more, bil bi preveč ranljiv, jaz jo odklanjam. Hočem živeti K-brez kože.

Tu smo. Dia s PePKom sem vzel kot eno svojih realizacij. PePKu ne morem analizirati dram, ne piše jih, le njegovih esejev o dramah se lahko lotim, a so ti eseji tako PNP, da je moje Krit analize hitro konec, ne motivira me. Motivira me le PePKo kot primer SZ Kulnika-Polika. Ob njem sem se odločil, da povežem analizo njegove SZ z mojo ARF, tj. opazovanjem, kako daleč sem sposoben iti v svoji ReBar. Tudi za ReBaro gre. KulDb postavlja vrsto higieničnih predpisov, ki se jih morajo njeni člani držati: da se serje v posebej za to pripravljenih prostorih, ne uporabljajo se določenih izrazov, oblači se na določen način. PM-LD resda ožino teh predpisov močno (raz)širi, od srede 60-let se - posebej mlajši - ljudje napravljajo svobodneje, predvsem pa govorijo grdo, »umazano«, lumstil. Sam sem aktivno sodeloval pri uvajanju tega anarhističnega razvezovanja SpS Konv form, ko sem branil - z javnimi analizami - Zagoričnika, Jovanovića (**Norce**), Švabiča, RMg. A kot vsaka inovacija se je tudi ta izpraznila. Forma sproščenosti - uvedba estetike Grdega - je ostala, celo postala Konv norma PM-LD. Jaz pa sem s svojim razumevanjem reBaro poskušal inovirati, detektirati, koliko je Db res pripravljena sprejeti ReBar stil.

Odkril sem, da ga v glavnem je. Nekaj korespondentov mi vsake toliko piše, naj ljudi ne žalim, naj se lepše - bolj SpoDo - o njih izražam, a to so v glavnem starejši gospodje, ki drenchajo, ker imajo občutek, da jih je Zg-Zeitgeist zavrgel, Klabsi. Javnost pa na moje izzive ne reagira. MO se delajo, kot da jih ni. Dopuščajo mi ReBaro, če se držim tihega dogovora: da ostaja moja ReBara v mejah **RS**D; ne le moja, tudi ostalih, ki reagirajo podobno kot jaz. Dopuščena je kot estetsko dejstvo, recimo v DaSD, glej FiLD, KodričevoD, **Karusel**. Delitev je dogovorjena: dramatik sme uporabljati vse BarLum izraze, kritik-Znik ne; on brani KonvUŽn. Jaz kršim ta dogovor, zato me ni v MO in UŽni; deloma ker sam ne nastopam v nji(h), deloma ker me zraven ne spustijo (več). Oboje se zame sklada, v redu je.

S **Pepkovanjem** sem naredil preizkus: šel sem - vsaj zame - Rad daleč; nikogar sicer nisem (še?) ubil, ne sledim ne Razkolnikovu ne Lafcadiu, **Zločin in kazn** in **Vatikanske ječe**, se pa v očeh SpoDo javnosti (ki pristaja na Grdost izražanja v dramah, ker se izraža v njih nižji sloj, drame postajajo po žanru nekak realizem, celo Nat) kažem kot predmestna surovina, kot Čl brez okusa, se sramotim. (O sramoti NDM. Sramoto spravljam v zvezo z JKrom. Prav zdaj pišem o tem, glej **DaSD 5**.) Ker se ReBar že nekaj let, je poteklo dovolj časa za korektno profesionalno opazovanje dogajanja in za umne utemeljene sklepe o tem.

Mene zmerjanje sicer sprošča, z njim tudi načelno kažem, da je Čl - ne le jaz - bolj zver in surov nasilnež kot pa SpoDo družbenec oz. da je SpoDo vloga v Dbi, maska, pod katero deluje Čl kot Agrčkzld. To sem zdaj pokazal-povedal, zadeva se je iztekla. Ne pravim, da ne bom nikoli več zmerjal koga, vsi zaslužimo, paziti

moram, da me ne odnese v SpoDo, kamor me spet vabijo, kot opisujem. Zmerom znova moram Dbi sporočiti, naj ne računa name v igri Prikra. Čeprav je obenem res, da so območja, kjer se pazljivo držim SpoDo pravil, ker imam tam tak interes; recimo na SAZU. S tem si potrjujem svojo SA: da lahko isti dan na Raz mestih funkcioniram - se izražam - Raz; nekje kot dobro vzgojen Meš, drugje kot forštatska baraba.

Ko sem pripravljal **Razge** za izid, bilo je oktobra, so se mi uprli: daleč preveč ponavljanja, zmerjanja, nekontrolirani izbruhi besa; kot da sem se odločil posrati vse ozemlje, na katerem živim. Dobro, poslal sem ga, zdaj je storjeno. Gremo drugam, v nov eksperiment. Vendar se prav tu odpira vprašanje: ali **Razge** objaviti, s tem potrditi moj eksperiment oz. ga še radikalizirati, dati javnosti možnost, da z mano obračuna, ali pa jih ohraniti v predalu. Branje lastnih tekstov se mi je tako zagravžalo, da sem se odločil Dgč: da dam posebno zoprn del **Razgov** računalniško pretipkati, Ala naj jih korigira kot vsako drugo knjigo **RSD**, knjigo bi pripravili do zadnje dovršene oblike, do tim. II. špigla, le natisniti je ne damo. Puščam si Sv roke, kaj bom storil. V teh **SB** bom še naprej komentiral spremembe svojega odnosa do **Razgov**.

Sem se naenkrat ustrašil reakcije javnosti? Se mi je zasmilil PePKo? Sem spoznal, da ravnam ne le krivično, ampak mnogo pretirano, ko tako besno brez mere zmerjam Čla, s katerim sem dobro in lepo sodeloval dve desetletji in ki mi je naredil nemalo dobrega? Me je res tako smrtno užalil, da mu ne morem odpustiti? Se mu hočem maščevati zaradi tega, ker sem začutil z njegove strani Zanič? Sem zdaj skup sedel, ko mi je le pomigal z repkom, mi napisal pismo, pa sem že ves mlahav in ponižen, češ, saj me vendar cenijo?

Kaj je resnica? Kdo sem in kaj? Toliko vem o sebi, a je vprašanje, koliko je v tej vednosti resnice. Mar nisem predvsem AgrEkzld, ki prireja resnico svojim interesom, sebi kot UtPldi? Kako razločiti med Raz možnimi razlagami? Ni Čl - tudi jaz - še manj vredno bitje, kot pa trdim v **RSD**? Je resnična resnica le drobec v množtvu Prikra, SSL, kaosa, Prisld(ej)?

RSD je en sam poskus priti do trde resnice; a koliko je uspešen? Je ARF same zmede, sle po pobijanju in polaščanju?

8. XI. 2002

SPREMNE BESEDE III

Odkar sem napisal **SB I** in **SB II**, so minili skoraj trije meseci. Ves ta čas delam na **Razgih**. Malokatero svojo knjigo sem tolikokrat - tako Tem - prekomponiral, precej sem iz nje izločil, precej (razprav) dodal, predvsem **Karja I** in **II**. Kako se je koncepcija **Razgov** spreminjala, opisujem prav v teh **Karjih**, so nekakšno nadaljevanje **SB II**. Opisujem tudi, kako sem PePKu odgovoril na njegova pisma, kako in kaj mi je odgovoril on; zdaj je najina korespondenca zastala, kajti na moje zadnje pismo ni odgovora. Ker nisem pristal na njegovo ponudbo - na Konv odnos, na Prikr resnice, na navidezno strpnost, ki je nenačelnost -, je spet umolknil. Naj molči, mi celo bolj ustreza. Ko **Razgi** izidejo, mu jih pošljem. Morda pa mu pošljem že **GR 4**, ki je pravkar izšla; je pač knjiga, ki najbolj reprezentativno izraža-podaja mojo Fijo, Tijo, Eto, DgZn. Če jo bo hotel PePKo prebrati (če jo bo razumel), bo pač (z)vedel, kaj mislim. Če ne, ne. V redu.

Ni razloga, da ne bi bile tokrat **SB III** kar se da kratke. Ponavljam: skoraj vse, kar sodi sicer v SB, sem povedal v obeh **Karjih (I in II)** sproti, v njihju komentiram nastajanje, kompozicijo, sporočila itn. razprav-opek, objavljenih v **Razgih**. Alenke Goljevšček predavanje **Pomen prav(lji)c** komentiram v opeki **Namesto dnevnika**.

Razgi so Simt - MimDč - **Razh(ajanj)em: Razgi-Razhi**. AKPLEL ljubi igre fonemov. Upam, da bo tudi naslednja knjiga iz Pniza **Dia** (torej **5**) komponirana analogno-Simt; v glavnem je že pripravljena za tisk.

Dotičniki, ki jih v **Razgih** nasajam (seveda le metaforično, Jera je dama, zdaj je poročena, meni ne stoji več), naj mi robustne retorike ne zamerijo; kot oča-papa naj jim rečem: Rat vas 'mam! Sodite h kontekstu SD, poživljate ga, zanimivi ste, posvečam se vam kot nihče drug. Morda boste našli v mojih filipikah tudi kako korist - zrno soli - zase. Upam.

MSSI **OptPes** podaja mojo (in Alino) zamisel (po)lsa UnBDra ali Dti. Naj ponovim sklep Alinega predavanja o **Tempcah**, sporočilo Biblije: Kdor ima ušesa, naj sliši! Uhlji ne zadoščajo. Uhlje ima Čl za to, da jih kritik uhljá. Dt pa se skriva v Noti ušes, v prepadu-luknji, ki sesa vase vse besede TŠa; tudi tiste, ki - le po Konti? - zvenijo zraven kot muzika Dti?

MSk **Bog in hudič**, skupaj s **Pojasom** k nji, še dodatno utemeljuje-riše razmerje med pravo in napačno smerjo Čla in postavlja med njihju THM-krog kot IdM-IdB.

DgZn se tako kompletira in precizira tudi skoz MSk-MSl. Upam, da bravec razume: moje delo (**RSD**) je sicer na eni ravni tudi LZ, a je predvsem DgZn, DgT-DgF-DgĖta.

Konec januarja 2003

P.S. - Dodajam še en P.S. Toliko kot v **Razgih** jih nisem naškripsal še v nobeni knjigi. Hočem, da so **Razgi** vrhunsko dobro komponirani; malokateri knjigi sem namenil toliko pozornosti kot tej, namreč kompoziciji, zaostrevanju poant(e). Nazadnje pa sem se zavedel, da je potrebna še moja AK. Mar naj le zmerjam tepce in pridaniče, sebe pa izvzemam kot NeČi PavZlc?

Razgi bi se morali imenovati Trušči, Grgranja, Prdci, Besi, Razgranja (Razgra-Razgi). Ko sem iskal, kako naj izvedem svojo AK oz. knjigo z AK končam, sem se spomnil starega dobrega Voduška, ki sem ga njega dni znal napamet, konec 40-let je meni in MGG (Primožu in Dominiku) pomenil vzor. V **Odčaranem svetu** (knjigo, kupil sem jo 1945. leta, sem toliko prebiral, da je vsa natrgana) je objavljen sonet **Zapuščeni klavir**; tolmačil sem ga kot Vod(ušk)ovo AK, nato kot portret MOča, pri priči sem ga prepoznal v liku glasovirja. Danes pa vem, da slika tudi mene. Le kot karikatura? Ta klavir sem tudi jaz; nisem ves jaz ta klavir, a velik del mene je v njem. Ko mljatim po PePJeru, Žurstih-Pestih, se obnašam kot Vodov klavir, spakljivi stric Boris mu je pravil žvgolišče.

Naj sonet komentiram na način content-analize, kot pravi zadevi veliki DSDUZnik Janez Jerolšek, tj. analize, s katero je analitik kontent.

Takšen sem: potisnjen v kot, seveda. V temô hodnika-Blaka. Jasno, da sem obdrnjen, skrivenčen, poškodovan, na meni je več plasti prahu; kdo pa pozna moje spise? Črnjavič, Maroltka, Hobec, Trobec? Delam se, da vse preziram, mrk sem že kot moj foter. Pravi Hin, ki predstavlja asketa in trdi, da se je sam umaknil iz javnosti, v resnici pa so nanj pozabili oz. ga nagnali.

Bolnik sem, vsi to vedo, tudi jaz. Zagrenjen, nemiren; tolmačim drugo kvarteto. Razglašen sem, kolikor me je, brez Hare. Moja psiha je osran osir. Razlagam prvo terceto. Pobesnel; v vsakogar, ki gre mimo, se zaženem kot stekel pes. Le redko otožen (SeH), skoraj zmerom Bardivji, posmehljiv se krohotam svojim hudobnim domislekom, rezko tulim, zganjam hrup, se kregam kot branjevka.

Razlika med mano in Vodom: ko je on spoznal kakšen da je, kot opisani klavir, je umolknil, prešel v Pvt; le enkrat je še pesniško spregovoril, recimo v pesmi **Ko smo Prometeji neugnani**, v nji je artikuliral svojo ognjeniško Neg energijo, ki hoče vse likvidirati - nase je vzel Holo Prtov, katerih uniformo je nosil -, je skušal posiliti mladoletnico, bolje: otroka, a so ga pri dejanju zalotili in mu GhK spregledali (Boris Kraigher), če bo obljubil, da se bo povsem umaknil. Tedaj je obljubil tudi sebi, da bo odzdaj naprej molčal, kajti kar je v njem, je le zlo. To je vulkan, v katerega je nameraval skočiti **Ėpedokles**, glej Bartolovo dramo; Vod in Bart sta v tem MimDč. Jaz pa jima ne sledim. Namesto da bi umolknil, kot mi skoraj vsi svetujejo, govorim in pišem kot poblaznel naprej, brez konca. Res iščem Dt, sem res v K-milosti UnBDra ali pa velja tudi zame, kar izpoveduje Vod kot svojo kruto rednico?

*Ko smo Prometeji neugnani
z neba si ukradli ogenj rdeči,*

*od njega zdaj smo sami vžgani,
goré v nas zublji plameneči.*

Vod je čutil na sebi Zlo(čin), ki ga je delala Rdeča Reva nad ljudmi, ima se za krivca tudi sam. Njegove izjave pa ne smemo brati le tako; vsakdo, ki hoče visoko, v preroštvo, v DbZgacijo, sam zagori; ko zažiga Balantiča, zažiga sebe, a ker obživi, trpi goreč kot plamen Trpa. Tudi jaz. Ker sem se odločil za Sv, ne za Varnost, me razžira ogenj. Vod ve, kaj ponuja KC, ker je bil kot otrok-najstnik njen zanosni ud. KC ponuja u-mir-itev za ceno skopljenja. Kaj je manj slabo: biti evnuh ali biti nasilnež-zločinec?

*Od tal do zvezdnatega oboka
ves svet se nam blešči v požaru;
kar vidiš, kar dotakne roka:
v plenu je ogenj, ogenj v daru.*

Za kaj v pesmi gre, sem razumel že, ko sem jo prvič prebral. Sem jo tako tudi komentiral. A Vod je nehal pisati Lito, tj. iskati Smisel, prvič 35-leten, drugič in zadnjič 50-leten, jaz pa ne odneham, čeprav bom kmalu 70-letnik. Zakaj ne? Ker sem blažji od Voda? Ker je upesnjeni ogenj le ena moja EV, Voda pa je povzel požar-strast v celoti? Gojim o sebi SSL, medtem ko se je bil Vod zmožen gledati kruto in trdo?

*Gori iz kamna, diha iz zraka,
Odnotraj so povsod vulkani,
v zelenju lava se pretaka,
v pihanju sap bučijo orkani.*

Patetično? Da, a obenem resnično. Tako je čutil Vod, tako se dogaja v meni. Tudi zato sem se v 80-letih obrnil h Kršu-KC: v njiju sem iskal umiritev strasti. Nato sem spoznal, da mi mir ne zadošča. Če sem miren, sem lažen. Je pa res, da moja strast ni bila tako Rad kot Vodova; nikogar nisem posiljeval, moj bes se je omejeval na retoriko. Slep, ki se igra, ludist, medtem ko je bil Vod Tragpristen?

*Vse: odkar se prvič zajoka
otrok, ko iz matere se izvije,
do smrtnih srag, zadnjega stoka,
ko dan se v večno noč prelije;*

*vse: v lkarovih kril brnenju,
v zidanju stolpov babilonskih,
v poetov slepem koprnjenju
in v hekatombah faraonskih.*

Hrepenenje je SZSL, Milutopije in veličastna DbZg dejanja so babilonski stolpi, minljivi konstrukti; odprave v vesolje se končavajo s padci Shuttlov, ogenj gori do neba, a v prazno,

*vse je en ogenj, ena sama
sla neukročena, neukrotljiva,
je bolečina in je omama,
ki vžiga nas in nas použiva.*

Kolikokrat sem variral ta Vodova spoznanja, v analizi pesmi, kot so Grafove, Balantičeve, Zajčeve. Vendar nikoli nisem hotel do kraja in zares pristati na to, kar oznanja kot edino in zadnjo resnico Vod. V **Razgih** (Razgrih) se kažem tako kot **Klavir** in Prometejeva resnica, najbrž Epimetej. A v drugih knjigah - v **RSD** in drugje - ne. Je ta drugi TaK le moje SZSL, Prikr, nezmožnost priznati trdo resnico, strahopetnost, ki me dela za bistveno manj močnega, kot je bil Vod? Ali pa je v meni res nekaj, česar ni bilo v Vodu oz. v kar je kot razočarani Kan zdvomil? Moje razočaranje nad KC-Kršem ni bistveno. V KršKC sem šel kot zrel mož, zgodbo absolviral, čeprav je bila zame težka. Vod pa je bil rojen v KršKC; dvom nad KršKC je postal zanj dvom v vse, v možnost Dti. Vod je doživljal OIS mnogo bolj usodno kot jaz, ki se Not ldn tudi z Balantičem, s Prešem v **Krstu**, s Stršo v **Sam**, s **Šanto**. Zajema D(ov)akova dramatika oboje: Voda in Kosovela v **Poslednjem obhajilu**, glej **Karuza** in **Pipina**?

*Vsak, vsak v tem ognju dogoreva;
le to je dano mu, ko pade,
da bratovsko pepel odseva
blišč silne rabeljske grmade.*

Ne, na to sporočilo ne morem pristati. Čl ni le to, ni le IdČl, ki se v EDč smodelu pobije s soČlom kot MimDč, nato pa konča v AD-OISu. Vse to, o čemer poje Vod, je res, a Čl-svet ni »le« to, ni le TS. Ni, kar Vod potrdi v pesmi iz istega časa - srede 50-let -, v **Bleščeči tihoti visokega dne**, ki

*skriva sence
nevidnih strahov,
prikazni,
ki brez obrazov žive
spodaj
v domu temnih bogov.*

Nisem le to in tak:

*Za igro
je imel bolečino in smrt.*

*Že zdavnaj
ni igre, krog sanj je razbit,
gluh je zenit
in kot zver preži;
dušeči, razbeljeni svinec
razlit
je čez brezna teme
in morja krvi.*

Tak sem, tak je slehernik kot IdČl, takšna-to je narava Ide, IdBa. A od Čla je odvisno, ali bo veroval-upal tudi v Dt, ki je drugje. Ne morem pristati na to, da je bog le SM zločinec, ta svet le ječa-pekkel, čeprav v glavnem je to. A je še nekaj zraven. Zenit je res razfukan, a v zenitu je nebo-nebesa-paradiž, to pa je SSL. Dt ni zgoraj. Čl ni le iz razbeljenega svinca, torej ni le spodaj. Svojega Za ne morem končati kot Vod, kot uči navajana Vodova pesem:

*Samo, ker mora,
zdaj, suženj poti,
oslepljen gre skozi dan,
obsojen, da da
srce, ki v njem golo,
umrjoče drhti,
v spravno daritev
pošastim iz dna.*

Le takšno srce priznavam kot verodostojno, Srce Maroltice je ponaredek, umetno zobalo, maska za vse napačno: ne le za zavist. Razlika med umetnikom in NLom je ravno v tem, da umetnik odkriva in upesnjuje resnico, NL in njegovi Vodlji pa resnico Prikr, da se lahko okoriščajo z banalnimi rečmi. Če bi obstajali le NL-UtPlde (Maričke z Rovt in Gobci iz Lumdna, le Črnjasto močvirje), bi Čloštvo in svet ne bila vredna obstoja; to trditev moram ponavljati kar naprej, rad bi, da bi se bravec zavedel usodnosti-resnobe-odgovornosti te moje izjave, temelječe tudi na Vodovem spoznanju. Za Voda je možen odkup GhKe le z AD-OISom. Morda je mislil tako tudi Dominik Smole, ko je pisal **Čevljčka**.

Jaz ne mislim tako. Naj navedem Župančičevo **Božično zdravico** in jo komentiram. Ta **Zdravica** je ena mojih najljubših pesmi, od malega; bližja mi je kot Preševa **Zdravljica**. Preš se je v tej pesmi posvetil Db-Kolu, v nji oznanja Hum, tudi umerjen Ncl. Žup pa se ukvarja z BSAPO.

*Zdaj pa dajmo tistega,
tistega od zida!
Svet je malo prida -
radi bi bolj čistega.*

To je tudi Vodovo spoznanje in Gradnikovo in Strševo: svet je malovreden, točneje: ničreden. Če ni sanje-želje po čistem in pravem, je Člu mar mogoče obstati, razen kot črv zažrt v Rovte? (Rovte so ZnaSi za zgolj snov, seveda za pohlepno.) Vendar, ali zadošča ta želja, ki je subjektivna in lahko le SSL, ali gre za kaj močnejšega?

*Napastnik zaplotnik strani!
Zdaj se mi ne hrusti,
le nocoj me pusti,
saj bo jutri tudi dan.*

ES konkretno so bili za Župa kot za upravnika Gleda napastniki in zaplotniki igravci, zame so Žursti in Pesti; bistvo pa je isto. Tudi Župa so mučili isti Gobci kot mene. Gobec je večni lik, je Pavšek za Preša, Globočnik za Levsa, Lampe za Cana, Zarnik za Mraka. Napastnik je lepo domače ime za linčarja. Najhujši so Minlinčarji, ki se zajedajo v kapilare ne le Dbe, ampak Čl duševnosti.

Žup artikulira svoje upanje na primeru JKra; zakaj ne? JKra je zmanipulirala FKČ, ga RR v FKra, v Pantokratorja. Župu pa je v **Zdravici** JKr ZnaSi za Dt, ki je vendarle kljub vsej ničvednosti sveta tu, »med nami«. Bo

*jutri zopet boj in hrup -
zdaj pa je med nami
Dete, ki nas mami,
ki nas drami v jasen up.*

Nivo biosa, Dbe, DbZge, interesov ipd. je nivo, ki sem ga odklonil v Simb liku Gobca. Bistvena razlika je med Pesnikom, ki govori Dt, in Gobcem, ki gobca Utinteres IdBa. Celo PePKo - morda celo Jera - išče Dt; slabo se mu posreči, z njim je marsikaj narobe, v **Razgih** na to Krit opozarjam, pa vendar tudi PePKo rešuje čast Čloštva (celo Jera), medtem ko so gobezdave črne Mare pošasti iz dna.

Ne, nisem pripravljen vreči se v njihova žrela, da bi se spravil (s kom?) zaradi svoje GhKe! Niti malo me ne peče vest, če opazujem, kako Zanič(ujem) gobezdala-Dab-IdB. Sem Vodov **Klavir**. A Vod ni opazil, da v liku Čl-Klavirja ni vse le zagrenjen bes, le gnus nad napastniki. Vod zato tudi ni verjel Župu, da je kaj več kot *veliki duh, / ki je zanikrno meso med nami/ postal*, glej **Sonet o igralcu iz Odčaranega sveta**.

Ne le Žup, tudi Gradnik se izraža času - VISu, v katerem živita - primerno. Gradnik govori v pesmi **Večni studenci** o nebu, zvezdah, celo o blagoslovljenem vrču, en - vrhnji - namen-sporočilo pesmi je utrditev Slova kot Km-AVS občestva. To odklanjam; Gradnik je kot mi vsi tudi Čl od TSa, izraža se s pojmi-metaforami, ki jih ima na razpolago. A pod temi pojmi-prispodobami - na njihovi drugi strani - je tisto, kar mi omogoča in krepi vero in upanje v Dt, LdDr. Le Pos izraze je treba zamenjati oz. misliti z RR premikom: nebo in zvezde ne kot Krš in Nv, ampak kot točke Dti. In pesem tudi zame danes ustreza

*Zunaj utihnil je dneva nemir,
rok in besed so utihnili spori,
čuj, zašumeli neba so izvori,
sleherne zvezde odpira se vir.*

*V srca odklenjena lije njih tok,
sleherno srce preliva ga v drugo ...*

Plašne ne bodo več tvoje oči.

*Videle bodo, kam cesta drži,
videl boš, da si že vedno na pravi,
saj, če kazalec se uri ustavi,
vsaka postaja te še prenoči.*

Večne studence (vire Dti) berem že več kot pol Stola, ne odstopam od njih. Čeprav se zdi, da sem zadnje čase zašel v Nih. Zmotna pomisel! V drugi polovici 80-let, ko sem vstopal v KC, sem se pomiril, a za ceno tega, da sem se rešil sam, le midva z Alo, rešil prepoceni. JKr ni izbral varnosti; šel je, po legendi, v pekel reševat duše. Moram mu slediti, ga Posn. Moral sem raztrgati prelahko varnost v čredi Kanov, se znova odpreti grozljivi resnici TSa, še posebej izgubljenih v LDPM. Naporen posel, skoraj me je pobralo. Poistiti se s **Srečanjem v Louvru**, s **Portimaom**, z **Motom** in **Zogom** je skoraj kot sestopiti v pekel, kajti svet **Z(al)oga** in **Port(ima)a** je MeP med peklom in Dt. Vse moje grde besede, napadi, zmerjanja, Barlumstil so sredstva, da se od znotraj priličim tistim, ki jih grem odreševati kot zaklete v nič. Pekel me hoče pogoltniti, a ne more me, ker verujem v stik z Dt, s **Studenci** smisla; ker je v meni up, ki me mami v Dt.

Na Pepelnico 2003

I. OD BRATOVSTVA K BRATOMORU (BkB)

MODELI

1. BLATO = ZLATO IDENTITETA (Id)

Blato	1
	2 Zbogom zvezde
Blagor blata	1 Rdeči brat
	2 Rdeče zlata zgodovina
	3 Bratovski objem blata
Blato v izviru in izteku	1 Premagovanje blata
	2 Križ čez blato

2. OBLAST : POLITIKA DVOJČKA (Dč)

Politika	1
	2 Pravica do oblasti
Trije despotje	1 Diktator Aleksander Veliki
	2 Grof Tahi, Škof Hren

3. BLODNJA , VIZIJA DVOJNIKI (Dv)

Majnova dramatika	1, 2
Od bratovstva k bratomoru I	
Blodnja	1
	2 Človek in nič
	3 Rabelj-žrtev
Nastojanje SAPO	1 Detelova dramatika
	2 Hinavstvo in cinizem
	3 Družinska žrtev
	4 Starši - otroci

II. OD BRATOMORA K SAMOMORU (BkS)

PONOTRANJENJE - POZUNANJENJE

1. IGRA = VLOGA = JEZIK (IVJ) K INDIVIDUALNI Id

Geometrija redov	1 Predpostavke
	2 Temelji
	3 Vidiki
	4 Prevezave
Slovenska dramatika - modeli	Metodološke in aksiološke teme
Dialogi	1 Nagovori, drugovori
	2 Hudogovori, pogovori
	3 Razhajanja
	4 Razgovori

2. KARNIZEM : MAGIZEM (KM) K INDIVIDUALNIMA Dč

3. OBUP , IZGUBLJENOST , SAMOMOR (OIS) K INDIVIDUALNIM Dv

Morala = amoral	1 Taščica ali noj?
	2 Taščica = noj
	3 Noj ali taščica?
	4 Pisma nojem in taščicam
	5 Taščica pod nojem
Današnja slovenska dramatika	
	1 Obračun med vrati
	2 Komentarji
	3 Kulturno okolje
	4 Zgodovina lipicanije
	5 Let na dno

III. OD SAMOMORA K BRATOVSTVU (SkB) *ZGODOVINA*

1. (SLOVENSKA) PLEMENSKA SKUPNOST (S)PS *H KOLEKTIVNI Id*

Slovenski plemenski junaki - Tugomer 1, 2, 3

Črtomir 1, 2

Dramatika narodno osvobodilnega boja

1 Naša sveta stvar (leva)

Porajanje levice-desnice

1 Širjenje svetega narodnega
prostora

2 Oženje domovine

3 Napačni in pravi

2. (SLOVENSKA) KATOLIŠKA CERKEV (S)KC *H KOLEKTIVNIMA Dč*

Dramatika slovenske politične emigracije

1 Sveta vojna

2 Krščanska tragedija

3 Paradoks odreševanja

4 Pravica in kazen

5 Prijatelji in izdajavci

6 Krvavi ples

7 Vstajenje ali rekvijem

8 Razval ali poveličanje

9 Gnila voda

10 Goveja dolina

Svetost, čudež, žrtev

3. (SLOVENSKA) DRUŽBA (S)Db *H KOLEKTIVNIM Dv*

Začetki slovenske dramatike 1 Zlo in s(i)la kot izvor

2 Greh in iskanje kot izvor

Duhovniki, meščani, delavci 1 Klerikalizem in liberalizem

2 Paternalizem in emancipacija

3 Avtonomizem in kapitalizem

Duhovniki, plemiči, kmetje 1 Upornik človekoljub

Trideseta leta Leto 1940

Primorska slovenska dramatika

1 Krivda in sanja

2 Ribe in tički

3 Nebo = pekel

Kompleks Celjskih 1 Nadčlovek Blaže in princesa
Nežica

2 Junak Janez in svetnik Anton

Čitalniška dramatika

1

2 Krepost

3 Svoji-Naši

4 Pogodba

5 Pena

6 Narava in zopernarava

Jugoslovanski nacionalizem 1 Sentimentalni heroizem

SLOVARČEK KRATIC

(sestavila Alenka Goljevšček)

Abs	- absolutno, absoluten	Bar	- barbar(izacija)
Abst	- abstraktno	BČ	- Bogočlovek
AD	- avtodestrukcija	BD	- Božičeva dramatika
AdEva	- Adam in Eva	BDr	- Bog-Drugi
ADH(um)	- avtodestrukcija humanizma	BDt	- Bog-Drugost
Agr	- agresivno	Blak	- blodnjak
AiK	- Avtonomizem in kapitalizem	BlaNe	- Blaže in Nežica v nedelskej šoli
AK	- avtokritika	Bm	- bratomor(nost)
Aks	- aksiološki	Br	- bratovstvo
Alt	- alternativa, alternativno	Brž	- buržoazija
AltB	- alternativno bivanje	BS	- Brižinski spomeniki
AltM	- alternativno mišljenje	(B)SAPO-	(božja) SAPO
AMor	- amorala	BSAPOEV	- BSAPO-eksistenca-vloga
Anal	- analitični	BSSvet	- Svet brez sovraštva
Anarh	- anarhističen	BT	- bratovstvo-teror
ANcl	- anacionalen (anacionalnost)	Cajn	- Stanko Cajnkar
AnF(z)	- antifašizem	Can	- Cankar
AngAmi	- Angloamerikanci	CanD	- Cankarjeva dramatika
Anln	- analitik-interpret	CanVida-	Cankarjeva Lepa Vida
Anist	- Anarhist	CD	- civilna družba
AnK	- antikomunizem	Čara	- čarovnica
ARF	- avtorefleksija	ČB	- črnobelo(st)
Arga	- Argentina	ČČ	- čezčlovek
Arh	- arhaično	ČD	- čitalniška dramatika
Aris	- aristokratski	ČD	- Čitalniška dramatika
ArS	- aristokratski stil	ČHM	- četverni hipermodel
Askld	- asketska ld	Čita	- čitalnica
Av	- avtizem	Čl	- človek
Avs	- Avstrija	Člk	- Človek, ki je umoril Boga
AVS	- arhaična vaška skupnost	Čloštvo	- človeštvo
Avt	- avtonomen	ČIP	- človekove pravice

ČOzdr - čudežno ozdravljenje
ČvŠ - **Človek v šipi**
 Dab - družabno(st)
 Dak - Krištof Dovjak
DAnt - Dovjakova **Antigona**
DaSD - **Današnja SD**
 Db - družba
 Dbno - družbeno
DBPO - **O družini, bratih in posamezni osebi**
 DČ - dobri človek
 Dč - dvojček
 DDč - desni dvojček
 De - desnica
 Dek - dekadentno
 Del - delovni
 Delljud - delovno ljudstvo
Dešček - **Debelušček**
 Dfz - desni fašizem
 Dg - drugenje, drugiti
 DgB - drugenjsko bivanje
 DgC - drugenjska Cerkev
 Dgč - drugačno(st)
 DgE - drugenjska etika
 DgLZ - drugenjsko LZ
 DgM - drugenjsko mišljenje
 DgT - drugenjska teologija
 DgZn - drugenjska znanost
Dia - **Dialogi**
 Dmb - domobranstvo
 Dn - družina
DnŽr - **Družinska žrtev**
 Dogm - dogmatični
 DR - desna revolucija
 Dr - drugi
Dra(b)Pas - Drabosnjakov **Pasijon**
 Drab - Drabosnjak
 Dror - drugovor
 DSD - današnja slovenska desnica
 DSKC - današnja slovenska Katoliška Cerkev
 DSL - današnja slovenska levica
DSPe - **Dramatika slovenske politične emigracije**
 Dt - drugost
 DurgeDinje - dramaturginje
 Dv - dvojnik
 Dž - država

Džan - državljani
 Džnik - državnik
 Džno - državno
 DžV - državljanska vojna
 EDč - ekskluzivna dvojčka
 EH - empirično historično
 Ehr - Lambert Ehrlich
 EK - evangelijsko krščanstvo
 Ek - eksistencialno, eksistenca
 Ekon - ekonomski
 EkP - eksistencialno personalno
 Eks - eksperimentalno
 Ekskl - ekskluzivni
 Ekz - ekspanzivno
 Ekzm - eksistencializem
 Emp - empirično(st)
 Enot - enotnost
 ErS - erotika-spolnost (eros-seksus)
 ES(no) - empirično singularno
 Est - estetski
 Et - etičen
 EtH - etični humanizem
 EV - eksistenca, vloga
Évi - **Évangéliji**
 Évri - Évropejci
 Fasc - fascinacija
 FAVS - fevdalna AVS
 Fbog - fevdalni bog
 FD - fevdalna družba
 Fif - filozof
 Fija - filozofija
 FiID - Filipičičeva dramatika
 File - Emil Filipičič
 FK - fevdalna Katoliška Cerkev
 FK(ist) - fevdalni Krist
Flet - **Feniksov let**
 Fnm - fundamentalizem
 Folk - folklorno
 FP - fevdalno pojmovanje
 FSt - formalna struktura
 Fz - fašizem
 Gar - gostilničar
 Gen(t) - gentilizem
 Gene - generacija
 Geom - geometrično
 GG - generacija-grupa
 GhK - greh, krivda
 Gib - gibanjski
 Gilna - gostilna

GiM	- Gabrijel in Mihael	Izd	- izdajavec
Gimna	- gimnazija	Izda	- izdaja
GK	- grešni kozel	IzDbJav	- izstop iz družbene javnosti
Gled	- gledališče	IzPoka	- izjemna pokojnina
GledŽ	- gledališko življenje	Janč	- Drago Jančar
Glob	- globalizem	JAnt	- Jovanovičeva Antigona
GM	- generalna matrica	Jel	- Nikolaj Jeločnik
Gos	- gospodar	Jez	- Jezus
GR	- Geometrija redov	JFz	- jugofašizem
GrGr	- Grozd, Gruden	JKr	- Jezus Kristus
Har	- harmonija, harmonično	JOSSŠKi	- Juhant, Ocvirk, Gril, Stres, Štuhec, Krašovec in sorodni
Hed	- hedonizem	Jov	- Dušan Jovanović
Her	- heroizem	JovD	- Jovanovičeva dramatika
HiC	- Hinavstvo in cinizem	Jr	- junior
Hin	- hinavec, hinavski	JTugo	- Jurčičev Tugomer
HKD	- hiperkompleksna diferenciranost	Juga	- Jugoslavija
HM	- homo multiplex	Jurč	- Josip Jurčič
HMG	- humanistična megastruktura	KaKi	- Kardelj, Kidrič
Holo	- holokavst	Kan	- kristjan
Hrep	- hrepenenje	Kanje	- Kamenje bi zagorelo
Hrš	- hrvaški	Kaot	- kaotičen
HS	- historično strukturalno	Kap	- kapital
HUH	- Hribar, Urbančič, Hribarjeva	Kar	- komentar
Hum	- humanizem	Karji	- Komentarji
Humst	- humanist	Karn	- karnizem, karnističen
Id	- identiteta	KasO	- kasnejša opomba
IdB	- identitetno bivanje	Kat	- katolištvo, katoliški
Idea	- idealen	KAv	- kolektivni avtizem
Ideol	- ideološki	KC	- Katoliška Cerkev
IdM	- identitetno mišljenje	KED	- K eksistencialni diskomunikaciji
Idn	- identifikacija	KEK	- K eksistencialni komunikaciji
IdZn	- identitetna znanost	KfKC	- klerofašistična Katoliška Cerkev
InA	- interpretacijska analiza	Kfz	- klerofašizem
Inca	- inteligenca	KId	- kolektivna identiteta
Indus	- industrijski	KiD	- Kristus in Dioniz
Inf	- indifferenciacija	KiS	- Krivda in sanja
InH	- intimistični humanizem	Klan	- kaplan
Int	- intimizem, intimno	Klas	- klasičen
Intel	- intelektualen	Klci	- klerikalci
IpK	- interpersonalna komunikacija	Klz	- klerikalizem
Ir	- ironičen	KM	- karnizem-magizem
Is	- iskanje	Km	- kmetstvo, kmečki
IsDč	- iščoči Dč	KMg	- katoliška megastruktura
It	- italijanski	Kob	- France Koblar
I(t)Fz	- italijanski fašizem	Koc	- Edvard Kocbek
IVJ	- igra, vloga, jezik	KoC	- Kompleks Celjskih
IvSvet	- Ivo Svetina	Koda	- komedija
IZ	- izkoriščan(je)-zatiran(je)		
Izb	- izobraženec		

Kol - kolektiv(no)
 Kom - komunizem
 Komsti - komunisti
 Konot - konotiran
 Kons - konservativno(st)
 Konst - konstrukcijski
 Konta - kontingenca
 Konv - konvencionalno, konvencionalizem
 Koša - Justo Košuta
 Kpl - kapitalizem
 Kplsti - kapitalisti
 Kremž - Marko Kremžar
 Krim(ec) - kriminal(ec)
 Krit - kritično
KrPI - **Krvavi ples**
 Krš - krščanski, krščanstvo
Kršpa - **Krvava Španija**
 Ktš - Kotišče
 Ktz - kaotizem
 Kul - kultura, kulturno
 Kulnik - kulturnik
 Kulster - kulturni minister
 Kveda - Zofka Kveder
 KZ - kaozmos
 Kzmp - kozmopolitizem
 KŽ - književno življenje
 K(žš)e - križišče
Ladja - **Ladja brez imena**
 laO - laž, obrekovanje
 lbn - libertinizem
 lbt - libertarnost
 LD - liberalna družba
 LDč - levi dvojček
 ldDr - ljubezen do drugega
 ldN - ljubezen do nič
 ldNar - ljubezen do naroda
 ldNaš - ljubezen do našosti
 ldNSS - ljubezen do Naše svete stvari
 ldS - ljubezen do smrti
 le - levica
 levs - fran Levstik
 lfz - levi fašizem
 lib - liberalizem
 libci - liberalci
 lin - Anton Tomaž Linhart
 lita - literatura
 lj - ljubljana
LjDa - **V Ljubljano jo dajmo!**

L(j)erci - **Ljudožerci**
 ljezen - ljubezen
Ljuba - **Ljubislava**
 ljud - ljudstvo
 lmp - lumpenizem
 lNcz - levi nacizem
 lR - leva revolucija
LTugo - Levstikov **Tugomer**
 lud - ludizem, ludističen
 LZ - literarno zgodovinopisje
 LZnik - literarni znanstvenik
 M(at)Zup - Matjaž Zupančič
 Ma - makro
 Mag - magizem, magija, magistično
 Majc - Stanko Majcen
 Mak - maksimalno
 Mas - masovno(st)
 Mašč - maščevanje
Mat - **Matiček se ženi**
 Maz - mazohizem
 MBP - moji bivši prijatelji
 MČ - mali človek
 MD - Majcnova dramatika
 Me - mega
Meho - **Bogar Meho in Marija**
 Mela - melodrama
 MeP - mejni položaj
 Meš - meščanstvo
 Met - metodološki
 MGG - moja generacija-grupa
MicMat - **Županova Micka, Matiček se ženi**
 Mil - milenarizem
 Mim - mimezis, mimetičen
 Min - minimalno
 Miz(em) - minimalizem
 Mizt - minimalist
 Mkrog - mali krog
 MM - malomeščanstvo, -ski
 MMB(P) - Marija Mati Božja (Pomagaj)
 MO - množična občila
 Mo - moški
 MOč - moj oče
 Mod - mod(er)no
 MoM - moja mati
 Mon - monoliten
 Mor - morala
 Morno - moralno
Mot - **A. P. X. Molotov**

Mota - moraliteta
 MrD - Mrakova dramatika
 Mrk - marksizem, marksističen
 Mrkst - marksist
 MSk - modelna skica
 MSI - modelna slika
 MSSl(k) - sestavljena modelna slika (skica)
 Muč - mučenje, mučilen
 Musl - musliman
 MV - medvojni
 NA - new age
 Nac - nacionalen
 Naca - nacija
NaDri - **Nagovori, drugovori**
 Nar - narod
Nast - **Nastajanje**
 Nat - naturalizem
 Ncl - nacionalizem
 Nclst - nacionalist
 Ncz - nacizem
 NČ - nadčlovek
 ND - nacionalna država
 NDM - na drugih mestih
 NeČi - nedolžnost-čistost
 Neg - negativno
 NejDam - naprej, drugam
 Nem - nemški
NePe - **Nebesa = Pekel**
Nesta - **Nevesta z Libana**
 NGG - novinarska grupa-generacija
 Niet - Friedrich Nietzsche
 Nih - nihilizem
 Nihst - nihilist
 NKC - notranja KC
 NKNM - naravno kulturno nravno meščanstvo
 NL - narod-ljudstvo
 NNcz - nemški nacizem
 NOB - narodno osvobodilni boj
 NOBD - dramatika narodno osvobodilnega boja
 NoR - Nova revija
 nor(ov)ci - udje Nove revije
 Noštvo - Novo človeštvo
 Not - notranji
 Nota - notrina
 NSS - Naša sveta stvar
 NSS(D) - Naša sveta stvar (desna)

NSS(L) - Naša sveta stvar (leva)
NSvet - **Novi svet**
 NTM - na tem mestu
 Nv - narava
 Nvno(st) - naravno(st)
 Ob - oblast(niško)
 ObDb - oblastniška družba
Obla - **Obločnica, ki se rojeva**
Obr - **Obračun v Louvru**
Obs - **Obsodili so Kristusa**
 OC - odrešenjska Cerkev
 Odp - odpuščanje, odpuščajoči
Ogenj - **Ogenj in pepel**
 OIS - obup, izgubljenost, samomor
 OK - odrešenjsko krščanstvo
 OKC - odrešenjsko krščanska Cerkev
OmV - **Obračun med vrati**
 ON - odreševanje nič
 OPsk - osamljeni posameznik
Org - **Organogram**
 Org - organsko
 Ort - ortodoksen (pravoslaven)
 Osm - osmišljanje
OtR - **Otroka reke**
 Ožld - ožja ld
P(r)Krst - Prešernov **Krst pri Savici**
 PAv - posamezni(kov) avtizem
 Pbog - poganški bog
 PČ - pravi človek
 PD - posamezna drama
 Per - personalno, personalizirati
 Pers - Perspektive
 Perv - perverzen
 PerZn - personalizirana znanost
 Pesti - penzionisti
Pica - **Pravica do življenja**
 Pld - posamezn(ikov)a identiteta
 Pirc - Dušan Pirjevec
 Pl - plemstvo, plemiški
 Pleb - plebejski
 PlK - plemstvo, kler
 PM - postmoderna
 PMg - poganska megastruktura
 PN - pravično nasilje
 Pniz - podniz
 PNJ - politično novinarska javnost
 PnM - polno mesto

PNP - politično novinarsko
pojmovanje
PO - posamezna oseba
Poenot - poenotevanje
Pog - pogansko
Poh - **Pohujšanje v dolini
Šentflorjanski**
Pohl - pohlepni
Pohot - pohotni
Pojas - **Pojasnilo**
PojObr - pojasnjevalni obrazec
Pol - politično, politika
Polik - politik
Pon - **Gospod Ponikvar**
Ponot - ponotranjen(je)
Pop - popularno(st)
Port - **Portimao**
Pos - posamezno
Posn - posnemanje
Pot(no) - potencial(no)
Poz - pozitivno
PP - politična policija (Partija)
Pr(ski) - primorski, Primorska
Prada - prakrivda
PraPri - pravi-pristni
Pravec - Pramorivec
Prc - Primorec
Preds - predsednik
Preh - prehajanje
Prep - prepirljiv
Prer - prerojenje
Preš - France Prešeren
Preza - prevezava
Preze - **Prevezave**
Prgra - **Predigra**
Prikr - prikrivanje
Pril - prijatelj
PriPra - pristni-pravi
Pris - prisilen
PriSo - prijatelji-sodelavci
Prk - pravokotnik
PrM - prvotno meščanstvo
Prol - proletariat
Pror - Praumor
Prot - protestantstvo
PrS - prelom stoletij
PrSD - **Primorska slovenska dramatika**
Prt - partizanstvo
Prz - **Velika preizkušnja**

PS - plemenska skupnost
PsiTera - prihoterapija
Psk - posameznik
PSt - pomenska struktura
Pt(i)ja - Partija
Puč - Pučnik Jože
PV - predvojni
PVD - poboj vrnjenih domobrancev
Pvt - privatno(st)
Pvt(z) - privatno(st), privatizem
Pvtnik - privatist
PzM - prazno mesto
Rad - radikalno(st)
Raz - različno(st), raznotero(st)
Razc - razcepljen
Razh - **Razhajanja**
Razkr - razkrajajoč se
Razp - razpršen
RazPrag - **Razprava, Na pragu**
Razr - razredni
RazRak - razvoj-razkroj
RazRese - raziskovanje resnice
Razsv - razsvetljensko
Raztr - raztrgani
RB - razredni boj
Rca - različica
Re20 - Revija 2000
RealD - realistična dramatika
ReAr - rearhaizacija
Red - reduktivno(st)
Reda - redukcija
ReFa - refašizacija
ReFe - refedalizacija
RegP - regresivna premica
RegTera - regresoterapija
ReInk - reinkarnacija
Rel - relativno
ReSlom - reslomškizacija
Rev - revolucija
Revar - revolucionar
Revno - revolucionarno
RiT - **Ribe in tički**
RKPL(EL) - red-kozmos-polis-logos
(-etos-lepota)
Rlga - religija
RLH - razsvetljenstvo-liberalizem-
humanizem
RMg - reistična megastruktura
Rojstvo - **Rojstvo v nevihti**

Rom	- romantičen	SIZ	- slovenska zavest
RP	- razvojna premica	Sm	- samomor
RPP	- Resnica, Pravica, Poštenje	SM	- sadomazohizem
RR	- reinterpretacija in rekonstrukcija	Smil	- smiljenje
RSD	- Rekonstrukcija in/ali reinterpretacija slovenske dramatike	smodel	- submodel
S	- smrt	sMSI	- subMSI
SA	- svoboda in avtonomija	Smš	- Smetišče
Sad	- sadizem, sadističen	Snik, -ca	- svetnik, -ca
Sak	- sakralno(st)	Soc	- socialen(no)
SAKO	- svobodna avtonomna kolektivna oseba	SocH(um)-	- socialni humanizem
Sam	- Samorog	SoD	- socialdemokracija
SAnt	- Smoletova Antigona	SoM	- socialna morala
SAPO	- svobodna avtonomna posamezna oseba	SovZa	- Sovjetska zveza
SaPsk	- samovoljni Psk	SPD	- slovenska povojna dramatika
SarD	- Sardenkova dramatika	SPE	- slovenska politična emigracija
Sard	- Silvin Sardenko	SPED	- dramatika slovenske politične emigracije
Saži	- Grenki sadeži pravice	SPJT	- Slovenski plemenski junaki
SB	- Spremne besede		- Tugomer
SBN	- sreča(va)nje Boga in Niča	SpoDo	- spoštovanje, dostojanstvo (= spodobnost)
SBT	- substitucija	SpS	- splošno(st)-skupno(st)
Sčk	- Gorenjski slavček	Sr	- senior
SČŽ	- Svetost, čudež, žrtev	SSD	- starejša slovenska dramatika
SD	- slovenska dramatika	SSL	- samoslepilo
SeH	- sentimentalni humanizem	(S)SS	- (spodnji) srednji sloji
Sek	- seksualno, seksizem	Sš	- sovraštvo
Sent	- sentimentalen	St	- sveto(st)
SH	- Spomenka Hribar	STH	- Spomenka, Tine Hribar
SHKI	- slovenska humanistična kulturniška inteligenca	Stl	- stalinizem
Sim	- simulacija	Stol	- stoletje
Simb	- simbol(ič)no	StOt	- Starši-otroci
Simč	- Zorko Simčič	Stra	- struktura
Simt	- simetrija, simetričen	Stren	- strukturalen
Siz	- samoizniče(va)nje	Strit	- Josip Stritar
SKS	- slovenska katoliška skupnost	Strno	- struktur(al)no
Sl	- slovenski	Strš	- stranišče
Slav	- slovanstvo	Stsk	- svetoskrunstvo
Slci	- Slovenci	Stš	- Svetišče
Slja	- Slovenija	StŽ	- svetost življenja
SIK	- Slovarček kratic	Sun	- samouniče(va)nje
Slom	- Anton Martin Slomšek	SV	- sveta vojna
Slov	- slovenstvo	Sv	- svoboda
Slski	- slovenski	Svet	- svetoven
Slščina	- slovenščina	SvetD	- svetovna dramatika
SLZ	- slovensko LZ, slovenska literarna zgodovina	SvM	- svobodna misel
		Svno	- svobodno
		Svoši	- Svoji-Naši
		SZ	- samozavrtost

SZSL - samozaslepljenost
 Sž - sovražnik
 SŽ - sveta žrtev
 Še(I)D - Šeligova dramatika
 Šel - Rudi Šeligo
 ŠHM - šesterni hipermodel
ŠpK - **Španska kraljica**
TaN - **Taščica ali noj?**
 Tavč - Ivan Tavčar
 Teh - tehnični
 Tekm - tekmovalen
 Tem - temeljni, -a, -o
 Teor - teoretičen
 TH - Tine Hribar
 THM - trojni hipermodel
 Tija - teologija
 Tip - tipično(st)
TKriž - Krekov **Turški križ**
 Tor - Torkar Igor
 Tot - totalitarizem, total(itar)no
 Tr - transcendenca
 Trad - tradicija, tradicionalističen
 Trag - tragično(st)
 Traga - tragedija
 TRF - transformacija
 Trg - trgovski
 Trl - transcendenca v imanenci
 Trk - trikotnik
 Trp - trpljenje
 Trž - tržen
 TS - ta svet
Tuga - levstikov in Jurčičev **Tugomer**
 U - univerzitetno
 Ub - ubijanje
 Učo - učitelj
 UH - univerzalna humaniteta
 Umet - umetnost, umetniško
 UmKap - umski kapital
 UnBDr - uničeni Bog-Drugi
 Unič - uniče(va)nje
 Urb - Ivo Urbančič
 Usm - usmiljenje
 Ut - utilitaren
 Už - užitek
 Užar - užitar
 Ver - verski
 VeŽ - večno življenje
 Virt - virtualen

VIS - vrednostni interpretacijski sistem
 Vodelj - voditelj
 Voj - vojaški
 VoM - vstajenje od mrtvih
 VR - vojna-revolucija
Vrc - **V vrtincu**
 VS - večno spovračanje
 VsD - vsebine dram
Vst - **Vstajenje kralja Matjaža**
 WKB(b) - T. in J. Virk, Kos mlajši, Bogataj, bratož
 ZahEva - Zahodna Evropa
 Zam - zamejski
 Zamol - zamolčevanje
 Zanič - zaničevanje
 Zapl - zapeljevanje
 ZČ - zli človek
 ZD - Zajčeva dramatika
 Zg - zgodovina
 Zgar - zgodovinar
 Zgsko - zgodovinsko
 Zl - zatiravci, izkoriščevalci
ZiK (ZIK) - **Zasilni izhod, Križišče**
 ZHC - Zunanja Katoliška Cerkev
 Zn - znanost, znanstven
 ZnaSi - znak-simbol
 Znik - znanstvenik
 ZO - zgodovina odrešenja
ZSD - **Začetki slovenske dramatike**
 Zun - zunanji
 Ž - življenje
 Že - ženska
Žid - **Liberalizem ali večni žid**
 ŽS - življenje-smrt
 Žur - žurnalizem
 Žurst - žurnalist

An pred besedo ali kratico = anti
 Da pred besedo ali kratico = današnji, -a, -e, npr. DaSD, DaSlov itn.
 F pred besedo ali kratico = fevdalni, -a, -o, npr. FBrž, FKrist itn.
 K- pred besedo ali kratico = kot, npr. K-milost, K-PO itn.
 Lum pred besedo ali kratico = lumpen, npr. LumPartija, LumLib itn.
 Ps pred besedo ali kratico = psevdo

S pred besedo ali kratico = slovenski, -a,
-o, npr. SZg, SGen, SDb itn.
Ta pred besedo ali kratico = takratni, -a,
-o

Ve pred besedo ali kratico = večni,
-a, -o,

SEZNAM KNJIG RSD V LETU 2003

Knjige Tarasa Kermaunerja o slovenski dramatiki v letu 2003:

1. (88.) **Razval ali poveličanje**, 248 s.
2. (89.) **Let na dno**, 238 s.
3. (90.) **Narava in zopernarava**, 240 s.
4. (91.) **Sentimentalni heroizem**, 258 s.
5. (92.) **Gnila voda**, 244 s.
6. (93.) **Goveja dolina**, 250 s.
7. (94.) **Razgovori**, 246 s.

KAZALO

BOŽO VODUŠEK: ZAPUŠČENI KLAVIR.....	2
PISMO PETRU KOVAČIČU I ali KOMENTAR NA SOOČENJE.....	5
PISMO PETRU KOVAČIČU II	39
PISMO MIHAELI JERIČKOVI.....	51
KOMENTAR K RAZGOVOROM I	81
MSI KRIŽANJE V R(AKITNIŠKI) S(LOVENSKI) D(ČŽELI)	130
POJASNILO k MSI KRIŽANJE V R(AKITNIŠKI) S(LOVENSKI) D(ČŽELI)	131
MSSk OPTIMIZEM IN PESIMIZEM.....	133
POJASNILO k MSSk OPTIMIZEM IN PESIMIZEM.....	134
PISMO MITJU VELIKONJI III	137
PISMO RAVLU KODRIČU II	143
KOMENTAR K RAZGOVOROM II	159

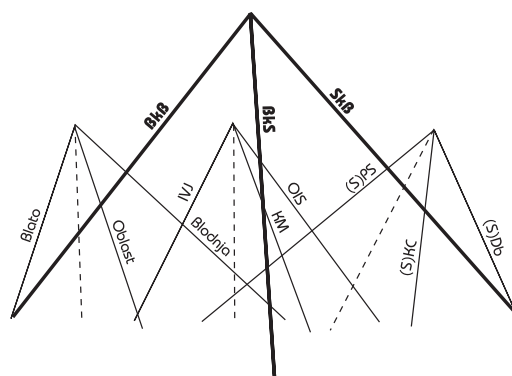
MSk BOG IN HUDIČ	185
POJASNILO k MSk BOG IN HUDIČ	186
ALENKA GOLJEVŠČEK: POMEN PRAV(UI)C.....	197
NAMESTO DNEVNIKA.....	201
MSI DIALOG KOT ŠPETIR ALI TRENJA.....	218
POJASNILO k MSI DIALOG KOT ŠPETIR ALI TRENJA	219
SPREMNE BESEDE I	221
SPREMNE BESEDE II	222
SPREMNE BESEDE III	227
ORGANOGRAM	233
SLOVARČEK KRATIC (sestavila Alenka Goljevšček).....	235
SEZNAM KNJIG ASD V LETU 2003	243

Knjiga: RAZGOVORI

Nadniz: OD BRATOMORA K SAMOMORU

Niz: IGRA = VLOGA = JEZIK

Podniz: Dialogi

RSD (Rekonstrukcija in/ali reinterpretacija slovenske dramatike)

Knjiga **Razgovori (Razgi)** je četrta v podnizu **Dialogi**.

Sestavljena je iz javnih pisem mojim prijateljem in sodelavcem, nekaterim bivšim, drugim še današnjim, iz dveh **Komentarjev** teh **Pisem**, iz dveh Modelnih slik, dveh Modelnih skic in **Pojasnil** k njim, iz predavanja Alenke Goljevščkove o **Templjarskih pravcah** Jasne Peršoljeve. **Razgi** nadaljujejo isti model, uveljavljen že v prejšnjih treh knjigah podniza **Dialogi**. Kot sledi iz naslova podniza, se trudi avtor vzpostaviti dialog med različno mislečimi o nekaterih bistvenih vprašanjih človeka in sveta. Marsikje prehaja ta dialog v polemiko, obarvano z ironijo, s karikiranjem, vendar knjiga v osnovi še zmerom veruje v možnost-nujo dialoga. Predvsem pa v »norme«, ki ne izhajajo iz družbe.